TRADUCERI SPIRITUALE 2024

RĂZVAN ALEXANDRU PETRE

Culegere de traduceri din limba engleză publicate de autor în website-ul www.spiritus.ro şi pe YouTube, în anul 2024.

SPIRITUS.RO
Bucureşti, 2025

Colecţia EDUCAŢIE PRIN PARANORMAL

Traduceri de nondualitate

de Răzvan-Alexandru Petre

Culegere de traduceri din limba engleză publicate de autor în website-ul www.spiritus.ro şi pe YouTube, în anul 2024

SUMAR

Traducere de carte

Subtitrări de videoclipuri

Subtitrări din channeling

AHAM-SPHURANA

Cuvintele recent descoperite ale lui Ramana Maharishi

Cartea «*AHAM-SPHURANA - sclipiri de Jnana de la Sri Ramana Maharshi. Un jurnal conţinând conversaţii cu Maestrul nepublicate până în prezent*» (apărută în anul 2021) conţine notiţele unui devot al Marelui Înţelept luate în perioada iulie-decembrie 1936 la ashramul din Tiruvannamalai, India, pe când Maestrul avea 56 de ani.

Sri Gajapathi Aiyyer a fost un avocat distins și un mare devot al lui Maharshi. A stat în Ramanashram în anul 1936 timp de 6 luni, ţinând jurnale meticuloase cu întâlnirile din Sala lui Bhagavan. Întrucât nu avea voie să noteze nimic pe loc, la întoarcerea de la ashram, stătea toată noaptea să noteze din memorie ceea ce auzise peste zi.

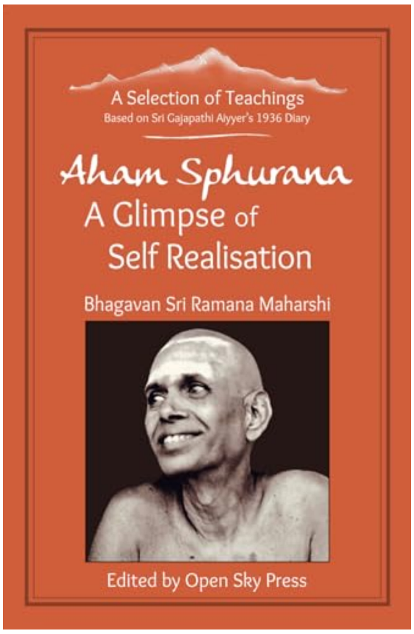
El este autorul manuscrisului cunoscut sub numele de "***Aham Sphurana***". În anul 1950, prietenul său Swami Rajeshwarananda a vrut să publice aceste jurnale. La acea vreme, ashramul nu avea resursele necesare. Acum, după aproximativ șaptezeci de ani, a apărut un manuscris sub formă digitală care conține materialul din *Caietele cu coperţi roșii ale lui Gajapathi Aiyyer*. Este un text imens, de peste 2000 de pagini. Manuscrisul a fost publicat în 2021 sub titlul: «*Aham Sphurana : Scintillations of Jnana from Sri Ramana Maharshi: A Journal Containing Previously Unpublished Conversations with the Master*»

Note tehnice

Am ajuns la această lucrare inedită din întâmplare, via învăţătorul spiritual John David, care a tipărit el însuşi, în anul 2023, o variantă selectată din manuscris. În site-ul lui, în **pagina dedicată lui Ramana Maharshi** [1], apar şi alte citate pe care nu le-am găsit în primul volum din ebook-ul „***Aham-sphurana***”. În cazul în care le-am tradus şi pe acestea, le-am notat prin *Pag. ?*. Mergând în India, John David a primit

[1] https://johndavidsatsang.international/aham-sphurana-ramana-maharshi

direct în dar de la posesorul lor din Chennai patru caiete copiate după cele originale (vechimea hârtiei este certificată ştiinţific ca fiind din anii 1930), care nu au fost făcute publice încă.

Am separat imensul manuscris în capitole. Semnul *** indică sfârşitul discuţiei, iar [***] întreruperea citatului. Este indicată şi pagina de unde începe fragmentul respectiv.

În text apar deseori menţiuni [între paranteze drepte], care aparţin fie autorului, fie lui Blutkeim (pseudonimul indianului din Chennai care deţine manuscrisul şi a solicitat digitalizarea sa) fie lui John David, fie mie însumi, având rolul ori de a traduce sensul unor cuvinte sanscrite, ori de a lămuri mai bine frazele lui Ramana (care, de cele mai multe ori, vorbea în limba sa nativă, *tamil*, prin translatorul de limba engleză, uneori şi în *telugu*). Pentru cursivitatea lecturii, am încercat să elimin termenii sanscriţi în favoarea echivalentului lor în limba română. Totuşi, i-am păstrat pe cei cu semnificaţii mai complexe, cunoscute specialiştilor în yoga, orientalism, spiritualitate.

Pagina şi data din anul 1936 în care au fost luate notiţele:

pag.50: 5-Iul; pag.59: 6-Iul; pag.69: 7-Iul; pag.95: 9-Iul; pag.101: 10-Iul; pag.108: 11-Iul; pag.120: 12-Iul; pag.129: 13-Iul; pag.138: 14-Iul; pag.145: 15-Iul; pag.154: 16-Iul; pag.160: 17-Iul; pag.172: 18-Iul; pag.198: 19-Iul; pag.221: 20-Iul; pag.245: 21-Iul; pag.250: 22-Iul; pag.276: 23-Iul; pag.278: 24-Iul; pag.284: 25-Iul; pag.287: 26-Iul; pag.293: 27-Iul; pag.293: 28-Iul; pag.301: 30-Iul; pag.309: 1-Aug; pag.322: 2-Aug; pag.337: 3-Aug; pag.342: 4-Aug; pag.362: 5-Aug; pag.367: 6-Aug; pag.376: 7-Aug; pag.395: 8-Aug; pag.396: 9-Aug; pag.410: 10-Aug; pag.417: 11-Aug; pag.435: 12-Aug; pag.440: 13-Aug; pag.458: 14-Aug; pag.481: 15-Aug; pag.488: 16-Aug; pag.490: 17-Aug; pag.494: 18-Aug; pag.498: 19-Aug; pag.502: 20-Aug; pag.505: 21-Aug; pag.527: 22-Aug; pag.536: 23-Aug; pag.539: 24-Aug; pag.552: 25-Aug; pag.556: 26-Aug; pag.562: 27-Aug; pag.572: 28-Aug; pag.576: 29-Aug; pag.593: 30-Aug; pag.611: 31-Aug; pag.630: 1-Sep; pag.631: 2-Sep; pag.666: 5-Sep; pag.668: 3-Sep; pag.672: 4-Sep; pag.738: 5-Sep; pag.739: 6-Sep; pag.745: 8-Sep; pag.780: 9-Sep; pag.801: 10-Sep; pag.859: 11-Sep; pag.912: 12-Sep; pag.940: 13-Sep; pag.944: 15-Sep; pag.998: 16-Sep; pag.1019: 17-Sep; pag.1032: 18-Sep; pag.1042: 19-Sep; pag.1084: 20-Sep; pag.1086: 21-Sep; pag.1158: 22-Sep; pag.1225: 23-Sep; pag.1259: 24-Sep; pag.1295: 25-Sep; pag.1298: 26-Sep; pag.1300: 27-Sep; pag.1348: 29-Sep; pag.1372: 30-Sep.

Observaţie

Acest manuscris a fost contestat de „poliţia advaita”, sub pretextul că apar inadvertenţe, înflorituri sau aspecte necunoscute adepţilor tradiţionali ai lui Ramana. Chiar s-a scris o carte intitulată, cu rea-voinţă, „*Farsa Aham-sphurana*”.

Athreya, cel care a digitalizat *Caietele roşii,* ne recomandă să citim întâi cărţi autorizate de Ramanashram, cum ar fi:

- David Godman - "Be as You Are. The Teachings of Sri Ramana Maharshi"
- Arthur Osborne - "The Teachings of Ramana Maharshi in His Own Words"

Aceste cărţi se găsesc şi în librării, traduse în limba română.

De asemenea, puteţi descărca gratuit şi alte cărţi în limba engleză pe acelaşi subiect **de aici** [2].

În plus, am completat textul cu fotografii ale maestrului Ramana Maharshi, îmbunătăţite şi colorizate de mine.

Răzvan A. Petre, traducător
23 ianuarie 2024

[2] https://archive.org/details/sadhu-arunachala-a.-w.-chadwick-a-sadhus-reminiscences-of-ramana-maharshi ("Show All")

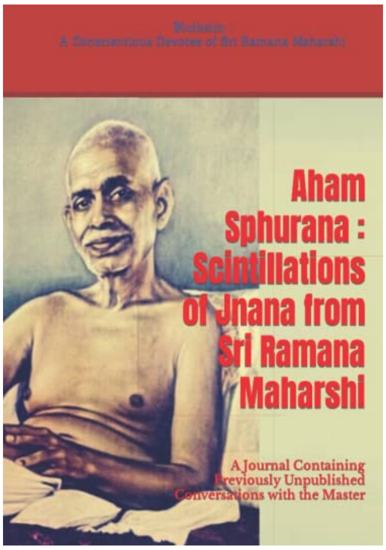
CUVÂNT ÎNAINTE

la cartea "Aham-sphurana" al traducătorului Răzvan A. Petre

Maestrul şi discipolii la Ramanashram

Cine sunt eu? ⭐ **Abandon de sine şi Renunţare la sine** | Samskaras şi vasanas ⭐ **Consideraţii lingvistice** | Sinele şi eul | Realizarea Sinelui | Mic glosar de termeni frecvenţi ⭐ **Jnana** ⭐ **Iluminare şi eliberare**

Cartea «*AHAM-SPHURANA - sclipiri de Jnana de la Sri Ramana Maharshi. Un jurnal conţinând conversaţii cu Maestrul nepublicate până în prezent*» (apărută în anul 2021) conţine notiţele unui devot al Marelui Înţelept luate în perioada iulie-decembrie 1936 la ashramul din Tiruvannamalai, India.

Acestea sunt câteva poveşti cu şi despre Ramana Maharshi (1879-1950) care reproduc vorbele celebrului înţelept cu suficientă precizie ca să reclădim în imaginaţie prezenţa avatarului

divin, trezindu-ne, poate, fiorul mistic al Absolutului. Unele idei se regăsesc şi în alte cărţi de, cu şi despre Ramana, iar altele sunt inedite, neaşteptate, interesante, răvăşitoare, mobilizatoare, mângâietoare, trezindu-ne recunoştinţa.

Chiar dacă a trăit într-o altă cultură şi a murit de câteva decenii, Ramana Maharshi rămâne un reper pentru abandonul de sine, pentru non-identificarea cu corpul fizic. Citindu-i cuvintele, ţi se întăreşte convingerea că aşa arată fericirea. Chiar şi martorii recunosc că era mereu fericit. Este incredibil cum un om cu o educaţie sumară putea să facă faţă oricărei discuţii şi oricăror pretenţii din partea vizitatorilor săi. Asta n-ar fi fost posibil fără un fir direct cu Atotcunoscătorul.

Pentru oamenii interesaţi de spiritualitate, *Bhagavan* Ramana a fost o persoană sfântă, un mare guru. Nimic mai fals! Încă de la vârsta de 16 ani, Ramana nu a mai fost o persoană, ci doar o marionetă în mâna Divinităţii – cu alte cuvinte, era o *non-persoană sfântă* (sper ca cititorul avizat să guste expresia!). Iar în cealaltă privinţă, Ramana a fost realmente un *guru* doar pentru câţiva, care au devenit şi ei *non-persoane*. Restul, imensa majoritate, după ce ieşeau de sub vraja *ashram*-ului, îl vedeau doar ca pe un fel de călugăr pe jumătate despuiat, vorbind în dodii şi dând sfaturi inaplicabile. Desigur, este o falsă imagine şi aceasta, dar inevitabilă.

De fapt, Ramana vorbea mereu foarte logic şi normal din punct de vedere nondualist. Îşi adapta mesajul în funcţie de personajul din faţa sa: deseori glumea, alteori vorbea mai grav, uneori era laconic, alteori dezvolta pe larg subiecte metafizice complicate, folosea exemple simple etc.. Nu putem lua ca literă de lege orice propoziţie rostită într-un anumit context – cu excepţia „*Ajata-Advaita*” (Nu există decât Unicul necreat).

Că sfaturile sale erau discutabile, a recunoscut-o chiar el, în unele ocazii. Din moment ce Sinele este deja perfect realizat, ce sfaturi pot duce la Realizarea Sinelui?! Este o absurditate, dar oamenii nu înţelegeau asta şi aveau nevoie de îndrumări, pe care Divinul li le dădea, din compasiune, prin gura lui Ramana. Să nu uităm: Sinele, Gurul (în acest caz, Ramana) şi Dumnezeu sunt sinonime, fiindcă numai El există. Ramana nu se considera un guru, vidul din mintea sa era perfect. Poţi numi maestru pe o „păpuşă divină”?! Poţi, dar numai cu mult umor divin.

Inclusiv tehnica de iluminare, doar la puţini a dat roade. De ce? Din cauza dozei de Graţie. Fără Graţia Divină, omul nu poate pricepe nondualismul *deloc*. Cu puţină Graţie, poate pune în aplicare *cu succes* sfaturi nondualiste. Iar cu mai multă Graţie, omul se iluminează *spontan*.

Dumnezeu face posibile toate situaţiile, picurând doze diferite de Graţie în viaţa oamenilor…

Cine sunt eu?

Ramana a rămas cunoscut lumii şi prin metoda sa de investigare de sine „Cine sunt eu?”. Deşi este simplă, nu toată lumea o înţelege. Să facem puţină lumină.

Este suficient să îţi pui această întrebare o dată, o singură dată, după care răspunsul intuitiv vine imediat prin starea de vid, şi se poate traduce prin cuvintele: „Eu sunt nimic” sau, şi mai corect, „Eu nu există”. Orice alt răspuns mai spectaculos am aştepta, suntem deja pe o cale greşită.

*Dar, dacă ştim deja răspunsul, de ce să ne mai punem întrebarea?! N-ar fi mai clar să rostim din start „**Eu nu exist**” ?!*

Ramana explică faptul că acele afirmaţii celebre din Upanishade („*Tat Tvam Asi*” – Tu eşti Acela sau Aşa eşti Tu; „*Aham Brahmasmi*” – Eu sunt Brahman, Divinul; Acest Sine (Atman) este Brahman; Brahman este unic, fără secund; Eu sunt Asta etc.) nu trebuie rostite mecanic, ca o mantră. Ele nu au niciun sens când sunt rostite de către un om neiluminat, însă apar spontan şi sunt adevărate numai în gura celui iluminat. Cu alte cuvinte, nu are rost să aplicăm principiul gândirii pozitive ca o metodă de a ieşi din mintea egotică.

Dar ce putem spune despre afirmaţia mai directă „Eu nu exist” sau, şi mai corect, „Eu nu există” ?

Păi, dacă le-ar fi dat această „reţetă” oamenilor de atunci, nu l-ar mai fi vizitat nimeni pe Ramana. L-ar fi luat de nebun, bineînţeles. Oare câţi astfel de „sfinţi nebuni” nu au rămas necunoscuţi tocmai fiindcă au rostit prea direct Adevărul?! Amintiţi-vă zicerea „*Adevărul umblă cu capul spart*”! Astăzi, lucrurile s-au schimbat, căutătorii spirituali au un intelect mai rafinat şi pot pricepe orice, oricât de absurd ar părea.

Pe de altă parte, ca orice afirmaţie nondualistă, este alunecoasă, putând fi interpretată eronat de către mintea egotică. Mergând la extrem, unele persoane ar putea căpăta probleme psihice, dacă se concentrează puternic asupra vreunei idei radicale de acest tip. Poate că acesta e motivul pentru care Ramana nu a recomandat-o direct. Întrebarea „Cine sunt eu?” nu supune la niciun risc pe cei nepregătiţi, dar oferă imediat răspunsul celor maturi spirituali. În acest din urmă caz, este doar un memento a ceea ce aspirantul intuieşte deja. Nu aduce nicio „informaţie”.

În concluzie, oricine poate aplica interogarea de sine, dar nu oricine se va ilumina prin ea. Tot Ramana spunea că e nevoie şi de Graţia Guru-

lui (a lui Dumnezeu, adică). În plus, nu dezaproba nicio altă metodă sau inspiraţie pe care o pot primi căutătorii spirituali. Totuşi, în unele ocazii, a avertizat că există pericolul deturnării de la scopul suprem al realizării Sinelui pe căi precum raja-yoga, kundalini-yoga, tantra sexuală. El recomanda numai Jnana-yoga şi Bhakti-yoga (renunţarea la sine şi abandonul de sine). Încuraja şi practica rămânerii fără gânduri, bine-cunoscută în yoga sau mindfulness, în speranţa că, eventual, va deschide porţile Sinelui. Meditaţia fără gânduri aduce, într-adevăr, o stare de calm plăcut, dar nu este o reţetă sigură pentru iluminare; şi nici „rămânerea în prezent" nu este.

Pe de altă parte, în sufletul matur spiritual, care s-a săturat de capcanele imaginaţiei, nevoia compulsivă de a gândi începe să se stingă de la sine. El intuieşte că fiecare gând legat de propria persoană îl leagă de samsara. *Vairagya* sau renunţarea la lume înseamnă, în primul rând, renunţarea la credinţa în „valoarea" şi „importanţa" gândurilor proprii. Este un proces spontan şi neforţat în preludiul iluminării nonduale, care poate lua, uneori, şi forma meditaţiei formale.

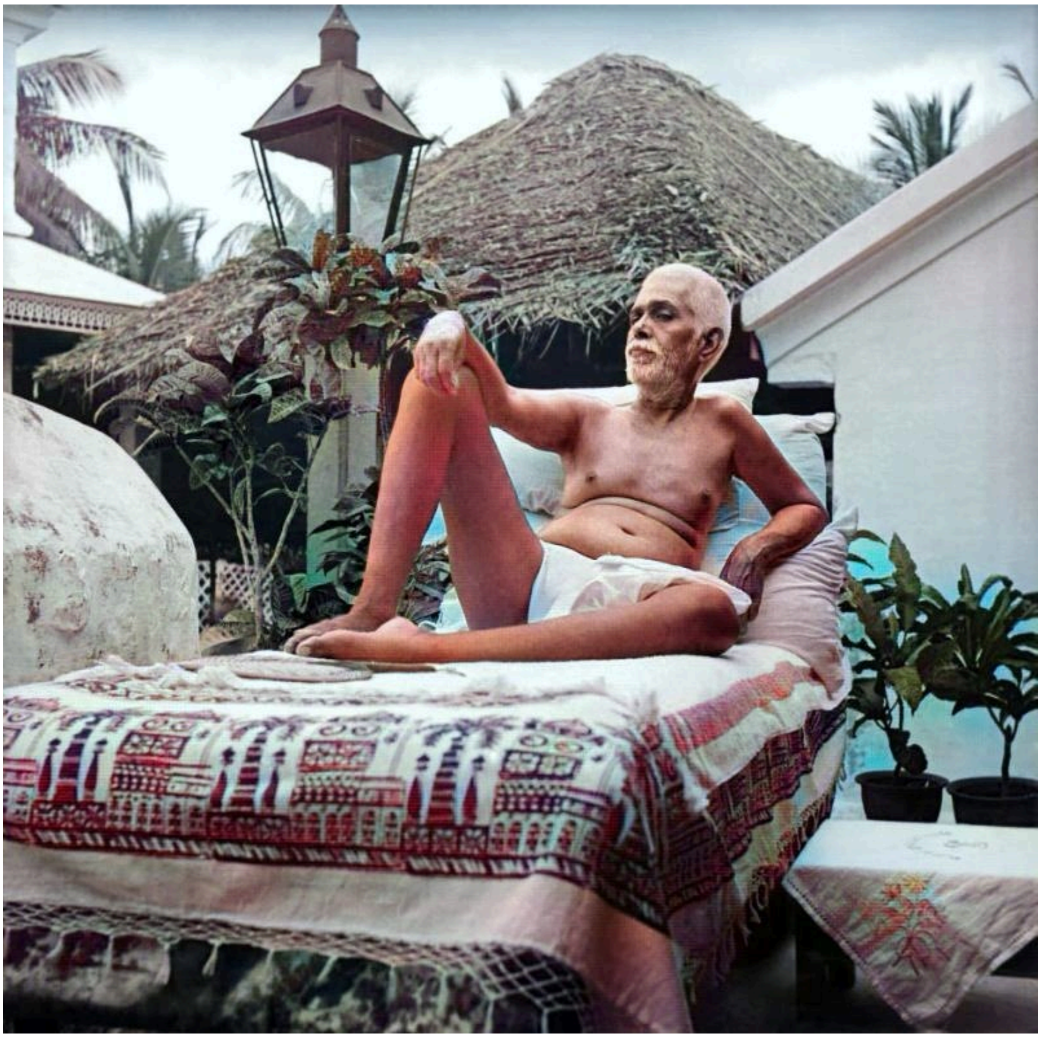
Multe conversaţii pe care le poartă Ramana cu vizitatorii săi par dialoguri absurde sau jocuri de cuvinte, deşi urmează neabătut o logică. Unii vizitatori nu ştiau nimic despre nondualism, alţii veneau cu prejudecăţi savante, iar alţii, pentru a-şi rezolva nişte probleme materiale sau psihice. Tuturor le recomanda practica „Cine sunt eu?", pentru a nu pleca cu mâna goală şi a le satisface dorinţa irepresibilă de a „face" ceva spiritual. Există însă şi cuvinte de mare profunzime, care ne pun pe gânduri şi astăzi. Le datorăm nu numai Graţiei Guru-lui, ci şi înaltului nivel spiritual al discipolilor care l-au stimulat pe Ramana să le dezvăluie. Sperăm ca cititorul să aibă răbdare să le descopere printre aceste pagini inedite.

Abandon de sine şi Renunţare la sine

Abandonul de sine şi *renunţarea* la sine au sensuri uşor diferite, dar Ramana le considera, practic, sinonime. Una se poate potrivi mai bine decât cealaltă unei personalităţi individuale.

Sharanagati înseamnă *abandon de sine* (este calea Bhakti, devoţională). Sloganul potrivit ar fi „**Sunt aici pentru Tine, pentru bucuria Ta**". Este o atitudine cunoscută în creştinism şi alte religii, când credinciosul se predă în braţele lui Dumnezeu, acceptând Voinţa divină, oricare ar fi ea. Este o credinţă absolută în Dumnezeu, dobândită mai ales după ce propriile eforturi au dat greş.

Vairagya înseamnă *renunţare la sine* (este calea Jnana, a cunoaşterii Sinelui). Sloganul potrivit este „**Nu vreau nimic şi sunt nimic**”. Nu are legătură cu niciun Dumnezeu, fiind o atitudine provenind din yoga, buddhism, advaita vedanta. Se renunţă, pur şi simplu, la ideea de „sine uman”, la acest fals eu, cu toate dorinţele sale înşelătoare şi care nu se sfârşesc niciodată. După cum spune Ramana, *„vairagya este convingerea matură că samsara este zadarnică, nefolositoare şi lipsită de sens sau scop*”.

Ramana Maharshi

Ambele concepte pot conduce însă şi la erori.

Unii se limitează să renunţe la anumite activităţi sau obiceiuri (ascetismul), dar nu bagă de seamă că dorinţa pentru ele nu a dispărut din minte, provocându-le mari neajunsuri şi, practic, anulându-le mare parte din efortul spiritual.

Alţii consideră că, odată ce spun că „s-au predat lui Dumnezeu”, li se vor rezolva toate problemele, numai că ei nu capitulează cu adevărat.

Doar fac un troc din buze cu Dumnezeu, un contract la rece. Iar când problemele persistă, se întreabă de ce.

Ramana lămureşte toate aceste aspecte în dialogurile sale şi, practic, unifică cele două concepte într-unul singur, care se aplică tuturor căutătorilor spirituali.

Luaţi *renunţarea la sine* ca pe o descriere a stării de Jnana (eliberare nonduală), nu ca pe o „reţetă” pentru eliberare. Căci ea nu este nici acel devotamentul orbesc faţă de o persoană dragă, nici abnegaţia altruistă pentru cei oropsiţi. E vorba de abandonul necondiţionat şi total al iluziei în faţa Realului... Şi totuşi, când începe să apară renunţarea la sine, chiar incompletă, este un semn clar că Realizarea se apropie. Începe să se facă prezent Harul.

Uneori, după trezirea iniţială (numită aici *aham-sphurana*), apar regrete că eul începe să moară inevitabil. Dar cine regretă, cine se agaţă de viaţă? Nimeni, propriu-zis. Doar nişte tendinţe mentale nu mai pot rula, se simt blocate şi generează în corpul-minte un disconfort trecător. Când aceste tipare mentale se şterg complet, se spune că a dispărut eul. Simplu. Eul nu existase, de fapt, niciodată, ci fusese doar un miraj creat de nişte *samskaras* şi *vasanas* [tipare şi tendinţe mentale], iluzorii şi ele.

Samskaras şi vasanas

Ştiinţa multimilenară yoga are mulţi termeni specifici, care definesc realitatea metafizică şi psihologică invizibilă. De exemplu, *samskara* desemnează o întipărire mentală elementară, care, în psihologia modernă ar avea echivalentul de *engramă*. Samskara are cam acelaşi sens cu *vasana*, care semnifică o tendinţă mentală, impulsul inconştient către un anumit comportament – într-un cuvânt: o **condiţionare** mentală.

Nenumăraţi învăţaţi şi maeştri orientali, printre care şi Ramana, explică comportamentul uman prin acţiunea acestor *vasanas* (sau *vasane*, dacă preferaţi pluralul în limba română), unele păstrate din vieţile anterioare sub formă de informaţii subtil-energetice. Ansamblul tuturor acestor *vasanas* formează ego-ul uman. Odată cu eliminarea lor treptată, acesta se diminuează, până dispare definitiv – prin iluminarea nonduală.

Consideraţii lingvistice

Nondualitatea este foarte simplă, dar din cauza lipsei unor cuvinte potrivite, poate părea complicată. Pentru a umple acest gol, nondualiştii încearcă să dea nişte sensuri specifice unor cuvinte obişnuite.

Sinele şi eul

Pentru a desemna Sinele („Self”, în engleză), Ramana foloseşte deseori expresia „eul-Eu” („I-I”, în engleză) sau „eu-sunt-Eu” (spre deosebire de „eu-sunt-corpul” sau ego-ul). Evident, există o diferenţă fundamentală între „eu” (ego, sinele uman, micul sine etc.) şi Sinele Divin. Ramana face diferenţa dintre conştienţa-obiectivă şi Conştienţa-subiectivă. Prima se referă la observarea obiectelor, fiinţelor şi fenomenelor din lumea exterioară, iar a doua, la sentimentul de pură Existenţă (*sat*, în sanscrită, ca în celebra expresie *sat-chit-ananda*). Conştiinţa este una singură: când este orientată spre exterior se numeşte „minte”, iar când se orientează spre sine se descoperă a fi Conştiinţă pură.

Să nu ne lăsăm însă induşi în eroare: Sinele sau Conştienţa-subiectivă-menţinută-*fără-efort*-şi-involuntar (când este menţinută *cu efort* se numeşte *savikalpa samadhi* – vezi capitolul dedicat) nu este totuna cu conştiinţa-de-sine din perspectivă psihologică. „Conştiinţa-de-sine” este o altă sintagmă pentru senzaţia de eu sau ego. Dar nu putem sesiza diferenţa decât *după* ce avem parte de prima trezire nonduală. Iar diferenţa este următoarea: conştiinţa egotică e situată într-un centru, încadrat de obicei în trupul fizic, în jurul căruia se află tot restul lumii. În schimb, pura Conştiinţă nu are niciun centru, iar trupul este cuprins în ea.

Sinele Divin este un fel de spaţiu gol, în care este permis să existe orice obiect, fiinţă, fenomen, idee (inclusiv ciudata idee de „eu”, ca fiinţă separată, autonomă). Sinele nu are nicio calitate, niciun atribut din punctul de vedere al minţii. Pe de altă parte, el conţine potenţial tot ce a existat, există şi ar putea vreodată exista. El este Dumnezeul-Absolut, unica Realitate. Orice altceva este un fel de vis al Acestuia. Lumea este un vis, cu observaţia că în visul lumii se respectă legea cauzalităţii, deci este un vis „cu corset”.

Încă o mică observaţie. În discuţiile nondualiste apar situaţii când e nevoie de menţionarea ipoteticului plural de la Sine. Unii folosesc barbarismul „Sine-uri”, care sună ca naiba. Propun aici o altă variantă: un Sine, două SINEŞI. Dex-ul atestă *sineşi* ca variantă învechită a lui *sine* (de unde provine, probabil, şi dativul *sieşi*). Iar în nondualism se afirmă clar că nu există decât un singur Sine, Dumnezeul-Absolut, unicul fără secund. Folosind Sineşi ca plural, împuşcăm doi iepuri dintr-un foc. ☺

Realizarea Sinelui

O altă menţiune importantă: în textele nondualiste apare deseori sintagma „Self-realization”, care se traduce, de obicei, prin Realizarea Sinelui sau Realizarea de Sine. În limba engleză, *realization* are mai multe sensuri posibile: 1) împlinirea unei dorinţe; 2) înfăptuire practică; 3) înţelegere mentală. Niciunul dintre aceste sensuri nu are legătură cu Sinele. Nu se pune problema ca discipolul muritor să poată „genera” cumva Sinele etern printr-o acţiune sau a-l „obţine” prin dorinţă (*cine ar mai fi acolo ca să-L obţină?!*). Şi nici nu e vorba doar de o înţelegere teoretică a ce este Sinele. Descrierile Sinelui sunt extrem de vagi şi prezintă mai mult ce NU este decât ce ESTE. Sinele trebuie cunoscut experienţial, direct, printr-un gen de auto-transformare.

Un cuvânt mai potrivit pentru acest fenomen ar fi **Revelarea Sinelui**, fiindcă Sinele se dezvăluie singur, odată cu îndepărtarea sinelui egotic. Rog cititorul să reţină această formulare, căci în traducere am păstrat forma englezită de „realizare”, mult mai vehiculată.

Mic glosar de termeni frecvenţi

Maharshi (alteori scris **Maharishi**) – „Mare înţelept”, termen atribuit lui Ramana când se discută sau se scrie despre el. (De fapt, pe româneşte ar trebui scris *Măharîşi*…)

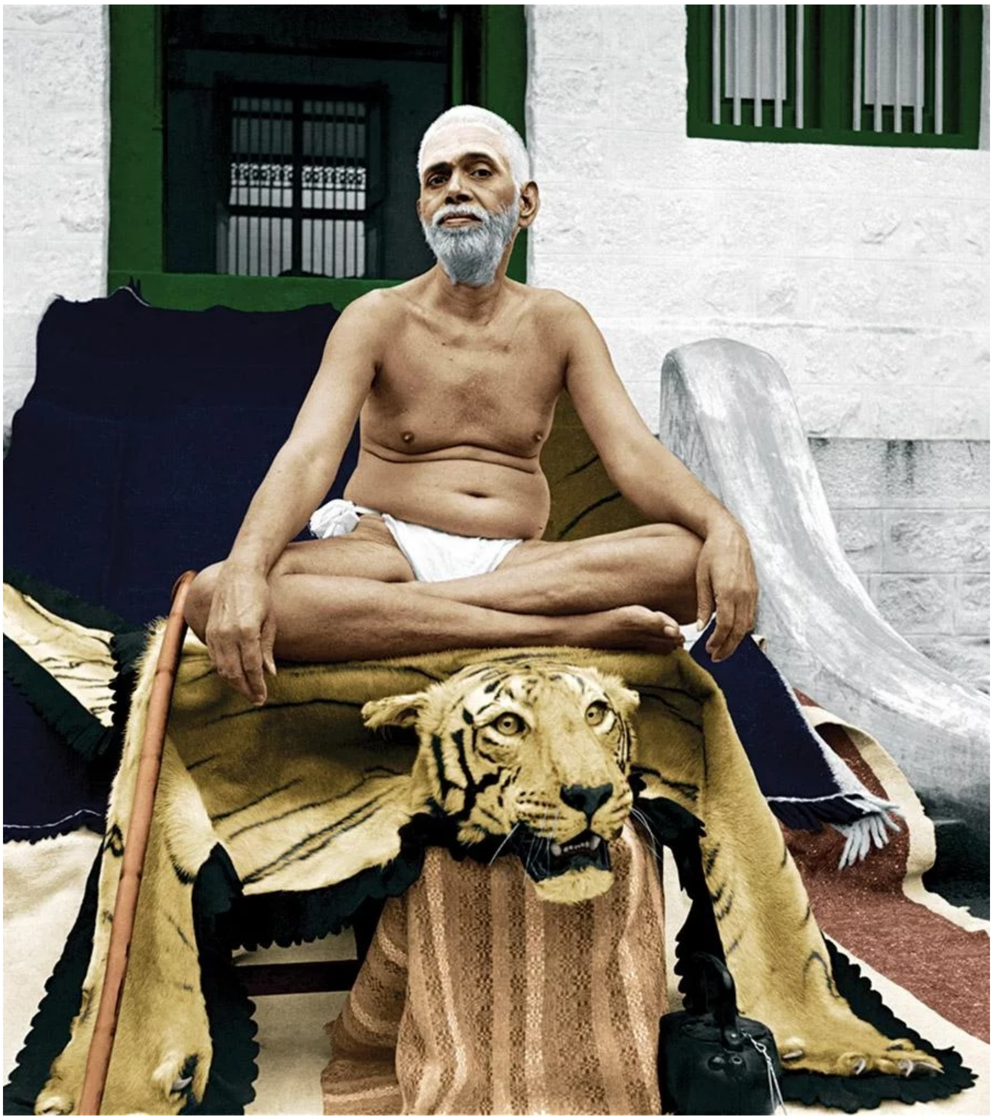
Bhagavan – adresare plină de veneraţie a vizitatorilor direct către Ramana. Semnifică o întrupare a lui Dumnezeu sau avatar divin.

Vichara – investigaţia de sine sau investigarea eu-ului, tehnica pe care Ramana o propunea vizitatorilor săi pentru a li se revela Sinele Divin. Uneori apare scris şi **atma-vichara**. Deşi **atman** înseamnă Sine Divin, tehnica nu se referă la „investigaţia Sinelui”, ci la cercetarea sinelui uman (ego) care poate, eventual, revela că nu există şi nu a existat niciodată vreun „ego”.

Aham-sphurana – literal: pâlpâirea, licărirea, sclipirea, pulsaţia Sinelui. Este o primă revelare a Sinelui, care însă e instabilă, temporară, acoperită rapid de zgomotul minţii egotice. Ramana spune că se numeşte aşa fiindcă „mintea subtilă simte Inima (Sinele) ca o vibraţie pulsatorie”. El recomandă repetarea şi adâncirea voluntară în această experienţă. Ramana a avut experienţa *Sphurana* la vârsta de 16 ani, care, în cazul său, a devenit permanentă, iar simţul eu-lui a murit; trupul a devenit o simplă unealtă în mâna Atotputernicului şi a fost umplut cu extaz.

Dimpotrivă, neo-advaita (nondualismul *radical* sau *fără compromisuri* cu eul mental) afirmă că trezirea nonduală este o Graţie ce nu poate fi provocată la dorinţa micului eu. De fapt, micul eu nici nu-şi

poate dori moartea la modul serios, el fiind exclusiv un program de supravieţuire. Tot jocul de-a iluminarea este o înscenare palpitantă a Sinelui însuşi, care se preface că a uitat de sine.

Ramana Maharshi

Jnana

Termenul sanscrit *Jnana* este tradus prin cunoaştere transcendentă, având cu totul alt sens decât cunoaşterea mentală comună, care nu-i decât *avidya* (ignoranţă, în privinţa nondualităţii). După cum Sinele nu poate fi „înţeles", nici Jnana nu este o „cunoaştere" în sensul obişnuit. Este vorba de suprema realizare în nondualism. (Iarăşi ne lovim de limitele cuvintelor: orice „realizare" aparţine unei persoane, dar Jnana nu are legătură cu nimeni, fiind un proces natural, de autodezvăluire a Divinităţii Sieşi.)

La solicitarea vizitatorilor săi, Ramana a etapizat atingerea supremei *Jnana*, astfel: Întâi apare *Aham-sphurana* (o scurtă străfulgerare a Sinelui – anularea temporară a eu-lui, care este un episod iluminatoriu de câteva secunde sau mai mult chiar). Apoi urmează distrugerea treptată a tuturor *vasanas* (tendinţelor mentale acumulate în timp), până când eul se stinge aproape complet. Abia în final vine lovitura de ciocan decisivă, care fărâmă definitiv mintea, rămânând doar *Jnana* sau Sinele.

Trebuie să adăugăm că *stingerea treptată a eu-lui* este un proces ce poate avea loc şi în lipsa oricărui flash iluminatoriu (de pildă, pe căile spirituale sau ca urmare a necazurilor şi dezamăgirilor vieţii). Orice deziluzie sapă la rădăcina ego-ului. Problema oamenilor este că îşi fac imediat alte iluzii. Nondualismul ne arată cu degetul acest mecanism al auto-înşelării (*maya*).

* * *

Termenul de „evoluţie spirituală” este deficitar, pentru că Spiritul sau Sinele nu evoluează. Mai potrivită ar fi expresia de „diminuare a ego-ului”, care lasă în urmă un om mai pur, mai nobil, mai sensibil, mai spiritual, mai apropiat de Divin. În acest sens, am putea traduce *aham-sphurana* şi ca un fel de pâlpâire a eu-lui, aşa cum filează un bec înainte de a se arde.

Am tradus acest termen sanscrit prin „licărire a Sinelui”, deşi nu apare nicio lumină; Sinele sau *Brahman* este dincolo de lumină şi întuneric. Alteori este denumit „pulsaţie a Sinelui”, în sensul de *prezenţă oscilantă, temporară*. Din mărturiile unor semeni, în cazul lor, această primă experienţă a rămas şi singura, dar suficientă pentru a le schimba complet şi definitiv viziunea asupra vieţii.

Există şi oameni care au un ego nativ foarte firav. Lor nondualismul li se pare familiar şi pot ajunge rapid la Sine. Reversul medaliei este că astfel de oameni sunt priviţi ca nişte „ciudaţi” de către societate. Din perspectivă nondualistă, societatea umană prezentă este profund bolnavă, adică înstrăinată de Sine.

Nondualismul nu are nicio aplicaţie practică, nu îşi propune să facă ego-ul mai bun, ci să-l ucidă de-a dreptul, fiindcă el e vinovatul pentru suferinţa şi nefericirea omului. Este un mesaj foarte radical şi nu oricine înţelege acest gen de compasiune.

* * *

După o primă *trezire nonduală* sau episod iluminatoriu, în care eul dispare pentru câteva clipe, urmează o perioadă specială în viaţa omului, care nu-i neapărat o „lună de miere”. Într-un fel, omul începe să trăiască între două lumi. Arderea rămăşiţelor karmice (ştergerea *vasanelor*) poate fi inconfortabilă pentru unii, dacă au multe de ars. Cu cât procesul avansează, omul devine mai sensibil şi se poate simţi stingher sau deranjat de ceilalţi oameni, care manifestă un ego grosolan.

Dar cel mai grav risc apare când eul s-a rafinat atât de mult, încât *pare* că a dispărut complet. Atunci, omul s-ar putea crede deja un Eliberat sau *Jnani*, simţindu-se îndreptăţit să facă orice, fiindcă „el este Dumnezeu”. Este un pericol în care unii au căzut, regretabil, iar apoi au decăzut ca fiinţe umane.

Starea de *Jnana* nu este deloc un trofeu cu care cineva să se laude. Ba, dimpotrivă, din punctul comun de vedere, este totala pierdere a conştiinţei-de-sine, în care trupul rămâne doar o marionetă în slujba unei Puteri necunoscute. Din fericire, această Putere este divină, dar pentru omul cu ego nu asta contează, ci să-şi păstreze liberul-arbitru şi importanţa de sine.

Când cineva se mândreşte că „el şi-a realizat Sinele”, asta arată că acolo mai există un rest de ego sau câteva *vasane* puternice, care pot răsturna tot progresul de până atunci, individul proclamându-se „deţinătorul” perfecţiunii. Or, *Jnana* înseamnă tocmai dispariţia „deţinătorului”.

* * *

Oamenii sunt fascinaţi de puterile paranormale pe care le manifestă unii sfinţi sau maeştri sau iluminaţi. Mai mult ele îi atrag la spiritualitate sau la nondualism decât orice altceva. Există relatări că Ramana a fost văzut în două locuri în acelaşi timp sau că ar fi produs iluminarea unor discipoli sau că ar fi înţeles/vorbit în limbi necunoscute etc.

Cum se poate ca cineva să vorbească o limbă necunoscută? Parapsihologii numesc acest fenomen „xenoglosie” sau vorbirea în limbi, cunoscută la începuturile creştinismului. Spiritualiştii o explică prin încorporarea în medium a unui alt spirit, care cunoaşte bine acea limbă străină. Nondualiştii ar putea-o explica însă altfel.

Deci, cum de Ramana înţelegea limba germană, pe care nu o învăţase niciodată? (Vezi capitolul dedicat puterilor paranormale!) Păi, nici n-o înţelegea!... Iluminatul nu înţelege nimic niciodată, fiindcă în corpul-minte nu mai locuieşte nimeni care să înţeleagă ceva. Şi asta nu-i vreo metaforă!...

Efectiv, Sursa divină se foloseşte de corpul şi mintea iluminatului, pe care o conduce permanent şi impecabil. Desigur, intelectul merge brici, dar e lipsit de voinţă proprie şi de conştiinţă-de-sine. Este un simplu instrument, golit de senzaţia-de-persoană-autonomă, manevrat direct de Dumnezeu. (De fapt, aşa suntem toţi, doar că oamenii obişnuiţi au impresia falsă că „ei” ar dirija lucrurile...)

În cazul discuţiei amintite în germană (sau în alte limbi necunoscute lui Ramana), toate ideile erau cunoscute Sursei şi Ea le introducea direct în mintea lui, precum şi replicile pe care să le dea. Mai mult, tot Sursa introdusese aceleaşi idei şi în mintea elveţianului. Prin urmare, din perspectivă nondualistă, nici măcar nu este un dialog, ci un monolog al Sursei cu Ea însăşi, folosindu-se de două corpuri umane.

Nu Ramana era adevăratul Guru, ci Dumnezeu care se întâlnea cu Sine însuşi. Trei denumiri pentru acelaşi Vid creator: Guru, Sine, Dumnezeu.

Iluminare şi eliberare

Astăzi sunt prezenţi pe internet mulţi iluminaţi. Putem învăţa câte ceva de la toţi şi de la fiecare. Unii mărturisesc că mintea lor se uşurează tot mai mult, pe măsura trecerii timpului în noua stare a Fiinţei. Se petrece o evoluţie mentală sau o „întruchipare” a iluminării iniţiale, prin care li se şterg automat şi ultimile resturi karmice sau întipăriri mentale (*vasanas*). *Iluminatul* (cel a cărui minte nu mai are un „eu”) devine uşor-uşor un *eliberat* (cel care nu mai are deloc o minte).

Condiţia transcendentă de *iluminat* nu conferă neapărat competenţe suplimentare în celelalte zone ale cunoaşterii umane, altele decât cele pe care le avea deja dinainte. Omul rămâne acelaşi la exterior, viaţa sa continuă cam la fel, iar opiniile şi preferinţele sale nu au nicio învestitură „specială”, care să salveze planeta.

Iluminatul afirmă: *Aici nu există nimeni*. Eliberatul spune: *Aici nu există niciun gând*. Iluminatul a atins impersonalul, dar păstrează urme din vechea personalitate. **Eliberatul** a atins abisul impersonalului şi se poate manifesta oricum îl dirijează Divinitatea.

Să prezentăm următoarea schemă, extrem de simplă.

Folosind alegoria lui Ramana, există o singură FIINŢĂ care este precum Soarele. **Mintea obişnuită** este precum reflexia soarelui pe luciul apei dintr-un vas. Ideile nu sunt altceva decât lumină informată, venită direct din Soare. (Doar omul neiluminat crede, în mod eronat, că ideile ies din propriul vas, precum bulele de sifon.)

Mintea iluminată sau **pura Conştiinţă** este precum raza de soare ce atinge luciul apei din vas. Raza este identică „calitativ" cu Sursa ei, dar, cum am spune noi, diferă „cantitativ" (de pildă, nu are atotcunoaştere universală, dar are o intuiţie perfectă în locul şi momentul prezent). Mintea iluminată este lipsită de senzaţia de „eu", deci este **impersonală**, dar mai conţine *vasanas*, adică unele întipăriri individuale *karmice* pe cale să se stingă.

Putem vorbi de *eliberare* după ce dispar toate aceste condiţionări şi rămâne doar Soarele. **Eliberarea** este nu doar impersonală, ci şi fără atribute sau caracteristici. Sursa însăşi nu este conştientă, ci doar razele ei de lumină devin Conştiente de tot şi de orice.

Totuşi, asta nu înseamnă că omul eliberat se comportă extravagant. Dimpotrivă, Ramana se comporta aşa cum oamenii se aşteptau de la un Mare Înţelept (*Maha-rishi*): era mereu calm, uşor glumeţ, plin de compasiune faţă de oameni şi animale. Doar învăţătura sa nondualistă era cam „excentrică"...

Ceea ce în spiritualitate se numeşte **Spirit** sau **Sine Superior** este mintea individuală iluminată sau pura Conştiinţă, lipsită de „eu". În schimb, Atman (identic cu Brahman) este Sursa impersonală şi non-individuală a Luminii, auto-creată şi atotcreatoare.

Mintea este reflexia luminii pe luciul apei (mai mult sau mai puţin agitate de condiţionări) din vasul uman; *Spiritul* este raza de lumină; *Absolutul* este Sursa luminii, întunericul de dincolo de lumină.

Cine sunt eu? vasul-trup, reflexia pe luciul apei, lumina-conştiinţă ori generatorul de lumină? Aceasta-i întrebarea.

După moartea trupului, lucrurile se clarifică, fiindcă dispare vasul uman. Astfel:

Omul neiluminat simte că îşi schimbă „tărâmul de reşedinţă”. Mintea cu „eu” este condiţionată să aibă un trup, aşa că-l va primi de îndată: un trup astral. Această minte neiluminată se va muta deci în planul astral, plin de forme şi culori, asemănătoare cu cele fizice, dar mult mai vii, mai intense. Dacă balastul condiţionărilor atârnă mai greu, va rămâne într-un subplan astral inferior, iar dacă este mai uşor, se va ridica în astralul superior, aşa-zisul „rai”. Apoi, va recăpăta un trup fizic, prin reîncarnare.

Omul iluminat, odată ce s-a redescoperit a fi Spirit pur încă din timpul vieţii, după decesul trupului, va rămâne tot aşa. Nemaifiind condiţionat de forme, el va trece direct în planul spiritual, fără forme, devenind un „înger”. De fapt, el fusese „înger” şi înainte de moarte, numai că în limitele planului fizic. După moarte, va deveni un înger cu acte în regulă. Îngerii sunt Spirite înalte, care pot lua orice formă este necesară pentru misiunea care li se încredinţează. Au o specializare, dar fiind impersonali, nu au intenţii personale, ci respectă întotdeauna numai poruncile lui Dumnezeu.

Ce va face **omul eliberat** după ce trupul său moare? Are opţiunea de a se topi în Sursă, fiindcă nu-l mai leagă nimic de Manifestare. Totuşi, poate să rămână ca Spirit îndrumător pentru alte Spirite înalte. Ba chiar se poate întrupa pe Pământ, ca avatar. Are libertatea totală şi puterea absolută, fiind una cu Dumnezeu.

* * *

Ramana Maharshi a fost toată viaţa un eliberat, *Jnani*, cum spunea el.

Nisargadatta Maharaj, un alt celebru iluminat indian, relatează că, după iluminare, a trăit timp de o lună de zile fără niciun gând, văzându-şi în continuare de afacerea sa (ţinea o tutungerie). **Papaji (H.W.L. Poonja)**, un discipol al lui Ramana, relatează şi el că, după iluminare, a trăit timp de 9 luni de zile fără niciun gând, mergând în continuare la serviciu (era funcţionar de stat). Ce subînţelegem din aceste relatări este că, *după* acel interval de timp binecuvântat, mintea a revenit, ei rămânând ca maeştri iluminaţi pentru sute de alţi căutători.

Asta înseamnă că gândurile au reapărut, dar mult mai reduse cantitativ şi, oricum, fără gândul „eu” şi celelalte gânduri atrase de acest gând primordial. Totuşi, nu este exclus ca, la un moment dat, ei să fi rămas din nou fără gânduri.

Pentru o descriere a acestui proces, vă recomand lectura minunatelor capitole "*Trezirea spirituală*" şi "*Întruchiparea şi iluminarea*"- din cartea „*Credinţă, fapte şi ficţiuni*” mesaje din 2021 de la spiritul lui Isus prin Gina Lake, tradusă de Răzvan A. Petre. Atenţie la cuvinte: Isus foloseşte termenul de "trezire" pentru ceea ce am numit iluminare, iar termenul de "iluminare" pentru ceea ce am numit "eliberare".

Astfel de *du-te-vino* sunt posibile între diversele stări iluminatorii. Cunoaştem prea puţine lucruri şi, oricum, singurul reper este Voinţa Divină. În acest sens, vă recomand un studiu fascinant al lui Jeffrey A. Martin, făcut pe un lot important de iluminaţi, cu nişte concluzii bulversante: **„Stadiile conştiinţei iluminate”**, tradus de mine în 2021.

Ramana Maharshi rămâne un far luminos şi un rar exemplu de autentic *Jnani* (eliberat), ale cărui cuvinte, fapte şi atitudini merită să le studiem cu atenţie şi respect. Misiunea sa de avatar a fost să conducă nenumăraţi oameni către Adevăr sau Realitate.

Desigur, Ramana a fost şi va rămâne unic. Nu poţi să-i semeni. Dar dacă vrei şi tu supremul câştig, acceptă suprema pierdere: Pierde-te complet! Devino şi tu o păpuşă de sare care se aruncă în ocean. Desigur, nu stă în puterea ta, dar măcar contemplă această posibilitate... Acesta e singurul scop al acestor traduceri.

Nondualismul nu încurajează cultul personalităţii. E bine să ne păstrăm umorul şi detaşarea, care îl caracterizau şi pe Ramana. În fond, nu există niciun Ramana! El e produsul minţii noastre, hrănite cu cărţile şi fotografiile sale. Noi îi recreăm imaginea în prezent, după cum simţim nevoia. Noi suntem Ramana.

Ramana nu există. Şi nici noi nu existăm. Lumea nu există. Doar Nenăscutul – *Ajata Advaita*... care visează această lume, în care „noi” suntem personajele visate. Bună dimineaţa!...

Răzvan Alexandru Petre, traducător
23 ianuarie 2024

PS. Citiţi şi articolul meu din anul 2023 „CREAŢIA, DUPĂ RAMANA MAHARISHI”

PREFAȚĂ

de Swami Rajeshwarananda

Selecţii din pag. 24-30

Pag. 24

Ramana Maharshi era o ființă asemenea lui Cristos, care întorcea și celălalt obraz dacă era atacat, așa cum reiese din următorul incident povestit de Sri Bhagavan însuși:

«În timpul zilelor de Skandashram, un om de la Kavale Mutt din Govapuri a venit să mă vadă. Avea o bună cunoaștere a scripturilor advaita și mi-a ținut o prelegere o zi și o noapte, citând generos din Upanishade și alte texte sanscrite. Din când în când se oprea, mă privea fix și mă întreba: "Ei bine? Nu recunoști corectitudinea a ceea ce spun?". Unii îmi cereau permisiunea să-l alunge, dar eu nu ziceam nimic. Curând, comportamentul său a devenit incontrolabil de exuberant. Se

pare că se aştepta să-l laud pentru cunoştinţele sale. Fiindcă tăceam, asta îl înfuria. Mi-a reproşat: “Stai mut ca o piatră, fiindcă nu ştii nimic. Toată lumea îți spune Bhagavan. Eu sunt foarte şcolit în Scripturi. Cu adevărat, doar eu merit să fiu numit Bhagavan”. Văzându-mă că tac și la aceste cuvinte, a început să urle, să mă ironizeze și să râdă de mine, spunând: „Nu face nimic, stă degeaba, iar pentru asta e numit Bhagavan! Ce individ lipsit de valoare! Ha! ha! ha!", crezând că mă va provoca să-i dau o ripostă furioasă. Spre surprinderea lui, am început şi eu să râd de mine însumi, spunându-i: „Da, da, sunt de acord cu remarcile tale... cât de proști sunt acești oameni să creadă că sunt un Bhagavan!”. A fost şocat și s-a oprit din râs. Văzându-i privirea, am început să râd. Râdeam și râdeam și râdeam; lacrimile-mi curgeau pe obraji și tot mai râdeam. 😊 Toată lumea era uimită. Bărbatul și-a adunat lucrurile în linişte şi a plecat»

Natura divină a lui Bhagavan se dezvăluie în aceste incidente și în altele similare – el nu nutreşte resentimente sau rea-voință față de cei care încearcă să-l rănească sau să-i facă rău, ci încearcă să-i ajute să vadă unde greşesc și să-i întoarcă pe calea Adevărului.

[***]

Pag. 26

Trebuie reținut faptul că Maharshi nu a impus nimănui *Vichara Marga* [calea interogaţiei de sine]; dacă nu era atras într-o conversaţie pe această temă, nu o recomanda și nici măcar nu o menționa; nu era tipul de Swami care ține prelegeri; nu a pretins niciodată că ştie ceva special sau ieșit din comun; valurile de pace care radiau din el îi făceau pe oameni să vină la el din proprie inițiativă. Fiecare găsea în el ceea ce căuta, iar el dădea indicaţii de dezvoltare spirituală în funcție de personalitatea respectivă. Nu toţi erau atraşi de „Cine sunt eu?”, dar cei care urmau alte practici spirituale au constatat că făceau progrese rapide chiar şi după o singură întâlnire, adesea întâmplătoare, cu Maharshi. Astfel, indiferent de calea pe care omul putea să se apropie de Dumnezeu, în funcție de propriile *purva-samskaras* [întipăriri mentale], Maharshi îl ajuta să se ridice pe acea cale; iar când, la timpul potrivit, omul devenea suficient de copt pentru suprema Vichara Marga, el trecea la ea de bunăvoie, spontan şi fără efort.

[***]

În decembrie 1948, Sri Gajapathi Aiyyer și prietenul său Swami Rajeshwarananda au adus la Ramanashram cele şase caiete a câte 300 de pagini fiecare, pe care i le-au arătat lui Bhagavan. [...]

Pag. 29-30

Când ajunse să citească înregistrarea experienței sale «*Eram în Madurai, vărsând lacrimi de dor la Templul Meenakshi, fără să am nici cea mai mică idee de ce... chiar și gândul: „De ce plâng?” nu-mi venea în minte.*», **Bhagavan** zâmbi și spuse: **Vezi ce frumos a notat copilul totul!**

Swami Rajeshwarananda remarcă: *Gajapathi simte că a comis o ofensă prin înregistrarea cuvintelor tale fără să-ţi fi cerut permisiunea.*

B.: Nu contează.

Gajapathi: *Am scris doar pentru propria mea amintire; dar dacă le arăt altora, nu va duce la confuzii? Bhagavan dă sfaturi spirituale fiecărei persoane în mod individual; dar dacă sunt prezentate unei alte persoane, oare nu va crede în mod eronat că sfatul ar fi aplicabil și în cazul său și, astfel, se va induce singură în eroare, cu consecințe nedorite? Cu toate acestea, Swami Rajeshwarananda vrea să le pună la dispoziția tuturor din ashram pentru a le studia.*

Swami Rajeshwarananda: *Cuvintele lui Bhagavan sunt mai solemne și mai sacre decât Upanishadele. De ce crezi că ar putea induce în eroare pe cineva?*

B.: Şi alţii pot avea aceleași îndoieli ca cele scrise aici.

Gajapathi: *Dar, la aceeași întrebare, Bhagavan dă răspunsuri diferite unor persoane diferite, în funcție de natura fiecăreia!*

B.: Dacă răspunsul găsit nu va fi satisfăcător, căutarea va continua! Un Sadhaka serios nu se mulțumește cu un răspuns pe care-l simte a fi nepotrivit sau doar parţial satisfăcător. Un intelect devenit tot mai subtil prin scufundarea repetată și prelungită în Ființă, va respinge automat sfaturile care îl îndepărtează de Inimă. Ferma stabilire în Inimă întărește facultatea de intuiție, care va căuta, iar şi iar, numai acele cuvinte care o redirecționează către Inima ce străluceşte prin sine; o asemenea capacitate de discriminare nu vine de la fictivul simț al liberului arbitru individual; mai degrabă, este automată și vine prin harul lui Dumnezeu către căutătorul sincer.

Bhagavan, întinzându-și mâna după baston, remarcă înainte de a pleca:

„Există un destin care ghidează cursul evenimentelor. Nu trebuie să te nelinişteşti pentru nimic, imaginându-ţi că ai fi personal responsabil.”

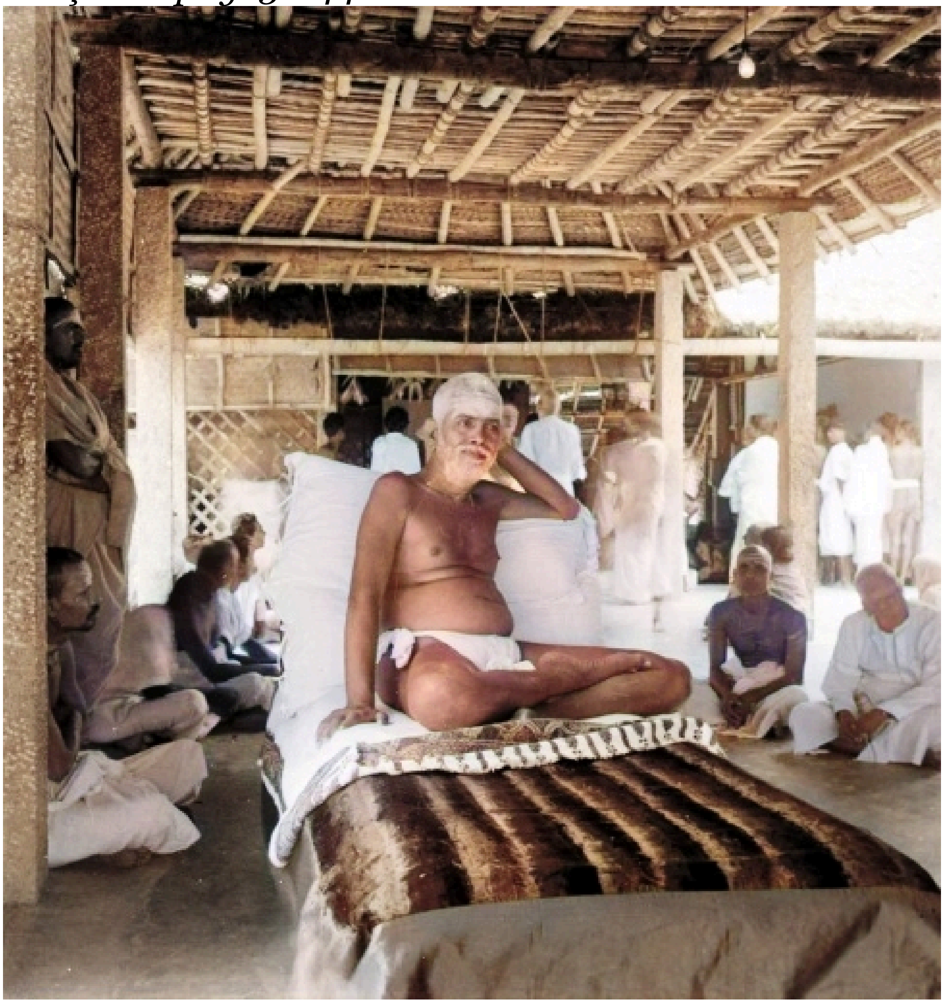
[***]

Swami Rajeshwarananda,
Tiruvannamalai, decembrie 1950

INTRODUCEREA AUTORULUI

de Gajapathi Aiyyer

Selecţii din pag. 32-44

Pag. 32

Maiorul Allen Chadwick, acest caucazian înalt și impunător servise în armata Majestății Sale în timpul Marelui Război. Citirea cărții lui Paul Brunton, „O căutare în India secretă”, l-a convins că Bhagavan era guru-ul său și imediat a călătorit până aici, rămânând de atunci în incinta ashram-ului. În mod remarcabil, mi-a spus într-o zi: "Bhagavan însuși a recunoscut în mod explicit că legătura existentă între el și mine este veche, întinzându-se pe mai multe vieţi anterioare...".

I-am atras atenția să nu mai repete astfel de afirmații pe viitor, cel puțin nu cât timp mă aflu eu prin preajmă, deoarece nu doresc să aud nimic depreciativ despre Bhagavan.

„Dar ce este depreciativ în asta, tinere?”, m-a întrebat, oarecum surprins. I-am răspuns: „Avatarul nu este legat în niciun fel, nici în

prezent, nici în trecut, nici în viitor. El vine aici doar pentru salvarea umanității, în această unică Naștere, asumată expres și cu bunăvoință în acest scop. A sugera că s-a mai născut în trecut înseamnă să insinuăm că Bhagavan al nostru nu era eliberat în trecut. Un astfel de punct de vedere nu este doar hulitor, ci și absurd."

El nu păru prea încântat de remarca mea, replicând: „Maestrul însuși a spus asta; nu o spun eu...”.

[***]

Pag. 33

V-aţi putea întreba de ce, ajungând în prezenţa unui *Brahma-jnani* [cel care îl cunoaşte pe Dumnezeu], elevul n-ar încerca să practice Jnana-yoga pentru a obţine eliberarea, în loc să adopte calea sentimentală Bhakti. Însă, unde era în mine voința de a începe vreo *sadhana* [practică spirituală]?! *Sadhana* vrea să realizeze ceva, să progreseze spre un anumit scop. Cu cât petreceam mai mult timp în prezenţa lui Bhagavan, de fapt, cu atât deveneam mai incapabil de orice formă de sadhana. Simţeam foarte clar cum simțul voinţei individuale mi se diminua și se tot diminua, până când am ajuns în punctul în care nu mă mai gândeam când și cum aş putea atinge *Brahma-jnana* – prioritatea mea supremă în fiecare zi era să-l conving din ochi să îmi dea *Diksha* [iniţierea, binecuvântarea]. În comparație cu această experiență a nectarului Iubirii – care a coborât asupra mea ca un potop primordial și a distrus tendința minții mele de a căuta fericirea în obiectele plăcerii senzoriale – chiar și chestiunea mântuirii sufletului – adică a fuziunii lui *jivatman* [sufletul] cu *Paramatman* [Dumnezeu] – părea să se fi pierdut în abisul totalei irelevanţe. Nu mă mai simțeam responsabil pentru nimic, pentru că încetasem să mai simt vreo nevoie. Corpul de vis își îndeplinea necesităţile din vis făcând uz de obiectele din vis, asta era tot. Iubirea milostivă a lui Bhagavan era singurul lucru care părea real. [...]

Viaţa mea nu mai prezintă nimic remarcabil după plecarea din ashram. Prezența lui Bhagavan este singurul crâmpei parfumat din viața mea; tot restul este un simplu gunoi respingător, fetid, pestilenţial și nedemn de menționat.

[***]

Pag. 38

În ziua de Crăciun din 1948, mă aflam în fața lui Bhagavan în „Jubilee Hall”. Îl întâlneam după 12 lungi ani și m-am emoționat văzând în ce stare se afla trupul său.

Imediat ce m-a văzut, a spus: „**Ți-am citit scrisorile**” și mi-a zâmbit.

L-am întrebat cu o voce sufocată: „Bhagavan pare să fie slăbit!?”.

B.: Ţi s-a spus să nu-l identifici pe Bhagavan cu acest corp. Bhagavan este CEEA CE ESTE. CEL-CE-ESTE este Bhagavan.

I.: Se poate face ceva pentru a îmbunătăți starea corpului?

B.: Da.

I.: Să trimit medicamente ayurvedice la ashram? Va permite B. acest lucru? Alopații nu sunt de încredere; în cele din urmă, ei întotdeauna ridică mâinile și zic: „Facă-se voia Domnului”, ca și cum ar fi descoperit brusc acest adevăr...

B.: Pentru îmbunătățirea stării corpului, trebuie să ignori complet corpul și să rămâi ca Sinele real. Atunci corpul se va îndrepta de la sine.

I.: Dar Bhagavan se odihneşte întotdeauna în adevăratul Sine!

B.: Prin urmare, în ceea ce-l privește pe Bhagavan, corpul este întotdeauna în regulă, căci el nu este separat de Sine!

I.: Dacă mi se permite să fac aceste observații, mersul lui Bhagavan a devenit mai lent și uşor aplecat; de asemenea, membrele s-au sfrijit și seamănă cu niște bețe.

B.: Şi asta e tot perfecțiune, pentru că și asta este Sinele. Compari acest corp cu alte corpuri și apoi suspini că nu este la fel de sănătos ca acelea. Acesta este punctul tău de vedere. În ceea ce mă privește, nu are niciun sens să mă localizez în acest corp; eu sunt la fel de prezent în toate corpurile; astfel, unele dintre corpurile mele sunt slabe, iar altele puternice. Ce-i cu asta? Dar în realitate, eu nu am niciun corp...

La acest răspuns *advaita* [nondualist] nu am mai putut spune nimic și am tăcut din gură.

Însă o persoană răutăcioasă întrebă cu voce tare [asta s-a întâmplat mereu, chiar și în timpul șederii mele aici, acum 12 ani; mulți vin și se aşază lângă Bhagavan, dar se tem să i se adreseze direct, sau sunt prea speriați; de aceea, aruncă vorbe în aer]: „Este Bhagavan prezent și în trupurile incinerate și îngropate?”.

B.: Mai ai vreo îndoială? Şi râdea cu poftă în timp ce o spunea. 😄

[***]

Pag.42

Bhagavan nu era el care decidea cine ar trebui să obţină Graţia şi cât de multă. „**Graţia Guru-ului este ca un ocean. Dacă discipolul vine cu o cană, va primi doar o cană plină. Nu are rost să se plângă de zgârcenia oceanului; cu cât vasul este mai mare, cu atât va putea duce mai mult. Depinde numai de el**”, i-ar fi spus el lui Chadwick.

Astfel, chiar şi afirmaţiile binevoitoare de genul „El era bunătatea personificată pentru toate fiinţele vii” nu au sens, deoarece nu exista acolo nimeni căruia să i se poată atribui bunătatea. Cel care trăieşte în *Brahman* nu simte nimic ca fiind separat de El; dacă cineva vede alţi oameni cărora să le facă de bine, acela nu este deloc un *brahma-jnani*; dar, desigur, obiceiul amabil de a-i ajuta şi a le arăta compasiune celor din jur apare în mod natural într-un *brahma-jnani* – numai că din punctul său de vedere nu există „alţii”.

[***]

Pag.44

Există multe texte clasice despre *Advaita*. Acestea descriu minuţios starea de *Sahaja-jnani* sau *Stitha-prajna*. După părerea mea, acestea nu sunt de mare folos pentru *sadhaka* [discipol], deoarece el tânjeşte după instrucţiuni practice pe care să le poată urma, nu după descrieri a ceea ce rămâne după ce a fost atins scopul final. Şi nimeni care a atins ţelul final nu ar fi interesat să citească despre asta, pentru că deja ar FI asta. Aşadar, în ambele cazuri, această carte este inutilă.

Dar poate că va aprinde curiozitatea oamenilor în legătură cu această stare, pornind astfel pe calea *sadhanei*, cu gândul: „Oare chiar există o astfel de stare aflată la baza şi dincolo de stările de veghe, de vis şi de somn profund? Oare n-aş putea ajunge şi eu la această stare?”. Intelectul meu limitat crede că aceasta ar fi singura ei utilitate.

Cuvintele lui Bhagavan, pe de altă parte, sunt de o frumuseţe unică şi o *sadhana* în sine – chiar şi numai citirea sau ascultarea lor poate fi considerată o formă de *sadhana*, ca să nu mai vorbim de punerea lor în practică – deoarece ele dezvăluie mijloacele de a ajunge la Unica Realitate Perfectă, fără să trebuiască mai întâi să fie măturat gunoiul cunoaşterii conceptuale sau intelectuale. Nu este teorie, ci doar practică. Nu este abstractizare, ci doar experienţă. Nu este suferinţă, ci doar extaz. Nu este activitate mentală, ci doar pură conştienţă.

Nu este nimic, doar Bhagavan, pe care îl consider cel mai înalt vârf al iubirii divine la care se poate ajunge. Unii s-ar putea întreba, „dacă tot s-a

dus la un *Jnani*, de ce omul ăsta nu a urmat calea *Jnana-vichara* pe care o laudă, ci, în schimb, a ales să se închine lui Maharshi ca unui zeu sau divinitate personală?”. Nu am niciun răspuns. Am fost măturat de potopul său de Iubire în momentul în care ochii lui au căzut asupra mea, iar după aceea nu a mai rămas aici nimeni care să dorească a se angaja în *vichara* sau în alte forme de *sadhana*.

Gajapathi Aiyyer,
Madras, decembrie 1950

Despre fenomenul Aham-sphurana

extrase de John David

Selecţii din pag. 100-103, 489, 753-754, 1039, 1232, 1190-1191, 1209, 1281-1282

Pag. 100-101

Î: Deci, această stare de conştiinţă care rămâne ferm neschimbată şi netulburată de gândire, se numeşte Sahaja-stithi?

B: Nu. Se numeşte Aham Sphurana.

Î: Atunci ce este Sahaja-stithi?

B: Nu este posibilă nicio descriere. Fiinţa reflectată — conştiinţa aflată într-un corp fizic — este distrusă; după ce aceasta este distrusă, rămâne doar ceea ce a existat întotdeauna. Este Realitatea Absolută. Ea transcende dualităţile precum fiinţa şi nefiinţa, cunoaşterea şi ignoranţa, lumina şi întunericul, etc. Este ASTA — CARE — ESTE, atât se poate spune despre ea.

În Biblie i se spune YHWH. Deşi acolo El pare un Dumnezeu personal, care călăuzeşte destinul copiilor lui Israel, profeţii talmudici din vechime cunoşteau aspectul transcendental, la fel ca şi Cristos. Dumnezeu i-a spus lui Moise: *„M-am arătat lui Avraam, lui Isaac şi lui Iacov ca Dumnezeu cel Atotputernic, dar după numele Meu, Yahweh, nu m-au cunoscut.*” Pe de altă parte, termenul Yahweh apare de multe ori în "Geneza". Este vreo contradicţie? Nu. Profeţii dinainte de vremea lui Moise îl cunoscuseră pe Dumnezeul personal Yahweh, dar Moise a fost primul căruia i-a fost revelat aspectul transcendental, fără formă. Profeţii anteriori cunoşteau numele, dar nu şi semnificaţia lui. Îl iubeau pe Dumnezeu şi îi preţuiau numele, dar nu au înţeles semnificaţia sau importanţa numelui.

Numele înseamnă „Eu sunt Ceea ce sunt”. Dumnezeu i-a revelat lui Moise semnificaţia numelui, pe când profeţilor anteriori li s-a dat doar numele. Şi înseamnă că cel care este doar conştient ca Subiect, fără să cunoască vreun obiect, este absorbit sau transformat în Dumnezeu. Aceasta nu este o convingere intelectuală sau afirmaţie mentală. Este înflorirea Inimii — lotusul iubirii din interior.

***

pag. 102-103

Î: Bhagavan a spus ieri ceva despre „Aham Sphurana”. După ce am ajuns la acest Aham Sphurana, cum se procedează de acolo până la Realizarea Sinelui finală, Sahaja-stithi?

B: După ce am ajuns la Aham Sphurana, nu mai este posibil niciun efort. Pentru cel care a ajuns la Sphurana, această întrebare este imposibilă — ca orice altă întrebare. Nu mai apare nicio îndoială, deoarece cel care se poate îndoi s-a predat cu mult timp în urmă Fiinţei infinite care străluceşte în propria sa Inimă ca lumina adevăratului „Eu”. Cel care a ajuns la Sphurana şi rămâne perpetuu unit cu ea, în loc să oscileze, nu s-ar gândi niciodată *„Am ajuns la Aham Sphurana. Acum mă întreb când se va ivi Realizarea Sinelui Absolut.*” Şi n-ar gândi niciun alt gând.

Gânditorul, odată dispărut, cine să mai fabrice gânduri? Cel care rămâne statornic în starea de Sphurana nu tânjeşte la Realizare — şi la nimic altceva — căci nu mai are nicio nevoie. Deoarece o ieşire din ea este întotdeauna posibilă teoretic, Sphurana este clasificată tot ca *sadhana* [practică spirituală] — totuşi, este cea mai înaltă etapă a *sadhanei*, deoarece este susţinută fără nici cea mai mică urmă de efort sau fără să mai rămână vreo intenţie.

O Sphurana continuă este posibilă numai după ce simţul eu-lui a fost abandonat total. Înainte de a se manifesta continuu, este posibil ca discipolul să experimenteze fulgerări ale acesteia. În loc să lase aceste fulgerări să-i distragă atenţia şi în loc să facă un efort deliberat pentru a le reproduce din nou, el ar trebui să se întrebe calm: „*Cine a experimentat asta?*” până când Sphurana devine continuă.

Odată ce Sphurana devine starea permanentă, la timpul potrivit, se va stinge şi ea, aşa cum arderea unui calup de camfor este completă când nu se mai vede nici camforul, nici flacăra şi rămâne doar Realitatea — acesta este Sahaja-stithi al lui *Jnana-siddha* [puterea supranaturală a cunoaşterii transcendente] despre care întrebi.

Î: Care sunt simptomele fizice ale Sphurana? Se pierd cumva simţurile fizice? Provoacă pierderea conştienţei corpului?

B: Poate apărea sau nu un val involuntar de oprire a respiraţiei; ar putea apărea şi o senzaţie de palpitaţie sau pulsaţie — dar de ce pui întrebarea asta?! Scufundă-te înăuntru şi VEZI singur.

Important este că în starea de Sphurana nu se mai poate „să iei o decizie”. Totul este hotărât de Puterea Superioară... iar mintea ta, după ce şi-a pierdut capacitatea de a face comparaţii sau judecăţi de valoare, este redusă la simpla conştiinţă de a fi. Organele senzoriale funcţionează normal, iar conştiinţa încă nu e înstrăinată de corp, dar evenimentele din lumea exterioară sunt observate detaşat, fără nicio aversiune sau fascinaţie, ca cineva care urmăreşte un film de cinema fără cel mai mic interes. Acţiunile nu sunt premeditate, ci spontane. Trupul devine o unealtă în mâinile Atotputernicului, extazul inundă sufletul şi, orbit de vraja beţiei divine, plânge şi râde, cântă şi strigă, fără niciun scop aparent. Acestea sunt doar simptome externe vizibile ale Adâncului care te atrage în interior si este posibil să nu se manifeste deloc. Aşa eram eu în Madurai, vărsând lacrimi de dor la Templul Meenakshi, fără să am nici cea mai mică idee de ce. Nici măcar gândul: „Oare de ce plângem?” nu a apărut.

Nu toţi au experienţa plânsului după Dumnezeu, fără să ştie dacă plâng chinuiţi de dor sau în extazul împlinirii, şi oricum nepăsându-le de ce. Important este dacă a fost suprimată sau nu, în interior, identificarea cu corpul sau ideea că „eu făptuiesc”. Dacă ideea „eu sunt agregatul corp-minte” este complet abandonată, nu rămâne nicio urmă de intenţie sau voinţă. Nu eu am hotărât: „Hai să mergem la Tiruvannamalai”. Ci doar, [*priveam silueta de pe canapea atingându-şi uşor umărul drept cu un deget delicat*] — a venit aici — atâta tot.

[***]

pag. 489

Î: În "Discuţii cu Ramana Maharshi" [notiţe luate în aceeaşi perioadă, între 1935-1939, de către Sri Munagala Venkataramiah]*, se spune după cum urmează:*

„Realizarea lui Jnana este întotdeauna un Vritti. Există o distincţie între *Vritti Jnana* sau Realizarea şi Reala *Svarupa* [natura esenţială divină]. *Svarupa* este Jnana Însăşi, este Conştiinţa. *Svarupa* este Sat Chit, care este omniprezent. Este întotdeauna prezentă de la sine. Când realizezi asta, Realizarea se numeşte *Vritti Jnana*. Numai din perspectiva existenţei tale umane vorbeşti despre Realizare sau Jnana. Prin urmare, când vorbim despre Jnana, ne referim întotdeauna la *Vritti Jnana* şi nu la *Svarupa Jnana*; căci însăşi Svarupa este întotdeauna Conştiinţa Jnana."

Acest pasaj mi se pare complet deconcertant. Ar putea Bhagavan să mi-l explice?

B: Atunci când mintea încetează să se intereseze de lumea obiectivă şi rămâne, involuntar şi fără efort, în starea sa naturală, primordială de fiinţă pură, este *vritti-jnana*. Se poate spune că cineva a ajuns în starea de *vritti-jnana* numai când mintea sa rămâne aşa nu ca rezultat al vreunui motiv sau obiectiv, ci pentru că acum nu ştie altceva. Mintea, care mai devreme era conştiinţa ascunsă într-o reţea labirintică de *vrittis* [turbioane mintale], este acum redusă la simpla conştiinţă de a fi, căreia efortul sau obiectivul îi sunt cu totul străine. Deci nu se pune problema de a te strădui să rămâi liniştit. Liniştea este acum starea naturală. Acesta este *manoni-vritti* sau *vritti-jnana*. În această stare, nimic nu-ţi poate devia atenţia de la conştienţa pur subiectivă. Mintea rămâne blocată în punctul de origine. Lumina adevăratului Sine („eul–Eu") poate fi simţită clar cum străluceşte. Experienţa licăririi „eului–Eu" se numeşte Aham Sphurana. Întrucât această stare nu se produce prin angrenarea vreunui efort mental, ci mai degrabă din cauza năruirii minţii, unele cărţi spun că este o stare transcendentală.

Î: Este aceasta starea unui Jnani?

B: Nu. Când până şi mintea rarefiată este distrusă în Dincolo, aceasta este *Sahaja-stithi* a unui Jnani. Dar nu trebuie să-ţi faci griji pentru toate astea. Este inutil. Este suficient să pierzi eul. După aceea, totul devine automat.

[***]

pag. ?

B: Acest fenomen se numeşte Aham Sphurana sau licărirea Sinelui. Indică faptul că, în momentul în care a avut loc această licărire,

predomina o stare de absorbţie incompletă sau parţială în Inimă. Starea cea mai de dorit este însă completa absorbţie.

Î: Cum aş putea obţine această absorbţie completă?

B: Eforturile te pot conduce doar până la Sphurana. Rămâi continuu şi neîncetat în Sphurana; lasă restul în seama lui Dumnezeu sau Sinelui.

Î: Adesea, chiar şi în timp ce are loc Sphurana, apar gânduri care îmi distrag atenţia. Ce ar trebui să fac în astfel de momente?

B: Eliberează-te uşor de gând; asta e tot. Facultatea mentală nu este distrusă în timpul stării de Sphurana; ci este într-o stare de repaus sau reţinere; ori de câte ori se reactivează, priveşte cu atenţie gândul care i-a provocat activarea şi se va stinge. Este necesară o practică constantă şi continuă până când te-ai stabilit în mod natural în Sphurana — adică, până când ajungi într-o stare în care nu este necesar niciun efort din partea ta să păstrezi Sphurana. Scufundă mintea în Sphurana iar şi iar şi iar şi ţine-o scufundată acolo până când Sphurana va decurge în mod natural şi fără niciun efort din partea ta. Dar dacă există o dorinţă sau hotărâre în minte — „Eu realizez Sphurana pentru că asta îmi va aduce Eliberarea” — atunci Eliberarea nu va răsări niciodată. Sphurana nu trebuie să fie rezultatul unui proces mental; trebuie să fie naturală, lipsită de motivaţie, spontană şi necauzată de nimic. Abia atunci va răsări Eliberarea. Cei care aşteaptă sau anticipează sau doresc Eliberarea nu o găsesc niciodată. Abandonează-te necondiţionat în Sphurana şi ea te va elibera.

[***]

pag. 753-754

Î: Care este diferenţa dintre starea de Nirvikalpa Samadhi şi cea de Aham Sphurana — dacă există vreuna? Care dintre acestea două este superioară şi care ar fi starea supremă?

B: Ambele sunt la fel de valoroase. În Nirvikalpa Samadhi, conştiinţa corpului este absentă. Nirvikalpa + conştiinţa corpului ⇒ Aham Sphurana. Totuşi, Aham Sphurana este propice distrugerii *vasanas* [impresii imprimate în psihic, tendinţe], ceea ce nu-i posibil atunci când mintea este temporar absorbită în Inimă, blocând conştiinţa corpului şi eliminând percepţia senzorială pe durata experienţei [de Nirvikalpa Samadhi].

Î: Se spune că yoghinii se privează de conştiinţa corpului şi rămân fără ea timp de decenii.

B: Yoghinii încearcă să elimine conştiinţa corpului prin practicarea *kevala-kumbhaka* [reţinerea suflului de aer] pentru perioade anormal de

mari — dar necazul cu această abordare este că încă mai rămâne a fi eliminată *intenţia* de a rămâne fără conştiinţa corpului. Din acest motiv, este mai bine să nu încercaţi să eliminaţi cu forţa conştiinţa corpului, care, la urma urmei, este doar o limitare inofensivă odată ce aţi renunţat la infamul şi amăgitorul obicei al identificării false [a Sinelui cu non-Sinele]. Orice posibilitate de voinţă şi efort trebuie distruse pentru ca să poată răsări Jnana.

În ce priveşte tendinţele automate ale corpului, lăsaţi limitările conştiinţei corporale să dispară de la sine. Nu trebuie să ne preocupăm de asta ca de un obstacol care ar trebui rezolvat. Nu e nevoie să distrugeţi corpul sau să-l topiţi cumva în neant. Pur şi simplu, încetaţi să vă identificaţi sau asociaţi cu el în vreun fel; atât va fi de ajuns. Încercarea de a scăpa de corp vă obligă să-i acordaţi o atenţie suplimentară. În schimb, mutaţi-vă atenţia dinspre corp către Sine; asta trebuie făcut.

În ceea ce priveşte starea spirituală supremă despre care ai întrebat, ea este *Sahaja-stithi* a unui Jnani. Nu poate fi atinsă prin *sadhana* [practică spirituală]. Niciun efort nu o poate realiza. Abandonează-I-te necondiţionat şi vei fi absorbit de ea. *Vichara* [investigarea de sine] foloseşte doar pentru a pregăti mintea pentru predarea necondiţionată. Dacă te poţi abandona total, de ce ai mai avea nevoie de *vichara* şi cum ai mai putea-o face — cine va mai fi rămas atunci să investigheze gândurile?

Î: Sinele este situat în partea dreaptă a pieptului?

B: Asta e valabil doar atâta timp cât crezi că ai un corp. Aşa crezi?

Î: Da. Cum l-aş putea nega? Oare Bhagavan nu vede acest trup discutând cu el?

B: Corpul nu spune „eu sunt tu”. Ci tu spui că eşti corpul. Când vei scăpa de această atitudine eronată că ai fi cumva legat de corp, atunci vei şti unde se află Sinele. Sinele nu este nicăieri; doar Este.

Î: Dar ideea lui Sri Bhagavan că hridaya-granthi [blocajul Inimii (Sinelui)] *este reprezentat de un punct din corpul fizic — oare nu invalidează această idee?*

B: Descoperă tu Sinele non-dual şi ne vom ocupa mai târziu de relaţia lui cu corpul, dacă chiar trebuie: atunci, nu acum. Este adevărat că există un orificiu în partea dreaptă a pieptului, ca o mică gaură. Această valvă este întotdeauna închisă, dar se deschide prin *vichara* — iar consecinţa este că străluceşte Aham Sphurana.

Totuşi, toate acestea sunt doar relativ valabile. De fapt, un Jnani care rămâne în starea de *Ajata Advaita* este irevocabil pierdut faţă de „realitatea fizică”. Aceste explicaţii nu sunt pentru el; ele sunt formulate doar pentru a satisface curiozitatea omului obişnuit — ele sunt adevărate

doar în măsura în care consideri ca adevărată existenţa ta corporală, şi nu mai mult.

Î: Oare vivisecţia corpului de către un anatomist priceput va dezvălui prezenţa acestui organ?

B: Nu. Se află în planul subtil-energetic.

Î: Dar folosind un microscop?

B: Voiam să spun că, din experienţa mea, este, pur şi simplu, un loc de acumulare a energiei mentale. S-ar putea să nu aibă nicio influenţă fizică. Cu toate acestea, în acea regiune ar putea fi simţită o senzaţie fizică de pulsaţie sau trepidaţie. Adevărul este că astfel de chestiuni nu sunt deloc importante. Lucrarea de făcut, sau mai degrabă de des-făcut, este să realizezi Sinele. Orice ai experimenta, nu contează. Cine este experimentatorul? Aceasta este întrebarea esenţială.

Î: Şi care e răspunsul?

B.: Află singur.

***

pag. 1039

Î: Conceptul japonez de Satori este acelaşi cu conceptul hindus de Moksha?

B: Nu. Satori este vibraţia radioasă sau Aham Sphurana.

[***]

Pag. 1232

Mr. Knowles: Ce se înţelege prin „eul-Eu”?

B.: Mintea fără „eu” este „eul-Eu”; când această absenţă devine permanentă, rezultă automat Realizarea Sinelui.

[***]

pag. 1190-1191

Î: Ce este acest „eu-Eu”? Este acelaşi cu Jnana?

B: Nu, „eul-Eu” este etapa dinaintea *Sahaja-stithi* unui Jnani. Este cunoscut sub numele de Aham Sphurana [pulsaţia Sinelui]. Când Sphurana devine continuă, de neoprit şi spontană — adică atunci când s-a solidificat, ca să spunem aşa, într-un fenomen permanent — conduce la *Sahaja-stithi*. În limbajul vedantic, Aham Sphurana este cunoscut ca *vritti-jnana*. I se mai spune şi conştiinţă cosmică. Se numeşte „cosmică” deoarece mintea în acea stare este într-o formă generică. Adică, nu este ţinută captivă de *aham-vritti* [gândul primordial „eu”] pe durata experienţei. Dacă distrugerea *purva-samskaras* [predispoziţiilor latente,

imprimări psihice] este incompletă, ulterior *aham-vritti* se reafirmă şi fluxul gândurilor se reia ca de obicei. Sphurana, când este păstrată continuu, slăbeşte *aham-vritti*, care este singura cauza pentru *hridaya-granth*i [blocajul Inimii — adică, ego-ul] şi conferă *Mukti* [eliberarea de întrupare şi renaşterile viitoare].

Î: Cum să păstrez continuu Sphurana?

B: Efortul sau voinţa de a o face este în sine un obstacol în calea strălucirii Sphurana. Dacă rămâi aşa cum EŞTI, Sphurana străluceşte de la sine.

Î: A spus Bhagavan că experienţa de Sphurana este însoţită de o senzaţie ca de înţepătură în partea dreaptă a pieptului?

B: Lasă în pace senzaţia fizică; ar putea fi provocată de Sphurana, dar este inutil să crezi că doar dacă ai avut senzaţia înseamnă că ai fi Realizat ceva. Important este să rămâi mereu în starea de negândire, dar nu prin efort sau voinţă. „Eul” subtil, cel care observă că mintea rămâne în această stare, trebuie şi el să dispară. Numai atunci Realizarea este posibilă.

[***]

pag. 1209

Î: Uneori vorbeşti despre ceva numit Aham Sphurana. Este acelaşi lucru cu conştiinţa cosmică?

B: Da. Se numeşte aşa pentru că, în acea stare, mintea subtilă simte Inima ca o vibraţie pulsatorie; se poate manifesta şi senzaţia fizică din partea dreaptă a pieptului. Dar această senzaţie, în general, nu merită vreo atenţie deosebită; serveşte doar ca indiciu că mintea, prin practică îndelungată, a devenit în mare măsură subtilă şi senină. Este un semn de progres, dar nu trebuie confundat cu scopul final. Important este ca mintea să rămână mereu, fără efort şi involuntar, în starea sa naturală de absenţă a gândirii.

Î.: Încerc să contemplu tot timpul ideea: „Eu sunt Sinele, care transcende toate fenomenele".

B.: Este inutil să faci acest lucru.

Î.: Şi de ce, vă rog?

B.: Descoperă CE eşti şi rămâi veşnic AŞA. Ce rost are să repeţi că eşti Sinele? Este oare Sinele cel care repetă asta? Ceea ce ESTE cu adevărat nici măcar nu zice „Eu", ci rămâne veşnic ca propria Sa Fiinţă. Sinele tace întotdeauna. Aşadar, cel ce repetă „Eu sunt Sinele” nu este, de fapt, decât ego-ul sau mintea. Dizolvarea minţii este scopul tuturor eforturilor noastre. Repetând „Eu sunt asta” sau „Eu sunt aia” doar vei

întări mintea, nicidecum să scapi de ea. Aşadar, o astfel de contemplare nu este utilă; ba chiar e contraproductivă, deoarece hrăneşte ego-ul tot mai mult.

Ţi s-a spus să renunţi la ideea că ai fi acest corp, această persoană şi aşa mai departe. În schimb, vii cu această idee că eşti Sinele. Eliberarea de orice idee aduce beatifica tăcere a Sinelui, nu ideea „Eu sunt Sinele". Renunţă la toate ideile şi păstrează tăcerea dacă doreşti fericirea Sinelui. În ceea ce priveşte Realizarea, gândul „Eu sunt Sinele" este la fel de dăunător ca orice alt gând. Evită toate gândurile. Absenţa gândurilor înseamnă fericire. Atunci când această absenţă survine fără efort, este o beatitudine mai presus de imaginaţie, dincolo de puterea de conceptualizare a minţii. Trebuie să o trăieşti direct pentru a înţelege ce este.

Î.: Când folosiţi cuvântul Inimă, vă referiţi la Sine?

B.: Inima este doar un alt nume pentru Sine.

[***]

pag.1281-1282

Î: Când întreb „Cine sunt eu?" simt o senzaţie intensă, pulsatorie în centrul inimii, despre care vorbeşte Sri Bhagavan, în partea dreaptă a pieptului. Este ca o senzaţie pe care ar avea-o cineva copleşit de emoţie; îmi aduce lacrimi în ochi. De fiecare dată când investighez „Cine sunt eu?" sunt atras de acest centru. Este suficient să fiu atent la această senzaţie? Pun această întrebare pentru că am auzit că Bhagavan opinează că, deşi concentrarea asupra acestui centru al inimii este un exerciţiu spiritual benefic, nu este acelaşi lucru cu vichara; şi nu vreau să mă păcălesc făcând altceva decât vichara. Sunt foarte nerăbdător să mă eliberez chiar în această viaţă.

B: În loc să te străduieşti să fii atent la această senzaţie, rămâi pasiv. De ce să inventezi un „eu" fals şi apoi să-i ceri să decidă dacă vrea să fie atent la senzaţie sau nu? Dacă încerci să păstrezi o astfel de senzaţie, ea va dispărea. Nu încerca să „faci" nimic în legătură cu Sphurana. Dacă încerci să „faci" ceva cu ea sau să o apuci cumva, va dispărea şi te vei întreba unde ai greşit şi de ce senzaţia a dispărut. Sphurana trebuie să fie continuă. Va rămâne aşa doar dacă o laşi în pace — adică, rămâi aşa cum EŞTI în mod natural. Este necesară absenţa totală a oricărui efort pentru a susţine Sphurana în mod continuu. De ce?

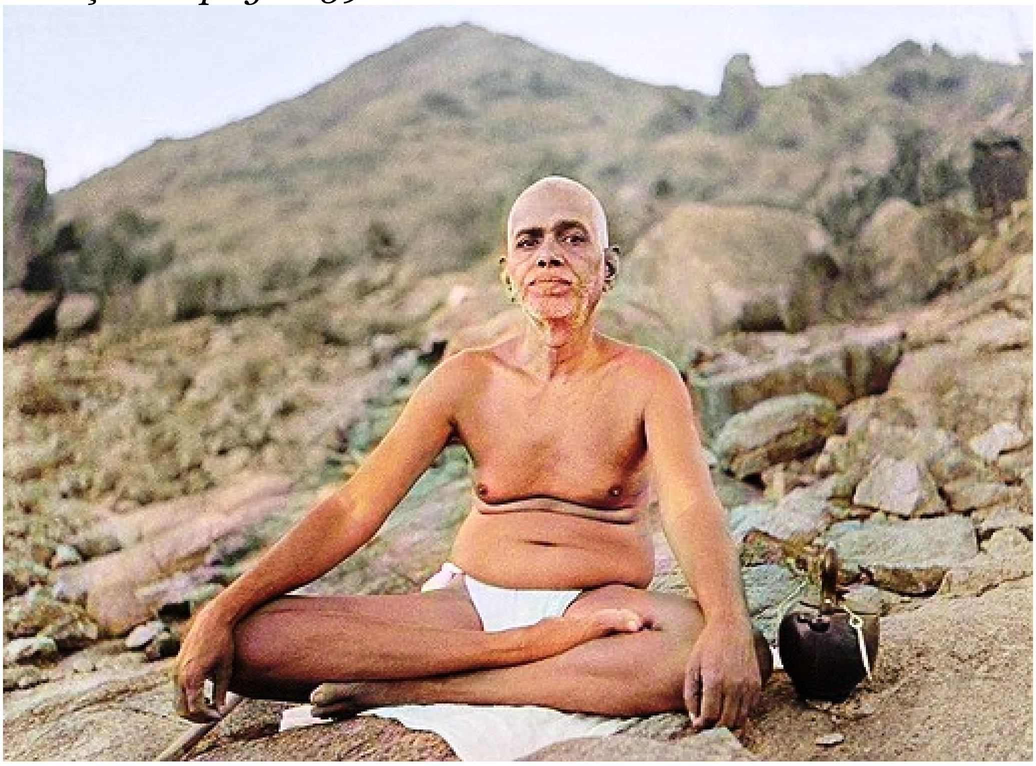
Pentru că efortul implică existenţa unui ego care îl face, iar dacă ego-ul îşi reia activităţile, Sphurana va trebui să dispară. Fă toate eforturile pentru a rămâne complet fără niciun efort. Cine este cel care vrea să se

agaţe strâns de Sphurana? Este obraznicul demonaş cunoscut sub numele de ego. Aşadar, nu permite eu-lui să perturbe Sphurana; las-o să continue la nesfârşit, doar rămânând ca ea [Sphurana] fără oprire. Această Sphurana este o experienţă parţială a Sinelui. Este un indiciu al Gloriei care se apropie. Dar dacă vrem să se înalţe până în Sine, nu trebuie tulburată; trebuie să i se permită să continue la nesfârşit. Pentru asta, ego-ul trebuie ţinut în frâu — prin intermediul *vichara* [investigarea de sine]. Deci, ori de câte ori descoperi că Sphurana slăbeşte, întreabă-te „Cine sunt eu?”. Îşi va reveni, până la urmă.

***

Dialog cu un aspirant matur

Selecţie din pag. 1259-1262

24 septembrie 1936

Dl. Greenleaves se prezentă maestrului, iar Bhagavan îi zâmbi amabil. Omul înmână un bilet interpretului. Aşa cum se făcea uneori – mai ales când caucazienii aveau întrebări legate de practică, pe care le scriau pe o hârtie – conţinutul biletului era citit în Sală în beneficiul tuturor participanţilor, astfel încât răspunsul maestrului să poată fi înţeles de toţi cei prezenţi.

„Aici se experimentează uneori o străfulgerare de conştiinţă cosmică care pare să fie în afara locului normal al sinelui. Având în vedere că acest căutător nu vrea să se împovăreze cu concepte filozofice, ci caută o explicaţie pragmatică, ce l-ar sfătui Bhagavan să facă pentru (a) obţinerea, (b) păstrarea şi (c) extinderea acestor străfulgerări? Pentru a le putea provoca la dorinţă e nevoie de retragerea din viaţa de lume?”

B.: Spui că ceea ce ai trăit se simţea ca fiind în afara ta. Dar gândeşte-te – oare poate exista vreo experienţă în absenţa celui care experimentează? Toate experienţele aparţin doar experimentatorului. Prin urmare, nimic din orizontul percepţiilor sau trăirii tale nu poate exista în afara Ta.

În afara sau în interiorul cui? Al cui exterior şi al cui interior? Cel care pune problema bifurcării „înăuntru” şi „în afară” – cine este el? Investighează. Vei descoperi că ideea de interior/exterior este relevantă dacă şi numai dacă există un subiect şi un obiect. Din moment ce văzătorul obiectelor şi trăitorul experienţelor nu poate fi altul decât subiectul, prin introspecţie se descoperă că toate obiectele şi experienţele apar numai în interiorul subiectului.

Dar cine este acest subiect? Investighează. "Cine sunt eu?", adică a urmări *aham-vritti* [gândul de “eu”] până la sursa sa – asta e practica. Investigându-te pe tine însuţi, subiectul, eşti atras în tărâmul purei Conştiinţe Subiective, care se află dincolo de subiect. Vorbeai despre sinele normal. Ce este, după tine, acest sine normal?

Dl. Greenleaves: Mintea.

B.: Da. Mintea este doar o noţiune. Ai investigat vreodată ce este ea de fapt?

G.: Nu... se pare că am luat-o de bună atâta timp.

B.: Asta este greşeala. Că se acceptă că mintea ar fi Sinele. Sinele există întotdeauna – în timp ce mintea apare şi dispare. Mai există mintea în somnul profund? Dar Sinele tău este mereu acolo. Mintea – care s-a amăgit imaginându-şi că ar fi un muritor cu o formă fizică şi ar trăi într-o lume percepută ca obiectiv reală – este plină de limitări.

Pe de altă parte, pura Conştiinţă Subiectivă nu cunoaşte nicio limitare.

G.: Cum să obţin această pură Conştiinţă Subiectivă?

B.: Prin investigaţia „Cine sunt eu?”.

(a) Vorbeşti despre obţinerea Conştiinţei. Conştiinţa este mereu acolo. Doar că noi ne ocupăm de alte lucruri; şi atunci ne lăsăm chinuiţi de întrebarea fără rost despre cum poţi ajunge la Conştiinţă. Conştiinţa există prin sine; pare ascunsă doar pentru că atenţia noastră este extrovertită. Îndepărtează vălul gândului care acoperă revelaţia şi Conştiinţa va fi revelată.

(b) Vorbeşti despre păstrarea Conştiinţei. Dacă şi când se realizează că Conştiinţa este substratul neschimbător care stă la baza noţiunii egoiste de „eu”, atunci ea devine experienţa ta directă şi imediată şi nu poate fi niciodată pierdută.

(c) Nu poate fi vorba de extinderea Conştiinţei, deoarece este nedivizată; rămâne întotdeauna aşa cum ESTE dintotdeauna, fără contracţie sau expansiune.

(d) Vorbeşti despre retragerea din viaţa lumească. Singurătatea autentică este retragerea din lumea gândurilor – adică rămânerea în

Fiinţa Sinelui. Dar poate fi ceva străin Sinelui? Retragerea poate fi doar dintr-o locaţie sau stare într-alta. Niciuna nu este separată de Sine. Toate fiind Sinele, retragerea este imposibilă şi de neconceput.

G.: Dacă Sinele se revelează întotdeauna din propria-i voinţă, de ce mai este nevoie de practică?

B.: Practica liniştirii are doar rolul de a preveni tulburarea naturii Păcii inerente nemuritoare. Fiind substratul de la baza minţii, Tu întotdeauna eşti în starea naturală, indiferent dacă urmezi vreo practică sau nu... A rămâne aşa cum EŞTI, fără îndoială, este starea ta naturală.

G.: În acest caz, putem spune că toată lumea este Realizată!

B.: Starea naturală rămâne nestingherită şi neschimbată indiferent dacă te odihneşti în ea sau nu. Chiar şi gândirea ia naştere doar printr-o modificare a stării naturale. Starea naturală este Fiinţare simplă; când gândurile apar în ea, devii mintea. Oamenii doar se prefac că nu sunt Realizaţi.

Toţi spun „Eu”. Cum atunci ar putea ei să nu recunoască Sinele? Numai că ei confundă non-Eul – cum ar fi corpul şi mintea – cu Sinele. Dacă i se pune capăt acestui obicei dăunător, va rămâne doar simpla Fiinţare. Din punctul nostru de vedere prezent, numim Realizare starea în care lipsesc gândurile, fără efort şi involuntar dar, de fapt, starea fără gânduri este starea naturală şi orice altceva – sub numele colectiv de „minte” – este o adunătură inutilă. Dacă se elimină aceste acumulări nedorite, ceea ce rămâne este Fiinţa Sinelui.

G.: Cum să-mi dezrădăcinez ignoranţa despre Sine?

B.: Ignoranţa înseamnă fie uitarea Sinelui, fie obiceiul dăunător de a acorda atenţie la ceea ce nu este Sinele, care împiedică cunoaşterea Sinelui. Tot efortul nostru este îndreptat numai spre distrugerea obiceiului de gândire; gândurile sunt remanifestări ale predispoziţiilor latente existente sub formă de seminţe; ele dau naştere diversităţii mentale, care este cauza principală a tuturor problemelor.

Conform sistemului Vedanta, efortul poate fi împărţit în (a) *sravana*, (b) *manana* şi (c) *nidi-dhyasana*.

În cazul *Kritopasaka* [căutătorul devotat, cu mintea pură], efectul *sravana* [auzirea doctrinei] este imediat şi aspirantul se odihneşte în Fiinţa Sinelui de îndată.

Pe de altă parte, *Akritopasaka* [căutătorul obişnuit] poate simţi că este incapabil să reziste ca simplă Fiinţare, chiar şi după ce a auzit în mod repetat adevărul că indisciplina minţii [adică tendinţa ei de a se îndepărta de sursa ei] trebuie să fie înlăturată, dacă se doreşte recăpătarea stării naturale de beatitudine. De ce? Din cauza triplei

impurităţi: **ignoranţă** [adică, a-ţi imagina lumea ca fiind reală în mod obiectiv şi pe tine ca fiind conţinut în ea, deşi adevărul este că lumea nu este diferită de mintea care o percepe], **îndoială** [oare nu cumva învăţăturile enunţate de Vedanta sunt greşite?] şi **identificare greşită** [adică, luarea non-Sinelui drept Sinele].

G.: Cum să smulg din rădăcină aceste impurităţi?

B.: (a) Pentru a elimina ignoranţa la nivelul intelectului, aspirantul trebuie să AUDĂ adevărul în mod repetat, până când cunoştinţele sale teoretice despre subiectul *Ajata Advaita* devin foarte clare.

(b) Pentru a înlătura îndoielile, el trebuie să REFLECTEZE continuu asupra adevărului *Ajata Advaita*, până când încrederea sa în adevărul doctrinei este eliberată de orice fel de îndoieli.

(c) Pentru a elimina identificarea greşită a Sinelui cu non-Sinele [cum ar fi corpul, percepţiile sale senzoriale, mintea, intelectul şi aşa mai departe], mintea căutătorului trebuie să devină focalizată; *chitta-ekagratha* [focalizarea minţii] este practica preliminară în efortul nostru de a ajunge la starea de *Ajata Advaita*.

Aceste criterii odată atinse, obstacolele sunt eliminate şi domneşte pacea permanentă. Nu este nevoie să aspirăm la vreo nouă stare. Renunţă la gândurile tale şi va fi de ajuns. Fără perfecta introversie a minţii, prin care mintea este redusă la un singur minuscul punct infinitezimal, putem oare atinge Realizarea?!

G.: În experienţa mea de zi cu zi, îmi observ mintea plină de gânduri chiar şi atunci când nu fac niciun efort conştient să gândesc sau să rămân fără gânduri.

B.: Înseamnă că extroversia a devenit starea naturală. Pentru ca liniştea perfectă să poată fi atinsă este necesară practica. În ce constă practica? În (a) *sravana*, (b) *manana* şi (c) *nidi-dhyasana*, aşa cum tocmai ţi le-am explicat.

Aceşti paşi nu sunt realizaţi prin citirea cărţilor sau angajarea în discuţii filozofice. Este necesară o practică neîncetată pentru a menţine mintea retrasă de la înclinaţiile ei faţă de simţuri.

Introversia sau liniştea minţii nu poate fi obţinută într-o zi. Continuă să exersezi până când practica devine la fel de naturală şi uşoară ca respiraţia. Practica retragerii sau a introversiunii minţii ar trebui menţinută până când extroversiunea nu mai este deloc posibilă.

G.: Unii par să realizeze Sinele fără niciun efort. Alţii fac eforturi, dar nu reuşesc. De ce?

B.: Aspirantul poate fi *Kritopasaka* sau *A-kritopasaka*. Cel dintâi este apt să realizeze Sinele chiar şi cu cel mai mic stimul: îi pot sta în cale

câteva mici îndoieli, dar ele sunt uşor de îndepărtat dacă aude adevărul doar o singură dată de la Guru: imediat ajunge în starea de *shashwata-manoni-vritti* [eterna eliberare de vârtejurile mentale].

În cazul aspirantului *Akritopasaka* sunt necesare toate tipurile de ajutor; e cuprins de îndoieli chiar şi după ce a auzit în mod repetat adevărul de la Guru; prin urmare, el nu trebuie să renunţe la contemplarea cuvintelor Guru până când va dobândi starea de *shashwata-manoni-vritti.*

În *sravana*, *manana* şi *nidi-dhyasana*, primele două sunt activităţi intelectuale, în timp ce ultima implică practică – iar practica este introversia minţii: se realizează prin intermediul *vichara* [investigaţia de sine].

G.: Susţine Bhagavan teoria renaşterii sau reîncarnării?

B.: Naşterea şi moartea sunt false experienţe mentale, nu fapte. Pe de altă parte, existenţa subiectivă este un fapt incontestabil. Preocupă-te de fapte, nu de ficţiune. Dacă te-ai născut acum, înseamnă că poţi să te naşti şi mai târziu. Dar ia gândeşte-te – oare eşti născut acum?!

G.: Înseamnă că Sinele nici nu se naşte, nici nu moare?

B.: Da. Nu te preocupa de chestiuni inutile. Ceea ce se naşte îşi va duce singur de grijă şi, în cele din urmă, va pleca aşa cum a venit. Ceea ce ESTE rămâne mereu. Diversitatea sau varietatea fenomenelor mentale nu are sfârşit. Ignoră conţinutul minţii şi scufundă-te în Inimă: aceasta este calea către Pacea de unde nu mai este posibilă întoarcerea.

G.: Binevoieşte Bhagavan să-mi spună cum a apărut mintea – cum s-a despărţit sau s-a separat mintea de Sine?

B.: Orice răspuns la această întrebare poate fi dat doar la nivelul intelectului sau al minţii însăşi. Poate un astfel de răspuns să fie şi adevărat?! Singurul răspuns adecvat la această întrebare este să realizezi chiar tu Sinele. Realizează Sinele şi vezi singur dacă ar putea exista vreodată ceva numit minte: atunci vei vedea că mintea nu a apărut niciodată. Explicaţiile teoretice nu pot transmite adevărul.

G.: Dacă totul este predestinat, atunci şi Realizarea – descoperirea naturii mele adevărate şi eterne – este predestinată? Şi dacă sunt destinat să nu realizez Sinele?

B.: Nu te preocupa de chestiunea asta, ci continuă-ţi efortul. Oare, înainte de a te aşeza la cină, te întrebi: „Oricum voi muri într-o zi; şi atunci, la ce folos să hrănesc acest corp, care este sortit să piară inevitabil într-o zi?”, sau te aşezi să mănânci cu bucurie după o zi obositoare de muncă?!

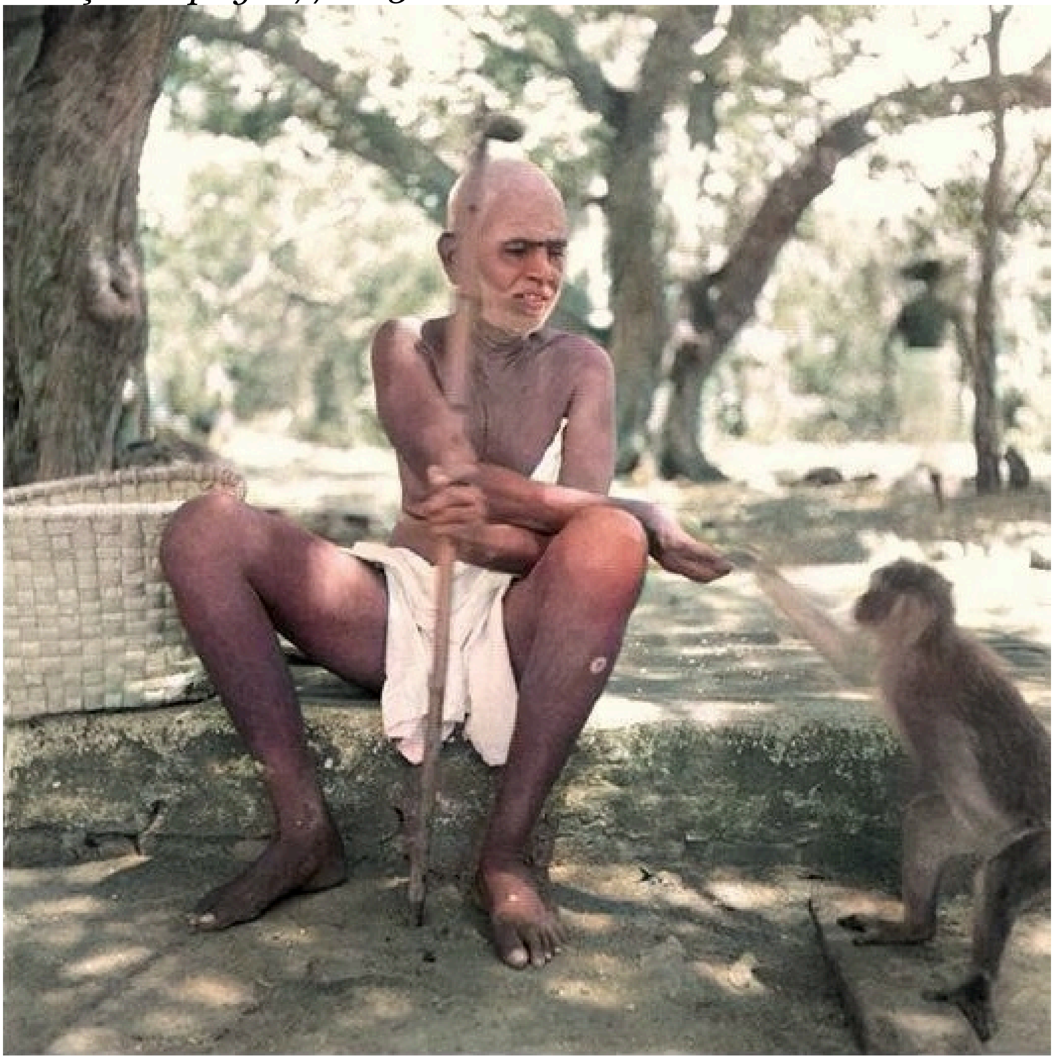
G.: A doua variantă – mai ales dacă mâncarea este bună! ☺

B.: [râzând] Tot aşa, continuă cu investigaţia „Cine sunt eu?”. Efortul necontenit, serios, perseverent, hotărât nu poate da greş. Succesul va apărea obligatoriu!

***

Dialog cu autorul, Gajapathi Aiyyer

Selecţii din pag. 677-683

De multe ori am observat că Maharshi sublinia că Realizarea este mai mult rezultatul Graţiei Guru-lui decât orice altceva. Eram disperat că nu-l voi prinde niciodată singur pe Maharshi. Este greu să-ţi descarci sufletul în faţa unei mulţimi. Într-o dimineaţă, am intrat hotărât în Sală cu câteva ore mai devreme ca de obicei şi l-am găsit acolo nesupravegheat, emanând obişnuita sa linişte minunată şi pacea inefabilă. L-am întrebat şoptit dacă aş putea vorbi cu el. A dat din cap, zâmbind şi a trimis după cineva să traducă. La sosirea unui devot, i-am pus prima întrebare.

Î: Care sunt obstacolele care împiedică Realizarea Sinelui?

B.: Sunt *vasanas* [tendinţele minţii].

Î: Cum să înving aceste tipare mentale?

B.: Prin Realizarea Sinelui.

Î: Dar este un cerc vicios.

B.: Mintea este cea care provoacă astfel de dificultăţi, întâi creând obstacole şi apoi rămânând buimacă în faţa aparentelor paradoxuri. Află cine caută răspunsurile şi, în acest fel, Sinele va fi găsit.

Î: Care sunt ajutoarele pentru Realizare?

B.: Introversia minţii este singurul ajutor.

Î.: Cum o pot realiza?

B.: Împiedicând mintea să rătăcească după gânduri, dorinţe şi obiectele percepţiilor senzoriale.

Î.: Dacă lumea este un vis, înseamnă că fac eforturi pentru a Realiza Sinele în cadrul unui vis?

B.: Da.

Î.: Dar întotdeauna vor exista alte vise! Trebuie să facem eforturi pentru Realizare în cadrul fiecărui vis?

B.: Dacă se depun eforturi pentru Realizarea Sinelui în acest vis, înseamnă că acelaşi efort are loc şi în toate celelalte vise.

Î.: Discuţii, prelegeri şi meditaţii: nu sunt ele utile pentru a atinge Realizarea?

B.: Toate acestea sunt doar ajutoare secundare, în timp ce ajutorul esenţial este Harul Guru-lui.

Î: Cât timp va dura până la obţinerea Realizării?

B.: De ce vrei să ştii?

Î: Pentru a-mi da speranţă.

B.: O astfel de dorinţă este şi ea un obstacol. Sinele este mereu acolo, nu există nimic fără El. Fii Sinele şi dorinţele şi îndoielile vor dispărea. Sinele este martor în stările de somn, vis şi veghe. Aceste stări aparţin ego-ului. Sinele transcende eul. Cu sau fără ego, Sinele rămâne mereu. Este întotdeauna aşa cum ESTE. Oare nu existai în somn? Ştiai atunci că dormeai? Exista vreo conştientizare a lumii în somn? În somn erai fără trup şi fără lume. De ce acum tânjeşti după ele? În starea de veghe, de asemenea, rămâi detaşat de trup şi lume. Numai în starea de veghe descrii experienţa somnului ca fiind inconştientă; însă conştiinţa în somn este aceeaşi ca atunci când eşti treaz.

Dacă ştii ce este această conştiinţă de veghe, vei cunoaşte Conştiinţa care este martoră la toate cele trei stări; o astfel de conştiinţă absolută este găsită căutând sursa purei Conştiinţei.

Î: Încercând să urmăresc conştiinţa până la sursa ei, sunt doborât de somn şi în curând adorm.

B.: Nicio problemă!

Î: Totuşi, susţin că, pentru mine, somnul nu este altceva decât un simplu gol.

B.: Pentru cine este golul? Descoperă. Nu îţi poţi nega existenţa niciodată. Sinele este mereu prezent şi continuă în toate stările.

Î: Ar trebui să fiu ca în somn şi, în acelaşi timp, treaz ?

B.: Da. Veghea alertă este adevărata stare de veghe. Prin urmare, starea de *jagrat-sushupti* [somn treaz, vigilent] nu va fi una de somn, ci de somn-fără-somn.

Dacă mergi pe calea gândurilor, vei fi dus de ele şi te vei rătăci într-un labirint fără sfârşit.

Î: Deci, trebuie să mă întorc, urmărind sursa gândurilor.

B.: Cam aşa; în acest fel, gândurile vor dispărea şi singur Sinele va rămâne.

Î.: Practica „Cine sunt eu?” duce la vreun loc din interiorul corpului?

B.: Nu există interior sau exterior pentru Sine. Aceste concepte sunt doar proiecţii mentale ale ego-ului. Sinele este pur şi absolut. Cu toate acestea, până la obţinerea Realizării, se poate spune că conştiinţa are un loc în corp, care este situat în partea dreaptă a pieptului.

Î.: Nu este şi intelectul un ajutor pentru Realizare?

B.: Da, până la un anumit stadiu. Chiar şi aşa, înţelege că Sinele transcende intelectul; acesta din urmă trebuie să dispară pentru ca Sinele să poată fi Realizat.

Î: Realizarea mea îi ajută şi pe alţii?

B.: Da, cu siguranţă. Este cel mai bun ajutor posibil. Totuşi, adevărul este că nu există alţii care să fie ajutaţi, căci un suflet Eliberat vede doar Sinele în toate, la fel cum un aurar care evaluează cât aur se găseşte în diverse bijuterii vede aur şi nimic altceva decât aur. Când te identifici cu corpul, vei găsi numai forme. Dar când te detaşezi de corp, atunci toţi ceilalţi din lume dispar odată cu conştiinţa corpului.

Î: Este aşa şi cu plantele, copacii etc.?

B.: Oare ele există în afară de Sine? Descoperă. Crezi că le vezi. Gândul este proiectat din minte. Află de unde se iveşte mintea. Gândurile vor înceta să se ridice şi va rămâne doar Sinele.

Î: Înţeleg teoretic. Dar gândurile refuză să se potolească.

B.: Gândul nu este altceva decât efervescenţă mentală. Mintea este doar o bulă care pluteşte pe Sine. Sparge balonul şi devii oceanul.

Î.: Este mintea cea care creează lumea pe care o vedem?

B.: Da. Este ca un spectacol de cinema. Apare o lumină pe ecran şi umbrele care zboară peste ea impresionează publicul, precum punerea în scenă a unei piese. Dacă în acelaşi scenariu apare şi un public, care este rezultatul? Atunci vederea şi văzutul vor fi ecranul. Aplică această

analogie pentru Tine. Tu eşti ecranul, Sinele a creat ego-ul, iar ego-ul are acumulările sale de gânduri care sunt prezentate drept lume, copaci, plante, etc. despre care întrebi.

Adevărul este că toate acestea nu sunt altceva decât Sinele. Dacă vei vedea Sinele, vei descoperi că El este totul, pretutindeni şi întotdeauna. Nu există nimic în afara Sinelui.

Î: Da, înţeleg, dar doar teoretic încă. Totuşi, răspunsurile sunt simple, frumoase şi convingătoare.

B.: Chiar şi gândul „nu înţeleg" este o piedică. Sinele singur EXISTĂ şi numai El ar putea FI vreodată.

Î.: Ce sunt vasanas?

B.: Obiceiuri de gândire, tendinţe acumulate ale minţii şi înclinaţii intelectuale.

Î.: Cum să scap de aceste obstacole?

B.: Caută Sinele prin meditaţie în acest fel: urmăreşte fiecare gând înapoi la punctul său de origine, care este doar mintea. Nu lăsa niciodată gândul să ruleze. Dacă îl laşi, nu se va mai sfârşi. Readu-l la locul său de pornire: esenţa de pură Conştiinţă a minţii – iar şi iar, atunci, în cele din urmă, gândul şi gânditorul vor muri amândoi, din cauza inacţiunii.

Mintea există doar prin gândire. Opreşte gândul şi nu mai există nici mintea. Când apare o îndoială sau gând deprimant, întreabă-te: „Cine este cel care se îndoieşte? Ce anume este deprimat?" Întoarce-te mereu la întrebarea „Cine sau ce este chestia asta numită „Eu"?" Scoate totul afară şi elimină orice până când nu mai rămâne decât Sursa a toate. Iar apoi trăieşte mereu în Asta şi numai în ea.

Nu există trecut sau viitor, decât în minte. Există doar prezent. Dar chiar şi prezentul e o simplă imaginaţie. Doar FIINŢARE. Atâta. „Ehyeh Asher Ehyeh"/ I am That I am [Sunt Asta ce sunt].

Î.: Cum pot să-i ajut pe alţii în problemele şi necazurile lor?

B.: Ce-i cu întrebarea asta despre alţii?! Există doar Unicul. Încearcă să realizezi că nu există nici „eu", nici „el", nici „tu", ci doar Sinele Unic care este totul. Dacă crezi în problemele altora, crezi în ceva din afara Sinelui. Îi vei ajuta mai bine realizând unitatea Totului decât prin orice activitate exterioară. Ego-ul maschează Realitatea.

Toate activităţile mentale din timpul stărilor de veghe şi vis sunt doar produsul ego-ului. Emoţiile şi intelectul sunt doar ficţiuni create de minte. În somnul profund, corpul se pierde, dar Sinele este prezent. Sinele real este mascat de mintea activă, abătând atenţia de la El.

Î.: Ce meditaţie mă va ajuta?

B.: Nicio meditaţie asupra niciunui obiect nu este de ajutor. Trebuie să înveţi să unifici subiectul cu obiectul. Meditând asupra unui obiect, concret sau abstract, distrugi simţul unităţii şi creezi dualitate. Meditează asupra a ceea ce eşti în Realitate. Încearcă să realizezi că nu eşti corpul, nu eşti emoţiile şi nu eşti intelectul. Când vei scăpa de toate acestea, vei găsi Asta.

Î.: Ce este „Asta”?

B.: Vei descoperi singur. Nu e treaba mea să spun cum ar trebui să fie experienţa individuală. „Asta” se va dezvălui automat aspirantului matur. Când Asta se dezvăluie, ţine-te de Ea neîncetat.

Î.: Tot mai susţin că, încercând să liniştesc mintea, este posibil să adorm.

B.: Nu contează. Pune-te în starea de somn profund, dar cu conştienţă. Apoi, asigură-te că nu apare nici un gând care să-ţi tulbure liniştea. Dormi conştient, nu inconştient. Va exista atunci o singură Conştiinţă.

[***]

Se mai discuta despre diferitele tipuri de yoga şi binefacerile diverselor metode. Maharshi spunea că, în final, singura apropiere de ţel este Realizarea a Ce este Sinele. De ce să pierzi timpul pe alte căi, care, în cel mai bun caz, oricum vor conduce pe această cale? Mai bine să fii pe acea cale tot timpul şi să nu pierzi timpul în călătoria ta pe Pământ.

„**Meditaţi asupra Sinelui şi numai asupra acestuia. Nu există alt ţel.**”

Filosofia şi învăţătura lui Maharshi este cea mai pură formă de Advaita, cunoscută sub numele de *Ajata-Advaita*.

***

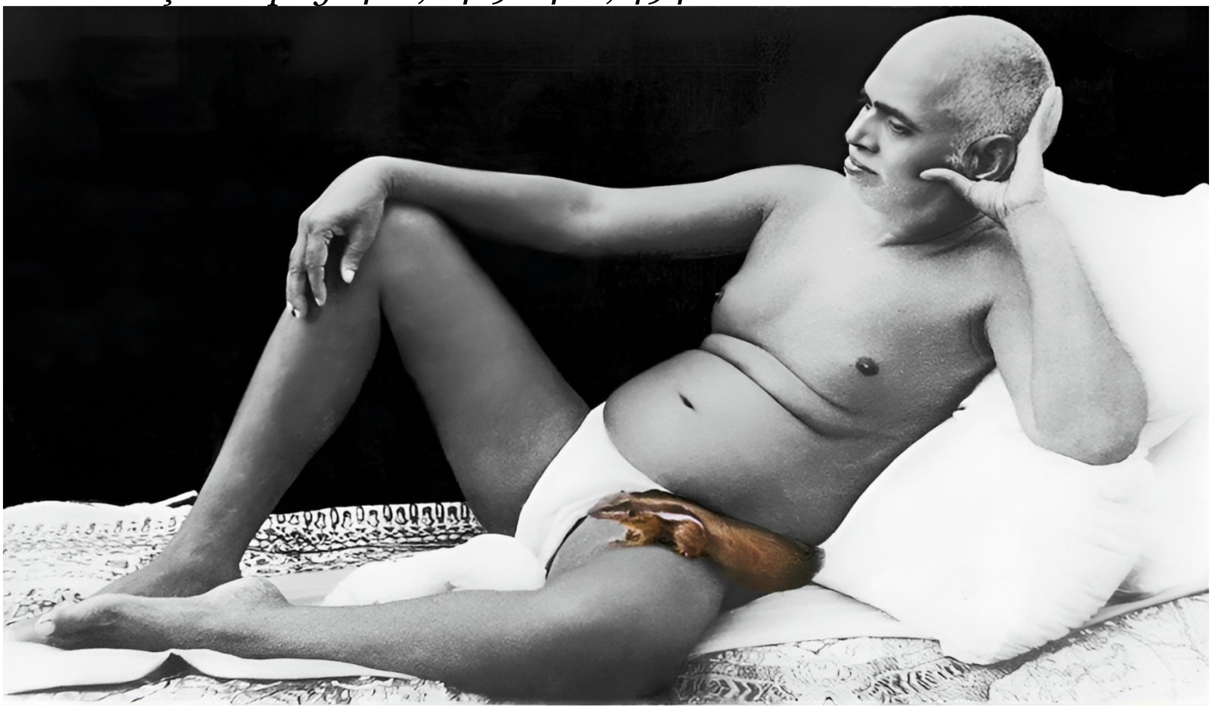
Pe măsură ce treceau zilele, vedeam din ce în ce mai clar că aceasta nu era o filozofie teoretică. El însuşi o trăia bucuros în mod continuu. A fost unul dintre puţinii pe care i-am întâlnit care nu numai că erau permanent fericiţi, ci şi complet netulburaţi de lume.

Şi asta nu pentru că necazurile lumii l-ar fi lăsat nepăsător – din contră, dar el ştia unde le este locul şi nu se identifica cu ele. Compasiunea sa era nelimitată pentru orice om pe care-l vedea suferind.

[***]

Non-acţiunea. De-realizează non-Sinele

Selecţii din pag. 428, 1419-1420, 494

Pag. 428

Non-acţiunea

Î.: Dacă rămân la rădăcina minţii sau ca pură Conştiinţă, îmi voi realiza Sinele?

B.: Întrebarea arată că încă este prezent în minte conceptul de „Realizare a Sinelui”. A rămâne la rădăcina minţii trebuie să fie un lucru firesc; trebuie să fie starea naturală. Pe de altă parte, tu încerci să o faci în mod voluntar, ca să câştigi astfel premiul pe care îl numeşti „Realizare de Sine”. Poate funcţiona aşa ceva? Nu.

Nemişcarea nu poate fi dobândită cu mintea. Apa nu poate fi făcută apă uscată. Renunţă să mai fii mintea şi va rămâne doar liniştea. Oamenii vor să afle cum se poate „face” acest lucru. Nu se poate face, pentru că a „face” îi este antiteza. Jiddu Krishnamurti a spus: «Negarea totală este esenţa pozitivului». A nu face nimic cu mintea – asta este Realizarea.

Acţiunea nu poate duce la non-acţiune; absenţa faptei este numită non-făptuire. Non-acţiunea nu este o varietate exotică a acţiunii; pur şi simplu, a nu făptui. Renunţarea la gândire nu este o făptuire. Prin urmare, nu cere să fie realizată prin efort sau voinţă. Dacă încă mai există vreun efort sau voinţă, eşti încă blocat în tărâmul făptuirii. Trecerea de la

tărâmul faptei la cel al non-faptei trebuie să fie un colaps natural. Nu trebuie forţat.

[***]

pag. 1419-1420

Î: Să-mi fixez atenţia în partea dreaptă a pieptului – corect?

B.: Când ţi se spune să te contopeşti cu Inima, de unde ai venit, nu înseamnă că trebuie să „faci" asta. A „face" înseamnă să-ţi foloseşti mintea sau să-i permiţi să funcţioneze, adică să o încurajezi să se îndepărteze de Inimă. A „nu face" înseamnă a nu te opune ca mintea să devină permanent cuprinsă de Strălucirea Inimii. Nu trebuie să ajuţi mintea să ajungă la Inimă.

Orice ai încerca să faci pentru a ajuta mintea să se scufunde în Inimă doar o va îndepărta şi mai mult. Există o singură cale de a ajunge cu adevărat la Inimă şi anume părăsirea tărâmului lui „a face" odată pentru totdeauna. Renunţă să faci orice cu mintea. Păstrează mintea perfect trează şi alertă, dar perfect nemişcată şi liniştită.

Efortul sau voinţa de a rămâne nemişcat este tot o mişcare. Dacă mintea este menţinută la infinit în *jagrat-sushupti* [somnul treaz, vigilent], ea se scufundă în Inimă automat şi se dizolvă acolo odată pentru totdeauna ca o păpuşă de sare aruncată în ocean. Deci, în loc să te concentrezi la partea dreaptă a pieptului, caută sursa minţii şi aşa vei descoperi că se află în partea dreaptă a pieptului.

Oamenii întreabă ce practică să facă pentru a menţine mintea nemişcată. Ce răspuns ar trebui dat la această întrebare? Liniştea este starea naturală a oricui. O distrugem permiţând gândurilor să apară. Nu mai gândi şi mintea devine nemişcată. Pur şi simplu.

Î.: Încerc să-mi opresc fluxul de gândire. Nu am niciun succes.

B.: De ce? Pentru că te străduieşti să contracarezi gândul cu gândul. Gândul „nu trebuie să gândesc" nu poate ucide gândul. Numai liniştea poate stinge gândurile.

Î.: Cum să-mi cultiv această linişte?

B.: Renunţând la *vrittis* [turbioanele] minţii.

Î.: Cum anume?

B.: Calea este „Cine sunt eu?".

***

Î.: Efortul este o piedică pentru realizarea Sinelui?

B.: Da.

Î.: Atunci de ce ne îndeamnă Bhagavan să depunem eforturi pentru a Realiza Sinele?

B.: Efortul este necesar până când devine inutil.

Î.: Nu înţeleg ce spune Bhagavan.

B.: Până când mintea nu este redusă la starea primordială de pură Conştiinţă Subiectivă, căreia îi sunt străine efortul şi voinţa, efortul este necesar. Odată atinsă această stare, orice efort suplimentar te va întoarce în mlaştina lui „a face". Aşadar, fă efort până când devine imposibil să mai faci vreun efort, adică până când se ajunge la starea *shashwata-manoni-vritti* [eterna eliberare de vârtejurile mentale]. Acest lucru nu se va întâmpla peste noapte. E nevoie de o practică neobosită pe o perioadă lungă de timp.

Î.: Dar Bhagavan a realizat-o în douăzeci şi şapte de minute de practică în Madurai!

B.: Nu toţi se nasc la fel. Unii oameni au minţi mai introvertite prin naştere decât ale altora.

Î.: De ce această inegalitate?

B.: Nu are rost să intrăm în chestiunea asta. Foloseşte-te de ceea ce ai.

[***]

De-realizează non-Sinele

Pag. 494

Î.: Dacă ar fi să credem afirmaţiile teologice creştine, toţi ne naştem înglodaţi în păcat. Este corectă doctrina păcatului originar?

B.: Ce se naşte se poate naşte numai în păcat. Cel Nenăscut este fără de păcat; de aceea El nu se naşte niciodată. Naşterea în *samsara* prevesteşte deja agonia. De fapt, tu eşti unicul Absolut. Dar se pare că acum ţi-ai asumat nişte limitări şi ai luat forma acestui corp perisabil. Adevăratul tău Sine nu cunoaşte nici început, nici sfârşit. Dar acum se pare că te-ai născut şi vei muri. De ce?

Î.: Nu ştiu.

B.: Află.

Î.: Dacă îmi predau viaţa Celui Atotputernic, nu voi mai avea nicio grijă după aceea?

B.: Cel care s-a predat cu adevărat nu ar pune această întrebare sau orice altă întrebare. Abandonul de sine nu este un mijloc pentru un scop. Abandonul nu constă în „a face" ceva. Renunţă la totul şi nu te mai îngrijora de nimic – asta înseamnă predare de sine. Unii, când li se spune să se abandoneze, răspund: „S-a făcut, swami. Acum, când voi realiza Sinele?". Este absurd. A te abandona înseamnă a renunţa chiar şi la

conceptualizarea primordială *aham-vritti* [gândul de „eu”]. Dacă tu nu mai eşti acolo, cine va mai ridica îndoieli sau întrebări? După abandonul adevărat, rămâne doar Tăcerea.

***

Î.: Care este miezul învăţăturilor lui Bhagavan?

B.: Tu spui că „eu” exist; află cine este acesta! Găseşte sursa gândului; rămâi acolo o dată pentru totdeauna.

Î.: De unde ştim noi că toată chestia asta cu Realizarea Sinelui nu este doar o mare înşelătorie?

B.: Exact asta este.

Î.: Ce?! Atunci de ce ţineţi acest ashram şi duceţi oamenii în eroare?

B.: Eu nu ţin niciun ashram. Oamenii vin aici şi întreabă cum se poate realiza Sinele. Li se spune ceva şi pleacă mulţumiţi pe moment. Din câte ştiu eu, nimic nu poate oferi Realizarea. Sinele este întotdeauna Realizat. Soarele nu poate cunoaşte întunericul.

Nu există altceva care ar putea Realiza Sinele, decât Sinele. Nu există două Sineşi, ca să se poată Realiza unul pe celălalt. Deci, cine să Realizeze şi ce? Dacă se renunţă la totul [mai ales la cel care renunţă], Sinele se înfăţişează singur. Dar oamenii nu înţeleg acest lucru şi vor să „Realizeze Sinele”. Ce pot eu să le fac? Cum să Realizezi ceva care doar El e Real? Poţi să dai realitate Realităţii? Oare nu-i ridicol?! Tot ce se poate face este să de-realizezi non-Sinele. Atunci singur Sinele rămâne.

***

Selecţii din pag. 145-154

15 iulie 1936

*Î.: Ce a vrut să spună Isus prin: «**Vouă v-a fost dat să cunoaşteţi taina Împărăţiei lui Dumnezeu, dar pentru cei ce nu sunt dintre voi, toate lucrurile sunt înfăţişate în pilde, pentru ca, deşi privesc, să nu vadă şi, deşi aud, să nu înţeleagă, ca nu cumva să se convertească şi să li se ierte păcatele.**»? [Marcu 4:11-12] Cu siguranţă că El nu a vrut să spună că oamenii trebuie să sufere din cauză că nu sunt în stare să înţeleagă cuvintele Lui?*

B.: Mulţi oameni ajung la Ramanashrama, iau broşura „Cine sunt eu?", intră aici, se prosternează în faţa canapelei, îmi cer binecuvântarea şi pleacă. Oare toţi aceştia ating Jnana?!

Î.: Înseamnă că este necesar să rămânem continuu în prezenţa fizică a lui Sri Bhagavan ani la rând, ca să avem vreo şansă de a o Realiza?

B.: Prezenţa mentală este ceea ce contează.

Î.: Nu înţeleg.

B.: Sri Ramakrishna a spus: «**Este necesară o totală inocenţă pentru a-L realiza pe Dumnezeu**». Cineva poate face austerităţi la toate orele din zi şi din noapte, dar dacă nu s-a eliberat de ideea „eu fac asceză”, nu va culege niciun beneficiu spiritual. Un altul poate rămâne în mijlocul lumii achitându-se de diferitele sarcini care constituie karma corpului său, fără să se gândească că „el” face ceva, după ce şi-a predat mintea şi trupul, inima şi sufletul lui Dumnezeu. La acesta, Realizarea soseşte fără efort.

Ceea ce vrea să spună Isus nu este că El doreşte ca unii să nu cunoască învăţăturile Sale, ci că învăţăturile Sale sunt de neînţeles pentru cei al căror ego nu a capitulat. Se referă la faptul că acela care încă se mai crede cu aroganţă un „eu”, deşi i s-a spus să-l abandoneze, nu merită milă şi, cu siguranţă, calea către Realizare îi va fi închisă.

Î.: Unde a susţinut Isus abandonul de sine?

Ca răspuns la această întrebare, Sri Bhagavan ilumină Sala cu interpretările sale nondualiste ale predicilor lui Isus. Bhagavan citeşte câte un verset al lui Isus din Biblie. Apoi oferă interpretarea lui nondualistă:

Versetul biblic care conţine cuvintele lui Isus:

«Fericiţi cei săraci cu duhul, căci a lor este împărăţia cerurilor.» [Matei 5:3]

Interpretarea lui Bhagavan a versetului biblic de mai sus:

Cei a căror voinţă individuală este pe ducă sunt în drum spre Împărăţia Cerurilor, care nu este un tărâm fizic îndepărtat, ci Sinele fără de formă. Acesta se dezvăluie ca fiind adevăratul „Eu” al omului, după ce Graţia glorioasă a Guru-lui a distrus fără milă fortăreaţa malefică a ego-ului, cel care pretindea că ar fi „eu”.

Duhul sărac se referă la smerenie, o stare în care a fost zdrobită total pretenţia ego-ului că poate să-şi decidă şi să-şi dirijeze destinul.

Duhul cheltuitor [un ego expansiv] îl face pe om să se creadă proprietarul şi şeful organelor de simţ şi îi va amplifica ataşamentul faţă de trup, făcându-l să devoreze neîncetat multitudinea de obiecte care îi apar în stările de veghe şi vis; dar omul care a renunţat smerit la ego nu acceptă ideea că trupul ar fi Sinele. Cel care a renunţat la ideea că eu-sunt-trupul nu se simte făptuitorul acţiunilor corpului.

El nu se simte înclinat să simtă bucurie sau să sufere ca urmare a acţiunilor corpului; nu simte nici cea mai mică nevoie de a lăuda sau justifica acţiunile corpului, fie ele bune sau rele, ci şi-a îndepărtat din minte tendinţa de a prefera un curs sau altul al evenimentelor. Orice s-ar întâmpla cu corpul lui şi cu lumea nu are niciun impact mental asupra lui.

Când se confruntă cu critici sau laude pentru acţiunile sau pasivitatea lor, cei atraşi către calea Bhakti trebuie să-şi aducă aminte că numai Dumnezeu acţionează şi că trupul este doar un instrument maleabil în mâinile Sale. Smerenia şi ascultarea apar în mod natural la cel care şi-a cedat viaţa lui Dumnezeu fără echivoc. Duhul lui Dumnezeu şi-a asumat responsabilitatea pentru un astfel de om şi pentru acţiunile sale, care şi-a sacrificat propriile dorinţe, ambiţii şi aspiraţii pe altarul Lui, într-o atitudine de irevocabilă predare de sine. Deoarece dragostea faţă de Dumnezeu este atât de intensă, încât a renunţat la personalitatea sa odată pentru totdeauna şi s-a lăsat pe sine complet în braţele lui Dumnezeu, acest om este numit „sărac cu duhul", pentru că ego-ul său nu mai contează şi nu mai are un aşa-zis sine personal. Un astfel de om va moşteni, cu siguranţă, Împărăţia Cerurilor, adică va atinge Realizarea Sinelui.

Versetul biblic care conţine cuvintele lui Isus:

«Ferice de cei cu inima curată, căci ei Îl vor vedea pe Dumnezeu.» [Matei 5:8]

Interpretarea lui Bhagavan a versetului biblic de mai sus:

Se spune că mintea lipsită de *vrittis* [turbioane mentale] s-a eliberat de toate impurităţile. *Vasanas* [tendinţele mentale] se agaţă strâns de Inimă, nepermiţându-i să strălucească. Când *vasanas* sunt distruse complet, prin efortul eroic neîncetat al unui aspirant, făcut posibil datorită Harului lui Dumnezeu, atunci Inima nu mai este acoperită de impurităţi şi străluceşte ca însuşi Dumnezeu. Atunci ego-ul vede că nu a fost niciodată separat de preaiubitul său, Dumnezeu, ci au fost întotdeauna una. Astfel, Inima pură vede că nu este diferită de Dumnezeu. Singura atitudine adecvată pentru un aspirant este să fie extrem de detaşat de toate chestiunile, cu mintea rece, fără dorinţe şi fără ură.

Versetul biblic care conţine cuvintele lui Isus:

«Adevăr vă spun, cât va fi Cerul şi Pământul, nici măcar o literă nu va fi înlăturată din Lege până nu se vor împlini toate.» [Matei 5:18]

Interpretarea lui Bhagavan a versetului biblic de mai sus:

Pentru cel care tânjeşte după odihnă şi pace, dar se tot adânceşte în oceanul otrăvitor al nenumăratelor acţiuni, care, la rândul lor, nasc din ce în ce mai multă activitate, remediul potrivit pentru el este predarea de sine. Activitatea nu poate aduce eliberarea de urmările acţiunilor. Efectele faptelor anterioare nu pot fi reparate tot prin fapte. Toate acţiunile te vor înlănţui, cu siguranţă, atâta timp cât păstrezi în minte ideea că eu-sunt-cel-care-făptuieşte. Acţiunea efectuată cu mentalitatea de agent făptuitor plantează deja seminţele pentru alte acţiuni similare care trebuie realizate în viitor, scufundându-te astfel într-un ocean de karmă. Numai fapta fără făptuitor este cea propice.

Versetul biblic care conţine cuvintele lui Isus:

«... nici măcar o literă nu va fi înlăturată din Lege până nu se vor împlini toate.»

Interpretarea lui Bhagavan a versetului biblic de mai sus:

Acţiunea motivată personal, cu siguranţă, va atrage alte acţiuni ca efecte. Această afirmaţie a lui Isus este o mărturie a faptului că doctrina karmei, care afirmă că acţiunile nasc alte acţiuni, este infailibilă şi fără excepţii. Singura modalitate de a te elibera este să te abandonezi fără rezerve.

Versetul biblic care conţine cuvintele lui Isus:

«...dacă ţi-ai adus darul la altar şi acolo îţi aminteşti că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă-ţi darul acolo, înaintea altarului, şi du-te mai întâi de împacă-te cu fratele tău; apoi vino şi oferă-ţi darul.» [Matei 5:23-24]

Interpretarea lui Bhagavan a versetului biblic de mai sus:

Nu încerca să te predai lui Dumnezeu cât timp încă mai ai în minte dorinţe meschine de răzbunare, făcându-ţi planul: „Mă voi preda, Îl voi atrage pe Dumnezeu de partea mea şi apoi voi privi cu bucurie cum Dumnezeu îmi pedepseşte duşmanii!”. Este valabilă doar acea predare de sine complet lipsită de interese. Dacă a mai rămas în tine vreo motivaţie pentru această predare, inclusiv speranţa de Eliberare sau Realizarea Sinelui, curăţă întâi mintea de orice motivaţie şi apoi predă-te, căci Dumnezeu sau Inima vor binevoi să accepte numai abandonarea de sine total dezinteresată.

Versetul biblic care conţine cuvintele lui Isus:

«Să nu juri nici chiar pe propriul cap, pentru că tu nu poţi face nici măcar un fir de păr alb sau negru.» [Matei 5:36]

Interpretarea lui Bhagavan a versetului biblic de mai sus:

Omul îşi evaluează zadarnic propriile talente şi abilităţi; când împrejurările nu se potrivesc cu planurile sale, devine abătut şi descurajat şi îl învinovăţeşte pe Dumnezeu pentru belelele sale nesăbuite. Omul se confruntă cu aceste probleme din cauză că se bazează pe propriile puteri şi Îl cheamă pe Dumnezeu în ajutor numai atunci când lucrurile scapă de sub control.

«*Să nu juri pe capul tău*» înseamnă „Nu avea încredere în priceperea ta, ci bazează-te în schimb pe Dumnezeu, într-o dulce dependenţă. Predă-te Lui şi acceptă fără discuţie toate evenimentele vieţii tale ca urmând voinţa Sa tainică şi incontestabilă, pentru că numai acceptarea totală este esenţa abandonării de sine." Acceptarea nu înseamnă să-ţi imaginezi cu mândrie că ai fi un slujitor inspirat de Domnul şi, pe baza acelei perverse imaginaţii, să săvârşeşti orice nelegiuire pe care mintea are impresia că e îndreptăţită să o săvârşească, sub pretextul că acţionează la porunca imaginară a unui Dumnezeu imaginar; ci acceptarea înseamnă să renunţi la dorinţa ca lucrurile să fie altfel decât sunt în prezent.

Singurul tău rol în viaţă este să te aliniezi cu planul Său cu tine în lume, ţinându-ţi fixată mintea asupra Lui.

«*Nu poţi face nici măcar un păr alb sau negru*» înseamnă că omul, deşi se pretinde a fi stăpânul acţiunilor corpului său, nu are de fapt niciun control asupra karmei care modelează evenimentele şi situaţiile ce îi formează viaţa. Prin urmare, el ar trebui să-şi recunoască neputinţa în faţa uraganului chinuitor şi învolburat al triplei karme * şi să-şi predea sinele personal lui Dumnezeu.

* [*Sanchitta* – karma acumulată în toate vieţile trecute; *Prarabdha* – karma din trecut ale cărei efecte dau roade în prezent; *Agami* – karma pe care o creăm chiar acum, cauzând efecte viitoare]

În acest context, maestrul citi următoarea poveste pentru a sugera cum ar trebui să fie comportamentul ideal al unui aspirant care şi-a predat voinţa personală lui Dumnezeu.

Sri Ramakrishna spuse următoarea poveste discipolilor săi:

Într-un sat locuia un ţesător foarte evlavios. Când un client îl întreba care-i preţul unei stofe, el explica limpede cât l-a costat s-o facă şi ce profit îi aduce. Atât de mare încredere aveau oamenii în acel ţesător, încât clienţii nu se târguiau niciodată la preţ.

Într-o noapte, stătea în faţa casei şi se gândea la Rama. În acel moment se întâmplă să treacă pe acolo un grup de bandiţi. Aveau nevoie de un bărbat care să le care bunurile furate şi, văzându-l pe ţesător, i-au pus balotul pe cap şi i-au poruncit să-l care. Dintr-o dată, au apărut şi

poliţiştii la faţa locului, iar bandiţii s-au împrăştiat repede. Având balotul cu bunuri furate pe cap, ţesătorul a fost arestat.

A doua zi, când a fost adus în faţa magistratului, ţesătorul spuse: „Onorată instanţă, prin voinţa lui Rama, am rămas treaz până noaptea târziu în faţa casei mele. Prin voinţa lui Rama, mă gândeam la Rama. Prin voinţa lui Rama, o bandă de tâlhari a trecut pe acolo. Prin voinţa lui Rama, după ce jefuiseră o casă, mi-au pus balotul cu bunuri furate pe cap. Chiar atunci, prin voinţa lui Rama, au apărut poliţiştii şi, văzându-i, prin voinţa lui Rama, tâlharii au fugit. Prin voinţa lui Rama, poliţiştii m-au arestat. În această dimineaţă, prin voinţa lui Rama, am fost adus în faţa dumneavoastră.” Magistratul şi-a dat seama că ţesătorul era un om evlavios şi a ordonat eliberarea lui. Pe drumul de întoarcere, ţesătorul le-a spus prietenilor că a fost eliberat prin voinţa lui Rama.

Fiind întrebat care este morala poveştii, Sri Bhagavan spuse: **Sri Ramakrishna ar spune că un adevărat devot al lui Dumnezeu depinde de El pentru orice; în fiecare moment al vieţii sale el este conştient că orice se întâmplă, se întâmplă prin voia Domnului.**

Versetul biblic care conţine cuvintele lui Isus:

«... Tatăl vostru ştie ce aveţi trebuinţă mai înainte de a-I cere voi.» [Matei 6:8]

Interpretarea lui Bhagavan a versetului biblic de mai sus:

Nu este nevoie să-i ceri nimic lui Dumnezeu. El ştie ce să facă şi cum să facă şi când să facă şi prin cine să facă. Lasă totul în seama Lui. Nu te mai îngrijora de nimic. Lasă-ţi corpul să fie un simplu instrument în mâinile Lui, dar asta fără a gândi pervers în genul: „Acţionez sub îndrumarea divin inspirată a lui Dumnezeu şi, prin urmare, nu sunt o fiinţă umană obişnuită, ci o forţă care trebuie luată în consideraţie”.

Dacă ego-ul încearcă să preia din nou controlul după ce s-a predat, întâmpină-i încercările malefice cu o „rezistenţă fanatică”. Asigură-te că sinele personal nu are niciun loc în gândurile tale. Dacă trebuie să gândeşti, atunci fiecare gând care apare să fie un gând al lui Dumnezeu. Să fie un „război pe viaţă şi pe moarte” între ego-ul orientat spre exterior şi Harul lui Dumnezeu, a cărui lumină străluceşte pentru a întoarce categoric mintea spre interior. Nu te implica în acest război; până la urmă, Graţia învinge. Nu trebuie să-I ceri Realizarea. În schimb, predă-l Lui pe cel care cere; atâta este necesar şi suficient.

Versetul biblic care conţine cuvintele lui Isus:

«Unde este comoara ta, acolo va fi şi inima ta». [Matei 6:21]

Interpretarea lui Bhagavan a versetului biblic de mai sus:

Cine este ataşat de lucrurile lumii nu poate găsi Sinele. Dacă comoara pe care o cauţi este bogăţia lumească, iar mintea ta intenţionează să acumuleze bogăţiile lumii, ea nu se poate întoarce spre interior. Dacă comoara pe care o cauţi este compania semenilor, iar mintea ta intenţionează să se înconjoare de oameni, mintea ta nu se poate întoarce spre interior. Numai acea minte care îşi caută cu fermitate propria origine se poate întoarce spre interior şi poate găsi Sinele. Numai dacă comoara pe care o cauţi este Atman cel nemuritor şi nepieritor, mintea ta se va cufunda în Atman şi, prin urmare, se va pierde pe sine.

Nu-i nicio interdicţie să gestionezi proprietăţi sau să socializezi dacă astfel de nevoi apar cu adevărat. Numai că jinduirea sau ataşamentul faţă de aceste preocupări nu trebuie să apară niciodată. Cel care găzduieşte ataşamente mentale faţă de bogăţia lumească, membrii familiei, statutul social etc., şi totuşi se roagă lui Dumnezeu pentru *Mukti* [eliberare] – cum se poate numi el altfel decât un ipocrit în faţa lui însuşi?

Versetul poate fi înţeles astfel: „Acolo unde se află atracţiile tale mentale, acolo îţi va sta şi mintea”. Astfel, dacă tânjeşti după Realizarea Sinelui, mintea gravitează spre Inimă. În cele din urmă, va dispărea chiar şi această ultimă năzuinţă.

Versetul din Biblie care conţine cuvintele lui Isus:

«Dacă ochiul tău [„unic”, *conform versiunii King James*] este sănătos, tot trupul tău va fi plin de lumină. Dar dacă ochiul tău este rău, tot trupul tău va fi plin de întuneric.» [Matei 6:22-23]

Interpretarea lui Bhagavan a versetului biblic de mai sus:

Ochiul la care se face referire aici este ochiul minţii. Fluxul Conştiinţei este unul singur; întors spre exterior, devine gândurile şi lumea; întors înăuntru, se autodescoperă a fi Sinele Absolut. Când mintea este sănătoasă – adică, concentrată pe căutarea Sinelui – se spune că este umplută cu lumină. Când, din cauză că a cedat puterii malefice a *avidya-maya* [iluzia ignoranţei], renunţând astfel la starea sa naturală de odihnire în Fiinţa Sinelui, ochiul vede obiecte [adică devine conştient de multiplicitate], atunci se spune că suferă de boala diferenţierii sau a distragerii sau a iluziei.

Deşi esenţa ochiului minţii este doar pură Existenţă, ea a cedat influenţei malefice a *avidya-maya* şi, prin urmare, se crede în mod fals a fi un muritor care observă în jur o lume obiectiv reală şi permanentă; de aceea, o astfel de minte se spune că e plină de întuneric; o astfel de minte este, cu adevărat, cel mai mare rău imaginabil în schema creaţiei.

Versetul biblic care conţine cuvintele lui Isus:

«Ochiul este lumina trupului. Aşa că, dacă lumina din tine este întuneric, cât de mare trebuie să fie acel întuneric!» [Matei 6:22-23]

Interpretarea lui Bhagavan a versetului biblic de mai sus:

Există un singur focar care permite canalizarea Conştiinţei în corp şi, prin urmare, îi permite ignoranţei să înflorească – acel focar este ochiul minţii. «*Ochiul este lumina trupului*» se va citi „Conştiinţa este dispersată prin corp doar prin minte". Omului i se dă o singură minte sau canal pentru Conştiinţă; dacă această unică minte este înecată într-un potop de întuneric [iluzia multiplicităţii], cât de inexprimabil şi intolerabil de oribil trebuie să fie acel întuneric!

În acest moment, Maestrul fu întrebat de ce Isus nu a spus deschis aceste lucruri, dacă chiar asta vroise să spună de fapt.

Bhagavan răspunse:

Isus era deja privit ca un individ cu vederi extremiste, şi din cauza asta a şi fost crucificat ulterior. Dacă ar fi promovat aceste idei în contextul cultural din Israel de la acea vreme, probabil că l-ar fi răstignit imediat. Desigur, un Jnani nu se teme pentru trupul său. Totuşi, la acea vreme, nu mulţi ar fi înţeles aceste idei, dacă ar fi fost explicate în sensul lor nondualist original. Şi neînţelegând cuvintele, le-ar fi respins.

Isus ştia că vorbele sale trebuie să rămână pentru posteritate. Aşa că a încifrat mesajul cu inteligenţă în pilde şi metafore. Astfel l-a făcut mai atractiv şi a ajuns la un public mai larg. Iar cuvintele sale au putut fi amintite, preţuite şi păstrate. Parabola este singura metodă de încifrare care conţine şi cheia. Iar cheia este experienţa personală. Un om care are aceeaşi experienţă ce confirmă pilda celui care a construit parabola va descoperi semnificaţii noi în acelaşi text pe care omul obişnuit îl găseşte doar amuzant şi fără prea mult sens. Să dăm «*lapte pentru bebeluşi şi carne pentru bărbaţi*», se spune în Biblie.

Oamenii atraşi mai mult de partea amuzantă îndeplinesc, totuşi, o funcţie importantă – menţin textul în circulaţie prin popor, astfel încât cel care caută acest mesaj fără să ştie unde să-l caute să dea peste el din întâmplare şi să aibă astfel de câştigat. Acesta este încă un motiv pentru care Isus şi-a îngropat mesajele sub forma pildelor. Nu numai Isus, ci mulţi învăţători din vechime au dat sfaturi spirituale în exact acelaşi mod.

Î.: Iertare! Oare creştinul obişnuit n-ar considera o blasfemie ideea că Isus a fost un nondualist?

B.: [râzând] Ce mai sacrilegiu! Se pare că trebuie să-mi întind gâtul pentru a fi spânzurat. ☺

[B. savurează uneori astfel de auto-ironii; dar devoţii Săi, nu prea. În continuare, pe o notă mai serioasă:]

Acest tip de interpretare este doar pentru adepţii *Ajata-advaita*. Ea îl va deruta pe bisericosul comun, care ar putea ajunge la concluzia că asta-i un fel de vrăjitorie ca să-i zăpăcească mintea.

Omul obişnuit vrea ceva „de făcut". Întreaga lui viaţă s-a învârtit doar în jurul „a face". Aşa că şi când vine vorba de Realizare, el întreabă cu nerăbdare: „Da, pare foarte interesant. Sunt atras de chestia asta. Deci, te rog, spune-mi... ce ar trebui să „fac" pentru a mă ilumina?" Ce se poate spune?

Uneori le spun: „Nu face nimic". Asta îi înfurie de obicei. Oamenii au impresia că îmi bat joc de ei. Ei zic: „Eşti un diavol egoist. Nu vrei să împărtăşeşti fructul Realizării tale cu alţii." Ce pot face?! Realizarea constă doar în Tăcere. Numai o minte complet nemişcată se poate descoperi că este Sinele.

Turbioanele mentale nu pot înţelege Sinele – ele te îndepărtează tot mai mult de El. Aşa că nu discutaţi astfel de subiecte [„Isus, nondualistul"] dacă vedeţi că n-ar fi deloc un lucru înţelept...

Versetul biblic care conţine cuvintele lui Isus:

«Nu puteţi sluji şi lui Dumnezeu, şi lui mamona.» [Matei 6:24]

Interpretarea lui Bhagavan a versetului biblic de mai sus:

A dori bunăstarea corpului şi alte posesiuni pământeşti în timp ce tânjiţi la Realizarea Sinelui, înseamnă a folosi un crocodil drept plută de traversat râul.

Versetul biblic care conţine cuvintele lui Isus:

«Nu vă îngrijoraţi de viaţa voastră, gândindu-vă ce veţi mânca sau ce veţi bea; nici de trupul vostru, gândindu-vă cu ce vă veţi îmbrăca.» [Matei 6:25] «Nu vă gândiţi: Ce vom mânca? sau: Ce vom bea? sau: Cu ce ne vom îmbrăca?» [Matei 6:31]

Interpretarea lui Bhagavan a versetelor biblice de mai sus:

Gradul de abandon de sine al unui aspirant trebuie să fie atât de complet, încât să fie indiferent la viaţa sa exterioară, ce mănâncă, ce bea, ce poartă etc.. Deşi acest îndemn, cu siguranţă, nu era menit să sugereze că corpul ar trebui neglijat sau supus intenţionat distrugerii, totuşi efortul de a obţine Realizarea nu este deloc în acord cu răsfăţarea corpului cu plăceri şi lux. Pentru a ajunge la starea de detaşare supremă trebuie să mori, dar nu prin distrugerea corpului; moartea adevărată înseamnă stingerea lui „eu" şi „al meu".

Nu trebuie eliminate resursele de bază, care asigură corpului o stare fără suferinţe excesive. Trebuie renunţat doar la judecăţile de valoare, mofturi şi preferinţe. Virtutea indiferenţei faţă de chestiunile exterioare apare în mod automat în cel focalizat total spre descoperirea lui Dumnezeu şi topirea în El.

Versetul biblic care conţine cuvintele lui Isus:

«Căutaţi mai întâi Împărăţia lui Dumnezeu şi dreptatea Lui; şi toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.» [Matei 6:33]

Interpretarea lui Bhagavan a versetului biblic de mai sus:

Dumnezeu îl protejează automat de orice rău pe acel aspirant care caută Realizarea. Tot ce trebuie să facă este să se concentreze pe căutare cu excluderea totală a orice altceva. De celelalte chestiuni va avea grijă Dumnezeu fără ca aspirantul să fie nevoit să le ceară. Cel aflat în stadiul de a dori sau a cere ceva [de la Dumnezeu] – nu este încă copt, matur. Mai are un lung drum de parcurs.

Versetul biblic care conţine cuvintele lui Isus:

«Nu vă îngrijoraţi deci de ziua de mâine; căci ziua de mâine se va îngrijora de ea însăşi. Ajunge zilei necazul ei.» [Matei 6:34]

Interpretarea lui Bhagavan a versetului biblic de mai sus:

Un aspirant serios nu se gândeşte nici măcar la ziua de azi. Deci cum ar putea cineva care se gândeşte la ziua de mâine să fie numit un aspirant serios? Dumnezeu nu-l părăseşte niciodată pe cel care I s-a predat necondiţionat. Nu este nevoie să ne îngrijorăm cu privire la ceea ce percepem drept nevoi, defecte şi lipsuri. Are Dumnezeu grijă de ele – iar, dacă nu are, poate că, ignorându-i nevoia, îl ajută pe aspirant să evolueze spiritual. Nu trebuie să permitem niciodată minţii să lâncezească în preocupări lumeşti sau efemere, ci să o fixăm întotdeauna în Fiinţa Sinelui.

Versetul biblic care conţine cuvintele lui Isus:

«Nu daţi câinilor lucrurile sfinte şi nu aruncaţi nestematele voastre înaintea porcilor, ca nu cumva să le calce în picioare şi să se întoarcă ca să vă sfâşie.» [Matei 7:6]

Interpretarea lui Bhagavan a versetului biblic de mai sus:

Discuţiile despre *Ajata-advaita* cu cineva care nu a ajuns încă la înţelegerea preţioasă că orice acţiune este deşartă şi a cărui minte este impulsionată de simţuri, vor avea consecinţe grave şi dăunătoare pentru cel care a deschis discuţia cu un astfel de ignorant. Că Soarele emană căldură te mai poţi îndoi, dar nu şi de acest rezultat. Cel neiluminat, care

nu cunoaşte direct Realitatea, având falsa impresie că lumea ar fi separată de el şi în exteriorul său, cum ar putea el să înţeleagă Adevărul din învăţătura sacră a neasemuitului Guru?!

Versetul biblic care conţine cuvintele lui Isus:

«Cereţi şi vi se va da; căutaţi şi veţi găsi; bateţi şi vi se va deschide; căci oricine cere primeşte; şi cel ce caută găseşte; iar celui ce bate i se va deschide.» [Matei 7:7-8]

Interpretarea lui Bhagavan a versetului biblic de mai sus:

Căutaţi Sinele cu seriozitate şi îl veţi găsi – ba nu, dacă sunteţi serioşi, va veni El să vă caute. Seriozitatea constă în a nu te îndepărta de cuvintele dulci ca nectarul ale Guru-lui, chiar dacă le-ai auzit doar o singură dată. Gurul are puterea de a oferi Eliberarea, care îi face pe zeii din Ceruri să sughiţeze de invidie.

După ce l-a auzit pe Guru rostindu-i la ureche cuvintele „*Summa Iru*” [rămâi tăcut şi nemişcat], când acel om reintră în lumea agitaţiei mentale şi, totuşi, continuă să-şi lase mintea a fi mişcată de simţuri, dacă am fi atunci întrebaţi de nu cumva nebunia lui seamănă cu nebunia lui Indra care a râvnit pe soţia lui Maharshi Gautama, noi am răspunde că nu, ci e şi mai rău. Unui aspirant serios, neafectat de amăgirea otrăvitoare a ataşamentelor mentale, îi este suficient pentru Realizare să investigheze natura reală a Conştiinţei Fiinţei, prin „Cine sunt eu?”, fără a se opri asupra primelor două cuvinte, ci doar la „Eu”.

Versetul biblic care conţine cuvintele lui Isus:

«Intraţi pe poarta cea strâmtă. Căci largă este poarta şi lată este calea care duce la pierzare şi mulţi sunt cei ce intră pe ea. Dar strâmtă este poarta şi îngustă este calea care duce la viaţă şi puţini sunt cei ce o găsesc.» [Matei 7:13-14]

Interpretarea lui Bhagavan a versetului biblic de mai sus:

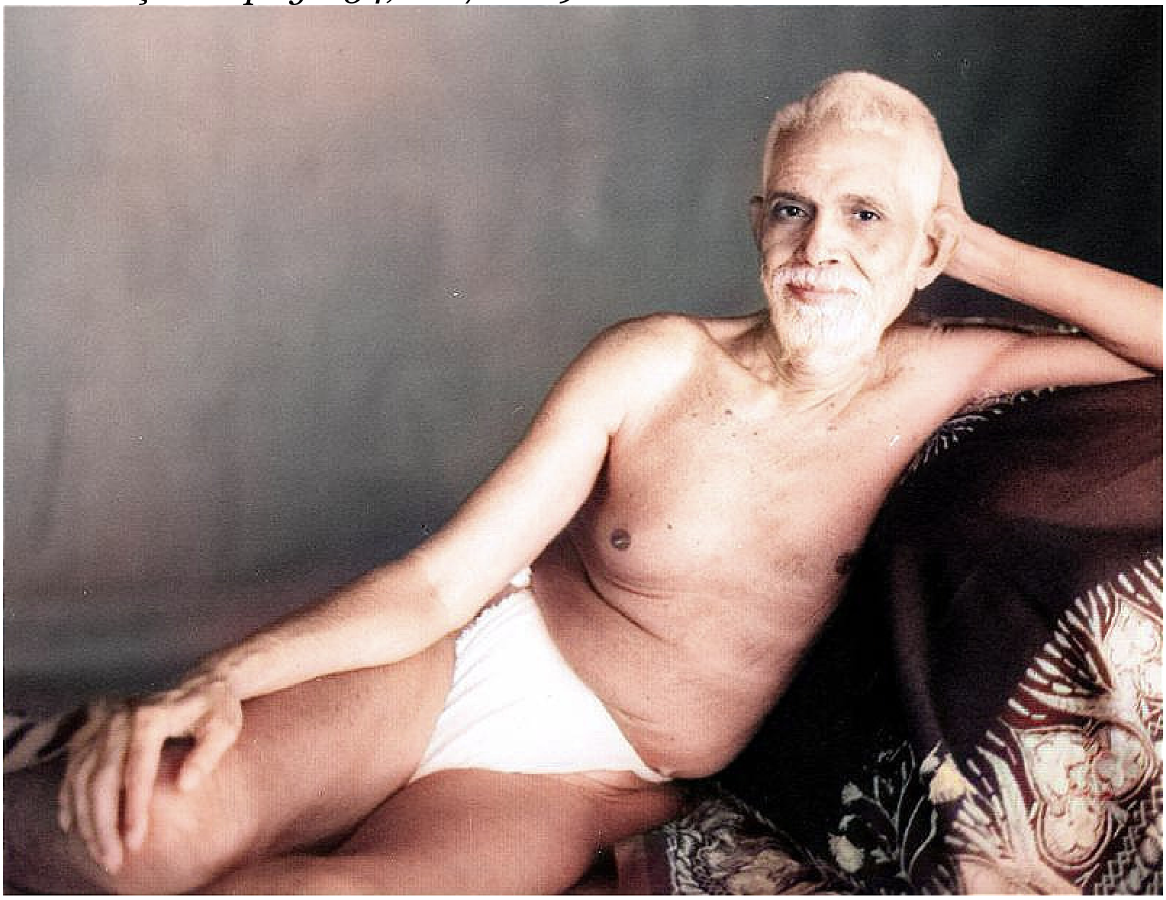
Poarta cea strâmtă este calea ce topeşte mintea în Sine. Nu mulţi reuşesc să o găsească. Dacă este trecută, oferă Nemurire, Viaţa adevărată. Poarta cea largă este calea ce permite minţii să se împrăştie şi să se risipească sub forma gândurilor. Mulţi o găsesc şi călătoresc pe ea. Ea duce doar la distrugerea păcii şi la ruinarea Fericirii inerente absorbirii în Sine. Unica Realitate poate fi trăită numai de cei care ating pacea prin liniştirea mişcărilor minţii; este mult dincolo de priceperea celor cu mintea neliniştită.

Unele dintre versetele de mai sus nu le-a explicat Bhagavan însuşi. El doar citea stihul adecvat compus în tamil de poetul Muruganar, care scotea în evidenţă implicaţia nondualistă a versetului biblic în cauză.

Interpretul traducea pentru Sală, ca să înţeleagă şi occidentalii. De fapt, şi eu m-am dumirit doar mulţumită lui. Graiul tamil îmi dădea bătăi de cap la acea vreme şi abia mai târziu mi-am asumat sarcina fascinantă de a-l studia.

Fără minte nu există lume

Selecţii din pag. 154, 1207-1209

Pag. 154

Î.: Bhagavan spune în versetul 30 al poemului ***Ulladhu Narpadhu****: „căutarea Realităţii începe în minte”. Totuşi, când oamenii îi cer îndrumări practice pentru această căutare, el vorbeşte despre Inimă. Care este explicaţia? Este Inima ultima etapă a practicii sau Scopul însuşi?*

B.: Aspirantul începe practica întorcându-şi mintea spre interior pentru a se opune atacului gândurilor feroce, năvalnice, care îl chinuie ziua şi noaptea şi îi răpesc pacea. Mulţumită practicii, el ajunge în cele din urmă să localizeze senzaţia de „eu” prin simţire-reamintire. Când mintea se scufundă în cele din urmă în Inimă, este simţită copleşitoarea Fericire netulburată. Apoi apare sentimentul „Eu”, care nu are nimic de-a face cu intelectul şi care nu este separat de pura Conştiinţa Subiectivă. Deci, mintea trebuie cuprinsă în Inimă. Inima nu poate fi abordată direct prin practică. Realizarea ei apare numai atunci când mintea a fost, în sfârşit, golită de toate tendinţele de distragere şi deviere a atenţiei.

Î.: În versetul 266 din ***Vivekachudamani****, Sri Shankaracharya spune că Brahman poate fi realizat de buddhi, intelectul subtil, ceea ce înseamnă că intelectul trebuie să fie de mare ajutor în Realizare. În timp ce opinia lui Shankara pare să fie că un buddhi purificat este indispensabil pentru Realizare, Bhagavan este de părere că trebuie distrus pentru ca Realizarea să apară. Nu este aşa?*

B.: Cuvântul „buddhi" este corect tradus de tine ca „intelectul subtil"; acesta este sensul său obişnuit; dar în acest vers ar putea însemna în mod specific şi peştera Inimii.

Bhagavan rugă apoi pe cineva din Sală să citească cu voce tare Versetul 266:

«În peştera lui Buddhi există Brahman, distinct de elementele grosiere şi subtile, Existenţa Absolută, Supremă, Unicul fără secund. Cel care trăieşte în această peşteră ca Brahman, o, Preaiubite, nu va mai intra vreodată în pântecele unei femei.»

Mintea purificată, curăţată de turbioanele mentale, nu diferă de Sine.

***

Pag. ?

B.: Buddhi, ca facultate de *discriminare* între corect şi greşit, bine şi rău, cu siguranţă că trebuie să dispară înainte de zorii Realizării. Însă Buddhi, în sensul de *intelect subtil*, ajută mintea să-şi caute neîncetat propria-i sursă şi, prin urmare, îl conduce pe aspirant la Realizare. Mintea purificată, curăţată de turbioanele mentale, duce automat la Realizarea Sinelui.

Î.: Dacă îmi pierd capacitatea de a distinge între corect şi greşit, bine şi rău, nu-i oare periculos? S-ar putea să le fac rău altora, fără să-mi dau seama, ceea ce este rău. S-ar putea să nu-i pot împiedica pe alţii să-mi facă rău, neştiind că sunt atacat şi că ar trebui să mă protejez împotriva vătămării.

B.: Pe măsură ce vei avansa mai adânc în practică, vei descoperi singur că nu există chestiuni precum bine, rău, corect, greşit, malefic, moralitate etc.. Asta am vrut să spun. În lume, trebuie menţinute standardele obişnuite de comportament.

Î.: Dar oare asta nu-i un dublu standard, care seamănă a ipocrizie?

B.: Nu. Odată ce ai atins un anumit stadiu de introversie mentală, vei descoperi că comportamentul tău spontan în relaţia cu ceilalţi se bazează nu pe mintea ta, ci pe a lor.

Î.: În urmă cu ceva timp, Sri Bhagavan mi-a spus că numai mintea mea există.

B.: Aparentele întrebări trebuie să primească aparente răspunsuri din acelaşi plan al imaginaţiei.

Î.: Nu înţeleg.

B.: *Advaita* [nondualismul] este menit pentru aplicare internă, mentală. Este ca în povestea regelui Janala, care a fost întrebat de ce elefantul este dus la adăpostul de elefanţi, vaca, la staulul de vaci şi câinele, la cuşcă. Dacă încerci să aplici Advaita în lume, vei da de necazuri.

Pag. ?

Î: L-am auzit pe Bhagavan spunând „Cunoaşterea lumii aparţine doar cunoscătorului lumii". Ce înseamnă asta?

B.: Că lumea există doar în minte – că apariţia oricărei lumi (adică a fenomenelor manifestate) nu este separată de mintea ta.

Î.: Oare nu sunt tot atâtea minţi în lume câţi oameni sunt? Toate sunt emanate din Sine în acelaşi timp?

B.: Nu există mai multe minţi. Doar mintea Ta se iveşte din Sine; se defineşte drept „eu"; presupune că obiectele pe care le percepe prin simţuri sunt separate de ea şi că au o existenţă obiectivă, independentă de percepţia pe care o are asupra lor; generează dorinţe faţă de acele obiecte şi se simte frustrată atunci când acele dorinţe sunt zădărnicite; îşi pune întrebări despre sensul şi scopul vieţii; şi, în cele din urmă, face investigaţia „Cine sunt eu?", în urma căreia se reîntoarce tăcută în Sine. Întregul acest ciclu se petrece doar din punctul de vedere al minţii. Sinele nu este conştient de nicio schimbare.

Întrucât orice percepţie [senzorială sau intelectuală] are ca obiect numai ceea ce nu există, şi din moment ce ideea de „alte minţi" este doar o inferenţă mentală, nu există alte minţi. A Ta este singura minte care pare că există şi, dacă o investighezi îndeaproape şi intens pentru o perioadă de timp prelungită şi neîntreruptă, chiar şi aceasta va dispărea, revelând în urma ei Substratul, singurul care a existat dintotdeauna.

Î: Cum se poate aşa ceva? După cum eu am o minte, tot aşa trebuie aşa aibă şi ceilalţi din această sală – cu excepţia lui Bhagavan, desigur, care a eliminat-o cu succes.

B.: Scena care apare în faţa ochilor Tăi este doar produsul propriei Tale minţi.

Î.: Există vreo dovadă în acest sens?

B.: Lumea şi mintea se ivesc împreună şi se asamblează ca una. Gândeşte-te la starea de somn fără vise. Exista atunci vreo multiplicitate?

Î.: Universul poate exista în somn, deşi nu-l percep eu.

B.: Cel care percepe este Unicul creator şi singura cauză a manifestării – iar în absenţa lui nu există altceva decât fericire.

Î.: Înţeleg acest raţionament. Dar din nou întreb – cum se poate dovedi?

B.: Entitatea care doreşte dovezi este mintea. Dar poate mintea să descopere dovada propriei inexistenţe? Nu. Renunţă la minte şi vei fi absorbit în Dincolo. Cea competentă să constate sau să judece problema existenţei minţii – şi, prin urmare, a existenţei manifestării – nu poate fi mintea însăşi. Mintea poate cunoaşte numai mintea, în timp ce în starea fără de gânduri există o clară absenţă a minţii.

Î.: Cine recunoaşte absenţa minţii în starea fără de gânduri?

B.: Deoarece nu există nicio minte care să recunoască ceva sau să poată fi recunoscută, problema aceasta nu se pune niciodată în starea fără de gânduri.

Sugestia că mintea este o entitate perisabilă dă naştere unei curiozităţi de a descoperi Substratul (dacă chiar există şi ce ar fi acesta) care rămâne după ce mintea a fost distrusă. Această curiozitate, cunoscută sub numele de *Atma-jigyasa*, face ca mintea să devină introvertită şi astfel duce la Realizare.

Î.: Toate fiinţele umane au această curiozitate?

B.: Nu.

Î.: Cum se obţine ea?

B.: Prin graţia Guru-lui.

Î.: Iar aceasta cum se obţine?

B.: Dacă continui să lucrezi cu lumina disponibilă, îţi vei întâlni Gurul, căci El însuşi te va căuta.

***

Î.: Am nişte îndoieli despre ceea ce am citit în Biblie, în special în legătură cu acţiunile şi spusele lui Isus. Pot să le clarific cu Sri Bhagavan, pe care îl consider a fi o întruchipare vie a lui Cristos Însuşi?

Bhagavan îngădui calm din cap.

Î.: Ce înseamnă expresia „Ego eimi" [Eu sunt] venită din gura lui Isus?

B.: Dintre toate numele lui Dumnezeu, cel care esenţializează cel mai bine singurul mijloc direct de a-L realiza este „Ehyeh asher ehyeh" [Eu sunt ceea ce sunt], care i se dezvăluie lui Moise din rugul aprins. Celor

care cunosc semnificaţia numelui li se dezvăluie şi mijlocul de realizare, pentru că sunt una:

«Fiindcă Mă iubeşte, zice Domnul, de aceea îl voi izbăvi; îl voi ocroti, căci cunoaşte Numele Meu.» [Psalmii 91:14]

Isus i-a asigurat pe discipolii săi şi pe oricine doreşte să asculte că Eliberarea se obţine nu prin fapte bune, ci numai prin Harul lui Dumnezeu şi că un astfel de Har nu vine în mod arbitrar, ci numai la cei care au auzit numele lui Dumnezeu şi i-au înţeles semnificaţia. Semnificaţia este că direcţia în care trebuie canalizată mintea este completa introversie, care face posibilă Realizarea. „Eu sunt Ceea ce sunt" arată că mintea nu este conştientă de nimic altceva decât de Ea însăşi – este starea de *samadhi*.

Din contră, „eu sunt asta sau aia..." apare în stările de veghe şi de vis, când mintea este ocupată cu nume şi forme, amintiri şi credinţe, diferenţe şi separare. „Eu sunt" este numenul, substratul din care mintea îşi trage existenţa şi în care se dizolvă. „Eu sunt" face referire la o stare în care nu poate exista nimic extern. Această stare exista înaintea minţii şi continuă să existe la temelia ei.

Afirmând „Eu sunt", Isus nu huleşte credinţa iudaică din perioada Templului lui Irod; ci indică faptul că starea lui transcende timpul şi spaţiul: „Înainte de a fi fost Avraam, Eu sunt". Scopul rostirii acestor cuvinte (dacă poate fi atribuit vreun scop faptelor Celui a cărui minte este moartă) este de a proclama că starea în care au dispărut conceptele de timp şi spaţiu este cu adevărat singura stare demnă de efortul nostru.

„Eu sunt" – adică starea minţii care nu vede sau nu recunoaşte nimic altceva decât pe sine – „calea, adevărul şi viaţa". (Ioan 14:6)

***

Pag. 1207-1209

Î.: Dacă mintea nu este altceva decât gândurile pe care le are conţine, înseamnă că distrugerea totală a tuturor gândurilor va duce la dispariţia minţii?

B.: Nu doar distrugerea gândurilor, ci trebuie să se oprească şi tendinţa de extrovertire. Gândurile îţi voalează adevărata ta natură, care este pura Conştiinţă. Atunci când gândeşti, nu eşti conştient de tine ca fiind pură Conştiinţă. Din acest motiv trebuie evitat obiceiul de a alimenta gândurile. Oameni cred că Realizarea Sinelui înseamnă să înţeleagă la modul intelectual că ei sunt una cu pura Conştiinţă. Nu este aşa.

Capacitatea de fabricare a gândurilor, adică mintea, trebuie să piară cu totul pentru a se putea avea Realizarea. Iar mintea poate fi ucisă doar prin menţinerea ei continuu în *jagrat-sushupti* [somnul treaz, vigilent].

Î.: Vă rog să explicaţi ce se înţelege prin „jagrat-sushupti”.

B.: Păstrează mintea trează şi alertă, dar fii şi fără gânduri, şi fără somnolenţă; înseamnă acelaşi lucru cu a rămâne ca pură Conştiinţă. La începutul practicii tale, este necesar un efort conştient şi deliberat pentru a ţine gândurile la distanţă. Atunci când mintea rămâne mereu în *jagrat-sushupti*, dar când nu mai faci niciun efort de a o menţine în această stare, mintea se întoarce la originea sa, la Sine, şi se stinge acolo o dată pentru totdeauna. Această stare este cunoscută sub numele de *Jnana*.

Î.: Cum pot Realiza ceva dacă însuşi efortul pe care îl presupune această acţiune se dovedeşte a fi un obstacol?

B.: La început, este necesar un efort pentru a rămâne fără gânduri. Dar după o practică îndelungată, se ajunge la starea fără gânduri menţinută fără efort. Trebuie reţinut faptul că această stare de spirit nu e deloc nouă, extraordinară sau fantastică. Ea este starea fundamentală, naturală. Dar noi ne-am îndepărtat de ea şi rătăcim pe tărâmul gândirii. Tot acest efort este necesar pentru a ne întoarce la starea naturală. Mintea se deprinde cu orice obicei îi impui.

Cu cât gândeşti mai mult, cu atât ai mai mult chef să gândeşti. Pe de altă parte, dacă îţi faci un obicei din a rămâne liniştit şi fără gânduri, el devine natura minţii. Depinde în întregime de tine ce faci cu mintea ta.

Însă niciun efort nu poate Revela Sinele. Doar atunci când orice efort a încetat complet, Sinele se va revela pe Sine. Ţi se cere să depui mereu efortul de a rămâne fără gânduri doar pentru ca, în cele din urmă, să poţi ajunge la lipsa gândurilor fără efort. Calea este efortul, iar scopul este lipsa de efort.

[***]

Î.: Ce este conştiinţa cosmică?

B.: Mintea golită de „eu”.

Î.: Este acelaşi lucru cu Realizarea Sinelui?

B.: Nu. În Realizare sau Jnana nu există deloc minte.

Î.: Aţi putea explica mai mult?

B.: Conştiinţa cosmică se numeşte *vritti-jnana* în limbajul vedantic. Atunci când mintea, fără efort şi permanent, se găseşte în pura Conştiinţă, unde nu există nici cea mai mică urmă de gând sau de tendinţă, şi când mintea şi-a pierdut orice intenţie de a părăsi acea stare sau de a aspira la orice altă stare, atunci spunem că se află în starea de

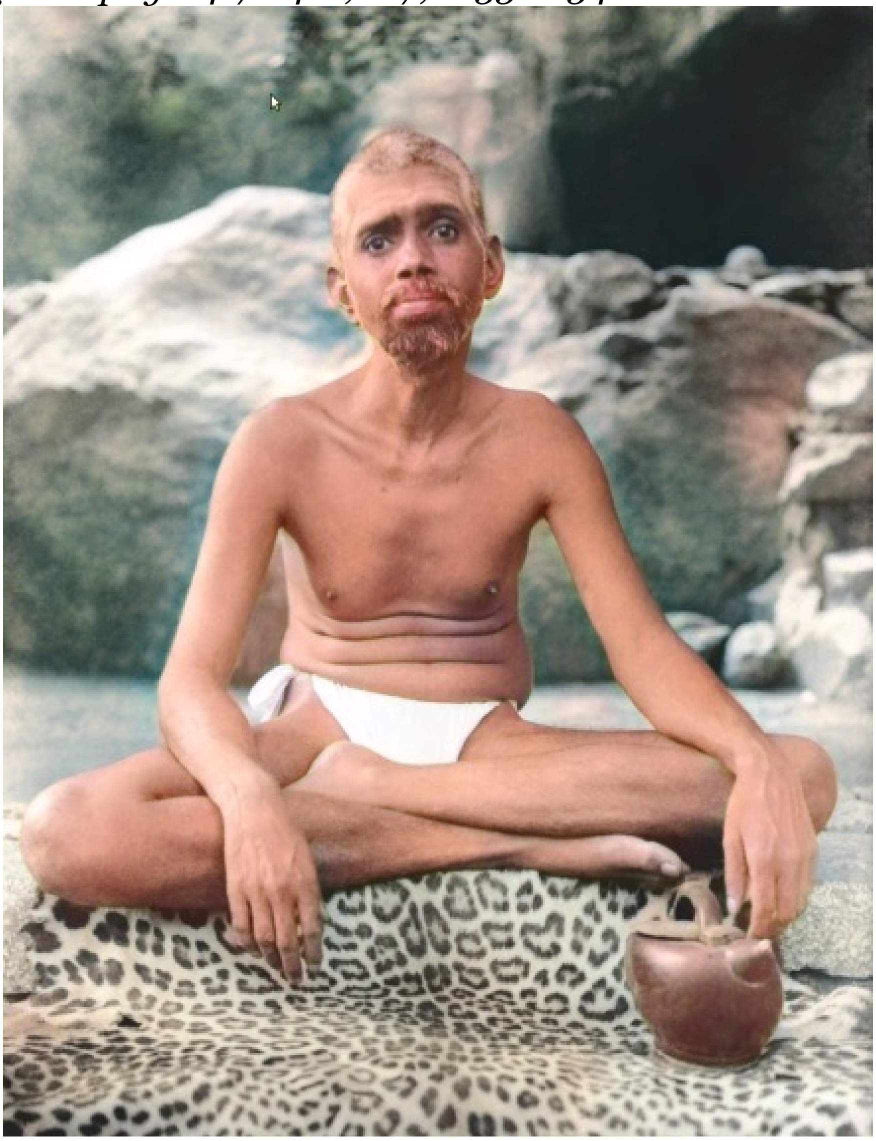
conştiinţă cosmică. În timp ce se află în această stare, mintea devine conştientă de Inimă ca fiind „eul-Eu”.

Cu toate acestea, nu este starea finală de Realizare. Starea finală este produsă în mod automat de către Sinele Însuşi în cazul celui care a atins starea de *vritti-jnana* şi rămâne permanent stabilit în ea; nu mai este nevoie de niciun efort suplimentar.

[***]

Abandonul de sine (*sharanagati*)

Selecţii din pag. 1417-1418, 167, 1233-1234

Pag. 1417-1418

Î.: Este abandonul de sine un mijloc de a depăşi şi de a anihila vasanas [tendinţele minţii], astfel rezultând Realizarea?

B.: Da; dacă este necondiţionat, abandonul de sine este o cale sigură de a Realiza Sinele.

Î.: Ce garanţie am că voi realiza Sinele dacă mă abandonez?

B.: N-ai înţeles ideea de abandon.

Î.: Cum aşa?

B.: A te abandona înseamnă a renunţa la totul fără a anticipa sau a aştepta ceva în schimb. A renunţa la totul cuprinde şi abandonarea aspiraţiei de a Realiza Sinele.

Să presupunem că ţii în mână o bucată de fier încins. Mâna ta tremură de o durere insuportabilă. Cineva îţi sugerează să îi dai drumul. Dacă răspunsul tău este „Ce beneficii voi obţine dacă îi dau drumul?” oare cealaltă persoană nu va zice: „Săracul de el! Durerea ţinerii în mână a acelui obiect cumplit i-a năucit creierul.”?!

Asta zic şi eu acum, auzindu-ţi întrebarea. *Samsara* este intolerabil de dureroasă. De ce să cauţi alte motive pentru a renunţa la ea?! Iar dacă *samsara* îţi pare, totuşi, acceptabilă – oricât de puţin – ai mai putea Realiza Sinele?! Cine nu vede *samsara* ca suferinţa îngrozitor de chinuitoare care este cu adevărat – poate realiza el Sinele?!

Î.: Să presupunem că mă abandonez, dar nu reuşesc să Realizez Sinele – şi atunci?

B.: Da, această posibilitate există întotdeauna din punctul de vedere al ego-ului.

Î.: Dar adineauri aţi spus: „Abandonul este o cale sigură de a Realiza Sinele.”

B.: Dar ce tocmai am mai spus?! Abandonul funcţionează numai dacă este necondiţionat. Asta înseamnă că mintea ta trebuie să fie total împăcată că orice se poate întâmpla, inclusiv eşecul de a realiza Sinele.

Î.: Aşadar, succesul în Realizarea Sinelui vine doar dacă accept din toată inima posibilitatea să nu reuşesc să Realizez Sinele?

B.: O astfel de acceptare trebuie să vină în mod natural. Nu trebuie să fie autoimpusă, ca încercarea mentală de a satisface criteriul: „Pentru Realizare, mintea trebuie să fie împăcată cu posibilitatea ca orice să se întâmple, inclusiv eşecul de a Realiza Sinele”.

Î: Mi se pare o idee cam complicată.

B.: E atât de simplă, încât încercarea de a o comunica ne afundă în mlaştina unor idei ce sună complicat. DĂ-ŢI DRUMUL CU TOTUL şi Sinele apare – în asta constă toată Realizarea.

***

Pag. 167

Î.: Calea abandonului de sine pare mai puţin pretenţioasă în comparaţie cu metoda „Cine sunt eu?” Am observat corect?

B.: Spui că abandonul de sine se potriveşte personalităţii tale. Atunci adoptă această cale.

Î.: Pe calea „Cine sunt eu?”, dacă apare un gând, trebuie să mă întreb „Cui i-a venit acest gând?”. Se face la fel în metoda predării de sine?

B.: În fazele de început, poţi contracara gândurile lumeşti cu gândul opus: „Asta-i treaba lui Dumnezeu, din moment ce I-am predat totul Lui. Ce motiv aş avea să îmi mai fac griji?!”

În ambele cazuri, scopul practicii este doar acela de a opri dezvoltarea ulterioară a gândurilor, iar mintea ar trebui să fie readusă la starea sa naturală de pură Conştiinţă Subiectivă, susţinută fără efort şi involuntar, de îndată ce aspirantul observă că mintea începe să iasă din acea stare.

[Observaţia lui John David: Pe măsură ce mintea se maturizează, se diminuează treptat şi nevoia de a controla gândurile cu ajutorul altor gânduri. De îndată ce apare un gând, el este imediat controlat. Fie că este vorba de *sharanagati* [predare de sine] sau *vichara* [investigare de sine],

***

Pag. 1233-1234

Schopenhauer, renunţarea şi abandonul

Î.: Am auzit că Bhagavan a vorbit cândva laudativ despre Schopenhauer.

B.: El a descoperit că lumea este un loc inerent şi incorigibil nefericit; el a descoperit, de asemenea, că adevăratul scop al omului este fericirea; mai mult, el afirmă corect că eliminarea voinţei personale va duce la Eliberare. Totuşi, ceea ce pare să îi lipsească este metoda practică. Cum va fi învinsă şi anihilată Wille-zum-Leben [dorinţa de a trăi oarbă şi instinctuală], care este cauza tuturor suferinţelor? Voinţa nu poate fi cucerită prin voinţă. Mintea nu poate ucide mintea. Numai abandonarea absolută poate duce la ruinarea Wille-zum-Leben sau a ego-ului.

E.Z.: Se spune că Schopenhauer era extrem de impresionat de Upanishade.

Î.: Se mai spune că Schopenhauer a fost un adept al învăţăturilor lui Buddha; el a susţinut, de asemenea, că numai dorinţa este cauza întregii suferinţe din viaţă. Acest lucru este evident din scrierile sale.

[Urmează un text lung în germană care se sfârşeşte cu «...astfel, aproape toate feţele bătrânilor exprimă ceea ce în engleză se numeşte dezamăgire.»]

B.: Da. Şi atunci este, de obicei, prea târziu pentru a mai face ceva. Pentru ca *vasanas* să fie distruse şi Realizarea obţinută este necesară *vairagya* [renunţarea la sine] perfectă. *Vairagya* nu este acea frustrare meschină care se dezvoltă faţă de lume atunci când omul a eşuat în toate activităţile sale şi nu mai are cu ce să se laude; *vairagya* este convingerea

matură că *samsara* este zadarnică, nefolositoare şi intrinsec lipsită de sens sau scop.

Herr Schopenhauer se referă la prima când afirmă că unii bătrâni par să aibă pe feţe expresia dezamăgirii. Această stare de descurajare, dezamăgire sau frustrare nu este nicidecum *vairagya* şi, cu siguranţă, nu e suficientă ca respectivul să-şi facă un control la *vasanas*; este doar o dispoziţie psihică trecătoare, care trece repede, fără nicio consecinţă demnă de remarcat. *Vairagya* nu este aşa; ea pârjoleşte mintea. Eşecurile şi frustrările repetate în viaţă pot duce la amărăciune, care face numai rău; dar ca astfel de experienţe nefavorabile să aibă ca rezultat sau să se sublimeze în *vairagya*, care face numai bine, atunci Graţia Guru-lui este absolut necesară.

Î: Cum să obţin Graţia Guru-lui?

B.: Abandonându-te necondiţionat.

Î.: Cui să mă abandonez?

B.: Abandonarea absolută nu implică abdicarea în faţa „cuiva". Chiar şi predarea în faţa lui Dumnezeu nu poate fi numită, decât în cel mai bun caz, o predare parţială. A te abandona total înseamnă A-ŢI DA DRUMUL. Dacă se renunţă la totul, inclusiv la cel care renunţă, rămâne doar Realitatea şi doar aceasta este adevăratul Sine.

Întrebarea „Cui să mă predau?" este la fel ca întrebarea „Dacă îmi voi da drumul, cine mă va prinde când cad?". Vrei să fii iarăşi „prins"; de aceea apare această întrebare. Sufletele mature vor doar să cadă; nu vor să fie prinse deloc. Ce rost are să îţi dai drumul doar ca să fii prins din nou?! Deci, sufletul matur nu se predă „cuiva"; pur şi simplu, cedează.

Î.: Şi după aceea?

B.: Nu există după aceea.

Î.: Adică, care este starea după abandonarea perfectă?

B.: Oare pune această întrebare cel care s-a abandonat perfect?! Mai poate el s-o pună?!

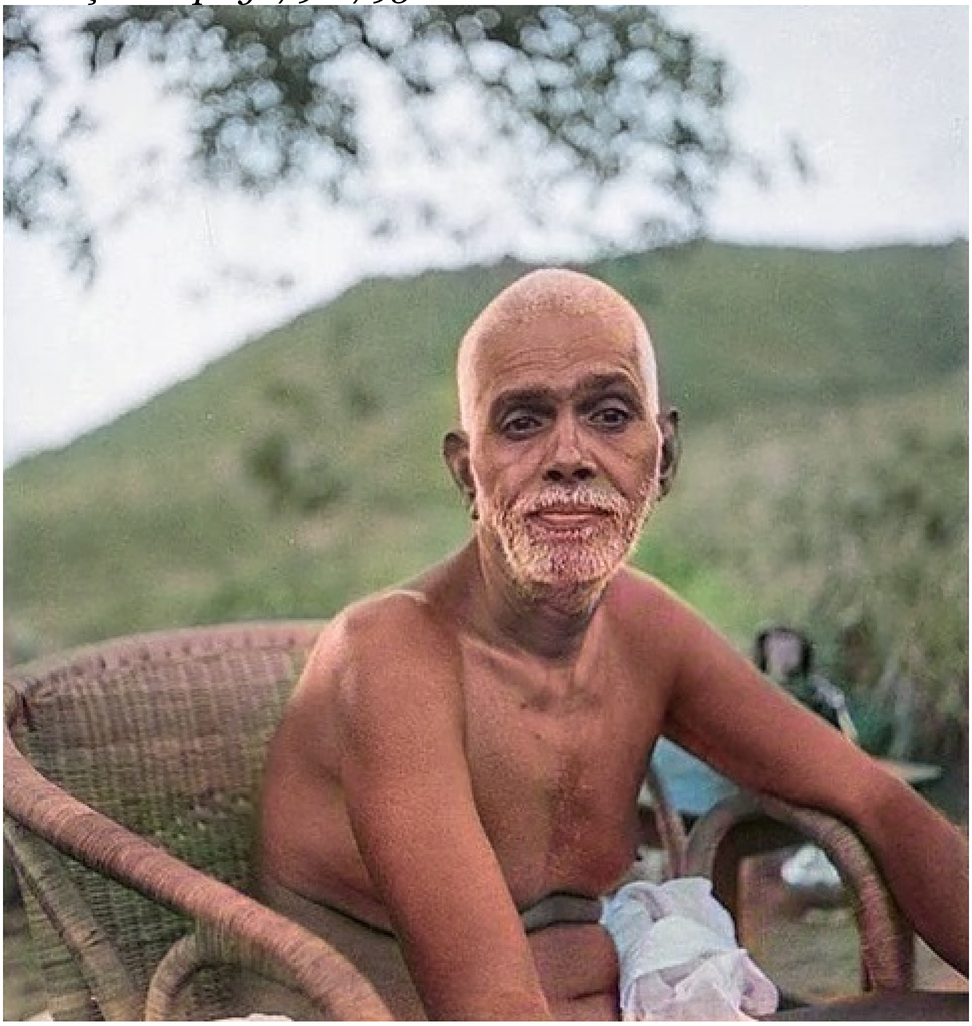
Î.: Nu, dar întreb.

B.: Singura modalitate de a afla cu adevărat este s-o faci şi să vezi atunci. Nu există nimic care să poată observa Sinele.

***

Renunţarea la sine (*vairagya*)

Selecţii din pag. 792-795

Î.: Prin ce diferă viveka [discernământ] de vairagya [renunţare la sine]?

B.: Simplul discernământ intelectual între real şi ireal nu este de mare folos. Irealul trebuie total respins. Adică, mintea trebuie să fie golită de orice înclinaţie de a-l căuta. *Vasanas* [tendinţele minţii] trebuie să fie arse până la anihilarea completă în focul vairagya; altfel renaşterea nu va fi evitată. *Viveka* se poate obţine prin intelectualizare şi contemplarea mentală a adevărului. Dar fără *vairagya*, nu se poate dobândi *Jnana* [cunoaşterea transcendentală].

***

Î.: Între summa-irutthal [fii liniştea naturală] şi vichara [investigaţia „Cine sunt eu?”] care este calea cea mai rapidă şi mai eficientă către Realizarea Sinelui?

B.: Când apar gândurile sau ori de câte ori te simţi moleşit, întreabă-te „Cine sunt eu?” ca să poţi reveni la starea de *summa-irutthal*; altfel rămâi aşa cum EŞTI, adică *summa-iru* [liniştea naturală]. Scopul efortului nostru de a rămâne în starea fără de efort.

Când *summa-iru* a devenit permanentă şi naturală, starea rezultată — în care există Conştiinţa Subiectivă întreţinută fără efort, fără gânduri şi fără moleşeală — se transformă automat în Jnana.

Ce înseamnă că cineva este în starea de *summa-iru*? Când mintea este complet scufundată în Strălucirea Inimii. Iar când nu mai este posibil ca mintea să iasă sau să părăsească Inima, se spune că persoana a atins Realizarea Sinelui.

Când tendinţele provenite din simţuri şi obiceiurile mentale nu au fost încă total distruse, Realizarea nu este posibilă. În cazul unor astfel de persoane, atunci când mintea se cufundă în Strălucirea Inimii, până la urmă este întotdeauna obligată să părăsească această poziţie; această scufundare temporară sau reversibilă este cunoscută ca *aham-sphurti* sau *vritti-jnana*.

Scufundarea care nu mai urcă niciodată este Eliberarea sau *Sahaja-jnana* [realizarea naturală a Sinelui]. Sahaja-jnana nu poate exista alături de *vasanas*. Starea de *summa-iru* este garantată atât în *vritti-jnana*, cât şi în *Sahaja-jnana*. Care este atunci diferenţa? În ambele, mintea este absorbită total în Inimă, numai că în *vritti-jnana* identitatea specifică a minţii este păstrată întreagă şi nevătămată. În schimb, în *Sahaja-jnana* mintea este total distrusă. Din acest motiv, în cazul în care *vasanas* [tendinţele mentale] încă zac adormite sub acoperişul Inimii, după un timp, experienţa *vritti-jnana* se pierde şi mintea începe să rătăcească din nou. În schimb, la acela care şi-a abandonat toate *vasanas*, *vritti-jnana* se va maturiza în *Sahaja-jnana*.

Vichara, investigaţia „Cine sunt eu?” este un instrument cu care să te retragi în starea de *summa-iru*, ca să te scuturi de gânduri şi să alungi moleşeala: acestea sunt esenţiale dacă vrei să scapi de minte. *Vichara* este un instrument blând, sigur şi eficient pentru a împinge mintea înapoi în starea sa naturală de *summa-iru*. *Summa-iru* este drumul spre Jnana. Iar *vichara* este calea spre *summa-iru*.

Î.: Ce este svapna-sakshat-kara [realizare în vis]? L-am auzit pe Bhagavan vorbind despre asta săptămâna trecută, dar nu am înţeles ce spunea.

B.: Unii se păcălesc atât pe ei înşişi, cât şi pe alţii, crezându-se nişte Jnani. Ei îşi imaginează în mod fals că ar fi Jnani – într-atât de puternic, încât chiar cred sincer că ar fi Jnani. Un autentic Jnani nu poate spune

niciodată: „Sunt un Jnani”. Căci ce a mai rămas în el care să ridice acea pretenţie?! Credinţa că ai fi una sau alta implică existenţa unui „eu” care păstrează acea credinţă. Cei care gândesc arogant: „Eu sunt Brahman şi, prin urmare, am dreptul să fac exact ce vreau”, s-au rătăcit deja foarte departe de calea iluminării. O minte care s-a lăfăit în bezna vanităţii se va opune încercărilor de a o aduce pe calea către mântuire. N-ai auzit proverbul: „Cineva care se preface că doarme nu poate fi trezit niciodată”?!

Î.: Este greşit să cred că eu sunt Sinele?

B.: Este oare Sinele cel care se crede a fi Sinele?! Dacă nu, cine este impostorul sau dublura care, nefiind Sinele, se preface a fi Sinele sau îşi imaginează că este Sinele sau crede că este Sinele? Sinele este Absolutul Impersonal. Nu se pune problema ca El să creadă sau să nu creadă ceva. Aşadar, Sinele nu crede, nu îşi imaginează şi nu pretinde niciodată. Din acest motiv, cel ce crede în orice nu poate fi Sinele.

Spui că crezi că eşti Sinele. Dar acel „tu” care crede ceva nu poate fi Sinele. Deci cine eşti tu, cel care te crezi în mod fals a fi Sinele? *Aham-brahmasmi* [afirmaţia vedantică „Eu sunt Brahman”] nu înseamnă că ego-ul ar fi Sinele. Înseamnă doar că, în ceea ce-l priveşte pe Jnani, Sinele este acelaşi cu *Parabrahman* [Supremul Absolut]. *Mahavakyas* [marile afirmaţii din Upanishade] sunt valabile numai după ce ego-ul a fost complet îndepărtat. Ele ar putea fi doar „potenţial adevărate” în ceea ce-l priveşte pe *ajnani* [omul ignorant].

Aham-brahmasmi înseamnă că adevăratul „Sine” este *Parabrahman* şi nimic altceva decât *Parabrahman*. *Mahavakyas* trebuie înţelese în adevăratul lor sens. Intenţia lor nu este ca ego-ul să pretindă statutul de *Parabrahman*, ci să-i amintească omului că există şi poate fi experimentat un Sine mai presus de măruntul ego şi că El este acelaşi cu *Parabrahman* sau Realitatea Absolută.

Scopul final al tuturor cărţilor sacre este acela de a-l ajuta pe aspirant să-şi aducă mintea înapoi la sursa ei, Inima. Care este scopul vieţii? *Mukti*. Ce este *Mukti*? Este cufundarea definitivă a minţii în Inimă, lăsând-o să piară acolo odată pentru totdeauna.

Î.: Sunt deseori influenţat de numeroasele distrageri tentante pe care mi le oferă lumea.

B.: Lumea nu este altceva decât informaţie produsă de percepţiile senzoriale – adică nu este obiectivă. Informaţia senzorială nu are o origine externă. Cosmosul este doar proiectat de propria ta minte.

***

Î.: Al treilea ochi este ajna-chakra. Am dreptate?

B.: Al treilea ochi este acea sursă de lumină care luminează ceilalţi doi ochi şi îi ajută să vadă. Lumina din Inimă este captată de tendinţele senzoriale şi tiparele mentale, dând naştere fenomenului de reflexie care este denumit „minte”.

Aerul suflat printr-un flaut este acelaşi, dar instrumentul produce multe sunete distincte în funcţie de găurile care sunt acoperite sau lăsate neacoperite. Tot aşa, acest fenomen de reflexie poate produce multe personalităţi diferite, în funcţie de natura acelor impurităţi care captează lumina lui *Mahat* [Supremul] şi apoi o reflectă.

Mahat este pură Conştiinţă şi nimic altceva; sursa lui este Inima care străluceşte de la sine. Dacă am compara Sinele cu soarele, *Mahat* ar putea fi comparat cu o rază de lumină ieşind din soare. Al treilea ochi este punctul infinitezimal în care lumina *Mahat*-ului este captată de trăsăturile de personalitate individuale, ceea ce duce la apariţia a ceea ce denumim drept „minte”.

Deşi este adevărat că acest punct nu are nicio manifestare spaţio-temporală, el ne atrage atenţia când mintea este în starea de *sphurana* [licărire a Sinelui] şi atunci îl percepem ca fiind în partea dreaptă a pieptului, la două degete înspre dreapta faţă de mijloc.

Totuşi, acestea sunt adevărate doar din punctul de vedere al omului obişnuit. Însă când mintea este dizolvată în focul pârjolitor al *Jnanei*, corpul este şi el pierdut irevocabil; şi atunci chestiunea amplasării celui de-al treilea ochi nu se poate ivi.

Î.: Cum se deschide acest al treilea ochi?

B.: Curăţând conştiinţa de tot conţinutul său şi făcând-o să strălucească de la sine, asta echivalează cu deschiderea celui de-al treilea ochi.

Î.: Cum se face asta?

B.: Eliminând toate *vrittis* [turbioane] ale minţii. Celelalte *vrittis* sunt doar modificări ale lui *aham-vritti* [gândul de eu]. Dacă *aham-vritti* este ucis, munca noastră s-a terminat.

Î: Cum să ucidem acest aham-vritti [gândul de eu]?

B.: Descoperind [nu intelectual, ci factual] că însuşi eul care descoperă nu există.

Î.: Practic, ce să fac?

B.: Întreabă-te „Cine sunt eu?”

***

Î.: Care este calea care duce la Eliberare?

B.: Cufundarea totală, permanentă, fără efort şi involuntar, a minţii în Strălucirea Inimii.

Î.: Ce este Eliberarea?

B.: Din punctul de vedere comun, se poate spune că este eliberarea din *samsara*. Dar adevărul este că nu există nici robie, nici eliberare. Ceea-ce-este există şi continuă să existe mereu. Ceea ce nu este, niciodată nu ar putea fi.

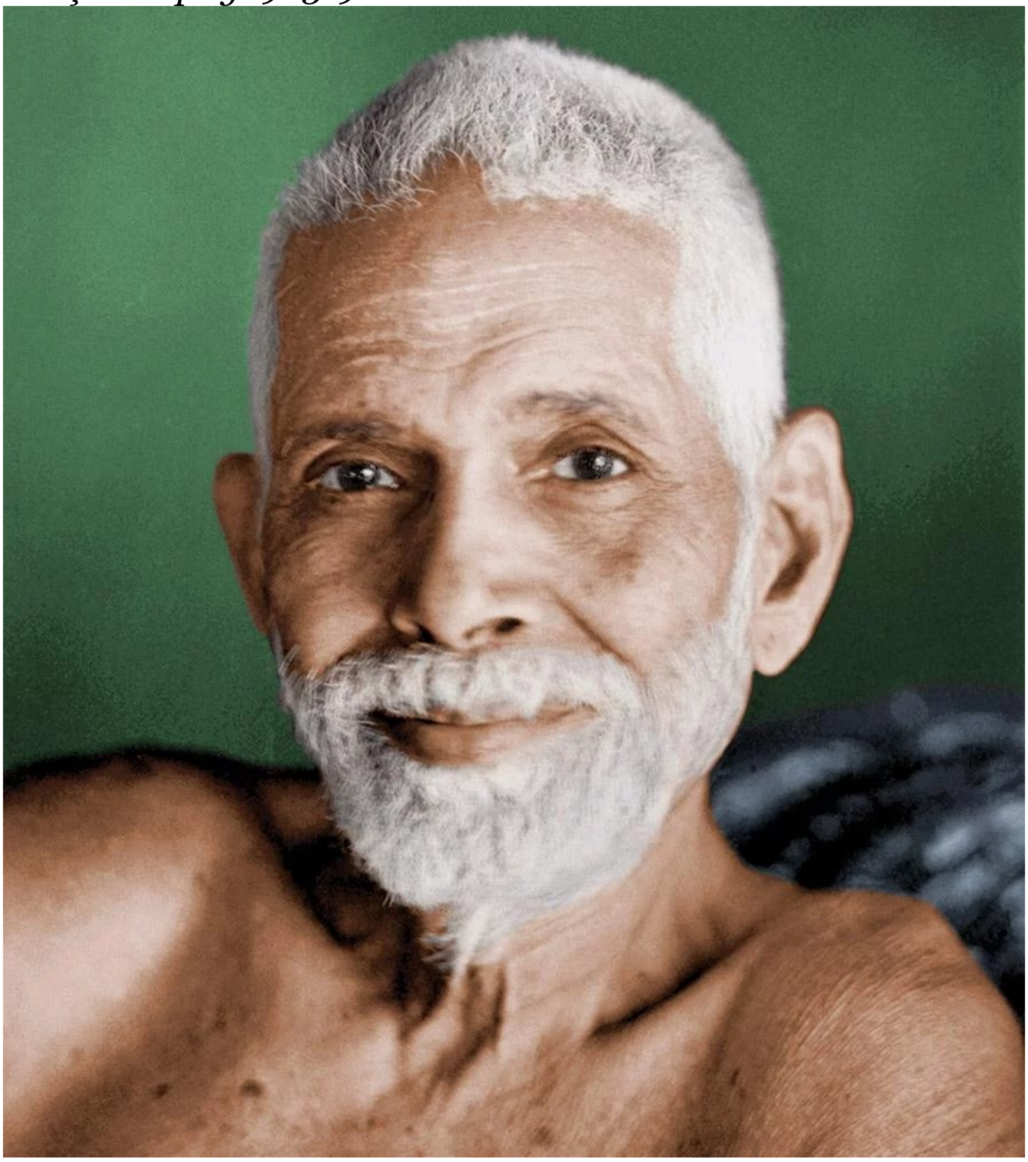
Î.: Dar se poate oare nega că samsara sau ajnana pare reală celor care o trăiesc ca atare?!

B.: În primul rând şi cel mai important, întreabă-te cine este experimentatorul. După ce aflăm răspunsul la această întrebare, ne vom ocupa atunci de alte întrebări, dacă va mai fi necesar.

***

Jnani şi Parabrahman

Selecţii din pag. 963-966

Pag. ?

În prefaţa la ediţia îngrijită de John David, *Swami Hamsananda* citează un pasaj din cartea „Aham-sphurana”.

«Bhagavan afirmă că mintea unui Jnani nu este operată de el însuşi, deoarece el nu are minte, ci de către Divinitate. Bhagavan spune: „**Mintea este de fapt în proprietatea Sinelui, iar noi suntem hoţii care am furat mintea şi credem că ne aparţine şi ne identificăm cu ea, şi astfel se creează iluzia. Înapoiază mintea furată proprietarului ei de drept prin abandonul de sine şi lasă-te guvernat de el! Prin asta, vei realiza că "nu tu eşti făptuitorul" şi că totul este făcut de Dumnezeu.**”

Îndrum cititorii spre cartea lui Sri G.V. Subbaramayya, *Ramana Reminiscences*, unde, la pag. 20-21, este relatată întâmplarea următoare. Fiica acestuia, Indira, s-a îmbolnăvit de moarte, iar el a cerut ajutor urgent de la Bhagavan, printr-un mesaj telegrafic, după care fata şi-a revenit. Mai târziu, fiind în vizită la ashram, l-a întrebat: „Sri Bhagavan, nici măcar atunci nu v-aţi gândit că trebuie să faceţi ceva pentru a salva copilul?”.

Răspunsul lui Bhagavan a venit imediat: „**Chiar şi gândul de a salva copilul este o *sankalpa* [intenţie], iar cel care are orice fel de *sankalpa* nu este un *Jnani*. De fapt, un astfel de gând este inutil. În momentul în care ochiul unui *Jnani* cade asupra unui lucru, începe o "acţiune automată divină" care, ea însăşi, conduce la cel mai înalt bine.**” Conversaţia a avut loc în telugu, cu excepţia frazei în engleză "*divine, automatic action*" pe care a rostit-o direct Sri Bhagavan.»

* * *

Pag. 963-966

Î.: Care este diferenţa dintre jivan-mukti [cel eliberat încă din timpul vieţii] şi videha-mukti [cel eliberat după moarte]?

B.: Nu e nicio diferenţă. Se spune că *jivan-mukta* obţine *videha-mukt*i atunci când corpul moare. Dar ia gândeşte-te puţin, mai are el ceva de obţinut?! Astfel de diferenţe apar exclusiv din punctul de vedere al omului obişnuit. Ele nu există din punctul de vedere al unui Jnani. Nu există nicio schimbare în starea unui Jnani după abandonarea corpului.

Î.: Din faptul că corpul este viu nu deducem oare că există conştiinţa corpului? Şi se poate oare spune că cineva care încă are conştiinţa fizică a atins Eliberarea?

B.: Cine ţi-a spus că un Jnani are conştiinţă corporală?! Când nodul dintre simţire şi non-simţire este dezlegat, conştiinţa corpului se pierde irevocabil.

Î.: Poate corpul să rămână viu fără conştiinţa corpului?

B.: De ce nu?! Corpul este doar o masă inertă de substanţe chimice organice. Nu are ataşată de el senzaţia de „eu”. Crezi că cuvântul „Viaţă” se referă la existenţa biologică? „Viaţa” înseamnă „Conştiinţă”. Conştiinţa EU-SUNT nu se pierde niciodată în oricare dintre cele 3 stări.

Starea de veghe trece. EU-SUNT. Starea de vis trece. EU-SUNT. Starea de somn adânc trece. EU-SUNT. Eu sunt mereu. Să lăsăm conştiinţa-derivată să adopte orice formă îi place. Conştiinţa-părinte „EU-SUNT” este întotdeauna prezentă. Este cunoscută sub numele de

Mahat în limbaj vedantic. Dacă aceasta este menţinută cu fermitate, se descoperă că trupul este doar o apariţie în Sine şi a Sinelui. Abia atunci dispare complet ideea că corpul ar fi responsabil pentru susţinerea vieţii.

***

Î.: Dacă totul este o iluzie, măcar Dumnezeu este real?

B.: Eşti conştient de Dumnezeu în somnul profund?

Î.: Nu.

B.: Care este concluzia inevitabilă?

Î.: Deci şi Dumnezeu este doar un mit, aşa cum este şi lumea – este adevărat?

B.: Dumnezeu este real doar dacă şi cât mai există mintea sau ego-ul.

Î.: Dar Absolutul Impersonal – pe care Bhagavan îl numeşte „Sinele”?

B.: În cazul Său, cine crezi că mai poate ridica această întrebare sau orice altă întrebare?

Î.: Dar non-Sinele?

B.: Ce înţelegi prin non-Sine?

Î.: Ceea ce nu este Sinele.

B.: Imposibil. Nu poate exista nimic în afara Sinelui.

Î.: Dar ego-ul?

B.: Ego-ul cui?

Î.: Deci ego-ul chiar nu există deloc?

B.: Nu. Mintea sau ego-ul este ficţiunea ficţiunilor. În momentul în care „eu” încearcă hotărât să se cunoască, se descoperă a fi Sinele. Dar acest lucru nu se poate întâmpla atâta timp cât vreo *vasana*, *samskara* sau altă sămânţă mai zace latent în minte. De aceea se recomandă practica *vichara*, care distruge constant toate turbioanele din minte. *Vichara* are succes doar dacă este desfăşurată continuu şi neîncetat.

Î.: Atunci când mai are timp omul să şi muncească?

B.: Atât *vichara*, cât şi munca în lume pot fi efectuate concomitent.

Î.: Vichara urmăreşte obţinerea unei stări în care nu există mişcarea gândurilor.

B.: Corect.

Î.: Pe de altă parte, munca în lume îmi cere să gândesc.

B.: Incorect.

Î.: Sunt arhitect. Oare când întocmesc planuri, mă gândesc „Cine sunt eu?” sau „Ce lungime va avea această faţadă?” ?!

B.: Aceasta este greşeala.

Î.: Care?

B.: Ai impresia că *vichara* implică doar să te întrebi „Cine sunt eu?”. Acesta este doar primul pas. *Vichara* vizează o stare în care nu mai există undele mentale. Acest lucru nu poate fi realizat doar întrebându-te „Cine sunt eu?”. Întrebarea „Cine sunt eu?” e menită doar de a opri dezvoltarea în continuare a gândului la care se întâmplă să te gândeşti. După ce gândul a fost restrâns, du mintea înapoi la sursa sa, care este starea primordială de Conştienţă Subiectivă susţinută fără efort şi involuntar.

Când te afli în această stare, nici gândul „Cine sunt eu?” şi nici un alt gând nu ar trebui să te tulbure; iar dacă se întâmplă, întreabă-te „Cine sunt eu?” şi revino imediat la stare. „Cine sunt eu?” este un topor cu care să dobori gândurile pe măsură ce apar, dintr-o dată. După ce gândul a fost doborât, mintea trebuie să se retragă în starea sa naturală. Întrebarea respectivă este doar un instrument care te ajută să treci fără efort şi involuntar de pe tărâmul gândirii pe tărâmul liniştii mentale. O minte liniştită este în mod exclusiv Conştienţă Subiectivă.

Când, ca urmare a faptului că ai practicat intens în acest mod, poţi să rămâi în linişte fără efort şi involuntar, toată munca ce trebuie îndeplinită de corp va merge de la sine, ca un mecanism de ceas. Vei fi atunci surprins de eficienţa atinsă, deşi nu ai făcut nimic de fapt! Aşadar, în timp ce întocmeşti planuri de construcţie a clădirilor, nu te gândi nici la „Cine sunt eu?” şi nici la alt gând, ci păstrează-ţi mintea nemişcată. Atunci munca va decurge de la sine.

Î.: Această stare naturală menţionată de Bhagavan este aceeaşi cu Parabrahman menţionat în Upanishade?

B.: Nu. El este Dincolo.

Î.: Atunci, cum îl voi cunoaşte pe Parabrahman, care este scopul final al naşterii umane, conform scripturilor?

B.: Starea naturală a minţii în care gândirea, dorinţa, aspiraţia, voinţa sau efortul lipsesc cu desăvârşire, chiar ea te va conduce acolo. Dar nu o poţi avea peste noapte. Este necesară o practică susţinută pentru a-ţi dezrădăcina toate vechile *vasanas* şi alte seminţe mentale.

Î.: Dacă mintea trebuie distrusă pentru a fi posibilă Realizarea, se pune întrebarea: cum a apărut mintea şi de ce?

B.: Deja nu există nicio minte. Căutând mintea, ajungem la Sine. Mintea nu poate fi găsită niciodată. Cum să găseşti ceva care nu există deloc? Ceea ce nu a putut fi, nu a existat niciodată. Ceea ce nu poate fi, nu este. Există doar ceea ce ESTE, care este Sinele. Vorbind din punctul de vedere al minţii, cu siguranţă că nu vei putea nega existenţa minţii. Singura modalitate de a descoperi cu adevărat inexistenţa minţii este de a realiza Sinele, şi invers.

Î.: Cuvintele lui Bhagvan au un impact puternic asupra mea. Dar îmi voi aminti de ele?

B.: Nu este nevoie să te forţezi să-ţi aminteşti nimic. Cuvintele Înţelepţilor nu sunt menite să fie memorate literal. Poţi practica *vichara* când îţi aminteşti de mine, dar nu încerca să „faci" nimic cu orice altceva ai auzit aici. Lasă cuvintele să se cufunde adânc în mintea ta. Când va veni momentul, îşi vor face treaba.

Păsările aruncă excremente care conţin seminţe pe tot felul de terenuri. Pe unele terenuri încolţesc imediat. În altele, este nevoie de timp, fiind nevoie de condiţii favorabile ca să aibă loc germinarea. Va veni un moment în care nu te vei simţi mulţumit până nu vei realiza Sinele. Dorinţa de a se trezi sau de a descoperi Realitatea creşte încet în mintea neofitului. În timp, ea ucide toate celelalte gânduri şi devine singura preocupare care ocupă mintea în exclusivitate.

Aceasta este etapa în care aspirantul este gata să scufunde mintea în Inimă şi s-o lase acolo anihilată definitiv. Setea de Jnana trebuie lăsată să crească netulburată în minte. Este precum zambila de apă, acea buruiană fatală care sufocă până la moarte tot sistemul ecologic al unei întinderi de apă. Buruiana se întinde pe iaz prin seminţe minuscule. În timp, se înmulţeşte rapid şi opreşte accesul la lumina soarelui pentru celelalte organisme vii care trăiesc în iaz. Cum? Acoperă întreaga suprafaţă a iazului. Nimic nu mai poate supravieţui în acel iaz.

Tot astfel, dacă este disponibil Harul Guru-lui, sământa de Jnana plantată de Înţelept se înmulţeşte în marele distrugător al iluziei, care sufocă mintea până la moarte. Cum? Acoperă întreaga suprafaţă a minţii cu focul arzător al *vairagya* [renunţarea la sine] – adică, repulsia faţă de *samsara*.

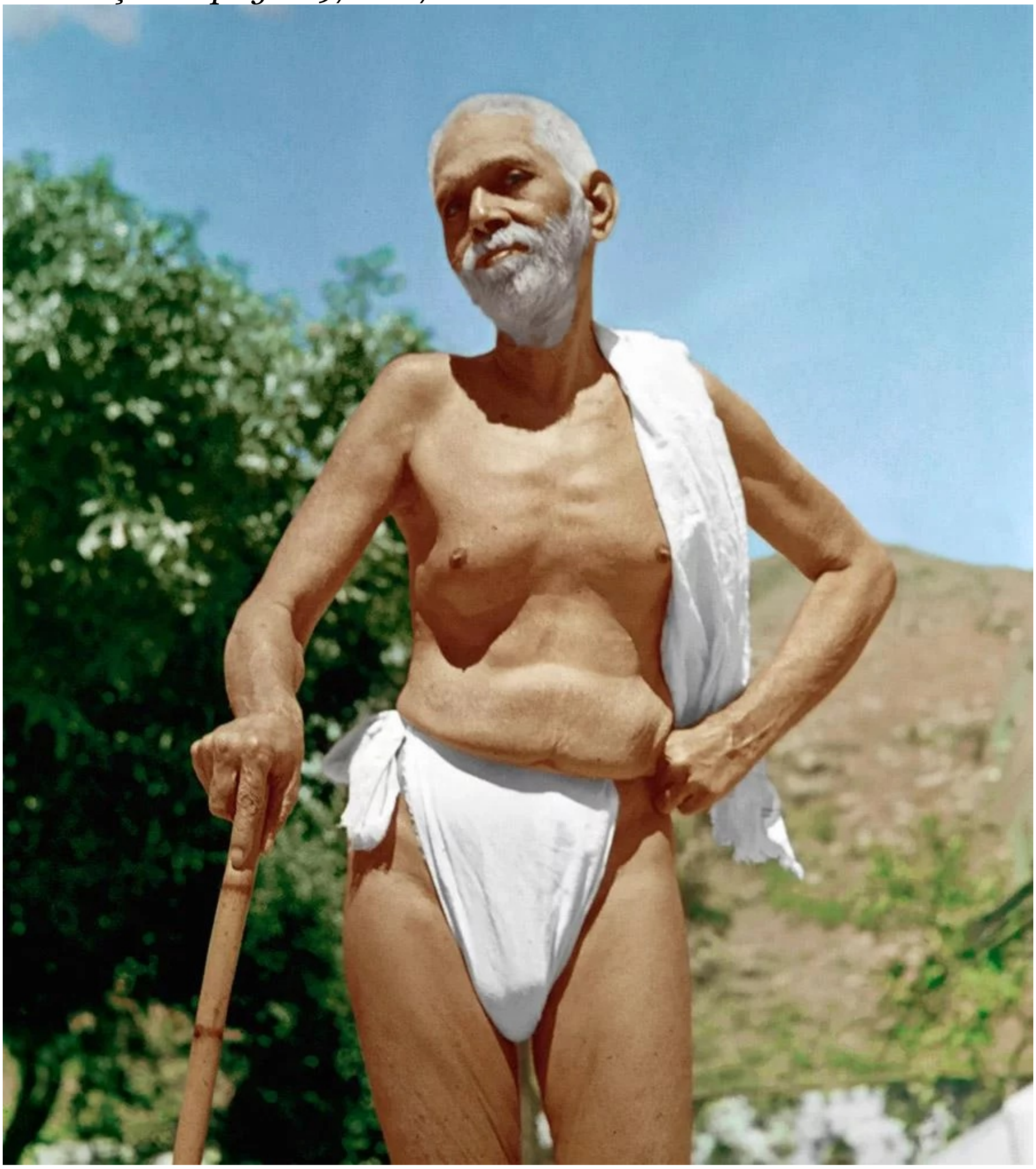
Î.: Deci până atunci, e suficient să aştept?

B.: Nu; continuă-ţi efortul de a investiga „Cine sunt eu?". Dar efortul va da roade numai atunci când existenţa corporală lumească îţi va deveni total intolerabilă.

[***]

Eu nu sunt trupul

Selecţii din pag. 1197-1207

Î.: Bhagavan afirmă că Conştienţa este natura reală a Sinelui. Dar ce este mai exact această Conştienţă? Conştienţa a ce anume?

B.: Exişti sau nu?

Î.: Da.

B.: De unde ştii?

Î.: Nu înţeleg ce încearcă Bhagavan să spună.

B.: Ai cumva nevoie de o oglindă în faţa ochilor ca să deduci că ai ochi? Vezi, deci poţi spune că ai ochi care funcţionează. Similar, nu este

necesar să fii conştient de lume sau de trup pentru a fi sigur de propria existenţă.

Ştii că exişti datorită Conştienţei EU-SUNT. Această Conştienţă nu este altceva decât Conştienţa Subiectivă a fiinţării. Această Conştiinţă este mereu acolo, indiferent dacă dormi, visezi sau eşti aparent treaz. Este întotdeauna neschimbată şi neafectată. Recunoaşte-o ca fiind propria ta Fiinţă.

Omul crede că este făcut din carne şi oase. Dar această credinţă este o greşeală. Eşti pură Conştiinţă. Aspectul fizic este secundar, iar distrugerea lui nu te poate afecta, căci eşti non-fizic şi etern, unicul Sine. Toate fenomenele au un început şi un sfârşit. Ceea ce se naşte va muri şi ceea ce este creat va fi distrus. Te-ai născut vreodată? Dacă te consideri corpul, da. Dar eşti Tu corpul?!

Î.: Care ar fi dovada că nu sunt acest corp?

B.: Dovada constă în faptul că corpul, cu care acum te identifici în mod greşit, se pierde în stările de vis şi de somn adânc. Totuşi, la sculare, Te regăseşti în acelaşi corp. Dar asta ar putea fi doar continuitatea memoriei şi nimic mai mult. Însă ce dovadă ai că eşti acest corp fizic format din carne şi oase?

Î.: Toate amintirile mele sunt legate numai de acest corp. Nu-mi amintesc să fi ocupat vreun alt corp.

B.: Experienţa de a ocupa un corp este doar un fenomen mental care se suprapune peste pura Conştiinţă. Să presupunem că mergi pe bicicletă şi te gândeşti serios la ceva pe tot parcursul drumului. După un timp, te pomeneşti la destinaţia dorită. Dar nu ai nicio amintire din călătorie, deoarece te-ai concentrat în întregime pe problema pe care încercai să o rezolvi în capul tău, în timp ce pedalai din greu. Chiar şi cu atenţia în altă parte, mâinile şi picioarele te-au purtat involuntar la destinaţie.

Ce sugerează asta? Că ne asumăm senzaţia că am fi autorul faptei; de fapt, toate activităţile au loc spontan. Corpul îndeplineşte automat propriul scenariu predestinat. Dacă ne procupăm să fim Sinele, îndatoririle noastre vor fi îndeplinite fără probleme de către organism, fără a fi nevoie de nici cea mai mică intervenţie din partea noastră.

Spui că îţi aminteşti că ai ocupat doar acest corp. Chiar şi în vise ocupăm atât de multe corpuri. Înseamnă că suntem vreunul dintre acele corpuri de vis?! În visele noastre, trupurile vin şi pleacă, dar Sinele nostru, Visătorul, rămâne neafectat.

De asemenea, multe sunt corpurile în care te-ai regăsit de-a lungul veacurilor — dar niciunul dintre ele nu eşti TU. Tu eşti, repet, Sinele fără trup.

Î.: Atunci cum de am ajuns să mă confund cu acest corp?

B.: În vise, ai multe experienţe ciudate. Abia după trezire îţi dai seama că experienţele din vis nu s-au întâmplat niciodată, ci au fost toate doar imaginare. La fel şi aici. Natura noastră adevărată este că suntem şi am fost întotdeauna Sinele fără trup, fără formă şi indestructibil. Însă ne imaginăm că am fi prinşi într-un corp şi că facem încercări obositoare de a ne elibera de iluzia că am trage după noi un corp, în timp ce, de fapt, suntem tot timpul liberi.

Acest fapt va fi înţeles doar când vom ajunge în acel stadiu. Vom fi surprinşi că am încercat cu disperare să realizăm ceva ce eram şi suntem mereu. Iată o pildă clarificatoare:

Un bărbat se duce la culcare în această sală. Visează că a plecat într-o excursie prin lume, călătoreşte peste văi şi dealuri, prin păduri şi câmpii, prin deşert şi pe mare, pe diverse continente şi, după mulţi ani de călătorii obositoare, se întoarce în această ţară, ajunge la Tiruvannamalai, intră în ashram şi păşeşte în sală.

Tocmai în acel moment, se trezeşte şi constată că nu s-a mişcat niciun centimetru, ci doarme exact acolo unde s-a întins. Nu s-a întors în sală după mari eforturi, ci este şi a fost mereu în sală.

Este exact acelaşi lucru. Dacă se pune întrebarea de ce, fiind Sinele fără formă, ne imaginăm că am fi legaţi de un corp, eu răspund astfel: de ce, fiind în sală, ţi-ai imaginat că eşti într-o aventură mondială, traversând văi şi dealuri, deşertul şi marea?! Totul este mintea sau *maya*.

Î.: Ce se înţelege prin maya? Înţeleg că este un cuvânt sanscrit care se traduce prin „iluzie”.

B.: Când mintea acordă atenţie la orice altceva decât ei însăşi, spunem că se află sub influenţa *mayei*. Când mintea îşi acordă atenţie exclusiv sieşi, descoperă că este Sinele şi atunci nu există *maya*. Iluzia înseamnă că ne-am păcălit că am fi corpul sau mintea sau intelectul sau orice altceva. Adică ne-am considerat a fi ceea ce nu suntem.

Dacă, pe de altă parte, rămânem în starea noastră naturală, suntem eliberaţi de iluzie. Eliberarea de orice identificare este nemurirea. Imaginându-ne că am fi corpul perisabil, ne amăgim să credem că suntem creaturi muritoare. Dacă dispare această falsă identificare cu corpul şi mintea, ne dăm seama că suntem Sinele nemuritor.

Î.: Cum mă pot convinge că sunt Sinele?

B.: Nu este nevoie să faci asta. Renunţă la gândul că ai fi non-Sinele şi atunci rămâne doar Sinele. E de ajuns. Asta-i tot ce-i de făcut. Sinele nu se proclamă că este Sinele. Ci doar rămâne ca Sine. Nu serveşte

niciunui scop să-ţi spui: „Eu sunt Sinele”. Ce sens ar avea? Oare omul repetă mereu: „Sunt om, sunt om...”?

Doar dacă în mintea ta ar apărea ideea că ai fi o vacă sau un câine, atunci ar trebui să-ţi repeţi că chiar eşti om. Numai într-un astfel de caz ar trebui să-ţi aminteşti continuu „Sunt om”. Dar se întâmplă vreodată acest lucru?! Ştim că nu suntem nici vaci, nici câini, ci oameni. Similar, fiind mereu Sinele nepieritor, nu trebuie să insistăm pe nemurirea Sinelui. Este suficient să ne păstrăm ca pura Conştiinţă care nu este tulburată de gânduri.

Î.: Dacă vreau să realizez Sinele, ar trebui să închid ochii faţă de lume?

B.: Este suficient ca mintea să fie detaşată de întâmplările lumii. Este ca şi cum ai expune un film fotografic la lumină; cu cât filmul este mai expus, cu atât imaginea formată pe el este mai puţin vizibilă. Dacă filmul este lăsat la lumină puternică pentru o perioadă lungă de timp, nu se mai discerne nicio imagine. La fel şi aici. Dacă mintea rămâne neseparată de lumina Conştiinţei pentru o lungă perioadă de timp în mod continuu, îşi pierde capacitatea de a observa obiecte sau de a gândi la lucrurile lumii. Atunci rămâne în starea sa naturală, starea de pură Conştiinţă.

Î.: O persoană a cărei minte este fixată în pura Conştiinţă îşi va pierde oare capacitatea de a funcţiona normal în lume? Oare nu devine o formă de viaţă vegetativă, ca cineva căzut în comă?

B.: Nu. Activităţile destinate a fi desfăşurate de organism se desfăşoară de la sine, fără nicio intervenţie din partea ta.

Î.: Asta nu înseamnă că nu aş mai avea niciun control asupra acţiunilor corpului?! Nu este o situaţie periculoasă?

B.: Odată ce ne-am predat Atotputernicului, El are în mod automat grijă să fie făcut numai ceea ce trebuie făcut la un moment dat. El ştie ce să facă şi când şi cum. Lasă totul în întregime în seama Lui. Dar nu ar trebui să-L judeci. Chiar dacă ceea ce face El nu este pe placul tău, nu te amesteca. Dacă te-ai predat, înseamnă că trebuie să accepţi în totalitate voinţa lui Dumnezeu ca forţa călăuzitoare supremă a vieţii tale şi că prioritatea exclusivă în viaţă este să nu îngădui ca propriile tale idei să intre în conflict cu ale lui Dumnezeu.

În urma unei perfecte predări de sine, rămâne doar acceptarea completă. Dacă predarea către Dumnezeu a fost cu adevărat necondiţionată sau fără rezerve, nu mai e loc de lamentări cu privire la defectele şi erorile observate la propria persoană.

Î.: Înseamnă că trebuie să ne încredem orbeşte în Dumnezeu? Dar pentru asta, evident, e nevoie de o credinţă uriaşă!

B.: Ţi-am dat explicaţia despre predarea în braţele lui Dumnezeu, deoarece ai vrut să fii sigur că lucrurile vor continua într-un mod armonios chiar şi după ce mintea ta a încetat să mai acorde atenţie lumii. Dar adevărul este că celui interesat cu disperare de Realizarea Sinelui nu îi va păsa dacă viaţa sa lumească decurge pozitiv sau nu; chiar dacă n-ar decurge bine, tot nu s-ar deranja cu această problemă. Când mintea devine introvertită, datorită investigaţiei „Cine sunt eu?", şi rămâne cufundată în Inimă, viaţa exterioară continuă automat conform destinului, datorită forţei karmei.

Nu-ţi face griji cum ar fi afectată viaţa ta lumească dacă îţi dedici mintea investigării de sine; s-ar putea chiar să nu apară nicio schimbare în viaţa exterioară. Dacă te concentrezi calm pe a rămâne ca fiinţa Sinelui, răsturnările şi tulburările din lumea exterioară vor începe treptat să se estompeze sau să se îndepărteze şi te vei odihni în pacea Sinelui în timp ce activităţile corpului şi rolurile tale ca persoană vor fi îndeplinite automat de Puterea Superioară.

Aceasta este o chestiune de trăire directă şi o vei înţelege doar când te vei cufunda din ce în ce mai adânc în beatitudinea Sinelui, dacă vei menţine mintea constant în acea stare în care există conştiinţa alertă a fiinţării, dar nu gânduri şi nici somnolenţă [somn treaz].

Î.: Dacă lumea dispare, oare nu este un lucru negativ?! Nu ne-am născut în această lume pentru a trăi în ea şi a o experimenta?!

B.: Pui această întrebare pentru că ai impresia că ai fi corpul. Imaginându-ţi că ai fi corpul, mă întrebi dacă nu te-ai născut pe lume pentru a o putea experimenta. Însă, a existat vreodată vreo naştere pentru Tine?! Află că tu, Sinele neschimbător, nu te-ai născut niciodată. Ceea ce s-a născut era doar trupul. Ce treabă ai Tu cu corpul? Nu eşti corpul.

În vise iei un corp după altul, dar după trezire, rămâne vreunul dintre ele cu tine?! La fel şi aici. Corpul şi lumea pe care el o experimentează sunt suprapuneri peste natura Ta de pură Conştiinţă. Când îţi realizezi Sinele, lumea dispare ca realitate obiectivă şi este văzută a fi ceea ce este cu adevărat — doar o apariţie în Sine.

După părerea ta, eşti o persoană limitată, alcătuită din materie fizică, observând şi trăind într-o lume permanentă, obiectiv reală. Această atitudine trebuie să dispară. Tu eşti Spirit pur. Aparenţa materiei grosiere este o iluzie. Nu există absolut nimic fizic. Ceea ce EXISTĂ este doar Spirit.

Î.: Dar putem atinge şi simţi materia solidă...

B.: Asta-i frumuseţea *mayei*! Crezi că atingi şi simţi o materie solidă. Toate percepţiile senzoriale pe care le simţim, inclusiv senzaţiile corporale cum ar fi foamea, frigul, durerea etc., toate sunt ca o bobină de film ce rulează în faţa becului de la proiector. Proiectorul este Sinele şi lumina emisă este pura Conştiinţă. În sala de cinema, când filmul începe să ruleze, pe ecran sunt proiectate imagini înregistrate, dar lumina care dă viaţă imaginilor rămâne neschimbată.

Tot aşa, pura Conştiinţă rămâne întotdeauna neafectată de nimic. În ne-înţelepciunea noastră, ne identificăm cu unul dintre personajele de pe ecran şi ne plângem că suntem simpli muritori.

Eşti acea Forţă invizibilă de conştiinţă fără conţinut, care dă viaţă corpului şi, de asemenea, lumii care pare a înconjura corpul. Corpul şi tot restul acestui cosmos este doar o aparenţă în Conştiinţa pură a Sinelui.

Î.: Dar cum să am această experienţă directă? Înţeleg cuvintele tale doar la nivel intelectual. Cum să am experienţa practică că lumea este doar o apariţie în Mine?

B.: O astfel de experienţă vine în mod natural celor care şi-au Realizat Sinele

Î.: Aşadar, dacă încetez complet să privesc lumea ca fiind reală, voi putea să-mi realizez adevăratul Sine?

B.: Da, asta este. Mintea poate fie să se împrăştie în cosmos, fie poate rămâne neclintită în Inimă; în acest din urmă caz, se transformă rapid în Sine.

Î.: Puteţi să-mi spuneţi, vă rog, ce este exact acest Sine despre care vorbiţi?

B.: Este acea întindere nelimitată de Conştiinţă care nu are nimic de-a face şi nu poate fi în niciun fel limitată de aspectele temporale sau spaţiale, care sunt doar nişte construcţii mentale. Este diferit de senzaţia ta de conştiinţă personală, care, din cauza imaginaţiei tale încăpăţânate că „eu sunt corpul”, se simte închisă într-un anumit corp şi, prin urmare, este inevitabil legată de timp şi spaţiu.

Î.: Ce mă împiedică să fiu conştient de adevăratul meu Sine?

B.: Fiecare om din lume se auto-numeşte „eu”, considerându-se a fi corpul fizic care s-a născut. Dar nimeni nu investighează ce înseamnă acest „eu”. Dacă investigaţia este urmată în mod serios, nu se găseşte niciodată acel ceva numit „eu”, şi atunci rămâne doar Sinele.

Ce împiedică conştienţa de Sine? „Eu” este vinovatul. „Eu” este cunoscut drept *maya* sau iluzia. „Eu”, care nu-i altceva decât ego-ul sau

mintea, nu poate rămâne singur; se agaţă mereu de ceva sau se asociază cu ceva.

În starea de veghe, se identifică cu corpul grosier format din carne şi sânge; în vise, cu un corp din vis şi aşa mai departe. Aceste adăugiri inutile sunt fabricate de minte, pentru că mintea nu vrea să se cufunde în Sine şi să devină una cu El. Dacă tendinţa minţii de a se asocia cu obiectele este oprită definitiv, mintea rămâne moartă. În starea în care nu se asociază cu gândurile, obiectele şi conceptele mentale, natura reală a minţii poate fi descoperită ca fiind pura Conştiinţă, în care nu există nici cea mai mică urmă de perturbare.

Pentru a ne recupera natura originară liberă de false limitări, trebuie să căutăm continuu şi neîncetat sursa minţii. Atunci mintea se potoleşte şi rămânem ca adevăratul nostru Sine. Căutarea continuă a ce este mintea va avea ca rezultat dispariţia acesteia.

Î.: Mi-e frică să-mi imaginez o stare fără minte.

B.: Cum te simţi în starea de somn profund fără vise?

Î.: În somnul profund nu am conştienţă de nimic.

B.: Asta spui acum, dar ai spus asta sau altceva când erai în starea de somn?

Î.: Nu.

B.: Starea de somn este considerată a fi gol sau vid din perspectiva stării de veghe. Mintea nu-şi poate aminti cum era fără de minte. Cum să-şi amintească propria absenţă?! În somn nu era nicio minte. Prin urmare, orice spune mintea despre somn este neapărat fals. Nu are sens să crezi mărturia minţii despre starea de somn, deoarece mintea nu era atunci acolo.

Mintea nu poate cunoaşte non-mintea, care implică absenţa totală a minţii.

Adevărul este că somnul este o stare de Unitate. Suntem fericiţi în somn, pentru că suntem complet eliberaţi de gândire sau imaginaţie. Când „eu” reintră în joc, spunem că ne-am trezit. Dar care este adevărul? Eşti treaz acum?! Nu. Eşti profund adormit — pentru adevăratul tău Sine.

Aceeaşi Unitate din starea de somn profund există şi acum; nu este nicio întrerupere. Diversitatea cosmosului pe care o percepi acum este produsul minţii. Dacă mintea este transcensă, rămâne doar Fericirea necondiţionată, care este adevărata ta natură.

Î.: Dar cum să fac asta?

B.: Nu sunt necesare eforturi speciale pentru a Realiza Sinele. Doar FII ceea ce EŞTI.

Î.: Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.

B.: Conştienţa Sinelui nu trebuie cultivată, pentru că există dintotdeauna. Ce trebuie să faci este să renunţi la conştienţa non-Sinelui. Atunci doar Sinele rămâne etern. Mintea omului este plină de ataşamente, dorinţe şi gânduri de tot felul; dacă toate acestea sunt aruncate, rămâne doar esenţa minţii, substratul nemuritor care este pura Conştiinţă.

Să presupunem că vrei să faci spaţiu într-o încăpere pline de gunoaie inutile. Aduci spaţiu suplimentar din exterior? Nu. Pur şi simplu, arunci tot ce este în cameră şi astfel camera devine perfect spaţioasă. Similar, renunţă la tot conţinutul minţii. După aceea, nu mai trebuie să faci nimic — Sinele este automat Realizat. Realizarea Sinelui înseamnă şi este posibilă doar prin abandonarea non-Sinelui.

Î.: Dar dacă eu sunt cu adevărat Sinele fără formă, de ce am acest corp?

B.: Ţi s-a explicat că corpul nu este altceva decât un fenomen mental. Din cauză că îi acorzi atenţie şi îl confunzi cu Tine, corpul pare real. Lumea, ca şi trupul, nu este altceva decât impresia din mintea ta că ar exista ceva numit „lume”.

Ceea ce oamenii numesc „lume” este doar un simplu concept în mintea lor. Deci, dacă dai atenţie exclusiv Sinelui, vei descoperi în curând că nu ai avut niciodată vreun corp şi că ai fost întotdeauna Sinele fără trup şi fără formă, singura Realitate perfectă care stă la baza nenumăratelor varietăţi de nume şi forme pe care le vezi in jurul tău.

Î.: Deci, eu doar îmi imaginez că am un corp, însă, de fapt, deja nu am niciun corp?

B.: Aşa este.

Î.: Dar senzaţiile corporale precum durerea mi se par foarte reale. Nu pot să le minimalizez sau să le exclud ca fiind simple creaţii mentale sau imaginaţie.

B.: Ţi s-a explicat că toate percepţiile şi impresiile senzoriale — inclusiv cele referitoare la conştiinţa corporală — sunt suprapuneri de idei peste pura Conştiinţă. Te identifici mental cu senzaţiile corporale în loc să rămâi ca pură Conştiinţă; aici e necazul.

Î.: Dar când simţim durere, frig etc. în trup, aceste senzaţii nu sunt rezultatul gândurilor noastre; au o realitate fizică cu totul aparte de mintea noastră sau de gândurile ei.

B.: Durerea nu apare în tine ca corp; ci durerea apare în Tine ca Sine. Când există durere, devii nefericit, din cauză că, gândindu-te că eşti corpul, îţi imaginezi că ţie ţi se provoacă durere. Dar există oare altceva

în afara ta?! Durerea eşti Tu, corpul eşti Tu, totul eşti chiar Tu însuţi şi nu există nimic în afara Ta.

NNu eşti corpul sau mintea care te crezi a fi. Eşti acea expansiune plenară şi nestăvilită de Conştiinţă pură, care nu cunoaşte nicio limitare. Dar pentru a rămâne ca pura Conştiinţă, fără a te mocirli în băltoaca gândirii, e nevoie de o practică continuă şi susţinută.

Î.: Cum s-a separat mintea de Sine?

B.: Ceea ce noi numim „minte" este o iluzie auto-întreţinută. Rămânând noi în planul iluziei, orice concluzie la care am ajunge despre cum sau de ce s-a format iluzia va fi, de asemenea, doar iluzorie. Să studiem iluzia în timp ce rămânem blocaţi în planul aceleiaşi iluzii este un exerciţiu stupid, ridicol şi lipsit de sens.

Când mintea îşi întoarce atenţia exclusiv asupra ei însăşi sau asupra purei Conştiinţe subiacente, se dovedeşte că nu a existat niciodată o minte sau iluzie. Cea mai sigură cale de a transcende mintea sau iluzia este să fii foarte atent la ea tot timpul. Caută mintea şi atunci ea va dispărea.

Vorbind pe drept, nici nu există ceva cu numele de „minte". Corpul este doar o masă de substanţe chimice organice puse împreună. El este insensibil şi, prin urmare, incapabil să spună „eu". Sinele este pură Conştiinţă şi non-dual; nici el nu poate spune „eu". Ce este atunci această entitate-fantomă denumită minte sau „eu"? Această entitate pare să existe doar în stările de veghe şi vis, deoarece în somnul profund nimeni nu spune „eu". Aşadar, ce este mai exact acest „eu"? Este ceva intermediar între corpul inert şi Sinele auto-radiant. Acest ego, minte sau „eu" este o entitate falsă şi înşelătoare. Ea nu are nicio raţiune de a fi.

Când este căutată, dispare ca o fantomă. [...]

Deci mintea sau ego-ul este o legătură intangibilă între corp şi pura Conştiinţă. Ea nu este reală. Atâta timp cât nu este observată atent, continuă să îţi dea bătăi de cap. Dar atunci când o cauţi, constaţi că nu există. [...]

În planul minţii, nu poate fi găsit niciun răspuns veridic la întrebarea de ce s-a separat mintea de Sine, deoarece ficţiunea nu poate produce adevăr; iar odată ce mintea este transcensă, întrebarea nu se mai pune deloc, pentru că atunci rămâne doar Sinele. Aşadar, singurul răspuns care poate fi dat la întrebarea ta este că mintea nu s-a separat niciodată de Sine.

Cel care s-a stabilit în starea de Realizare ştie Adevărul că nu poate exista nicio entitate cunoscută sub numele de „minte". Mintea este un mit.

Î.: Dacă mintea este un mit, rezultă că şi liberul arbitru este un mit.

B.: Aşa este.

Î.: Deci, totul este predestinat?

B.: Da.

Î.: În acest caz, de ce ar trebui să mă strădui să caut şi să obţin Realizarea? Poate că sunt predestinat să nu realizez Sinele. De asemenea, dacă totul este predestinat, ce libertate a dat Creatorul omului?

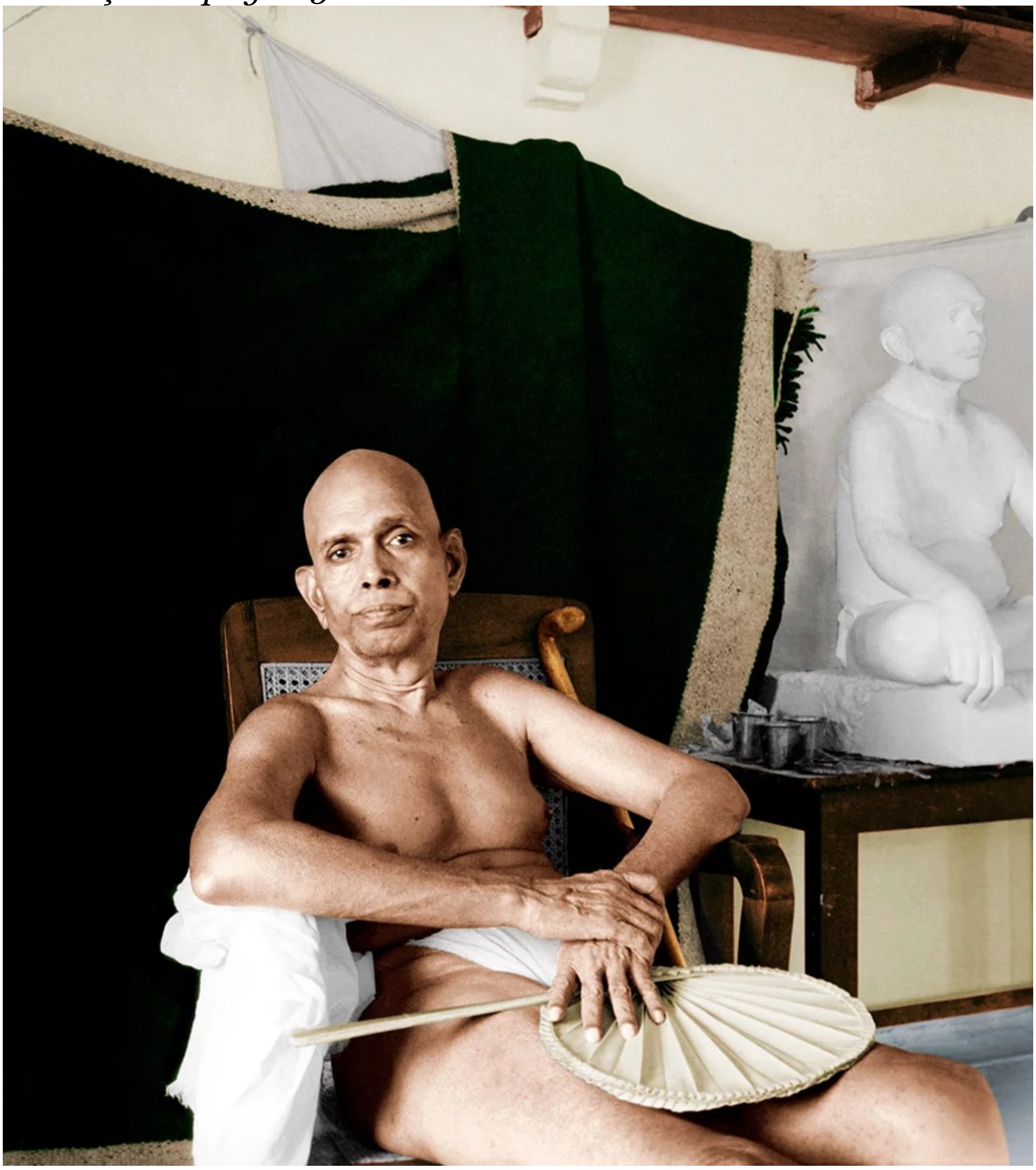
B.: De unde ştii tu care-i destinul tău?! Ce anume ţi-a dat dreptul sau ideea de a decide în mod arbitrar şi fără drept de apel că nu ai fi sortit să dobândeşti Realizarea?!

În ceea ce priveşte libertatea, eşti întotdeauna liber să NU să te identifici cu corpul; iar cel care renunţă la identificarea cu corpul nu este şi nu poate fi afectat de plăcerile şi durerile care decurg din activităţile acestuia.

[***]

Dialog cu un homosexual

Selecţii din pag. 115-120

Un domn cu faţa pământie, un străin, cu o mustaţă de tip creion se apropie de Bhagavan după ce toată lumea a părăsit sala. Se strecoară lângă canapea, cu mâinile uşor întinse în direcţia lui Bhagavan. Mă bucur că nu mă observă, fiind ascuns în umbrele din spatele sălii. Însoţitorii dorm la un metru de mine şi, evident, corpurile lor întinse i-au scăpat atenţiei.

Î: Am citit despre dv., domnule, în cartea lui Paul Brunton „A Search in Secret India". Eram la ashram-ul lui Aurobindo când mi-a căzut în mâini cartea. De îndată ce am terminat de citit, mi-am dorit să vă cunosc, domnule. Am nişte îndoieli cu care-mi bat mintea de mult

timp, care nu-mi dau linişte. Trebuie să mi le clarificaţi. Ştiu că ştiţi răspunsurile. Întrebările mele sunt de natură intimă, de aceea am aşteptat această audienţă privată. Chestiunile pe care doresc să le discut sunt de natură sensibilă. Prin urmare, înainte de a vi le înfăţişa, trebuie să ştiu dacă veţi păstra confidenţialitatea. Dacă cineva ar afla, aş putea avea probleme serioase. Vă rog, vă implor.

Nu putea fi convocat niciun translator la această oră şi, în orice caz, cu siguranţă, domnul nu ar fi fost de acord să fie chemat vreunul în mod special. Deci aici sunt înregistrate cuvintele originale ale lui Bhagavan în limba engleză.

B.: Da. Te rog să continui.

Î.: În cuvintele lui Blake, „unii sunt născuţi pentru o dulce încântare, alţii sunt născuţi pentru o noapte nesfârşită”. De ce?

B.: Soarta.

Î.: Poate fi soarta învinsă sau este insurmontabilă?

B.: Soarta corpului este, cu siguranţă, insurmontabilă. Dar nu şi tu.

Î.: Adică pot evada din corp deprinzând puterea taumaturgică a călătoriei astrale?

B.: Eşti de acord că corpul, odată ce a fost născut, poartă în el posibilitatea să fie brusc distrus?

Î.: Da.

B.: Deci nu există nicio speranţă de a păstra trupul pentru totdeauna. Nu te preocupa de ce se va întâmpla cu el.

Î.: Existenţa mea este legată de corp. Am dreptate?

B.: Nu. Chiar şi acum eşti fără trup. Realizează asta.

Î.: Cum?

B.: Natura ta reală este Conştienţa fără efort a Fiinţării.

Î.: Cum a ajuns Conştienţa fără efort a Fiinţării să ocupe un corp?

B.: Nu Conştienţa fără efort a Fiinţării este cea care se plânge de aparenta prezenţă a corpului. Metoda de realizare este să te întrebi „Cine sunt eu?”. Se face de fiecare dată când gândurile te distrag de la natura ta reală.

Nu analiza intelectuală este scopul întrebării „Cine sunt eu?”. Nu reflecta îndelung la ea. Pune întrebarea o singură dată. Întrebarea va opri avalanşa gândurilor. Atunci readu-ţi mintea la starea sa naturală. Practica trebuie efectuată până când mintea încetează să se tot îndepărteze [de Conştienţa fără efort a Fiinţării].

Î.: Dacă duc această practică până la o reuşită deplină, voi continua să trăiesc dacă corpul este deteriorat grav sau dacă este distrus cu totul?

B .: Da.

Î.: Voi încerca să o exersez. Dar trebui să ştiţi ceva. Sunt un păcătos şi un criminal. Am comis păcate uriaşe. Sunt posibile derogări? Are rost să doresc iertarea? Sau sunt condamnat la osânda veşnică în viaţa de apoi pentru toate batjocurile mele, fără posibilitate de exonerare? E nevoie să vă descriu pe larg crimele mele, ca să mă judecaţi?

B.: Nu judec.

Î.: Ce speranţă îmi mai rămâne atunci?

B.: Plata păcatului este moartea.

Î.: Îmi recomandaţi sinuciderea?

B.: Sinuciderea mentală este recomandată.

Î.: Asta ce-i?

B.: Metoda pe care tocmai v-am învăţat-o.

Î.: Funcţionează şi pentru păcătoşi?

B.: Mai ales pentru ei.

Î.: Dar ce ziceţi de uciderea corpului?

B.: Nu va aduce libertatea [căutată]. Când vehiculul fizic este epuizat, se va dobândi altul. Uciderea corpului nu ucide şi mintea. Pedeapsa trebuie să cadă asupra celui vinovat. Ce ştie corpul inconştient?! Este doar un instrument în mâinile minţii răutăcioase. Deci, dispune pedeapsa cu moartea pentru mintea culpabilă. Scufund-o în sursa sa, Inima. Las-o să piară acolo pentru totdeauna. Cum să faci asta? „Cine sunt eu?" este calea.

Î.: Am să vă fac o mărturisire gravă. Când mă uit la bărbaţi frumoşi, sau uneori chiar la copii sau la câini drăguţi, simt un impuls sexual pervers. Chiar şi forma dv. nu mi se pare neatrăgătoare. Ce ar trebui să fac? Dacă ar afla poliţia din ţara mea natală, m-ar putea băga într-un spital care „oferă tratament" nebunilor periculoşi; trăiesc tot timpul cu groază ca nu cumva să afle cineva şi să mă denunţe. Cum pot să mă vindec de această nebunie?

B.: Biblia declară că a privi o femeie cu poftă este acelaşi lucru cu a comite adulter. Deci, gândurile tale lascive nu sunt deloc nevinovate. Ele au aceleaşi repercusiuni [ca şi comiterea faptei în cauză]. De aceea, scapă de gânduri – de toate gândurile.

Î.: Acestea sunt impulsuri hiper-compulsive, nu simple gânduri.

B.: Metoda de abordare este aceeaşi — „Cine sunt eu?"

Î.: Dar păcatele mele trecute? [Şoptind aprig, grăbit, foarte aproape de urechea lui Bhagavan, deşi încă audibil pentru mine] Am făcut acte sexuale cu bărbaţi. Dumnezeu a distrus Sodoma şi Gomora doar din acest motiv. Care va fi soarta mea?

B.: Indiferent de păcatele pe care le-ai săvârşit, află asta: când piere mintea păcătoasă, pier toate viciile.

Î.: Din nou, „Cine sunt eu?", doar atât?

B.: Este panaceul final.

Î.: L-am întâlnit o dată pe ocultistul englez Aleister Crowley şi am încercat să aplic câteva vrăji pe care mi le-a dat. Se folosea sânge de animale mici pentru a desena simboluri ezoterice pe o podea din rocă dolomită. Am incercat-o de cateva ori. Cu ultima ocazie, un flux minuscul de fum a ieşit brusc din simbolul „Wedjat" central şi s-a oprit la fel de brusc cum începuse. Nu există nicio explicaţie, pentru că acolo nu fusese plasat niciun combustibil. La scurt timp, însă, am auzit o voce vorbind în capul meu. Spre ghinionul meu, vocea părea să aparţină unui spirit răuvoitor, pentru că orice aş fi încercat, îmi turna în urechi numai prostii, injurii şi dispreţ tot timpul, fără pauză, zi şi noapte. Am ajuns în punctul în care am decis să mă sinucid. Cu ultimele puteri şi speranţe, am venit anul trecut la Pondicherry şi am implorat o audienţă la Maica Mirra Alfassa. Mi s-a acordat. I-am explicat situaţia mea. Ea mi-a spus: „Energiile tale vitale sunt în dezordine; asta le va corecta", şi şi-a pus mâinile pe capul meu. Ştiţi ce s-a intamplat? Chiar în acea secundă, am fost exorcizat de spiritul rău! Ce părere aveţi despre asta, domnule?

B.: Cred că... dacă veţi solicita din nou o audienţă urgentă, s-ar putea ca Maica să nu mai fie atât de binevoitoare...

Bărbatul râse strident. Unul dintre asistenţii care dormea pe podea tresări. La auzul acelui râset malefic şi demonic, mi s-a ridicat părul de pe ceafă şi m-a furnicat tot corpul.

Î.: Am aruncat deja toate accesoriile magice. Aşa că nu-mi fac griji în această privinţă. Acum am întrebarea asta: Pofta sexuală, dorinţa de a vărsa sperma, fie prin masturbare sau prin coit — are, după dv., acelaşi efect ca şi actul în sine?

B.: Corpul nu are nicio voinţă proprie. Este inconştient. Mintea este cea care îl face să comită tot felul de păcate. Infracţiunea constă în gândul instigator, nu în faptă. O idee din minte este executată în plan fizic. Mintea pare că s-a săturat pe moment; dar după ceva timp, pofta revine. Ideea şi actul sunt ambele în minte. Organismul nu poate fi conştient de activităţile sale. Altfel şi-ar spune: „Eu acţionez". Dar nu. Tu eşti cel care o spune, Tu, cel care te identifici mental [cu corpul]. Deci, ideile şi acţiunile sunt acelaşi [lucru]. Ele germinează din aceeaşi sământă otrăvitoare a egotismului.

Î: De câţi ani de practică „Cine sunt eu?" e nevoie pentru a atinge desăvârşirea?

B.: Variază de la caz la caz. Nu lăsa ca astfel de întrebări să te tulbure. Va dura atâta timp cât va fi necesar.

Î.: Pentru a fi eficientă, ar trebui să fie practicată în locuri sfinte precum Benares, Bodhgaya, aici, la Tiruvannamalai?

B.: Se poate practica oriunde.

Î.: Este esenţială prezenţa dv. fizică pentru succesul practicii?

B.: Nu va înlocui efortul tău.

Î.: Aş câştiga ceva dacă aş rămâne permanent în acest schit din junglă? Nu prea mă atrage. Am observat aici doi sau trei europeni — sau poate americani — care par să locuiască permanent.

B.: Locul este o funcţie a minţii. Dacă mintea se aşază la locul ei potrivit în Sine, această întrebare nu va apărea.

Î.: Ce îmi recomandaţi? Să mă întorc în oraşul meu? Sau să rămân aici la Tiruvannamalai, în prezenţa dv. fizică?

B.: Nu pot decide pentru tine.

Î.: Atunci spuneţi-mi asta: oriunde m-aş duce, pot fi sigur că binecuvântările dv. mă vor însoţi mereu?

B.: Bhagavan este mereu cu tine. Când te interesează să te gândeşti la El, Îl observi. Când eşti atras de alte gânduri, nu-L mai observi. El este o constantă. Este mereu cu tine. Tu eşti cel care tot aluneci...

Bărbatul păru mişcat. Îi prinse brusc mâinile lui Bhagavan, le strânse, le sărută şi le lăsă înapoi în poala Înţeleptului. Bhagavan nu arătă nici cea mai mică împotrivire, deşi în mod normal nu permitea oamenilor să-l atingă.

Apoi vizitatorul spuse: *Sper că nu par o persoană rea sau inacceptabilă în ochii dv., domnule?*

B.: [chicotind] Nu, nu. Ar îndrăzni cineva să spună aşa ceva despre tine?!

Î.: Domnule, oare iubirea dv. atotcuprinzătoare se va putea lărgi pentru a mă îmbrăţişa şi pe mine?

B.: [izbucnind în râs] Numai în îmbrăţişarea strânsă a lui Bhagavan toţi se nasc, toţi trăiesc şi toţi mor! Mulţi refuză să o recunoască; unii — câţiva — o Realizează!

Î.: Sper să mă încadrez în categoria celor care o realizează, domnule!

Fără să aştepte răspuns, se aplecă adânc în faţa lui Bhagavan, apoi o şterse afară din sală; fu ultima dată când l-am mai văzut pe acel vizitator.

Despre Samadhi

din notiţele maiorului Chadwick

Selecţii din pag. 130-135

Bhagavan îl chemă pe Chadwick lângă el şi îi spuse ceva. Chadwick ieşi din Sală şi se întoarse imediat cu un caiet, din care citi următoarele notiţe pe care le luase într-o altă conversaţie cu Bhagavan.

Chad.: L-am întrebat pe Maestrul meu dacă l-ar deranja să-mi dea o explicaţie detaliată cu privire la termenul de Samadhi şi diferitele sale tipuri. Maestrul Ramana a încuviinţat cu bunăvoinţă şi a rostit cu drag următoarele cuvinte:

***

B.: Cuvântului Samadhi i se dă, în general, înţelesul de unire cu Realitatea, dar nu este chiar aşa. Samadhi înseamnă starea de identificare totală cu Realitatea sau CEEA-CE-ESTE. Următoarele sunt tipurile sale:

1. Savikalpa Samadhi

Mintea este forţată, printr-un efort de voinţă, să se ţină strâns de pura EXISTENŢĂ. Fără o astfel de atenţie sau voinţă deliberată, mintea începe să rătăcească din nou în lumea obiectelor simţurilor sau pe tărâmul gândurilor. *Vrittis* [turbioanele mentale] rămân în formă latentă sau ca seminţe.

Dacă concentrarea este suficient de intensă, se trece de aici la *Aham-sphurana*. În general, în *Aham-sphurana* nu se pierde conştiinţa corpului. Se simte în mod distinct pulsaţia sau scânteierea „eului-Eu” [Sinele] şi se trăieşte extazul.

Zăbovirea continuă în *Aham-sphurana* duce la *Sahaja-samadhi*, nefiind nevoie de *Kevala-nirvikalpa-samadhi*.

2. Kevala Nirvikalpa Samadhi

Mintea este cufundată temporar în *Parabrahman*, ca o găleată căzută în fântână, dar având ataşată o frânghie cu care să poată fi ridicată din nou. Frânghia reprezintă *vasanas* sau *vrittis* sau *samskaras*. Acestea sunt doar suspendate; ele dispar temporar, doar pentru a reapărea după ce transa ia sfârşit. Pe durata transei nu se percepe nici pulsaţia „eului-Eu” [*aham-sphurana*] şi nicio altă senzaţie, căci, pentru acea perioadă de timp, nu există un cineva căruia să i se întâmple ceva.

Persoana cufundată în *kevala-nirvikalpa-samadh*i nu este conştientă de trecerea timpului, deoarece pentru acea perioadă, remarcată doar de un alt observator, el este mort ca individ şi viu doar ca Realitate. Nu există minte în timpul transei *kevala* – astfel, nu se poate cunoaşte nimic şi nici „timpul”. Lipseşte complet conştiinţa fizică. Încetează chiar şi funcţiile corporale involuntare, iar corpul devine un cadavru, fiind imposibil de a-l deosebi de un cadavru real. Se poate chiar întâmpla ca acest trup să fie părăsit definitiv [de către suflet], din cauza intensităţii beatitudinii trăite. În acest caz, va fi inevitabil ca [sufletul] să preia un corp nou (fie grosier, fie subtil), deoarece au rămas *vrittis* sub formă de seminţe.

Există o mare diferenţă între *yoga-nidra* şi *kevala-nirvikalpa-samadhi*. *Yoga-nidra* realizată pe baza învăţăturilor lui Patanjali sau metoda de *raja-yoga*, dacă este aplicată greşit, este cea mai letală dintre toate piedicile de pe calea spirituală. Trebuie evitată cu mare grijă. Nu este altceva decât un lung răstimp similar somnului adânc.

Iată povestea unui om care exersa *tapas* [austerităţi yoghine], pe malurile râului Gange. El îl rugă pe un discipol să-i aducă nişte apă din râu, fiindcă îi era sete, dar, între timp, intră în transă. Se trezi 1000 de

ani mai târziu. Nu mai văzu niciun râu, peisajul era complet schimbat, iar corpul îi era scufundat într-o mlaştină. Primul gând care îi trecu prin minte la trezirea din transă fu: „Mi-e sete!”. Prin urmare, 1000 de ani total irosiţi.

Yoghinul crede că, dacă are experienţa beatitudinii, se va mântui – nimic nu e mai absurd. Mulţi care fac *vichara* cred că au găsit Realitatea şi cad în această capcană. Este foarte greu de renunţat la această stare, căci creează o dependenţă mai mare decât cocaina, morfina etc.

Cum să-ţi dai seama dacă te confrunţi cu acest pericol? Imediat după o masă copioasă în care s-au servit felurile de mâncare preferate, te relaxezi. Apare o linişte plăcută în minte – fără gânduri – un fel de somnolenţă. Cam aşa este şi *yoga-nidra*, doar că intensitatea plăcerii este mult mai mare. Mintea nu gândeşte, nu doarme, nu visează, nu este ruptă total de percepţiile senzoriale, şi totuşi, NU este conştientă de sine [vigilentă]. Doar o minte goală.

Multe biete suflete, atunci când li se spune să rămână fără gânduri, intră în această stare, din cauză că este singura stare fără gânduri pe care o cunosc. Ele cred că acesta ar fi scopul investigaţiei de sine, cred că aceasta ar fi eliberarea. Dar este o fundătură, cel mai rău lucru care i s-ar putea întâmpla unui aspirant.

Odată ce mintea se obişnuieşte cu acest tip de plăcere otrăvitoare, va dori din ce în ce mai puţin să iasă din ea şi, prin urmare, nu o va mai face. Dacă se depăşeşte etapa iniţială, nu mai este posibilă nicio salvare, fiindcă elementul *tamas* creşte continuu, şi va urma condamnarea veşnică. Pentru a o evita, mintea trebuie să se concentreze nu pe plăcere sau fericire sau bucurie, ci pe absenţa distracţiilor mentale în favoarea lui A FI, pur şi simplu.

După ce se atinge şi se depăşeşte o limită critică din elementul *tamas* [inerţie], elementele *rajas* [dinamism] şi *sattva* [armonie] sunt reduse la cantităţi neglijabile. Realizarea poate fi atinsă doar dacă elementul *sattva* este predominant, iar acest lucru nu mai este posibil, din cauză că deja lipsesc elementele *sattva* şi *rajas*. Nemaiavând destulă cantitate din acestea pentru a forma un corp grosier sau subtil armonios, nu mai este posibil niciun ajutor. *Tamas* creşte şi iar creşte necontrolat.

Corpul devine o legumă şi apoi putrezeşte. Nu este posibilă nicio salvare, decât dacă *Ishvara* [Domnul] Însuşi se înduplecă şi adaugă elementul *rajas* pentru a echilibra combinaţia de elemeente, încarnând bietul suflet în cine ştie ce corp primitiv, ca să poată evolua de acolo prin amplificarea elementului *sattva*.

Există acest mare pericol în metoda *raja-yoga* şi *kundalini-yoga* – de aceea Bhagavan nu le încurajează. Pericolul există chiar şi pentru practicanţii *vichara* care-şi doresc plăcere sau fericire mai mult decât eliberarea de sclavie.

Pe când locuia pe Deal [muntele Tirunvannamalai], Bhagavan a întâlnit un astfel de yoghin, pe nume Adityanath. Trupul îi era descărnat, total neglijat. Toată lumea credea că este în *samadhi* şi îl venera. Însă Bhagavan vedea adevărul. Sufletul se pierduse într-o transă yoghină [*yoga-nidra*]. Bhagavan a încercat să-l ajute o dată, însă bărbatul l-a alungat furios. Devenise dependent de plăcere, la care nu avea să renunţe niciodată. Bhagavan l-a lăsat în voia sorţii şi a plecat, pentru că nu se mai putea face nimic.

Iată de ce este important să menţinem CONŞTIENŢA FIINŢEI pe tot parcursul disciplinei spirituale. În momentul în care conştienţa de sine [vigilenţa] începe să fluctueze sau ne încearcă somnolenţa, trebuie să tragem cu încăpăţânare mintea înapoi pe tărâmul Fiinţei. Scopul nu este plăcerea sau fericirea. Singurul scop adevărat este distrugerea posibilităţii de manifestare [care implică automat unele limitări].

Conştiinţa liberă de limitări trebuie să fie menţinută pe tot parcursul disciplinei spirituale pentru ca să aibă succes. Naşterea este cea mai gravă boală a omului. Omul obişnuit crede că naşterea ar fi începutul existenţei. Nimic mai fals. Naşterea înseamnă asumarea a nenumărate limitări. Acest lucru trebuie înţeles la nivel intelectual chiar înainte să se înceapă orice practică cu rezultate semnificative.

3. Sahaja Samadhi

Nicio descriere nu poate nici măcar aproxima Realitatea. Fără concepte, fără senzaţii, fără experienţă, fără beatitudine, fără cosmos, fără persoană, fără Dumnezeu, fără nimic. SINELE ESTE ASTA în care sunt cuprinse manifestarea şi absenţa ei şi prin care poate fi percepută prezenţa sau absenţa manifestării. Mintea percepe Sinele ca fiind un extaz beatific. Sinele însuşi nu e nici beatitudine, nici agonie, ci ASTA care este.

Cuvintele încântare sau pace descriu mai bine Sinele decât *ananda* [fericire], deşi nicio descriere nu atinge Realitatea acestei stări. E starea cunoscută sub numele de *Sahaja-stithi*, care nu este nou creată, ci există deja chiar acum şi Tu eşti ASTA, dar mintea o maschează.

Caută mintea şi vei vedea că mintea nu a existat niciodată. Dar pentru ca să apară Realizarea, e necesar să descoperi direct că nu există. Atunci nu mai rămâne nimeni care să afirme „Eu am descoperit”, ci

există doar Sinele. Este sfârşitul oricărui efort. NUMAI în această stare se obţine eliberarea de renaşteri.

Note suplimentare

Starea de *Kevala Nirvikalpa Samadhi*, deşi nu este la fel de rea ca cea de *yoga-nidra*, de fapt, nu este dezirabilă. Nu se întâmplă tuturor aspiranţilor. Este o pierdere de timp, care ar putea fi folosit pentru a distruge *vasanele* care împiedică atingerea scopului final. Scopul nu este de a atinge Sinele – ce mai prostie! cine poate atinge Sinele?! În afară de Sine, ce altceva ar mai putea exista?! Oare există două Sineşi?! Ci scopul este de a distruge iluzoriul non-Sine, astfel încât să rămână doar Sinele.

Kevala nirvikalpa samadhi, în general, este obţinut de către adepţii lui Patanjali şi şcolii sale Ashtanga-yoga. Există pericolul ca aspirantul să creadă că scopul final a fost atins odată ce mintea l-a cunoscut pe Brahman o dată. Asta-i o absurditate! Adeptul e tentat să intre mereu în *kevala nirvikalpa samadhi* în loc să-şi elimine *vasanas*. Este o mare ispită, din cauza beatitudinii grozave pe care o resimte, şi astfel amână îndeplinirea obiectivului ultim. Trebuie să apară Maestrul potrivit pentru a-l convinge că nu aceasta este starea finală.

Numai că, în această situaţie, există riscul ca adeptul să aibă impresia că ar fi un *Brahmajnani* [cunoscător al lui Brahman], să-şi amplifice ego-ul, să nu asculte de sfaturile corecte, să apară chiar şi trufia. Deci cel mai bine ar fi să evite această stare de *kevala nirvikalpa samadhi*. Membrii familiei trebuie puşi în gardă, căci neştiind când şi dacă corpul se va mai întoarce la viaţă [dacă va reveni conştiinţa corporală], ei ar putea incinera trupul.

Metoda *vichara* ocoleşte această etapă, care este înlocuită de *aham-sphurana*, deja descrisă. De fapt, *kevala nirvikalpa samadhi* este o cale secundară, la care nici nu trebuie să aspirăm. Unii îşi doresc Beatitudinea lui Brahman fără a-şi pierde personalitatea sau individualitatea – pentru aceştia, *kevala nirvikalpa samadhi* este ultima tentaţie.

Calea Jnana nu încurajează dorinţa de extaz beatific. Aspirantul pe calea *vichara* nu trebuie să aspire la nimic. Lipsa naturală a dorinţei este semnul distinctiv al aspirantului ideal pe calea Jnana. Chiar şi dorinţa de iluminare este o piedică serioasă. La fel cum eviţi şi alte dorinţe, fereşte-te şi de dorinţa pentru transa extatică, ca şi cea pentru iluminare, întrebându-te cui îi vin ele. RĂMÂI AŞA CUM EŞTI – liber de gânduri, idei, dorinţe şi orice alte tipuri de *vrittis*. Numai rămânând în starea

naturală vei ajunge la adevărata libertate, deoarece această stare nu mai are nimic de a face cu întruparea sau sclavia în *samsara*.

De ce **Sahaja samadhi** *este explicată doar prin negaţii?*

Pentru că este dincolo de dincolo.

Aici, în afară de Sine, nu mai există nimeni care să experimenteze beatitudinea Sinelui; iar Sinele nu poate experimenta nimic, nici măcar pe Sine. Nu se pune problema de a pătrunde în ceva, căci nu există nimic în exteriorul Său pe care să-l pătrundă. De aceea starea este numită *advaita* [nondualitate] şi nu *ekatva* [unire].

Nici nu se pune problema ca *jivatman* [fiinţa umană] să reuşească să ajungă vreodată la *Parabrahman*. Dacă El este mulţumit de sinceritatea aspirantului, vine El însuşi şi îl distruge. Această acţiune se întâmplă în mod natural. Nu se manifestă nicio voinţă din partea lui *Parabrahman* care ar decide: „Haide să oferim eliberarea acestui *jivatman* (adică să-l distrugem)”. Dacă *jivatman* se apropie suficient de mult, este automat absorbit şi anihilat, dar pentru asta, trebuie să se apropie foarte mult.

Maestrul dă exemplul cu asteroizii care se deplasează pe o orbită apropiată de Soare – viteza cu care corpul se învârte în jurul Soarelui şi distanţa faţă de astru îl face să nu cadă, atras de imensa gravitaţie; prin reducerea unuia dintre aceşti doi factori, devine din ce în ce mai probabil ca asteroidul să se prăbuşească pe Soare.

Prin analogie, conform lui Bhagavan, gândul-„eu” şi tendinţa sa de a se identifica cu trupul sunt doi factori care împiedică ego-ul să se topească în Sine. Zdrobeşte-l total pe unul dintre ei şi e suficient.

Graţia Guru-lui seamănă cu forţa de frecare generată de nişte resturi cosmice, care reduc treptat viteza asteroidului şi îi modifică treptat orbita, astfel încât în cele din urmă va cădea, cu siguranţă, pe Soare.

Calea devoţională [*bhakti*] sparge creierul ego-ului: tendinţa de identificare cu trupul. Calea investigării eu-lui [*vichara*] sparge inima ego-ului: gândul-„eu”. Acestea două sunt aspecte ale aceluiaşi ego; uciderea unuia îl ucide şi pe celălalt şi ucide ego-ul.

Unii aspiranţi mă întreabă dacă sunt gata pentru eliberare sau de ce nu sunt deja eliberaţi. Asta arată că nu sunt deloc pregătiţi. Aspirantul cu adevărat pregătit nici nu poate gândi aşa ceva, căci abandonul de sine este total.

Ce este abandonul de sine?

A te preda înseamnă a înceta să mai ai griji, lăsându-l pe Domnul să facă ce vrea cu tine. Cel care s-a abandonat cu adevărat nu cere nimic,

pentru că nu simte nici nevoie, nici dorinţă. El nu vrea nici măcar să nu mai sufere şi cu atât mai puţin să aspire la eliberarea de *samsara*.

Jnani este întotdeauna în *samadhi*, indiferent dacă corpul se mişcă sau stă locului sau este mort. Jnani nu poate vedea nici măcar propriul său corp; există un singur lucru pe care El îl poate face şi anume să FIE Sinele. Oamenii spun că Jnani este aşa şi pe dincolo. Din punctul de vedere al unui Jnani, acest lucru nu are nicio semnificaţie. Nu există nimic în el care să fabrice afirmaţia „sunt un Jnani". Pur şi simplu, nu există nimeni în acel corp.

Un discipol înţelept nu se hotărăşte să-şi părăsească gospodăria şi nici să se mute în junglă. Îşi predă în tăcere facultatea de voinţă Puterii Superioare, care îl orientează cu blândeţe oriunde vrea Ea: în junglă sau în gospodărie, în rai sau în iad. Din moment ce s-a eliberat deja de ideea eu-sunt-trupul, nu s-ar mai putea gândi: „Sunt dus undeva."

Ce este bhakti*?*

Iubirea neegoistă pentru Dumnezeu se numeşte bhakti. Această iubire nu este de dragul dobândirii unor posesiuni materiale, nici pentru atingerea tărâmurilor cereşti, nici pentru obţinerea mântuirii, nici pentru eliberarea de roata naşterilor şi a morţilor, nici pentru împlinirea unor obiective altruiste sau filantropice în sprijinul omenirii. Iubirea neegoistă nu este însoţită nici măcar de aşteptarea de a primi iubire în schimb; nu cere nimic. Iubirea neegoistă nu ştie decât să iubească, doar atât. Un *bhakta* serios nu este afectat de prezenţa sau absenţa acestei lumi sau a tuturor lumilor.

Aparenta lui existenţă de individ îi creează un disconfort inexplicabil [pentru alţii], căci pentru el totul este al Domnului. Voinţa sa dispare cu totul, fiind înlocuită de voinţa Domnului. Aceasta este dragostea pe care a avut-o Iov cel din Biblie pentru Dumnezeu, dragostea pe care *gopis* au avut-o pentru Krishna, dragostea pe care Karna a avut-o pentru Duryodana, dragostea care nu ştie decât să iubească. Dacă eşti capabil să-ţi cultivi acest tip de dragoste nebună, arzătoare pentru Dumnezeu, euforia rezultată îţi va îndepărta din minte grijile legate de serviciu, mijloace de trai etc..

Cel care se abandonează sincer nu are aşteptări în privinţa viitorului; orice s-ar întâmpla, el acceptă ca fiind voia Domnului; cu adevărat, el Îl vede doar pe Domnul în toate lucrurile şi evenimentele trăite în stările de veghe şi vis. Nu-l poţi face niciodată să simtă durere, deoarece în momentul în care corpul lui suferă, îşi spune: „Domnului îi face plăcere ca una dintre posesiunile lui să sufere aceste senzaţii; cine suntem noi să

dezaprobăm voinţa Lui şi de ce ne-am face griji în privinţa deciziilor Sale? Nu ne revine decât să ne supunem Lui cu smerenie şi, păstrând tăcerea, să lăsăm restul în seama Lui; asta e tot."

Cultivă-ţi această atitudine şi nicio grijă nu te va atinge. Nu te-ai născut din propria ta voinţă; rămâi nepăsător, indiferent şi detaşat, deopotrivă, de tot ceea ce urmează după naştere; aceasta este adevărata renunţare la sine.

A fi una cu Inima nu este un scop de atins şi nici nu poate fi un obiectiv ambiţios; este starea naturală a ta şi a tuturor; nu este o „realizare" să rămâi ca această pură Fiinţă nediferenţiată, în care facultatea de diferenţiere este moartă şi în care nu există concepte: este ASTA cu care eşti identic; eşti chiar Tu; TU EŞTI ASTA.

Ce este eliberarea? Robia completă faţă de Dumnezeu este cunoscută sub numele de eliberare.

***

Maiorul Chadwick din Anglia sosise cu un an înaintea mea şi a avut norocul să rămână la ashram până la moartea Maestrului. Mai sus sunt reproduse notiţele originale luate de maiorul Chadwick direct de pe buzele Înţeleptului.

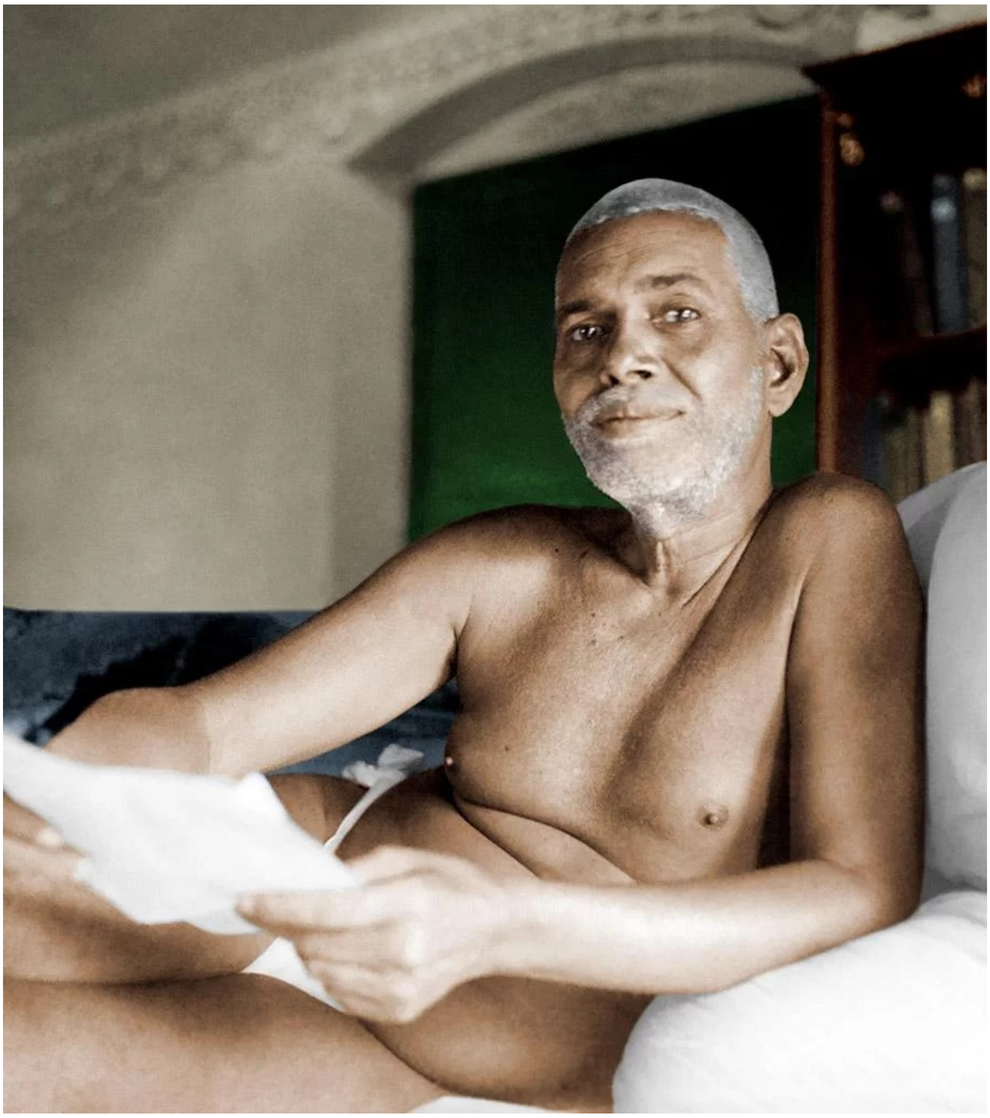
Cu această ocazie, Bhagavan i-a cerut să citească doar acele părţi care tratează subiectul Samadhi. Fiindcă vorbea cam repede, mi-a fost greu să-l urmăresc. Deoarece îmi doream aceste informaţii, i-am explicat ulterior că nu am reuşit să-l urmăresc în Sală şi că aş dori să le citesc. A fost de acord şi mi-a predat un teanc de hârtii, pe care le-am copiat rapid. Am fost atât de fermecat de cuvintele lui Bhagavan, încât am copiat toate notiţele maiorului şi nu doar cele referitoare la Samadhi.

Destinul

Selecţii din pag. 1412-1414, 495-496

„Orice este destinat să nu se întâmple nu se va întâmpla, oricât ai încerca. Orice este destinat să se întâmple, se va întâmpla, orice ai face pentru a-l împiedica. Asta e sigur. Prin urmare, cel mai bine este să taci.”

[N.trad.: Probabil că Ramana răspundea aici de ce nu dă celor care îl vizitează sfaturi de viaţă mai concrete sau preziceri ale viitorului.]

Pag. 1412-1414

Î.: Este adevărat că Bhagavan a spus: „Dacă un om este menit să nu-şi Realizeze Sinele, nu-l va Realiza, oricâte sfaturi i s-ar oferi, pe care ar trebui doar să le pună în practică. Pe de altă parte, dacă un om are în destin să-şi Realizeze Sinele, indiferent de ce obstacol îi este pus în cale, acela îşi va Realiza Sinele.”?

B.: Afirmaţia este corectă.

Î.: Atunci, la ce bun să depui eforturi pentru a Realiza Sinele?

B.: Îţi permiţi luxul să crezi că nu vei realiza Sinele ?

Î.: Mă bazez pe opinia comună că este puţin probabil să se întâmple lucrurile improbabile.

B.: Pe de altă parte, ele se întâmplă tot timpul.

Î.: Dacă Atman a decis deja să-mi interzică Realizarea Sinelui, în ciuda eforturilor mele cele mai sincere, ce rost are să mă străduiesc a-mi Realiza Sinele?

B.: A venit Atman să-ţi spună că a luat această decizie?! Propriul tău ego este cel care fabrică în mod distructiv astfel de chestiuni inutile şi apoi îţi bombardează mintea cu ele, ca să te distragă şi să nu te mai străduieşti a Realiza Sinele.

Pentru a se asigura că nu va fi distrus, ego-ul ar putea inventa tot felul de scuze pentru a te ţine departe de practică; nu crede în aceste idei înşelătoare puse la cale de ego. Continuă-ţi necontenit eforturile perseverente de a Realiza şi, într-o zi, Sinele se va revela.

Nu te simţi niciodată descurajat că nu progresezi. Sinele – deşi este deja prezent – nu poate fi Realizat peste noapte.

Î.: Am multe probleme la birou şi acasă, care nu mă vor lăsa să mă concentrez pe căutarea Sinelui.

B.: Singura problemă este că vezi aici o problemă. Tot gândindu-te la problemă, ea devine din ce în ce mai mare. În cele din urmă, scapă de sub control şi te înnebuneşte. De ce? Pentru că îi acorzi atenţie, tot făcându-ţi griji din cauza ei.

Î.: Ignorarea unei probleme nu este o modalitate de a o rezolva.

B.: Dar nici să te tot gândeşti la ea.

Î.: Ceea ce spune Bhagavan nu are sens pentru mine. Dacă o problemă trebuie rezolvată, trebuie găsită o soluţie. Fără să mă gândesc, fără să analizez problema, cum i-aş putea găsi soluţia?

B.: Studiază cu atenţie problema împreună cu contextul. Odată ce-ai făcut-o, menţine mintea tăcută în Strălucirea Inimii. Soluţia va ieşi la iveală în minte într-o clipită – nepoftită, de la sine.

Î: Bhagavan vorbeşte serios?

B.: Încearcă şi vezi. Un astfel de fenomen nu poate fi explicat sau înţeles teoretic – trebuie experimentat direct.

Î.: Va funcţiona această abordare, scuzaţi-mă, nebună de rezolvare a problemelor pentru toţi oamenii şi pentru toate problemele?

B.: Funcţionează indiferent de problemă. Dar are nevoie de o minte complet scufundată în Inimă şi care nu are niciun chef să iasă de acolo.

Î.: Atunci s-ar putea să nu funcţioneze pentru omul obişnuit.

B.: Oamenii se agită toată viaţa, încercând să „facă” ceva. Numai cel care a văzut deşertăciunea lui „a face” recunoaşte valoarea „non-acţiunii”; până atunci, el credea că „a face” este un lucru virtuos şi corect, iar „a nu face” înseamnă indolenţă şi ineficienţă. Ar fi greşit să presupunem că „non-acţiunea” încurajează cultul plăcerii, hedonismul.

Este o diferenţă între a nu face nimic şi a nu mai exista cineva care să facă ceva. Pentru sufletul Eliberat, efortul şi voinţa sunt imposibile, deşi s-ar putea să-i vedeţi corpul mişcându-se şi făcând diverse lucruri.

Î.: Este rămânerea în pasivitate soluţia la problema Realizării?

B.: A rămâne inactiv nu este acelaşi lucru cu a ţine corpul nemişcat şi permiţând gândurilor să facă tărăboi. Mintea trebuie să stea fără gânduri şi fără să adoarmă, dar nu prin efort şi nici prin voinţă. Doar asta este adevărata pasivitate [*summa-iru*].

Î.: Nici nu-mi pot imagina o asemenea stare.

B.: Starea de *summa-iru* nu poate fi concepută sau imaginată de către minte. Tot ceea ce este posibil este să FII astfel. Nu o poţi atinge prin efort sau prin dorinţă; dimpotrivă, absenţa totală a efortului şi a voinţei dezvăluie că nu ai fost niciodată altfel. Toată râvna noastră are ca ţel doar de a deveni perfect relaxaţi.

Î.: Se spune că iubirea altruistă pentru semeni duce la liberarea de samsara. E adevărat?

B.: Acţiunea făcută fără ideea că tu eşti făptuitorul ajută la purificarea minţii.

***

Pag. 495-496

Î.: Potrivit lui Bhagavan, predestinarea este inevitabilă şi absolut fără echivoc. Această declaraţie pare a fi extrem de descurajatoare pentru căutătorii Adevărului. Dacă ceea ce este destinat să se întâmple se va întâmpla oricum, ce rost are să urmezi orice practică? S-ar putea să fiu predestinat, pur şi simplu, să nu ajung deloc la Realizare.

B.: Ştii tu ce îţi rezervă destinul?! Poţi ştii dinainte?!

Î.: Nu.

B.: [zâmbind] Atunci continuă-ţi practica.

Î.: Dar la ce foloseşte practica, dacă sunt predestinat să nu Realizez?

B.: Dacă se va dovedi a fi inutilă, atunci aşa să fie. Ce contează? Oricum, efortul este depus doar de ego, care este ab-initio inexistent sau fictiv. Ceea ce este Real nu face niciun efort. Când în sfârşit vei Realiza,

mai ales atunci, vei caracteriza tot acest efort [despre care vorbeşti] ca fiind o evidentă irosire, căci atunci vei pricepe că ai cheltuit atâta amar de efort doar pentru a descoperi cea mai naturală şi mai simplă stare! Abia atunci vei înţelege cât de ridicolă este ideea de practică.

Î.: Deci, potrivit lui Bhagavan, în esenţă, existenţa iluzorie a ego-ului este, per ansamblu, doar o irosire absolută?

B.: Da. Dar nu lua de bune cuvintele lui Bhagavan. Tot ceea ce se poate face este să de-realizezi non-Sinele. Constată acest adevăr pe cont propriu, bazându-te exclusiv pe propria ta percepţie intuitivă. De ce să depinzi de părerea altora? Opiniile altora vin şi se duc.

Î.: Dar am încredere în cuvintele lui Bhagavan.

B.: Doar propria experienţă îţi poate dezvălui Adevărul. Ca să vezi lumina Adevărului interior este nevoie să-ţi deschizi ochiul înţelepciunii. Alţii doar îţi pot arăta calea. Poţi duce calul la iaz, dar nu-l poţi forţa să bea apă...

Î.: Credinţa în cuvintele Guru-lui este suficientă pentru a duce la Eliberare, spun cărţile.

B.: Da, dar trebuie să şi faci ce spun ele. Poate Graţia Guru-lui să ţină loc de propriul nostru efort?! Unii se îmbată cu ideea că, orice ar fi, are grijă Gurul de ei. Şi devin indolenţi. Se folosesc de Guru ca de o scuză pentru a nu face niciun efort. Unii cred că, atunci când va sosi timpul, Gurul Însuşi îi va chema şi le va oferi Realizarea pe farfurie. Gurul nu-ţi poate băga Realizarea în gură cu lingura. Ţi-am arătat calea. Depinde de tine să faci restul.

Î.: Dar eu sunt o creatură slabă...

B.: Nu. Slăbiciunea este doar o idee sau un gând. Swami Vivekananda a spus:

> «După cum crezi că eşti, aşa vei fi. Dacă te crezi slab, slab vei fi; dacă te crezi puternic, puternic vei fi.»

Aşadar, dacă nu gândeşti nimic, ego-ul tău se va reduce la nimic.

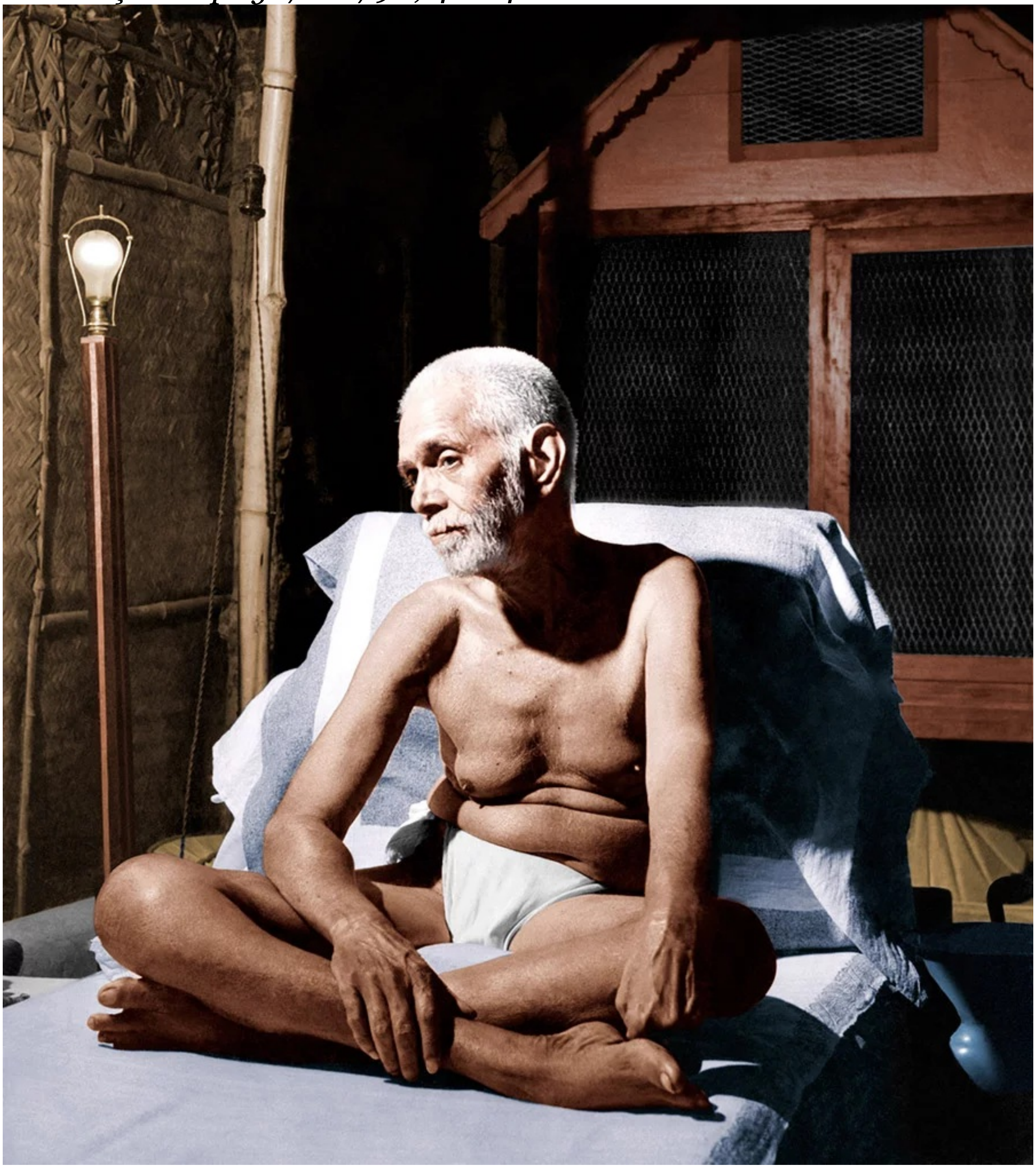
Oamenii vor să se creadă slabi tocmai ca să fie indolenţi. Această pretinsă slăbiciune este folosită ca scuză pentru a rămâne inactivi. Lenea este antiteza liniştii. Lenevia înseamnă somn sau torpoare. Liniştea este vigilenţă nemişcată.

Cine a spus că eşti slab?! Adevărul este că nu-ţi dai seama niciodată cât de puternic eşti până când nu ţi-a fost luată opţiunea de a fi slab. Când nu ţi se mai permite să-ţi imaginezi că eşti slab, nu mai poţi FI decât puternic. Luptă nebuneşte până când dai de Lumina dinăuntru. Sri Ramakrishna a spus:

> «Cetatea Împărăţiei lui Dumnezeu trebuie să fie cucerită prin asalt.»

Conştiinţa şi corpul

Selecţii din pag. 788-790, 401-402

Pag. 788-790

Î.: După ce investighez „Cine sunt eu?”, constat că apare un gol. Ce fac apoi?

B.: Existai sau nu existai în timp ce era prezent acel gol?! Îţi aminteşti acum că ai experimentat ceva în acel moment doar pentru că existai atunci. Este corect?

Î.: Da.

B.: Deci, golul vine şi pleacă, dar TU EŞTI întotdeauna. Pentru TINE nu există nici venire, nici plecare. TU eşti acum aşa cum ai fost întotdeauna şi vei FI mereu aşa cum eşti acum. Există vreo schimbare în TINE, care eşti unul şi acelaşi cu lumina fiinţei Sinelui?! Nu. Deci, ţine-te de acest TU şi nu te lăsa influenţat de chestiuni efemere. Fenomenele apar şi dispar. Nu te preocupa de ceea ce are un început şi un sfârşit. Ţine-te de ceea ce este neschimbător şi absolut, chiar şi în ceea ce este schimbător şi relativ. Altfel spus, rămâi Ceea-ce-ESTE şi toate problemele tale s-au terminat.

Î.: Este nevoie de efort pentru a rămâne fără gânduri.

B.: La început, da. Dar pe măsură ce exersezi din ce în ce mai mult, vei descoperi că starea fără gânduri este cea naturală şi starea în care există gânduri este una nenaturală. Orice am exersa, ea devine dispoziţia minţii. Noi stabilim care ar trebui să fie dispoziţia minţii.

Î.: Dar se spune că totul este predestinat.

B.: Liberul-arbitru e tare pe poziţie împreună cu individualitatea şi este la fel de real ca ego-ul. Cât timp dăinuieşte ego-ul, e prezent şi liberul-arbitru.

***

Î.: Care este relaţia dintre conştiinţa corporală şi conştiinţa Sinelui?

B.: Ceea ce EXISTĂ este doar Conştiinţă. Deoarece Conştiinţa nu este diferită de conştiinţa personală, este cunoscută sub denumirea de conştiinţa Sinelui. Conştiinţă + limitări = conştiinţă condiţionată. De exemplu, conştiinţa + “Eu sunt corpul” = conştiinţa corporală. În Conştiinţă nu există variaţie. Modificările au loc numai în limitări.

Fierul încins poate fi modelat în orice formă doreşti. Ce se schimbă? Există vreo schimbare în focul care conferă maleabilitate fierului?

Un alt exemplu este cel al actorilor care joacă pe o scenă. Există un reflector care luminează scena pentru ca publicul să o vadă; fără lumina acestuia nu se poate vedea nicio piesă; lumina de la reflector străluceşte înainte de începerea piesei şi continuă în timpul ei şi după final. Multe piese de teatru sunt interpretate una după alta, dar cu reflectorul nu se întâmplă nimic; continuă să radieze lumină.

Î.: Ce sunt eu? Un actor în piesă sau reflectorul?

B.: De ce să mă întrebi pe mine? Află singur!

***

Î.: Simt teamă când intru în prezenţa lui Bhagavan. De ce?

B.: [râzând] Pare el atât de înspăimântător?

Î.: Spun adevărul. Care este motivul fricii mele? Vă rog să-mi spuneţi.

B.: Oamenii se tem să piardă cunoaşterea obiectivă, deoarece cred că, dacă se pierde tot ce este material, se vor pierde şi ei. Dar gândeşte-te la starea de somn profund; în această stare EŞTI; nu mai există nimic altceva. Oare nu exişti atunci?! Te simţi nefericit pentru că totul este pierdut?! Nu: dimpotrivă, eşti foarte mulţumit şi fericit. Aşadar, care-i concluzia? Acumulările exterioare nu-ţi aduc bucurie, ci nefericire. Stai departe de ele şi rămâi fericit. Atunci nu va mai exista niciun motiv de teamă.

Oamenii vor „pacea minţii" de la Bhagavan. Oare Bhagavan vinde pacea minţii cu 4 lei kilogramul? Termenul de „pace a minţii" este o expresie înşelătoare, oximoronică. Atâta timp cât există minte, nu poate exista pace. Renunţă la minte şi fii pe pace!

***

Î.: Cum să scap de ataşamentul faţă de corp?

B.: Reflectează asupra faptului inevitabil că el va pieri într-o zi. Ne naştem între fecale şi urină.[„Inter faeces et urinam nascimur." O expresie latină atribuită unuia dintre părinţii bisericii timpurii] Deci, de ce să îngăduim ataşamentul faţă de acest corp alcătuit din substanţe potenţial putrede? Corpul nu eşti Tu. Tu eşti Ceea-ce-ESTE.

Î.: Atunci cum am căpătat acest corp – şi de ce?

B.: Corpul este cu totul inocent. Nu el este vinovatul. Oare zice el: „Iată-mă! Eu sunt corpul tău; Eu sunt tu."?! A spus asta măcar o dată?! Nu. Noi suntem cei care ne confundăm cu corpul. Ne considerăm corpul şi credem că suferim atunci când el simte durere. Durerea şi plăcerea sunt ambele imaginare. Trupul este deja un cadavru. Poate el spune: „Simt durere" sau „Experimentez plăcere"?!

Senzaţia de „eu" nu este nici pe departe legată de ceva fizic. Fiind de natura Conştiinţei, ea emană doar din Sine. Deci, cu adevărat, nu există un corp decât pentru minte.

***

Pag. 401-402

Î.: Deci, gândul „Am un corp" este responsabil pentru crearea impresiei false că am un corp, în timp ce, de fapt, nu am niciunul. Am dreptate?

B.: Da.

Î.: În acest caz, dacă mă gândesc „Nu am corp", corpul ar trebui să dispară; dar nu dispare. De ce?

B.: Concentrarea intensă la dispariţia corpului îl poate face să dispară; dar dobândirea unor astfel de *siddhis* [puteri paranormale] inutile nu este obiectivul nostru. Ţi s-a cerut să elimini ideea „Am un corp” şi apoi să păstrezi tăcere. În schimb, tu elimini acea idee şi în locul ei introduci ideea „Nu am niciun corp”. Jnana este dispariţia tuturor ideilor. Până şi „toate ideile trebuie să dispară” este tot o idee. Evită chiar şi această idee şi păstrează tăcerea.

Î.: Cum va decurge viaţa zilnică în absenţa gândurilor?

B.: De multe ori, mai bine decât decurge acum.

Î.: Ne putem mişca sau vorbi fără să ne gândim?

B.: Odată ce ego-ul este ars în creuzetul Jnanei, toate acţiunile devin automate.

Î.: Acesta este punctul de vedere al unui Jnani. Dar se poate aplica unui ajnani?

B.: Nu mai împărţi în *Jnanis* şi *ajnanis*. Păstrează tăcerea şi vezi dacă acţiunile corpului tău nu sunt cumva ghidate în mod spontan de o Putere Superioară misterioasă.

Î.: Se poate avea încredere că Puterea Superioară acţionează întotdeauna conform interesului meu?

B.: Întotdeauna face ceea ce trebuie. Ceea ce face poate să coincidă sau nu cu viziunea ta asupra lumii şi cu preferinţele tale despre cum ar trebui să se desfăşoare lucrurile. Acţiunile Ei pot chiar să pară neînţelepte în opinia ta. Ceea ce ar trebui să faci este să închizi ochiul judecăţii odată pentru totdeauna şi să deschizi ochiul înţelepciunii odată pentru totdeauna. Lasă Maestrul să aibă grijă de trup şi de împrejurările, favorabile sau nefavorabile, în care acesta e menit să trăiască. Rămâi permanent scufundat în Inimă şi pierde-te acolo. Atunci nu va mai conta dacă trupul este udat de ploaie sau ars de soare sau îngropat în măruntaiele pământului; rămâi neafectat, irevocabil şi iremediabil pierdut în Pacea supremă, necunoscând nimic altceva.

Î.: Numai un Jnani poate fi atât de indiferent faţă de corp.

B.: Fii un Jnani, atunci!

Î.: Dar se spune că este cea mai grea dintre toate realizările.

B.: Pe de altă parte, este starea ta naturală dintotdeauna.

Î.: Dacă este aşa, de ce nu sunt conştient de asta?

B.: Pentru că gândeşti că nu eşti.

Î.: Cum să remediez problema?

B.: Nu mai gândi.

Î.: Asta cum se face?

B.: De fiecare dată când apare un gând, întreabă-te: „Cui i-a apărut acest gând?” şi apoi readu-ţi mintea la originea ei, care este starea primordială de Conştiinţă Subiectivă, susţinută fără efort şi involuntar.

Î.: Gândul „Cui i-a apărut acest gând?” este tot un gând.

B.: Băţul cu care se aţâţă un rug aprins – care-i soarta lui?

Î.: În general, este şi el aruncat în rug la final.

B.: Exact.

Scopul vieţii

Selecţii din pag. 416-417, 1414-1416

Pag. 416-417

Î.: Care este scopul vieţii?

B.: Este să descoperi răspunsul corect la această întrebare.

Î.: Care este răspunsul corect?

B.: Viaţa.

Î.:Nu înţeleg.

B.: Viaţa nu se întreabă de propriul scop. Nu are întrebări de pus. Nu are plângeri de făcut. Nu are obiecţii de ridicat. Prin urmare, este în Pace eternă.

Ţie, pe de altă parte, se pare că-ţi lipseşte Pacea; evident, de aceea pui astfel de întrebări. Deci, dacă nu te vei mai separa de Viaţă, nu vor mai apărea întrebări despre Viaţă sau despre orice altceva, care să te arunce în mocirla neplăcută a zarvei şi îngrijorării lăuntrice. Astfel, vei rămâne în Pace.

Aşadar, scopul vieţii este să-ţi topeşti viaţa ta în Viaţă, pentru ca să nu mai fi necăjit de astfel de întrebări chinuitoare. Atunci vei rămâne ca Viaţa sau Pacea însăşi. Prin urmare, scopul vieţii este Viaţa.

Î.: Găsesc cuvintele lui Bhagvan cam enigmatice.

B.: Fă o plimbare în jurul Dealului [Arunachala] în seara asta. Vei găsi liniştea pe care o cauţi.

Î.: Voi proceda conform recomandărilor. Este acest Deal Dumnezeu? [N.tr. – Arunachala este considerat unul din cei cinci munţi sacri ai Indiei]

B.: Da.

Î.: Nu este totul Dumnezeu?

B.: Toate părţile corpului tău sunt formate – în mod egal – din elementele oxigen, carbon, hidrogen şi azot. Dar poţi folosi anusul pentru a mânca şi gura pentru excreţie?

Î.: [râde impertinent] Până acum nu am încercat propunerea asta inedită... Deci acest munte joacă un rol special în destinul spiritual al omenirii?

B.: Fără îndoială.

Î.: Acest munte dăruieşte Jnana celor care se gândesc la El chiar şi o singură dată?

B.: Cel puţin, într-un final, dacă nu mai devreme.

Î.: Care este legământul care trebuie urmat pentru a câştiga Jnana-siddhi [puterea cunoaşterii transcendentale] de la acest munte?

B.: Totalul abandon de sine.

Î.: Care înseamnă ce?

B.: Încetează complet să te mai îngrijorezi de orice. Fie ce-o fi. Ce-o să vină, las' să vină. Ce se duce, las' să plece. Vezi ce rămâne.

Î.: De fapt, îmi cereţi să-mi abandonez viaţa, domnule.

B.: Da. «Cine îşi va păstra viaţa, o va pierde; iar cine îşi va pierde viaţa pentru Mine o va câştiga.»

Î.: [din nou, cu acelaşi râs insolent] Pot să ştiu de ce aş vrea să-mi pierd viaţa de dragul dv.? Îl asigur pe Bhagavan că sunt în deplinătatea facultăţile mele mentale, în ciuda faptului că am venit aici.

B.: Cel care vrea Nemurirea trebuie să piară.

Î.: Atunci care mai e rostul Nemuririi?

B.: Nemurirea este deja nemuritoare. Mortalitatea ta este obstacolul în calea Realizării nemuririi. Ucide acea mortalitate şi nemurirea străluceşte de la sine.

Î.: Cum să fac asta?

B.: Pune întrebarea „Cine sunt eu?”. Nu e important cum o rosteşti sau o mentalizezi. Tu spui „eu sunt”. Află cine „este”. Găseşte sursa gândirii. Rămâi acolo odată pentru totdeauna.

***

Pag. 1414

Î.: De ce permite Dumnezeu ticăloşilor şi perverşilor să existe în lume? El este atotputernic, nu-i aşa? Oare n-ar trebui El să scape de astfel de persoane printr-o singur gest?!

B.: Binele şi răul sunt termeni relativi.

Î.: Cunosc acest argument; este mereu folosit de filozofi pentru a răspunde la întrebarea de ce Dumnezeu permite să existe răul în lume. Dar unele persoane sunt absolut odioase. Poate nega Bhagavan acest fapt?

B.: Lasă-L pe Dumnezeu să aibă grijă de creaţia Sa. Ocupă-te de tine în primul rând. Numai răul poate vedea răul. Tu eşti perfect?! Cel care este El Însuşi perfect vede perfecţiune şi numai perfecţiune peste tot. Cel care vede imperfecţiunea o vede doar pentru că el însuşi este imperfect.

Swami Vivekananda a spus: «Cum ai putea vedea răul în afara ta, dacă n-ar fi în interiorul tău?».

Pentru Jnani, lumea debordează de perfecţiune pretutindeni; El nu poate vedea decât perfecţiunea. Prin urmare, ţine minte: Pretutindeni, în toate şi întotdeauna, TOTUL ESTE BINE.

Î.: Care este scopul vieţii?

B.: Scopul este să-ţi pui această întrebare şi să afli singur răspunsul.

Î.: Dar care este răspunsul la întrebare? Îmi recunosc neputinţa de a găsi singur răspunsul. Prin urmare, vă cer ajutorul.

B.: Ideea că ar exista „cineva” care trăieşte o „viaţă” a sa este iluzorie, falsă şi greşită. Viaţa, care înseamnă Conştienţa Absolută, nu poate căuta şi nici nu caută motivul propriei Sale existenţe. Nu există nimic separat de Viaţă, astfel încât un astfel de element „autonom” să ridice această problemă. Deci, întrebarea nu se poate ivi deloc.

Adevărata Viaţă nu are şi nu poate avea vreun scop sau obiectiv; este Fericire fără efort şi fără voinţă. Dar ceea ce, în mod evident, înţelegi prin „viaţă” este viaţa ta. Mă întrebi de motivul existenţei tale trupeşti, imaginându-ţi că tu ai fi trupul. De fapt, fiindcă te identifici cu corpul

care s-a născut, mă întrebi de ce te-ai născut „tu". Dar este corpul acest „tu"? Întreabă oare corpul: „Scuzaţi-mă, domnule amabil, vă rog să-mi spuneţi de ce exist şi de ce m-am născut?"?! Nu. Atunci, cine pune întrebarea?

Î: Bhagavan a transformat inteligent întrebarea mea iniţială în obişnuita sa „Cine sunt eu?"!

B.: Orice întrebare, dacă este analizată suficient de profund, se reduce la această interogaţie. Întrebi de scopul vieţii, pentru că ai impresia greşită că existenţa ta corporală ar fi reală. Întrebarea ta despre viaţă se referă la viaţa lumească sau la existenţa corporală, deoarece această întrebare nu poate apărea niciodată cu referire la Existenţa Absolută: căci cine ar fi acolo să întrebe ceva?!

Deci, întrebând care-i scopul vieţii tale, fără îndoială că întrebi de ce te-ai născut. Îmi spui: „M-am născut. Spune-mi de ce." Iar eu îţi spun: „Nu te-ai născut niciodată. Tu eşti Cel Nenăscut. Înţelege asta." Doar dacă naşterea ta ar fi avut loc într-adevăr, atunci ne-am fi întrebat de ce a avut loc.

Î.: Dar acest trup s-a născut! Este un fapt! Cum se poate nega?!

B.: Corpul şi Sinele nu sunt unul şi acelaşi lucru. Trupul s-a născut şi va pieri. Sinele nu s-a născut niciodată, nu se schimbă şi nu piere niciodată.

Î.: Care este dovada că nu sunt acest corp? Când merg sub soarele fierbinte, simt căldura pe pielea mea, nu pe a altcuiva. Când înot într-un râu, simt umezeala şi răceala apei pe pielea mea, nu pe a altcuiva. Atunci cum aş putea spune că acest trup nu sunt eu?! Nu sună aiurea să spun aşa ceva?!

B.: Este posibil să ai senzaţii similare şi în visele tale. Oare asta înseamnă că visele tale sunt reale?!

Î.: Atunci este lumea un simplu vis?

B.: Fără îndoială.

Î.: Dar eşti aici! Înseamnă că visăm amândoi acelaşi vis? Nu este oare o coincidenţă cam mare că atâţia oameni din această lume visează exact aceeaşi lume – acelaşi soare, aceeaşi lună, acelaşi Tiruvannamalai, acelaşi Bhagavan etc.?

B.: Totul, inclusiv ceilalţi oameni de care aminteşti, este propria Ta creaţie mentală. Acesta este propriul tău vis, de la un capăt la altul.

Î.: Inclusiv Bhagavan care-mi spune asta acum?

B.: Absolut.

Î.: Ce dovezi m-ar putea face să cred în această explicaţie?

B.: Ţi s-a cerut să crezi în ceva? Păstrează o minte deschisă. Simpla acceptare că se poate ca totul să fie ireal sau un vis este suficientă pentru a te face să vezi Adevărul în cele din urmă. Este nevoie de un mare efort mental pentru a percepe că există o lume. Când orice posibilitate de un asemenea efort va dispărea complet, nu va mai rămâne nicio lume. Atunci este Realizat Sinele.

***

Graţia Guru-lui şi gura tigrului

Selecţii din pag. 436-439, 420-421

Pag. 436-439

Î.: Termenii de Aham-sphurana [licărirea Sinelui] şi Sahaja-asamprajnatha-samadhi [unitatea cu Dumnezeu] sunt sinonimi. Am dreptate?

B.: Nu.

Î.: De ce nu?

B.: La un moment dat, după ce se aprinde focul sub o oală cu apă, va rămâne doar oala goală. Cu toate acestea, spaţiul din interiorul vasului poate fi oricând umplut din nou. Însă dacă vasul este sfărâmat în bucăţi, nu mai rămâne niciun spaţiu în care să torni ceva.

Sphurana [licărirea] indică faptul că golirea vasului este aproape de finalizare. *Sphurana* înseamnă nu doar claritatea în starea de Conştienţă-Subiectivă-susţinută-fără-efort-sau-voinţă; ci invocă şi un răspuns din Profunzimi; putem spune că ea cuprinde un aspect transcendental; dar chiar şi aşa, este încă o stare de subtilă dualitate.

Dualitatea încetează numai după ce mintea a fost iremediabil distrusă. Menţinerea neîntreruptă în *sphurana* este posibilă numai după ce ego-ul s-a predat, în cele din urmă. Numai cel aflat într-o asemenea stare fără de ego este eligibil să se trezească în Jnana. Cel lipsit de ego nu poate dori nici Jnana şi nimic altceva. De aceea se spune că cei care vor Jnana nu o capătă. Aşadar, când, în cele din urmă, Jnana apare, nu mai are nicio importanţă pentru aspirant. Jnana străluceşte la mult timp după ce ego-ul a capitulat definitiv.

Î.: Focul de sub oală este Graţia Guru-lui. Corect?

B.: Da.

Î.: Oala este mintea. Nu-i aşa?

B.: Da.

Î.: Conţinutul vasului sunt turbioanele minţii. Am înţeles corect?

B.: Da.

Î.: Poate fi spartă oala cât timp conţinutul său nu s-a evaporat complet?

B.: De obicei, este imposibil. Nu este bine ca distrugerea minţii să fie forţată brusc. Mintea trebuie să scadă şi să scadă şi, numai după ce a fost redusă la un punct minuscul, incapabil să se mai opună, atunci este distrusă de Sine.

O maşină circulă cu o viteză foarte mare. Dacă se ciocneşte brusc cu un obstacol mare şi greu ivit de după colţ, ce se va întâmpla?

Î.: Pasagerii maşinii vor fi toţi ucişi.

B.: Dar dacă şoferul apasă pe frână încet şi constant pe o anumită distanţă până la colţ, reducând astfel viteza înainte să întâlnească obstacolul?

Î.: Nu li se va întâmpla nimic.

B.: Tot aşa e şi cu mintea. De-a lungul a nenumărate naşteri, ţi-ai hrănit obiceiurile mentale. Nu vor capitula fără luptă. Lupta implică durere. Durerea este inevitabilă. De asemenea, aceste obiceiuri nu vor dispărea peste noapte; nu te aştepta să dispară brusc.

Vei avea nevoie de răbdarea păsării care şi-a depus ouăle din greşeală în timp ce zbura peste ocean şi apoi, neputându-se scufunda până în adâncimile oceanului, a continuat să bată intens din aripi peste suprafaţa valurilor, în speranţa că, într-o bună zi, efortul ei ar putea usca oceanul şi să-i dezvăluie puii.

Î.: Este absurd. Cum ar putea reuşi efortul păsării?

B.: A spune: „Voi ajunge la Sine cu mintea” este la fel de ridicol.

Î.: Dar atunci cum voi atinge Jnana? Văzând chipul nobil şi sfânt al lui Bhagavan, sunt şi eu inspirat să devin un Jnani ca el. Este oare greşită această ambiţie?

B.: Dacă vrei Realizarea, trebuie să fii pregătit să renunţi irevocabil la tot ceea ce crezi că ai, în primul rând, la tine. Va trebui să renunţi până şi la cel mai preţios lucru în ochii tăi. Acesta nu-i un sfat de a te îndepărta fizic de mediul în care trăieşti. Contează doar ca mintea să fie izolată de lumea sa familiară de percepţii senzoriale şi fabricaţii intelectuale şi să fie azvârlită în Inimă.

Î.: Atunci cum îmi voi cultiva detaşarea faţă de lume?

B.: Este nevoie de non-ataşament, nu de detaşare, care nu-i decât ataşamentul faţă de „virtutea" non-ataşamentului sau aversiunea faţă de „viciul" ataşamentului; non-ataşamentul implică inclusiv a fi non-detaşat. Singurul non-ataşament autentic este absenţa modificărilor minţii [*chitta vritti nirodha*].

Î.: Dacă renunţ la pasiunea faţă de lucrurile lumii, dacă renunţ mental la tot ceea ce cred că deţin sau preţuiesc, mi se va conferi Jnana în schimb?

B.: În schimb, ai putea obţine Jnana sau nu: chestiunea rămâne la mila Puterii Superioare. Renunţând la tot, trebuie să renunţi şi la ambiţia ta pentru Jnana. Atunci nici această întrebare nu mai poate apărea.

Î.: Sunt nişte condiţii foarte dure.

B.: Da. Dar ţi-a ţinut cineva cuţitul la gât şi te-a forţat să Realizezi Sinele?! Adevărul este că cei care înnebunesc de durerea *samsarei* ating inevitabil Realizarea. Când existenţa lumească a devenit cu totul intolerabilă şi chiar de neconceput, atunci Realizarea nu este departe.

Cât încă mai socoteşti *samsara* [iluzia] ca fiind acceptabilă, îţi va fi posibil să obţii Realizarea?! Cel care nu recunoaşte adevărul limpede că *samsara* este un blestem, nu o binecuvântare, poate el să obţină Realizarea?! Unii văd clar natura otrăvitoare a *samsarei*; la aceştia Realizarea ajunge într-o clipă.

Alţii stau pe gânduri: „Oare ce practică voi urma pentru a Realiza Sinele? Să practic tehnica lui Sri Ramana Bhagavan sau tehnica lui Sri Aurobindo?" Şi aşa mai departe.

Dacă îţi pică în mână o bucată de cărbune aprins, primul tău instinct va fi să-i dai drumul sau să te gândeşti: „Stau să mă întreb dacă este cărbune, turbă sau cocs ..."? Cu toate acestea, oamenii reuşesc să se ţină cu dinţii de *samsara* – de ce? Deoarece *avidya maya* [iluzia ignoranţei] îi protejează ca o mănuşă de impactul durerii. Dacă ar simţi durerea

neatenuată, din plin, ar renunţa la chinuri imediat, iar Realitatea n-ar mai avea contrapartea sa fictivă – *maya* [iluzia].

Deoarece, la prima vedere, durerea îi pare omului suportabilă şi este alternată cu aşa-numitele plăceri, care, fără să-şi dea seama, sunt doar o durere deghizată, omul se păcăleşte singur crezând că, ţinând bucata de cărbune incandescent care i-a fost înmânată cu forţa, îndeplineşte o faptă eroică, plăcută, numită viaţă, iar ca răsplata se va bucura de aşa-zisa plăcere.

Astfel, omul obişnuit, deşi îşi imaginează că o duce bine, trăieşte în suferinţă tot timpul, fiindcă îşi ignoră adevărata lui natură de Beatitudine Absolută. Omul este făcut să creadă că *samsara* este cumva „suportabilă"; iar din acest motiv, nu depune niciodată efort să iasă din ea.

Când Graţia Guru-lui intră în funcţiune, mănuşa ignoranţei începe să se sfâşie. Atunci norocosul destinat distrugerii totale în timpul acestei vieţi începe să sufere ca niciodată. Vechea lui părere despre *samsara* încearcă să-l convingă că aceste circumstanţe nefavorabile sunt doar nişte nori trecători şi că, în curând, lucrurile se vor îmbunătăţi; numai că nu apare niciun semn de îmbunătăţire.

Între timp, spărtura din mănuşă a devenit mai mare; mâna se zvârcoleşte arsă de flăcări insuportabile a ceea ce omul considerase înainte, cu naivitate, doar o „provocare". În cele din urmă, exact când mănuşa se crapă complet, el înţelege că e inutil să se mai împotrivească şi aruncă cu dezgust jăraticul incandescent numit *samsara*.

Acesta este secretul despre cum Graţia Guru-lui aduce Realizarea: el nu aduce Realizarea de nicăieri; ci doar îndepărtează obstacolele din calea Ei, grăbind capitularea absolută a devotului. Chiar înainte de naşterea acestuia din urmă, binevoitorul şi milosul *Sat-guru* face o abilă selecţie din karmă, care în această viaţă să-i declanşeze Eliberarea acestui devot inocent, care şi-a pus toată încrederea în El.

Pentru a-l face să se predea la picioarele Sale cu inima, sufletul, mintea şi trupul, îl bombardează fără milă şi brutal numai cu nenorociri, îl îngenunchează complet şi astfel îi strecoară o puternică aversiune şi dezgust faţă de *samsara*. *Sat-guru* îşi ia libertatea de a adopta această abordare radicală numai în cazul acelor devoţi care şi-au pus complet viaţa în grija Lui.

Celorlalţi, le spune politicos: „Vă rog să continuaţi practica" şi apoi tace. Să ştiţi că, dacă *Sat-guru* a decis să acorde Eliberarea unui devot, nici zeul Brahma nu poate ridica vreo obiecţie. Prin urmare, singura

modalitate sigură de a obţine Eliberarea este să câştigi Harul *Sat-guru*-lui.

Î.: [vărsând lacrimi de emoţie] Da, acum sunt pregătit să renunţ complet la samsara. Te rog fă cu mine ce vrei. Te rog să aduci nenorocirea în viaţa mea, dacă este necesar. Nu mă voi supăra. Vreau să ajung la Realizare cumva chiar în această viaţă. Sunt gata să plătesc orice preţ. Fie ca tot ceea ce am considerat vreodată a-mi aparţine să fie ars şi redus la cenuşă. Fie să mor ca un lepros. Dar, o! rogu-te, fă să primesc Realizarea în această viaţă!

Omul primi nişte apă de băut de la însoţitorul lui Bhagavan şi în curând se calmă. Bhagavan zâmbi, dar nu spuse nimic.

***

Pag. 420-421

Î.: A reuşit cineva să câştige admiraţia lui Maharshi?

B.: O! da.

Î.: Cine?

B.: Tu.

Î.: [faţa i se luminează de bucurie fudulă, dar reuşeşte să rostească cu decenţă] Cum se poate asta? Sunt o creatură extrem de lipsită de valoare. Chiar şi după ani de zile de când tot vizitez pământul sacru din Tiruvannamalai, am rămas o persoană neiluminată.

B.: Aşa este.

Î.: Nu înţeleg. nu sunt bun de nimic. Ce ar putea admira la mine marele Maharshi?

B.: Tenacitatea şi perseverenţa ego-ului tău. Această creatură slabă [Ramana] a venit aici şi a fost cucerită şi învinsă într-o clipită. Dar tu ai reuşit să rezişti atât de mult timp împotriva puterii infinite a [muntelui] Arunachala. Şi încă continui să lupţi. Pari neobosit. Cât de puternic eşti, mai ales în comparaţie cu acest fricos care a renunţat fără luptă de îndată ce doar a auzit numele acestui munte! Cu totul admirabil. Ce putere şi rezistenţă imensă îţi caracterizează persoana! Până şi zeii te invidiază pentru asta... [râde] ☺

Î.: [dezamăgit] O! înţeleg; Maharshi îşi bate joc de mine...

B.: [râzând] O! nu. Nu-i o ispravă uşoară să persişti în această greşeală. Nu-i o glumă să te războieşti neobosit cu Domnul Arunachala Însuşi. El doreşte să-ţi devore sufletul, dar tu ai reuşit să-i rezişti atât de mult timp şi continui să i împotriveşti cu putere.

Eu am capitulat din momentul în care i-am auzit numele. Slăbiciunea mea este proverbială. Dar uite ce putere ai tu! Din ceruri,

îngerii te privesc uimiţi, gândind: „Iată un om care pare un prilej de poticnire pentru puterea Domnului Însuşi!”... ☺

Î.: În cele din urmă, voi pierde, nu-i aşa?

B.: Da, în cazul tău, este o simplă chestiune de timp. Odată ce capra a ajuns între fălcile tigrului, capra nu va mai rămâne vie. Unele capre au înţelepciunea să priceapă că ar fi inutil să se lupte cu un inamic atât de puternic şi de masiv şi, după una sau două încercări de eliberare, nu se mai zbat; atunci tigrul îşi răsuceşte imediat fălcile şi îi rupe gâtul, iar agonia celuilalt animal se termină rapid.

Alte capre continuă să se zbată până când pierd atâta sânge încât, în cele din urmă, devin inconştiente. Şi în aceste cazuri stă în puterea tigrului să pună capăt suferinţei caprei, dar din moment ce capra vrea să se joace pentru o vreme, nu-l deranjează puţină distracţie. La urma urmei, pe capră nu pare să o deranjeze durerea, ba poate că îi place chiar; atunci de ce lui, tigrului, ar trebui să-i pese?! Poate că este ultima dorinţă a caprei de a se juca de-a evadarea; de ce să i-o refuze sărmanei făpturi condamnate?!

Oricum, indiferent ce fel de capră ar fi, odată ce i-a intrat capul în gura tigrului, soarta îi este pecetluită. La unele, agonia durează mai mult decât la altele; ceea ce este irelevant, deoarece finalul este acelaşi pentru toate caprele prinse: anihilarea. Trebuie să recunoaştem că acest tigru este foarte pretenţios la selecţia prăzii; dar odată ce şi-a ales-o, este începutul sigur al sfârşitului inevitabil...

***

Î.: Parabola mi se pare fascinantă. Moartea între fălcile tigrului înseamnă Realizarea! Am dreptate?!

B.: Da.

Î.: Capra este ego-ul. Am dreptate?

B.: Da

Î.: Tigrul este privirea plină de Graţie a Guru-lui, aşa cum a menţionat Bhagavan în „Nan Yar” [Cine sunt eu?]? Am dreptate?

B.: Aici s-a explicat puterea mântuitoare a Dealului Arunachala.

Î.: Vreau şi eu să fiu ales ca pradă.

B.: Vino lângă acest Deal cât de des poţi. Este suficient.

***

[N.tr.: Dealul Arunachala este mai cunoscut turiştilor sub numele de Annamalai.]

Răspunsul stă în întrebare

Selecţii din pag. 468-470

Î: Învăţătura dv. este aceeaşi cu cea a lui Sri Ramakrishna?

B.: Absolut.

Î.: Dacă Adevărul este că Eu-sunt-Dumnezeu, asta nu seamănă a aroganţă?

B.: Nu înseamnă că tu – aşa cum te imaginezi că eşti – ai fi Dumnezeu. Ci înseamnă că Dumnezeu este adevăratul „Eu".

Î.: Există un sine care e totuna cu personalitatea şi se ataşează de corp. El este cunoscut sub numele de minte. Apoi mai este Parabrahman [Fiinţa Supremă] menţionată în Vedanta, care este Esenţa Impersonală a omului. Care este sinele meu adevărat? Pot avea mai mult de un sine?

B.: Mintea este o fantomă. În Esenţa Impersonală, mintea nu se găseşte nicăieri.

Î.: Cum să ajung la Ea?

B.: Deja nu există nimeni care să ajungă la Ea. Prin urmare, nu are rost să vorbim de vreo ajungere. Recunoaşte-te învins şi lasă Lumina să strălucească. Capitulează ca minte şi străluceşte ca Sine.

Î.: Practic, care este metoda?

B.: Interogaţia „Cine sunt eu?”.

Î.: Dar şi această interogaţie se face numai cu mintea.

B.: Începe, fără îndoială, în minte. Se termină cu dispariţia minţii.

Bhagavan îi ceru lui Chadwick să-i citească în franceză „Cine sunt eu?”. Omul ascultă cu atenţie, înclinându-şi capul astfel încât urechea lui stângă să audă mai bine cuvintele lui Chadwick. Nu după mult timp, scoase din haină o mică trâmbiţă şi şi-o vârî în ureche, îndreptată către Chadwick. Bhagavan se uită la feţele surprinse din sală şi râse.

Î.: Cu ce autoritate afirmaţi că lumea este un vis? Adică, unde este dovada?

B.: Ai existat în somnul profund?

Î.: Da.

B.: Exişti acum?

Î.: Da.

B.: Şi care este diferenţa [în cele două stări]?

Î.: Nu sunt conştient de lume şi de trupul meu [în somn].

B.: A fi conştient de trup şi lume se numeşte visare. Fii inconştient de ele chiar acum. Aceasta este cu adevărat Jnana sau Realitatea. Numai aceasta este starea de Veghe adevărată.

Î.: Dar cum să numim această lume un „vis”?

B.: De ce nu?!

Î.: Sunt atât de mulţi oameni pe Pământ. Dacă este un vis, al cui vis ar fi?

B.: Al Tău.

Î.: Dar de ce să mă aleg pe mine în mod special? De exemplu, poate fi chiar visul amabilului domn Chadwick de aici.

B.: Numai Tu eşti aici.

Î.: Dar dumneata, domnule?

B.: Nu, nu sunt aici sau acolo. EU SUNT. Nu există nici aici, nici acolo, nici altundeva. EU SUNT CEEA CE ESTE.

Î.: Nu înţeleg.

B.: Dovezile produse de organele senzoriale sunt de natură pur mentală. Toată cunoştinţele despre multiplicitate sunt informaţii mentale fictive. Doar Fiinţa ta este Reală. Nu există nimic altceva.

Î.: Vreau dovezi.

B.: Dacă ţi se oferă dovezi, cum le vei putea admite?

Î.: Nu înţeleg.

B.: Dacă ţi se va oferi vreo dovadă, va consta doar în informaţii mentale.

Î.: Atunci, ce se poate crede a fi adevărat?

B.: Orice se crede este doar fals. Adevărul este doar Existenţă.

Î.: Cum să ating această Existenţă?

B.: Renunţând la ideea că ar fi ceva de atins şi la toate celelalte idei.

Î.: Practic, cum pot face asta?

B.: Întreabă-te „Cine sunt eu?".

Î.: Repetarea silabelor sacre nu ar putea fi de ajutor? Oare incantaţiile sacre ale religiei tale nu deţin un fel de putere spirituală latentă? Prin deblocarea acestei energii nu am putea ajunge la starea de Iluminare?

B.: Ţi s-a prezentat metoda directă.

Î.: Celelalte sunt secundare sau ocolişuri?

B.: Da.

Î.: Un căutător al Iluminării trebuie să urmeze restricţii alimentare? Pot să mănânc carne de porc?

B.: Încearcă să trăieşti cu cereale şi fructe.

Î.: Interogaţia „Cine sunt eu?" se poate face doar în prezenţa dumneavoastră? Dacă o fac, să zicem, la Nantes, aş putea reuşi să mă iluminez? Este nevoie de prezenţa dv. fizică pentru a avea succes în practică?

B.: Mintea este cea care contează. Dacă mintea este menţinută constant introvertită, astfel de întrebări nici măcar nu pot apărea.

Î.: Este permisă închinarea sau chiar credinţa într-un Dumnezeu personal?

B.: Da.

Î.: Nu zădărniceşte progresul către Iluminare?

B.: Când devii suficient de copt, nu vei mai simţi că tu eşti cel care te rogi.

Î.: Filantropia este doar o distragere a atenţiei sau oamenii care suferă trebuie ajutaţi?

B.: Depinde de temperamentul şi psihicul individului.

Î.: Înţeleg. Dar în cazul meu?

B.: Când vezi suferinţă, ce gând îţi trece mai întâi prin minte?

Î.: „Mi-aş fi dorit ca Dumnezeu să fi creat o lume fără suferinţă."

B.: Cei destinaţi să ajute gândesc imediat: „Să văd ce pot face aici...".

Î.: Este nevoie să renunţ oficial la afilierea mea publică la „Templul La Rochelle"?

B.: Nu.

Î.: Câteodată mă sperii când sănătatea mi se înrăutăţeşte. Cum să nu mai am astfel de temeri?

B.: Ştii deja că acest trup vremelnic, format din elemente, va fi cu siguranţă distrus într-o zi. De ce să te vaiţi de ceea ce este inevitabil?!

Î.: Dar cum să ţin frica la distanţă?

B.: Neidentificând Sinele cu corpul sau mintea.

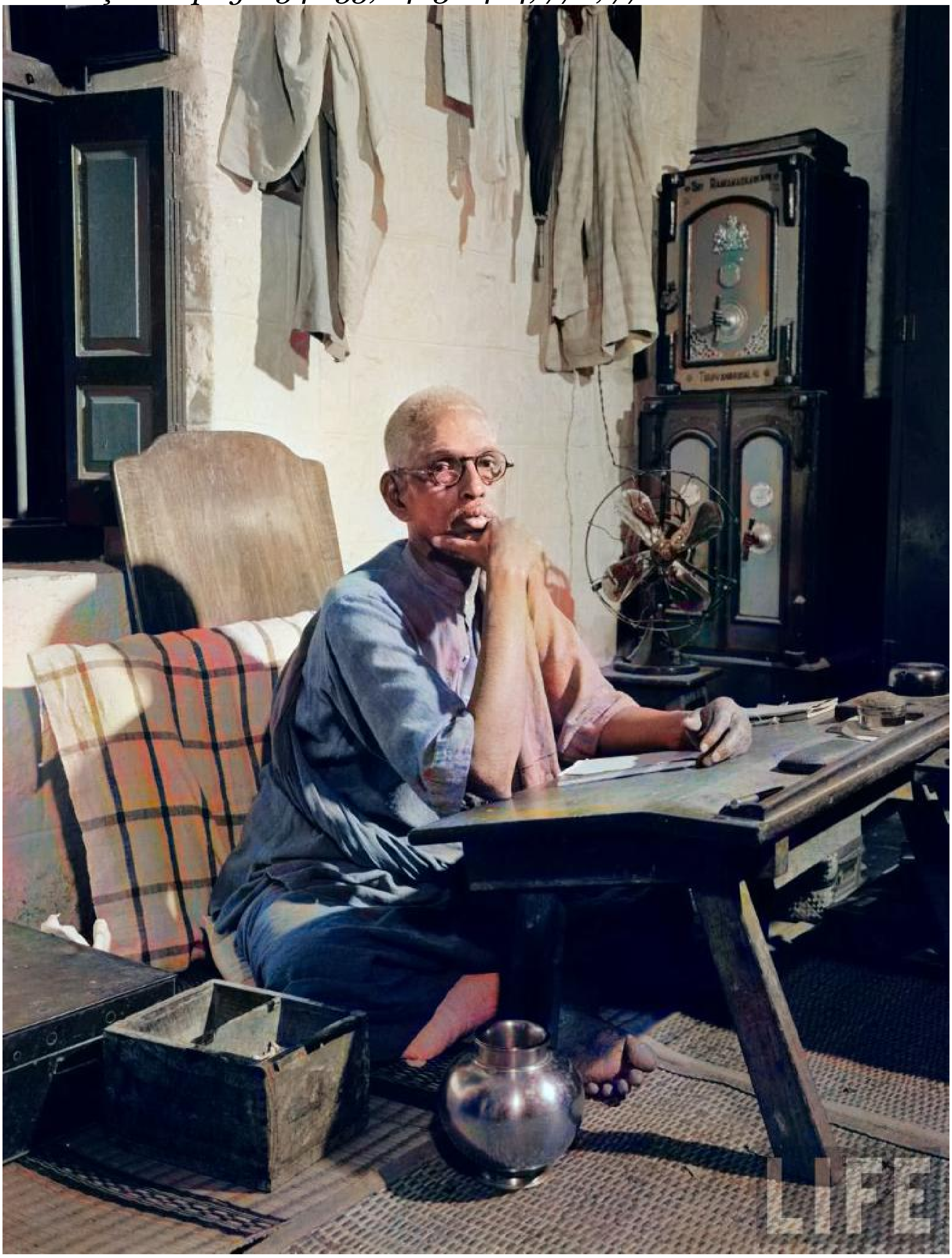
Î.: Şi cum să scap de această confuzie?

B.: Realizând mereu interogaţia „Cine sunt eu?”

***

Vichara, investigaţia de sine

Selecţii din pag. 154-155, 1423-1424, 770, 772

Pag. ?

Î.: Care sunt indiciile pe baza cărora îmi voi putea da seama dacă fac corect vichara [investigarea de sine]?

B.: Dacă *vichara* are ca rezultat o stare în care mintea se identifică cu pura Conştiinţă Subiectivă, atunci ai făcut-o corect. Totuşi, nu este

uşor pentru un novice să-şi dea seama, din cauză că el o confundă adesea cu starea de toropeală.

Când mintea se identifică cu pura Conştiinţă Subiectivă, ea sclipeşte indubitabil ca „eul-Eu" [Sinele]. Deci, răspunsul final la întrebarea ta este: *vichara* este făcută corect atunci când conduce la *Aham-sphurana* [licărirea Sinelui].

Î.: Şi cum voi recunoaşte „licărul" lui Aham-sphurana?

B: Nu ai cum greşi atunci când experienţa are loc cu adevărat. Orice descriere nu este doar inutilă, ci şi contraproductivă, pentru că atunci când aude descrierea lui *Aham Sphurana*, mintea răsuceşte şi distorsionează obişnuita percepţie a lumii, astfel încât să se potrivească perfect cu descrierea: asta, din cauză că mintea nu se lasă distrusă.

De asemenea, chiar dacă ai auzit vreo descriere a experienţei *Aham Sphurana* oferită în această sală, te rog să nu te oboseşti să o memorezi. Când Sinele licăreşte cu adevărat, vei şti cu siguranţă. *Aham Sphurana* nu are nevoie de o confirmare intelectuală. Este o experienţă directă a Sinelui, depăşită doar de *Sahaja-sthiti* a unui Jnani.

***

Pag. ?

Î.: Este Aham-sphurana trăită doar de sufletele mature?

B.: Da.

Î.: Dar ceilalţi ce trebuie să facă?

B.: [zâmbind] Să se maturizeze!

Î: Cum?

B.: Calea este practica *vichara*.

Î: Acum aş dori să pun o întrebare puţin diferită, dar înrudită. Vă rog să-mi spuneţi cum pot afla cât de mult progresez în practica vichara?

B.: Criteriul după care poţi afla cât de eficient eşti în practica *vichara* este cât de mult timp poţi menţine mintea într-o stare de identificare cu pura Conştiinţă Subiectivă.

Mai concret, progresul e dat de gradul de absenţă atât a gândirii [imaginării unui lucru sau altuia], cât şi a moleşelii mentale. Cu toate acestea, dorinţa de a progresa este ea însăşi o piedică – aşa că scapă de ea. Pune-ţi întebarea cine este acela care vrea să îşi măsoare progresul.

***

Pag. 154-155

Chadwick: [nefericit] Stau aici de luni de zile. Nu văd nicio îmbunătăţire la mine. Ba chiar, starea mea pare să se înrăutăţească. Gândurile îmi alunecă ca pe ceară. Folosesc constant metoda vichara a lui Bhagavan. Cu toate acestea, puterea armatei de gânduri care mă atacă zi de zi nu scade. Vreau cu disperare să Realizez Sinele în această viaţă. Sau, dacă mă voi naşte din nou, Bhagavan trebuie să fie şi el de acord să renască pentru a mă ajuta să Realizez Sinele în viaţa următoare. Fără Bhagavan ce pot face?

Cineva din spatele Sălii strigă: „El este un *jivan-mukta* [fiinţă deja eliberată]. Cum s-ar mai putea El naşte iarăşi în viitor? Nu-i asta o sugestie absurdă?!" Chadwick îl ignoră.

B.: Renunţă la ideea că lupţi pentru Realizare.

Ch.: [Îngrozit] Ce?! Bhagavan mă pune să abandonez căutarea? A decis El că nu sunt vrednic de Realizare?

B.: Ai fost atent la ce ţi s-a spus? Nu ţi s-a cerut să renunţi la căutare. Ţi s-a cerut să renunţi la ideea falsă că ar exista un „tu" care încearcă să se unească cu un „super-tu".

Ch.: Da, unirea lui jivatman cu paramatman.

B.: Oho! Ai prins deja aceşti termeni. Chiar ieri am explicat. Cel care afirmă sau crede în existenţa lui *jivatman* [sinele uman] nu va Realiza niciodată Sinele.

Ch.: Păi, dacă jivatman nu există, atunci aspirantul ce este?

B.: Exact.

Ch.: [posomorât] Nu înţeleg nimic.

B.: Scapă de credinţa în existenţa eu-lui personal. Pui acum întrebări doar pe baza acestui fundament greşit.

Ch.: Dar trebuie să continui cu disciplina spirituală!

B.: Care este obiectivul disciplinei?

Ch.: Distrugerea eu-lui.

B.: Nu, depăşirea ideii că el ar exista.

Ch.: Deci, dacă scap de ideea că exist ca persoană individuală, atunci metoda „Cine sunt eu?" nu mai este necesară?

B.: Întâi şi întâi, scapă de această idee greşită. După ce ai renunţat la ea, nu o înlocui cu nicio altă idee, cum ar fi *Aham Brahmasmi* [Eu sunt Brahman] etc. Eliberează-te de toate ideile, adică de orice identificare mentală. Lasă mintea să rămână în starea de pură Conştiinţă Subiectivă, fără a se identifica cu nimic.

Apoi, când reapar gândurile, blochează-le cu contra-gândul: „Cui a apărut acest gând?". Asta va opri dezvoltarea gândului. Apoi readu-ţi

mintea în starea sa naturală de pură Conştiinţă Subiectivă. Aceasta este calea.

***

Pag. ?

Chadwick.: Lui Bhagavan i se atribuie spusele că cei care intenţionează să urmeze cu succes vichara trebuie să aibă anumite calităţi. Poate Bhagavan să explice care sunt aceste calităţi?

B.: Este suficient să recunoaştem intuitiv că cele trei stări [veghe, vis, somn] sunt fenomene trecătoare fără vreo realitate. Dar, din nou spun, o astfel de intuiţie apare spontan ca urmare a practicii statornice a *vicharei*. Deci, în vederea practicii, chiar că nu-i nevoie să stai să te gândeşti la nesfârşit dacă eşti destul de competent pentru a continua practica cu succes. Dacă vezi că te atrage, cu siguranţă poţi continua să faci *vichara*.

***

Pag. 1423-1424

Î.: Înainte de a începe vichara, este necesar să mă pregătesc cu practici preliminare, cum ar fi tehnici de respiraţie, vizualizări de imagini mentale plăcute etc.? Sau pot intra imediat în vichara?

B.: Cea mai bună pregătire pentru *vichara* este chiar *vichara*. Celelalte practici sunt pentru cei pe care — din anumite motive — *vichara* nu îi atrage.

Î.: Sunt total începător în practica spirituală. Oare să încep cu vichara? Sau ar trebui să încep cu o metodă mai uşoară, cum ar fi urmărirea respiraţiei, de exemplu, şi să trec la vichara după ce mintea s-a maturizat suficient?

B.: Nicio metodă nu este în sine uşoară sau dificilă. Depinde de temperamentul omului; ceea ce unuia îi pare uşor, altuia îi pare dificil. Ce trebuie să faci este să continui cu ceea ce te atrage. Nu contează care metodă este cea mai bună. Ce metodă te atrage?

Î: Îmi place să meditez, dar Bhagavan a opinat că vichara este singurul mijloc de a străpunge vălul ignoranţei. Deci, am tendinţa să mă acuz că urmez o metodă care, conform lui Bhagavan, nu mă duce la Realizare.

B.: Cine a spus că dezaprob alte metode? Poţi continua să-ţi urmezi metoda actuală până când vei simţi, mai mult intuitiv decât intelectual, că a sosit momentul să renunţi la ea. În acel moment, mintea va începe automat să tindă a reflecta neîncetat asupra „eu-lui”.

Fascinaţia pentru „eu” conduce la *vichara* spontană. *Vichara*, dacă nu este făcută de plăcere, nu aduce un rezultat de succes. Dacă o aşchie de lemn ţi se înfige în gingie, limba ta va încerca automat să o scoată, fără să fie nevoie de vreun efort conştient din partea ta.

Vichara va reuşi numai atunci când există acest grad de spontaneitate. Limba ştie că aşchia este un corp străin şi trebuie să fie scos de acolo. Va lupta până când corpul străin se va desprinde. În mod similar, mintea trebuie să distingă în mod natural ego-ul, căruia îi datorează aparenta ei existenţă, ca fiind o entitate străină.

Această perspicacitate va veni numai după o practică îndelungată. Practica poate lua orice formă care te atrage. Indiferent de calea pe care o urmezi acum, ea te va conduce de la sine către *vichara* la momentul oportun, cu condiţia să fii sincer şi hotărât în efortul tău.

***

Î: Când apar gândurile, trebuie să-mi întorc atenţia înapoi la pura Conştiinţă Subiectivă. Acesta este scopul vicharei. Este corect?

B.: Ceea ce spui este *vichara*, fără îndoială. Dar ea presupune mai mult decât atât.

Î.: Vă rog să explicaţi.

B.: În loc să te concentrezi aiurea pe Sinele Absolut, care este dincolo de înţelegerea sau percepţia minţii, lucrează cu ceea ce ai. Vezi ce este ego-ul. Ce este acest „eu”? Aceasta este investigaţia necesară. Nu poate exista nicio investigaţie asupra Absolutului. Nu opera cu ceea ce este necunoscut, ci cu ceea ce ai deja: sinele egotic.

***

Pag. ?

B.: Odată ce practica *vichara* a adus un grad suficient de maturitate [stabilitate în introversie], mintea capătă aversiune faţă de gânduri şi acum se mulţumeşte să rămână cufundată în Fiinţa Sinelui.

Chiar şi atunci, totuşi, mai există „eul” subtil care observă faptul că mintea a rămas cufundată. Prinde-l şi examinează-l neîncetat – iar când el dispare, rămâne doar Jnana.

***

Pag. 770

Î.: Am tot interogat „Cine sunt eu?” de câţiva ani. Nu văd niciun rezultat. Care este motivul? Unde greşesc? Vă rog să mă ajutaţi.

B.: Ce se înţelege prin *vichara*? Oare înseamnă să te analizezi intelectual pe baza întrebării „Cine sunt eu?” ?!

Î.: Păi, nu asta înseamnă?

B.: Nu. *Vichara* este efortul de a urmări de unde vine gândul, culminând cu descoperirea sursei sale: Inima ce străluceşte prin sine, adică Fiinţa Sinelui. Penultimul triumf în *vichara* apare atunci când este nevoie de un efort mai mare pentru a părăsi Strălucirea Inimii decât pentru a te cufunda în Ea.

Dacă te păstrezi necontenit în sursa gândului, va veni o vreme când ieşirea din ea devine cu totul imposibilă; practica *vichara* caută să permanentizeze această stare. *Vichara* înseamnă să urmărim sursa gândirii, astfel încât să putem rămâne exclusiv şi permanent acolo. Practica *vichara* este, pur şi simplu, asta: caută în interior de unde ia naştere gândul; odată găsită sursa, rămâi acolo odată pentru totdeauna.

[***]

Pag. 772

Î.: Unii practică vichara pentru o perioadă scurtă de timp şi reuşesc Realizarea Sinelui. Alţii încearcă de zeci de ani, iar eforturile lor sunt răsplătite doar cu eşec. Care este explicaţia?

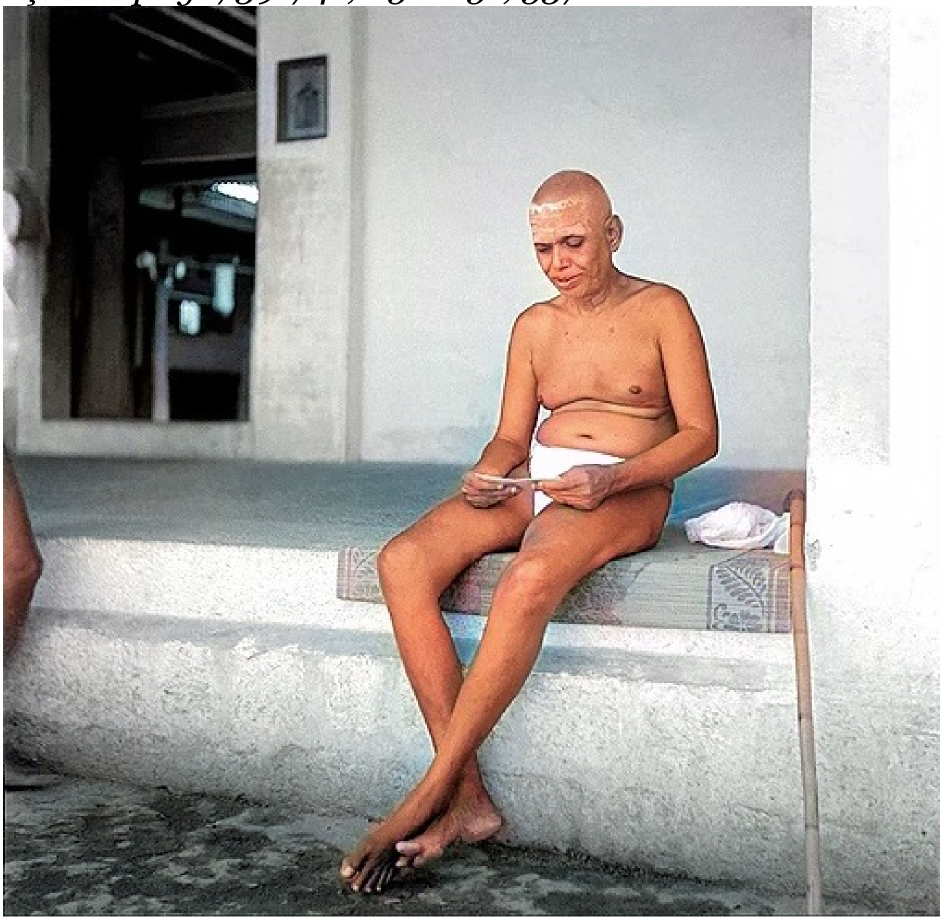
B.: Ceea ce contează este cât de introvertită este mintea. Trebuie să existe o disperare de a Realiza Sinele. Setea de a descoperi Realitatea, jinduirea, dorul arzător trebuie să aibă atâta forţă încât să prefacă mintea în cenuşă. Eforturile făcute cu jumătate de inimă nu te vor duce nicăieri.

Odată ce ştii că tot ce vezi este ficţiune, mai poţi fi mulţumit până când nu vezi Realitatea?! Cu cât simţi mai intens faptul că existenţa lumească este inacceptabilă [şi asta nu doar ca o simplă înţelegere intelectuală], cu atât ai şanse mai mari de a Realiza Existenţa Absolută. Perfecţiunea în *vairagya* [renunţarea la sine], aduce automat Jnana.

***

Meditaţia şi iubirea

Selecţii din pag. 739-741, 850-851, 537

Pag. 739-741

Î.: Nu reuşesc să-mi realizez Sinele prin intermediul meditaţiei.

B.: Unde eşti acum? Eşti în Sine sau în afara Lui? Poate exista ceva separat de Sine?

Î.: Înţeleg că Sinele este non-dual. Cu toate acestea, ignoranţa mă împiedică să realizez Sinele non-dual.

B.: Cine ignoră şi ce? Există oare două Sineşi, ca unul dintre ele să nu-l recunoască pe celălalt?

Î.: Sunt doar o fiinţă limitată şi nu Sinele nelimitat.

B.: Limitarea este doar un concept mental; este doar o idee în minte. Care este condiţia ta în somnul profund? Exişti în somnul profund. Exişti şi acum. E acelaşi tu. Dar sentimentul de limitare nu apare în somnul profund. De ce?

Î.: Pentru că acum mintea mea este activă. În somnul adânc mintea era adormită.

B.: Nu era nicio minte în somn, dar TU erai acolo. Deci, mintea vine şi pleacă, dar nu există nicio schimbare în Ceea ce eşti TU. TU, Sinele, rămâi mereu. Sinele rămâne neafectat indiferent dacă mintea este prezentă sau absentă.

Î.: Înţeleg toate aceste concepte teoretic. Dar nu pot să-mi realizez adevăratul Sine.

B.: Interiorizează-ţi mintea treptat şi vei vedea într-o zi Ce eşti cu adevărat.

Î.: Realizarea este treptată sau bruscă?

B.: Introversia minţii, care este o condiţie obligatorie pentru Realizare, este de obicei graduală. Realizarea este întotdeauna bruscă.

Î.: Meditaţia se face cu mintea. Aşa fiind, cum ar putea ea ucide însăşi mintea?

B.: Meditaţia înseamnă a te ţine de un gând, excluzându-le pe toate celelalte. Un gând le ţine departe pe toate celelalte. O minte distrată este slabă şi plină cu numeroase gânduri. O minte puternică este concentrată doar pe un singur gând. Meditaţia constantă transformă mintea slabă într-o minte puternică. Mintea este un strat de gânduri care ascunde Sinele Adevărat. Dacă rămânem constant la un singur gând, acel gând dispare în cele din urmă şi se dezvăluie fundalul etern; acesta este liber de orice gând; fundalul pe care se suprapune mintea este Fiinţa Sinelui.

Mintea absolut pură este aceeaşi cu Fiinţa Sinelui. Fiinţa Sinelui nu este aceeaşi cu Sinele, la fel cum razele soarelui nu sunt soarele însuşi. Sentimentul de fiinţare simţit de tine este doar o reflexie a Conştiinţei. Să presupunem că te uiţi la o reflexie a soarelui într-un bazin cu apă tulbure; acest lucru nu se poate compara cu experienţa de a fi soarele însuşi. Pentru a ajunge la această stare, trebuie să renunţi la identificările fizice şi mentale.

Omul ignorant crede că sinele său se limitează doar la corp, în timp ce experienţa unui Jnani este că trupul şi lumea nu pot rămâne separate de Sine. Sinele unui Jnani este infinit şi include şi corpul. Pacea beatifică a Sinelui este adevărata ta natură. Celelalte idei contrare acesteia sunt doar suprapuneri iluzorii.

Pacea nu vine de undeva de departe, prin practică. Pacea este deja prezentă. Ea nu se obţine acum. Atunci la ce-ţi foloseşte practica? Ca să renunţi la toate noţiunile tale greşite; asta e tot. Adevărata ta natură cuprinde cele trei stări şi se extinde dincolo de ele. Tu eşti, cu adevărat, Sinele fără formă. Sinele sau Inima este tot ceea ce există.

Inima nu este nici în interior, nici în exterior. Pur şi simplu ESTE. Alta nu mai există. Mintea este energia primordială a Sinelui. După

apariţia minţii, apare şi universul, iar corpul pare a fi cuprins în el. Corpul şi restul cosmosului sunt doar o apariţie în Sinele nepieritor. Corpul şi lumea sunt toate conţinute în Sine şi nu pot exista separat de Sine.

Sinele este întotdeauna acelaşi şi rămâne neafectat, indiferent dacă cosmosul sau mintea apar în el sau nu. Sinele există şi fără minte. Mintea există doar datorită Sinelui şi numai în Sine. Nu poate exista nicio minte separată de Sine. Realizarea înseamnă nerecunoaşterea minţii ca fiind separată de Sine.

Î.: Dar cum să facem meditaţia, practic vorbind?

B.: Ce este meditaţia? Este fixarea în Sine. Când apar gândurile, urmăreşte-le până la sursa lor şi continuă să rămâi în starea fundamentală a Fiinţei care serveşte ca substrat al minţii; efortul implicat în a face acest lucru este denumit meditaţie. Sinele este natura ta reală. Rămâi ceea ce eşti. Nu există niciun scop de atins. În absenţa minţii, tu eşti întotdeauna ASTA.

Î.: Gândurile vin în minte fără invitaţie. Efortul nostru este menit doar să elimine gândurile?

B.: Meditaţia făcându-se pe un singur gând, toate celelalte gânduri sunt ţinute la distanţă. Meditaţia are, pur şi simplu, un efect de respingere, în măsura în care gândurile sunt ţinute la distanţă.

Î.: Cum să fixez mintea în Sine?

B.: Nu gândindu-te la Sine, căci Sinele nu poate fi conceput de minte.

Î: În acest caz, cum să realizez meditaţia?

B: De fapt, de ce vrei neapărat să meditezi? Pentru că doreşti s-o faci, ţi se spune că ar trebui să îţi fixezi mintea în Sine. Dar ce-ar fi să rămâi, pur şi simplu, aşa cum eşti, fără să meditezi şi fără să te simţi deranjat de gândurile care se străduiesc să-ţi capteze atenţia?! Ce este mintea? Nu există aşa ceva. Când toate gândurile sunt eliminate, mintea se aşază automat în Sine.

Î.: Meditaţia asupra Sinelui este imposibilă, deoarece Sinele este fără formă. Dacă există o formă disponibilă în Sine, putem medita asupra ei cu uşurinţă.

B.: Formele sunt toate ale Sinelui. Poţi alege orice formă doreşti pentru practică. Meditaţia asupra formelor sau obiectelor concrete se numeşte *dhyana*, în timp ce investigarea non-Sinelui se numeşte *vichara*. Nu poate exista nicio investigaţie asupra Sinelui. Investigarea se face doar asupra non-Sinelui. Investigând non-Sinele, descoperim că acesta nu a existat niciodată. Şi atunci nu mai rămâne decât Sinele. Acest

proces este numit Realizare. Dar nu se obţine nimic nou. Realizarea înseamnă doar distrugerea *samskaras* [tiparele mentale].

***

Pag. 850-851

Î.: Pierderea conştiinţei corpului este o condiţie necesară pentru a experimenta ceea ce Bhagavan numeşte „aham-sphurana”?

B.: Nu. Oamenii tânjesc după o experienţă de absenţă a conştiinţei corporale fără să înţeleagă simplul fapt că ceea ce nu este permanent nu merită efortul. Chiar dacă s-ar întâmpla să rămâi cufundat în *nirvikalpa-samadhi* timp de 1000 de ani, după aceea tot va trebui să te întorci pentru a suferi triada veghe-vis-somn ca de obicei, dacă *vasanas* nu au fost distruse. Dorinţa de *nirvikalpa-samadhi* este, pur şi simplu, încă o altă *vasana* şi încă o distragere de la calea dreaptă [*vichara*] care duce direct spre Realizare. De ce tânjeşti după *nirvikalpa-samadhi*? Pentru că în mintea ta o consideri ca fiind cea mai înaltă experienţă spirituală posibilă, păstrând în acelaşi timp şi ego-ul; deşi, în principiu, putem spune că o astfel de viziune nu este greşită, totuşi, de ce ai dori să păstrezi ego-ul?

Ego-ul este un tâlhar. El îţi distruge starea naturală de fericire permanentă. În loc să vrei să guşti cum ar fi să fii lipsit de minte pentru o scurtă perioadă de timp, cu alte cuvinte, în loc să permiţi ego-ului să poftească la gustul propriei absenţe pentru o vreme, mai bine eliberează-te de ego o dată pentru totdeauna; atunci vei fi pe pace definitiv. Scopul nu este *nirvikalpa-samadhi*, ci distrugerea *vasanas*. Dacă toate vasanas sunt distruse, rămâne doar *samadhi*. Orice *samadhi* trăit cât timp *vasanas* încă sunt vii poate fi doar o experienţă trecătoare, efemeră. Nu aspira la ceea ce vine şi pleacă. Mai degrabă, fixează-ţi privirea asupra a Ceea ce-i nemişcat. Ambiţia noastră ar trebui să fie Jnana şi să nu ne mulţumim cu nimic mai puţin decât Asta.

Î.: Care este semnificaţia expresiei „prema purna thaya jnanam”?

B.: Înseamnă că Jnana nu este altceva decât Iubire.

Î.: Iubirea faţă de ce?

B.: Jnana este pur şi simplu Iubire; nu este iubirea a ceva sau de ceva.

E.Z.: În această stare nu rămâne nimic în afara Sinelui, pentru ca El să poarte dragoste pentru „ceva”.

***

Î.: Sri Bhagavan predă cumva solipsismul?

B.: Solipsismul discută despre interdependenţa dintre lume (care este obiectul percepţiei) şi minte (care percepe sau devine conştientă de această lume); postulează că lumea nu există în afara minţii; până aici teoria este corectă; pentru că, de fapt, mintea şi lumea sunt, pur şi simplu, acelaşi lucru. Dar trebuie să mergem şi mai departe.

Află dacă această „minte” chiar există; vei descoperi că este un mit. Nu există cu adevărat un astfel de lucru numit minte; numai ceea ce se experimentează în timpul stării de somn profund este singura entitate Reală.

Î.: Uneori Bhagavan spune că mintea trebuie să fie distrusă; dar acum spune că mintea deja nu există.

B.: Ideea este că trebuie depăşită şi dezrădăcinată iluzia existenţei unui astfel de lucru numit „minte”; mintea nu poate fi distrusă, din cauză că nici nu există; ceea ce nu a existat niciodată nu poate fi distrus niciodată; deci, tot ceea ce puteţi face este să transcendeţi iluzia existenţei unui astfel de lucru denumit „minte”.

Î.: Se poziţionează Sri Bhagavan în sprijinul nihilismului?

B.: Practicarea deliberată a nihilismului ar putea să nu ducă la consecinţe dezirabile sau plăcute; cu toate acestea, se poate spune că perspectiva unui Jnani este nihilistă, în sensul că este ambivalentă din punct de vedere moral.

Î.: În acest caz, Jnani nu reuşeşte să facă distincţia între bine şi rău?

B.: El ştie că ambelor li se conferă putere de către Sine.

Î.: Acesta este doar un alt mod ingenios de a spune că binele şi răul nu există din perspectiva unui Jnani; este adevărat?

B.: Da.

Î.: Mă interesează să înţeleg corect modul în care un Jnani percepe lumea; vă rog să-mi explicaţi.

B.: Singura modalitate de a şti cu adevărat este să realizezi tu însuţi Jnana.

***

Pag. 537

B.: Secretul lui Jnana este Bhakti. Iubirea neegoistă – iubirea fără motiv, neîncetată, statornică – este cheia care descuie definitiv poarta Inimii. Tânjiţi şi ardeţi de dorul Lui, dar nu pentru ca El să vă distrugă ignoranţa, ci, pur şi simplu, pentru că Îl puteţi Iubi. Numai cel care ştie să Iubească atât de nebuneşte împlineşte scopul naşterii umane; şi nu

mai are nevoie să se nască din nou. Cei lipsiţi de iubire se întorc în mod repetat în oceanul fetid al *samsarei* pentru a suferi iar şi iar.

G.: Tuturor celor care vin aici, Bhagavan le recomandă doar vichara.

B.: *Vichara* este un mijloc de a elimina ignoranţa, care împiedică Iubirea să strălucească – căci natura Sinelui este Iubirea însăşi. Iubirea nu poate fi practicată ca o metodă. Tot ceea ce este posibil este să te abandonezi Ei. Iubirea nu poate fi inculcată în minte. Iubirea este deja acolo. Doar ea ESTE.

Tot ceea ce este necesar din partea ta este să renunţi la gândurile care te fac să-ţi imaginezi că ai fi în afara Iubirii şi astfel să te contopeşti cu Iubirea. Atunci există doar Iubirea, care este o fericire mai presus de imaginaţie. Pentru cel care a descoperit bucuria extatică a Iubirii fără de voinţă, disciplina spirituală este o absurditate ridicolă. Celor care cer explicaţii, le putem spune că o astfel de Iubire înfloreşte doar în sufletele care şi-au desăvârşit disciplina spirituală în naşterile anterioare.

G.: Dar dintre practici, vichara este cea mai bună?

B.: Fără îndoială.

***

Tantra şi sexul

Selecţii din pag. 138-140, 1283, 1288-1289

Pag. 138-140

Î.: Vreau să ştiu de ce există suferinţă.

B.: Şcoala Trika a shaivismului enunţă cele trei impurităţi [*mala*] din care cauză omul nu-şi dă seama că este una cu Fiinţa-Conştiinţă: anava-mala, maya-mala şi karma-mala. Aceste trei otrăvuri fac ca ego-ul să se îndepărteze iar şi iar de starea sa naturală de pură Existenţă şi să intre pe tărâmul nenorocit al gândirii, invitând astfel suferinţa.

Anava-mala este ideea „Sunt o persoană individuală care ocupă acest corp limitat de timp şi spaţiu; cu adevărat, acest corp este viaţa mea”.

Maya-mala este ideea „Lumea pe care o văd în jurul meu este în mod obiectiv reală; cu adevărat, eu fac parte din ea".

Karma-mala este ideea „Eu sunt autorul acţiunilor acestui corp; cu adevărat, eu controlez activităţile şi funcţiile corpului”.

Din cauza acestor otrăvuri care pângăresc psihicul omului, Sinele nelimitat devine limitat sub forma de ego. Astfel, el suferă necazuri şi durere, deoarece acestea apar în orice formă de limitare. Adevărata Fericire există doar în Cel nenăscut şi fără formă. Ceea ce se naşte va suferi cu siguranţă.

Aşadar, răspunsul la întrebarea „De ce există suferinţa?" este: Cauza tuturor suferinţelor este îndepărtarea de Sine şi rătăcirea ca ego.

Î.: Cum se poate vindeca suferinţa?

B.: Întoarce-te spre interior şi vezi cine suferă.

Î.: Toată lumea ştie că omul se naşte pentru a muri. Şi totuşi, de ce oamenii procreează?

B.: *Vasanas* [tendinţele, şabloanele] din minte îi îndeamnă spre tot felul de activităţi. *Vasanas* se deghizează cu viclenie în nevoi şi cerinţe legitime ale vieţii, pentru a nu fi recunoscute ca atare. Poate ai văzut că oamenii se plâng că nu li se nasc urmaşi. Observă straturile de iluzie implicate:

- **fluxul-eu**, care este lumina pură reflectată de la Sine;
- **gândul-eu**, care este prima modificare mentală apărută din flux;
- ideea **eu-sunt-corpul**, care este prima obiectivare realizată de gândul-eu;
- şi apoi alte gânduri, cum ar fi „vreau să mi se nască copii" etc..

Când cineva vine la mine cerându-mi binecuvântarea pentru a i se naşte un moştenitor, dacă aş începe să-i explic aceste lucruri, s-ar putea să dea foc la ashram şi să fugă imediat.

Î.: Nu se poate nega faptul că doar dorinţa sexuală este cea care îl determină pe om să se angajeze în actul sexual, chiar dacă motivul nu este procreaţia. Dar dorinţa este înnăscută. Omul nu poate fi blamat pentru impulsurile biologice ale corpului său. Totuşi, dacă dorinţa nu este eradicată, nu poate exista nicio speranţă de Eliberare. De ce a creat Dumnezeu astfel de impulsuri şi pofte în om? Nu cumva ele ridică o barieră între om şi Dumnezeu? Doreşte oare Dumnezeu să îngreuneze accesul oamenilor la El? Dacă da, ce fel de Dumnezeu ridicol este acesta? De asemenea, care este părerea lui B. despre practica antică hindusă a sexului tantric? Este autentică? Are vreun beneficiu?

B.: Impulsurile [sexuale] sunt *vasanas* [întipăriri mentale]. *Vasanas* nu au început, dar li se poate pune capăt printr-o *vichara* [investigaţie de sine] perseverentă.

Vichara nu poate avea ca obiect decât non-Sinele. Sinele nu are nevoie de ea. Unicul Sine nu are nevoie să descopere un alt Sine. Nu există 2 Sineşi. Ceea ce nu este Sinele nu e de natura Fiinţei şi, prin

urmare, nu are nicio importanţă. Oamenii numesc practica *Atma-vichara* [investigaţia Sinelui]. De fapt, este *Ahamkara-vichara* [investigaţia ego-ului]. În loc să te întrebi: „Cum au apărut *vasanas*?", întreabă-te cui îi fac necazuri acestea şi descoperă că, de fapt, nu a existat niciun necaz şi nicio *vasana*.

Întrebi despre nevoia biologică de sex. Ea este impregnată în complexul ego-minte-corp pentru a facilita reproducerea, conform legii naturii. Dacă actul nu ar implica plăcere, probabil că omul s-ar întreba „De ce să mai dăm naştere la copii?" şi s-ar putea să nu mai simtă niciun impuls pentru a propaga specia. Prin urmare, actul trebuie să producă un fel de bucurie paroxistică. Dacă ar fi numai o plăcere intelectuală, doar cei cu un intelect foarte dezvoltat ar fi capabili să nască copii. Dar natura nu vrea să fie aşa. Aşadar, plăcerea trebuie să fie mai apropiată de adevărata natură a omului, cea a Beatitudinii nelimitate.

Care este cea mai înaltă bucurie pe care o poate cunoaşte omul? Este starea fără de gânduri. O trăieşte zilnic în somn. Aşadar, natura a găsit de cuviinţă să introducă această Beatitudine [a lipsei de gânduri] în actul împreunării, astfel încât şi celor mai nătângi să li se ofere şansa de a da naştere unor progenituri, căci toţi sunt tentaţi de Beatitudinea inerentă Sinelui. Cu o clipă înainte de emiterea lichidului seminal, pentru o fracţiune de secundă, mintea dispare. Este ca atunci când o placă fotografică este expusă la lumină cu o viteză foarte rapidă a obturatorului [să zicem, de 1/125]. Gustul fericirii lasă în urmă o dorinţă puternică pentru şi mai multă astfel de fericire. Şi astfel, oamenii ajung să fie dependenţi de actul sexual.

Există şcoli printre susţinătorii doctrinei Tantra care consideră că Sinele poate fi descoperit prin concentrarea minţii asupra fericirii şi nu asupra actului, în momentul împerecherii. Ei spun că, dacă concentrarea este suficient de puternică, Sinele va fi revelat. În acest scop, ei pun accentul pe nevoia de „tot mai multă practică" [râde]. ☺ Am auzit că exista şi în Grecia antică o societate ezoterică care promova acelaşi punct de vedere.

Părerea mea este că [producerea Beatitudinii în timpul împreunării] este proiectată de natură doar pentru a împiedica ca reproducerea să fie disponibilă numai fiinţelor cu intelect superior şi pentru a le permite să procreeze şi celor fără mijloacele intelectuale necesare. Coitul este pentru reproducere – nu este o cale de acces la Sine. A transforma sexul în practică spirituală s-ar putea să nu fie de nici un folos – dar, desigur, nu avem dreptul să ne impunem opiniile nimănui. Există persoane care exersează perseverent această „disciplină spirituală" de zeci de ani;

„această practică îşi este propria-i recompensă”, explică ei cu mândrie. Ce am mai putea să le spunem?! Îi lăsăm să-şi continue cu hărnicie „practica”... [râde din nou] ☺

***

Pag. 1283

Î.: Cum să-mi înlătur nevoia de a mă masturba şi de a mă deda la acte sexuale în toată regula?

B.: Cu cât omul devine mai ferm stabilit în Fiinţa beatifică a Sinelui, cu atât astfel de tendinţe dispar de la sine.

Î.: Dar impulsul mă copleşeşte câteodată în mod brutal şi irezistibil.

B.: Nu te tot gândi la ce-ai făcut. Este mai rău să te gândeşti obsesiv la acele acte decât să le faci ocazional. Soluţia este să rămâi una cu Fiinţa Sinelui; pe măsură ce avansezi cu practica, tot mai multe astfel de tendinţe vor dispărea de la sine.

***

Pag. 1288-1289

Î.: Ce părere are Sri Bhagavan dacă să fac un legământ de celibat [abstinenţă sexuală]?

B.: Este mai bine doar să te reţii, fără să faci un astfel de jurământ. De ce? Pentru că, dacă se întâmplă să-l încalci, nu vei şti ce să mai faci după aceea şi vei căpăta un complex de vinovăţie pentru toată viaţa. Aşadar, continuă-ţi disciplina spirituală pe care o urmezi şi lasă tendinţele inferioare din tine să se diminueze încet şi de la sine. Renunţarea bruscă şi agresivă la un obicei vechi duce la consecinţe periculoase. În romane mai poţi citi despre astfel de miracole, dar rareori *vairagya* [renunţarea] apare peste noapte.

În mod normal, *vairagya* este ca o avalanşă: capătă avânt doar cu timpul. *Vasanele* nu pot fi împrăştiate peste noapte; este nevoie de timp, de răbdare şi, mai presus de toate, de o practică perseverentă. Altfel, ar fi doar o *smashana-vairagya* [acel tip de detaşare temporară de plăcerile lumii şi aspectele materiale când priveşti un cadavru] sau *prasava-vairagya* [promisiunea pe care şi-o face femeia în timpul naşterii că n-o să-şi mai lase bărbatul s-o atingă vreodată]! [râsete în sală]

[...]

Î.: Până la urmă, India va obţine sau nu independenţa faţă de Anglia?

B.: Nu trebuie să ne îngrijorăm de aceste lucruri. Există o Putere Superioară care are grijă de toate. Ea poartă întreaga povară, nu tu. Tot ce trebuie să faci este să te abandonezi Ei şi, după aceea, să mergi în direcţia indicată de Ea.

Î.: De unde să ştiu care este direcţia indicată de Ea?

B.: Abandonul de sine perfect îţi re-trezeşte o anumită intuiţie latentă. Fii atent la această intuiţie şi ea nu numai că-ţi va spune ce trebuie să faci imediat, dar, la timpul potrivit, te va conduce şi la Realizarea Sinelui.

Î.: Sri Krishna spune: „Karmanye-vadhikaraste...” [„ai dreptul la faptă, dar nu şi la fructul faptei...”]. Este aceasta doar un abandon parţial?

B.: Da. Cel care s-a predat total nu mai ţine la concepte precum: „Am dreptul să-mi fac datoria...”. Predarea totală înseamnă renunţarea completă la individualitate; nu are în vedere ce va veni „după”. Un astfel de om nu are nicio caracteristică personală. El, pur şi simplu, ESTE.

Î.: Şi cum reuşeşte un astfel de om să ducă o viaţă normală în lume?

B.: Ai văzut femeile când coboară dealul de la izvor? Sunt extrem de vorbăreţe. Şi totuşi, din ulciorul cu apă cumpănit pe cap nu se varsă nicio picătură!

***

Puterile paranormale ale unui Jnani

Selecţii din pag. 1418, 851, 628, 1416-1417, 968, 735-738

Pag. 1418

Î.: Există siddhis [puteri paranormale] precum invizibilitatea corpului, levitaţia sau capacitatea de a zbura prin aer, impermeabilitatea trupului la foc etc.: aceste siddhis apar automat la un Jnani?

B.: Doar dacă asta este karma lui, altfel nu.

Î.: Bhagavan este omnipotent. Nu îşi va folosi el puterile nelimitate pentru a ajuta masele suferinde de oameni? Nu va prelua el un rol activ pentru a ghida omenirea pe calea potrivită de urmat – atât spirituală, cât şi de altă natură?

B.: De unde ştii că nu fac deja asta?

Î.: Dar Bhagavan nu a părăsit niciodată Tiruvannamalai din 1896. Alţi grei spirituali din India, cum ar fi Jiddu Krishnamurti şi Meher Baba, călătoresc în jurul lumii, încercând să ilumineze oamenii.

TKS.: Acei oameni merg din loc în loc, dar aşezat în acest colţ al lumii, Bhagavan atrage aici oameni din toate colţurile globului!

Maestrul zâmbi, dar nu spuse nimic.

***

Jnani nu e taumaturg

Pag. 851

Î.: Se spune că atunci când Sf. Alexandru din Bergamo era pe cale să fie decapitat, braţele călăului au paralizat în mod misterios, astfel încât sfântul a scăpat de acea soartă cruntă. Astfel de miracole se întâmplă prin Harul lui Dumnezeu sau se datorează puterilor oculte pe care le posedă sfântul în cauză?

B.: În ceea ce-l priveşte pe Jnani, el nu este conştient de faptul că ar avea vreo putere; toate evenimentele şi fenomenele din viaţa sa sunt în întregime rezultatul sau produsul secundar al Harului lui Dumnezeu; el nu are nicio voinţă sau dorinţă personală şi nu premeditează ceea ce urmează să se întâmple sau nu în viaţa sa. Oamenii spun că sfinţii săvârşesc tot felul de minuni; dar din punctul de vedere al sfântului însuşi nu are loc nicio minune sau, cu alte cuvinte, totul pare să se întâmple de la sine în mod miraculos. Jnani nu afirmă: „Eu fac miracole" sau „Eu sunt un taumaturg". El nici măcar nu ştie că astfel de puteri se manifestă în el. În ceea ce-l priveşte, el este complet treaz în Sine şi la Sine, dar profund adormit la orice altceva.

[***]

Pag. 628

Bhagavan nu avea nevoie de niciun interpret. Atunci când Bhagavan discuta în engleză, acest lucru este indicat de mine în paranteze. Au existat şi cazuri în care nu era disponibil niciun interpret pentru o limbă caucaziană. Atunci maestrul o vorbea el însuşi, cu blândeţe, calm şi clar. De exemplu, conversaţia cu profesorul elveţian Hüber a avut loc direct în limba germană, fără ajutorul vreunui interpret. Inutil să mai spun că, în astfel de ocazii, ceea ce am notat este cert limitat la cât am putut înţelege. Iar când, în decembrie 1936, o doamnă Suzanne Sen a vizitat ashramul şi a schimbat câteva cuvinte cu maestrul în franceză, n-am priceput nimic şi

a trebuit să mă bazez pe Chadwick pentru a-mi relata mai târziu despre ce vorbiseră.

[***]

Lumea chiar este un vis

Pag. 1416-1417

Î.: Are Bhagavan capacitatea de a-şi face corpul invizibil?

B.: Deja este invizibil.

Î.: Aiurea. Îl văd pe Bhagavan pe canapea, ca de obicei.

B.: Vorbeam din punctul meu de vedere.

Î.: Ochii lui Bhagavan nu văd corpul aşezat pe această canapea aici?

B.: Aceşti ochi nu-l pot vedea pe Bhagavan. Bhagavan este Adâncul de Dincolo.

Î.: Am auzit că siddha-purushas [sufletele perfecte] posedă capacitatea de a-şi face corpurile invizibile. De ce n-ar recunoaşte şi Bhagavan acest fapt?

B.:Un Jnana-siddha [iluminat perfect] nu are corp. Asta este experienţa lui.

Î.: Dar pot vedea că Bhagavan are un corp, care stă chiar în faţa mea, aici, pe această canapea.

B.: Acesta este punctul de vedere al privitorului.

Î.: Ce îi comunică intelectul lui Bhagavan când ochii îi văd corpul?

B.: Aceşti ochi pot fi deschişi, dar ei nu văd nimic.

Î.: Este din cauza unui defect de vedere?

B.: Nu. Ci datorită perfecţiunii vederii.

Î.: Cum poate un om cu ochii sănătoşi să-i ţină deschişi şi, totuşi, să nu vadă nimic?

B.: Un Jnani este ca un nou-născut. Ochii lui sunt deschişi. Totuşi nu vede nimic. Îşi mişcă mâinile şi picioarele şi zâmbeşte, dar totul se face inconştient.

Î.: Un adult de felul acesta ar fi diagnosticat cu retard mintal grav.

B.: Un Jnani este chiar mai grav decât retardat mintal: El este absent mintal.

Î.: Dar cum ar putea atunci Bhagavan să poarte această conversaţie cu mine? Pentru a formula cuvinte inteligibile şi a le rosti este nevoie de o minte.

B.: Se pare că o anumită putere animă acest corp şi înfăptuieşte ceea ce trebuie făcut. Jnani nu ştie nimic. Cunoaşterea relativă are nevoie de o

minte; adică, pentru a înţelege sau a procesa informaţii, este necesară o minte.

Î.: Deci Bhagavan nu ştie că ia parte la această conversaţie?

B.: Nu există niciun Bhagavan independent de Sine care să ia parte sau să ştie ceva.

Î.: Nu înţeleg sensul acestor vorbe.

B.: Lumea şi întâmplările ei sunt Însuşi Sinele. Prin urmare, n-are cum să apară chestiunea dacă Sinele este conştient sau inconştient de ele.

Î.: Dar, de obicei, Bhagavan spune că lumea este un vis.

B.: Din punctul de vedere al omului obişnuit, cu siguranţă, lumea este un vis. Dar din punctul de vedere al unui Jnani, nu poate exista nimic ireal. Pentru El totul este Real: din simplul motiv că El este chiar totul.

***

Pag. 968

Î.: Cum se face că Jnanis sunt capabili să vadă ceea ce omul obişnuit nu poate vedea? Ce face posibile aceste abilităţi unice la un Jnani? Adică, în momentul Realizării, structura lor biologică suferă vreo transformare, în urma căreia ei dezvoltă percepţii extrasenzoriale, cum ar fi vederea în viitor, citirea gândurilor etc.?

B.: Jnani nu este limitat doar la momentul sau locul actual. Întregul cosmos vast şi dincolo de el există doar în El. El este pretutindeni. El este în trecut, prezent şi viitor. Pentru El nu poate exista nicio limitare. El Însuşi este ţesătura Realităţii din care sunt făcute timpul şi spaţiul şi în care stăpânesc ele.

Noi spunem că *Mahatmas* [marile spirite] fac minuni. Astfel de afirmaţii sunt valabile doar din punctul nostru de vedere. Înţeleptul nu consideră niciun act ca fiind un miracol – indiferent cât de neobişnuit ar fi. Pentru El nu poate exista nimic separat de Sine. În ceea ce-L priveşte, totul şi orice este, cu adevărat, doar Sinele, deci nu poate exista nimic paranormal din punctul Său de vedere.

Aşadar, de fapt, nu se întâmplă niciun miracol nicăieri. Sau, putem spune că totul este miraculos. De ce? Pentru că totul este Sinele, iar Sinele este Supremul miracol, căci doar EL EXISTĂ, dar, în mod misterios, pare să găzduiască şi multiplicitatea diversă – lucru imposibil logic.

***

O „vizită-minune” la New-York

Pag. 735-738

E.Z.: Am auzit că domnul Humphreys a fost primul bărbat caucazian care a venit la Sri Bhagavan; este adevărat?

B.: Da.

E.Z.: Iar doamna Piggot a fost prima femeie caucaziană care a venit la Sri Bhagavan?

B.: Nu.

Chadwick: Atunci cine a fost înaintea ei?

B.: O femeie caucaziană a venit aici cu mulţi ani în urmă din Statele Unite ale Americii. Era o femeie tânără, dar avea un profund interes intelectual pentru Vedanta.

Chad:: Cum o chema?

B.: Nu-mi amintesc numele cu precizie, deşi mi-o amintesc bine. Cred că se numea Mademoiselle Marie Barkös.

Chad: Mi se pare fascinantă informaţia asta. Când anume a ajuns aici?

B.: Cam în perioada marelui crash financiar de pe Wall Street din 1929.

Chad: Cum a ajuns ea să afle despre Bhagavan? Cartea „India secretă” a lui Paul Brunton nici nu fusese publicată atunci.

B.: Citise despre mine în **International Psychic Gazette**, dar nu acel articol i-a motivat vizita. Citindu-l, fusese fascinată pentru scurt timp de „sfântul hindus” descris acolo; pe urmă, a uitat de el. Dar într-o zi, se pare că a auzit o bătaie la uşa apartamentului ei, situat în apropiere de Stonewall Inn din Manhattan. Când a deschis-o, cine credeţi că era acolo? Sri Ramana Maharshi însuşi! [râde] ☺

Se pare că i-am spus să vină să mă viziteze aici. Din fericire, îmi veni ideea să o întreb dacă şi acel Ramana Maharshi de Manhattan purta doar un *kaupinam* [bucată de pânză pusă peste părţile intime] sau dacă era ceva mai îmbrăcat! Ştiţi care a fost răspunsul?

«O! nu, domnule. Îmi amintesc că purtaţi un smoking cu gulere de culoare cobalt-violet, cu trei nasturi mari de alamă; de asemenea, aveaţi pe cap o pălărie homburg de aceeaşi culoare...»

Atunci m-am gândit: „**Uite, măcar Ramana Maharshi de Manhattan are un pic de bun-simţ vestimentar!**”. (tremurând de râs) ☺

Chad.: [zâmbind] După această viziune, a venit imediat în India?

B.: I-a spus despre această chestiune guru-ului ei, un călugăr budist japonez pe nume Chokkaiyyan; el i-a sugerat să plece imediat. Ramana Maharshi de Manhattan îi spusese în detaliu cum să ajungă în acest loc! Ajunsă aici, a fost foarte surprinsă să găsească aceeaşi persoană pe care o întâlnise acolo. Se pare că Ramana Maharshi de Manhattan nu se prezentase ca fiind Ramana Maharshi.

Doar îi spusese să se ducă la un anumit ashram din sudul Indiei, unde va găsi un mare maestru spiritual care o va îndruma spre Dumnezeu; apoi îi spusese cum să ajungă la Ramanasramam – adică unde să schimbe trenurile etc.; după aceea s-a întors brusc şi a plecat, lăsând-o nedumerită; când a venit aici, femeia m-a întrebat de ce nu m-am prezentat când am vizitat-o în Manhattan.

Ce puteam să-i răspund? Dar cei prezenţi în sală i-au explicat că trăise un miracol, deoarece „acesta" nu obişnuia nici de a părăsi Tiruvannamalai şi nici de a se îmbrăca cu smoking şi pălărie!

[***]

Î.: Un prieten are un apartament în Manhattan. Pot să îl închiriez de la el dacă doresc; m-ar servi oricând. Să mă mut acolo? Va veni Bhagavan să mă viziteze acolo în fiecare zi? Pot aranja ca lui Bhagavan să i se servească mâncare vegetariană. Vă rog să veniţi să mă vizitaţi şi pe mine.

B.: [amabil] Nu a existat şi nu poate exista nicio dorinţă din partea mea să vizitez o persoană sau alta. Aceste lucruri se întâmplă în mod automat. Toate evenimentele din viaţa omului sunt prestabilite de Ishvara [Supremul]; noi nu avem niciun cuvânt de spus. Haideţi să ne întoarcem mintea spre interior şi să căpătăm fericirea nelimitată; acesta este singurul lucru pe care îl putem controla.

Spui că ai dori ca Bhagavan să te viziteze în fiecare zi. Nu este nevoie ca Bhagavan să te viziteze. El este cu tine întotdeauna. Oare ai putea fi cumva în afara Lui? Imposibil. Realizează-L ca fiind propriul Sine. Atunci nu se mai pune problema că ai fi despărţit de El.

Î.: Dar eu sunt ataşat de imaginea fizică al lui Bhagavan. Oare un astfel de ataşament va bloca sau zădărnici încercările mele de a realiza Sinele?

B.: Orice ataşament este un obstacol. Cu toate acestea, păstrarea fermă a unui singur ataşament cu excluderea tuturor celorlalte pregăteşte rapid mintea pentru Realizare. În cele din urmă, desigur, pentru ca Realizarea să poată răsări, chiar şi acel ataşament trebuie abandonat.

Î.: Sunt ataşat de imaginea fizică a lui Isus. Este acesta un ajutor pentru Realizare sau un obstacol?

B.: Este un ajutor.

Î.: Un astfel de ataşament contează pentru practică?

B.: În etapele preliminare ale practicii, da. În cele din urmă, e de aşteptat ca aspirantul să se îndrepte irevocabil spre *nirguna-upasana* [meditaţia la Brahman cel fără formă şi fără atribute, nondual].

***

David Shai - Trucul prin care mintea te pune să cauţi

David Shai este un învăţător spiritual care a virat treptat spre nondualitate după ce a simţit nevoia să predea "Un curs de miracole" şi s-a întâlnit cu învăţătura nondualistă a lui Ramesh Balsekar. În acest videoclip el dezvăluie trucurile prin care mintea ne împinge să continuăm căutarea spirituală la nesfârşit. [3]

Textul videoclipului

Bună ziua, prieteni ! Astăzi, Viaţa vrea să vă împărtăşească un răspuns pe care l-am scris cuiva şi care sper că pune în lumină modul în care funcţionează mintea căutătoare. Pentru că, vedeţi, această căutare chiar crede că vom ajunge la ceva, că va fi realizat un adevăr - de fapt, Adevărul, nu orice fel de adevăr. Şi că există un fel de perspectivă corectă, un mod corect de a vedea lucrurile, punctul de vedere suprem, perspectiva corectă... la care vrea să ajungă.

În povestea "mea", căutarea asta m-a înnebunit, efectiv, a atins aşa o intensitate, încât mi-am dat seama că nu mai sunt sănătos la cap. Mă îndoiam de sănătatea mea mintală. ÎMI PIERDEAM MINŢILE.

Ai o senzaţie de progres... de genul "eu cresc, eu învăţ şi acumulez mai multe cunoştinţe şi am mai multe experienţe spirituale şi învăţ despre alte tărâmuri, despre asta, despre aia"... Încerci să capeţi o viziune generală asupra tuturor lucrurilor, pentru că, probabil, asta crede mintea că ar fi eliberarea sau adevărul. Sau, pur şi simplu, cauţi "modul corect de a fi".

Însă nu există nici "adevăr" şi nu există nici "corect", ci există doar ceea ce se întâmplă. Daniel vorbeşte, iar "voi" îl ascultaţi acum.

Daţi-mi voie să citesc răspunsul pe care i l-am scris unei persoane care zice că şi-a bazat întreaga viaţă pe tărâmul gândirii. Şi-a dat seama că făcea totul pornind de la un gând, o perspectivă. Aşa că, dacă viziunea pe care o am este cea care mă impulsionează, atunci ar fi bine să o am pe cea mai bună.

---

[3] https://www.youtube.com/watch?v=oCiAjtOLopo

Dar permiteţi-mi să vă stric finalul, spunându-vă că îmi vine să râd de ideile astea despre felul "corect de a fi" şi "Adevărul" şi "evoluţia", pentru că nu există nimeni care să facă toate aceste lucruri. La nivel relativ, sigur că putem vorbi despre astfel de lucruri, dar în realitate există doar ceea ce se întâmplă. Deci spre ce evoluezi tu? Există doar asta. Spre ce evoluezi, ce ar trebui să se întâmple ?

Vedeţi, acest "eu" vrea să deţină acea perspectivă, un fel de perspectivă "supremă"... perspectiva "corectă", modul "corect" de a vedea lucrurile, "Adevărul". "Vreau să îl am pentru mine". "Eu voi fi iluminat"... şi asta-i gluma, înţelegeţi. Asta e gluma.

«Începi, în sfârşit, să vezi dincolo de minte.»

Căci înţelegând că toată viaţa ta era bazată pe minte înseamnă că acum începi să vezi dincolo de ea, stai cumva în afara ei şi priveşti prin ea.

«Când te iei după minte în scopul de a te trezi, ajungi mereu la confuzie. Mintea încearcă să capete răspunsurile, dar oare ajunge la răspunsuri sau doar la teorii ?! Şi oare aceste noi teorii sau aşa-zise "răspunsuri" nu cumva duc doar la şi mai multe întrebări ?! Dar mintea spune mereu că "asta e ultima întrebare, după care nu voi mai avea niciuna." Ce mai mincinoasă ! Mintea nu se opreşte niciodată... Ca un bun vânzător, vinde "Fă asta şi totul va fi clar". Întotdeauna mai e ceva la care să te gândeşti sau pe care să-l faci şi vei rezolva întregul puzzle şi totul va avea sens.»

N-aţi simţit şi voi asta, cum zice mintea?! "Trebuie să pricep chestia asta, cum se potriveşte asta în imaginea de ansamblu şi atunci voi avea o imagine completă şi voi înceta să mai caut." De fapt, ăsta-i trucul minţii, prin care te face să cauţi în continuare.

«Şi oare nu-i ironic că încercarea minţii de a ajunge la claritate duce la o şi mai mare confuzie ?!»

Oare nu aşa aţi simţit şi voi ?! Ia gândiţi-vă!

«Gândurile sau ideile sunt concepte, etichete, categorii, definiţii, credinţe... am putea continua la nesfârşit despre ce sunt gândurile. Dar în contextul căutării spirituale, de obicei, sunt teorii despre Viaţă, Sine, Dumnezeu, Realitate. Sau sunt promisiuni deşarte despre stările pe trebuie să le atingi, care vor fi "salvarea" ta. "Cum anume să fii" pare a fi una dintre întrebările esenţiale la care mintea încearcă să răspundă.

Iar când ţi se spune să "fii aşa cum eşti", aşa cum spun mulţi învăţători, mintea consideră că acest răspuns nu este suficient de limpede. De ce ? Pentru că mintea vrea să ştie care este calea "corectă" de a fi. Or "corect" este un concept. "Calea cea corectă" este de negăsit, pentru că este arbitrară şi subiectivă. Dar mintea caută un răspuns absolut şi adevărul absolut. Însă cum să găseşti calea absolut "corectă" când nu există ceva "corect", nici măcar o

"cale", ba, mai mult decât atât, nici măcar un "tu" care ar putea avea dreptate sau nu.»

Nimeni nu acţionează corect, nimeni. Şi nimeni nu acţionează greşit. E doar Viaţa care trăieşte. Odată ce ai mâncat din pomul cunoaşterii binelui şi răului, acum suprapui peste Viaţă aceste definiţii despre ce este bun şi ce este rău, ce-i corect şi ce-i greşit. Dar nu există decât desfăşurarea vieţii. Nu există un mod corect de a fi. Toate conceptele noastre despre cum arată iluminarea nu ţin seama că iluminarea însăşi este un concept, ca şi non-iluminarea. Există doar ceea ce se întâmplă, "Asta", Viaţa care se desfăşoară.

«Într-adevăr, problema esenţială când urmezi mintea este că "eu" sunt mereu în centrul fiecărui gând, ca şi cum "eu" urmează să aflu "adevărul".»

Aşa cum spuneam, "eul" vrea să deţină ceva. Eul crede că există cu adevărat. E o senzaţie energetică de parcă chiar ar exista. Şi nu se simte a fi complet, căutându-şi împlinirea. Crede că, poate, prin obţinerea unei noi cunoştinţe va găsi acea plinătate, o va poseda şi atunci va fi complet. Dar nu asta e trezirea, nu e vorba ca "tu" să devii complet, îmi pare rău. Voi continua lectura şi veţi vedea despre ce este vorba.

«Urmând mintea, omul nu găseşte satisfacţia sau mântuirea promisă de minte. Dacă ai noroc, îţi vei da seama de asta şi nu vei mai lua mintea în serios. Acum rolul ei în viaţa ta devine mai practic.»

Adică, în loc să conducă spectacolul, te ajută să funcţionezi în lume. Într-un fel... se aşază pe scaunul din spatele maşinii.

«Deci mintea nu este un guru, nu are răspunsuri.»

Efectiv, nu le are.

«Iar unul dintre cele mai înţelepte gânduri pe care le poate avea este "Nu ştiu". Dar când eşti cu adevărat liber de minte, acest "nu ştiu" e însoţit de un "cui îi pasă?" şi de un "n-are rost să mă deranjez cu această întrebare". Adică, atunci când nu mai există căutare, chestiunile care păreau atât de importante a fi înţelese şi analizate şi studiate şi găsirea unui răspuns acum nu ne mai ispitesc în niciun fel. Chiar şi lucrurile cărora le-ai dedicat toată viaţa şi toată energia pentru a le înţelege acum sunt doar ca nişte păsări care zboară pe cer - minunat de lipsite de sens. Nevoia de a şti a dispărut. Mulţumeşte-i Domnului şi laudă-L, pentru orice eventualitate...

Să fii dezamăgit de minte este un lucru minunat. Mintea nu poate cunoaşte decât concepte. Orice au rostit toţi înţelepţii vreodată au fost concepte. Iluminarea este un concept. Numiţi un singur lucru care nu este un concept ! Nu puteţi.

Gândul apare într-un context. Însăşi ideea de a fi om înseamnă că veţi avea concepte diferite de cele ale copacilor. Copacii nu se gândesc dacă să ia prânzul la Wendy's sau McDonald's. Nici mulţi oameni din restul lumii, dar

americanii se gândesc. Se pleacă de la conceptul de fiinţă umană, apoi de care sex aparţii, apoi de care naţiune... Acestea sunt concepte fundamentale legate de identitate. Pe ele se aşază un strat gros de gânduri care pot jongla în cadrul acestei identităţi fundamentale.»

Deci, odată ce ţi-ai stabilit identitatea - "ăsta mi-e numele, sexul, corpul, asta mi-e familia, naţiunea, personalitatea, asta mi-e moştenirea, trecutul... astea-mi sunt speranţele şi visele de viitor, astea sunt lucrurile care nu-mi plac..." - este ca şi cum s-a pus o fundaţie a sinelui peste care se construiesc o grămadă de poveşti. Asta scriam aici.

«Pe acest strat de identitate se aşază un strat gros de gânduri care pot jongla în cadrul acestei identităţi fundamentale. Şi pe acest strat, un alt strat şi încă un strat şi încă un strat... Dar dacă îndepărtezi gândul de la baza tuturor, întregul templu se prăbuşeşte. Oare asta a vrut să spună Isus prin "distrugerea templului" ? În orice caz, acel gând fundamental este gândul de "eu". Adică, eul sau sinele, ca o identitate separată de Viaţă.»

Deci e vorba de acel prim gând de separare de Viaţă. Iar acum, că există un eu care-i separat de ceea ce se întâmplă, pe acesta se construieşte tot restul, întregul templu al sinelui.

Şi legat de aluzia la Isus, el a făcut vraişte în templu pentru că... - cel puţin asta spune povestea - era furios şi a început să răstoarne mesele... pentru că templul nu era clădit pe adevăr, ci pe bani şi lăcomie şi orice altceva. Indiferent dacă s-a petrecut chiar aşa sau nu, metafora e grozavă... A răsturna templul, a distruge templul care se bazează pe o noţiune falsă, un gând fals, o idee falsă despre sine.

«În momentul în care acest gând de "eu" fundamental este transcens, nu este nevoie de răspunsuri, fiindcă toate întrebările s-au topit.»

Deci dacă nu există cel care întreabă, nu există nici întrebări, e simplu. Cu excepţia chestiilor practice din viaţa de zi cu zi. Dar să înţelegi filozofia universului şi câte dimensiuni există şi în ce dimensiune ne aflăm acum şi unde mergem şi dacă ne înălţăm şi vom avea o viaţă după moarte şi ce se va întâmpla atunci şi toate aceste lucruri... Nu te mai preocupă nimic în acest sens. Chiar dacă un astfel de gând vine, nu e nimeni căruia să-i pese de el.

«Nu e nimic de ştiut, nu există decât întâmplările vieţii. Nevoia de a şti exista din cauză că omul s-a înşelat sau s-a confundat a fi o entitate separată care nu este "acasă" şi trebuie să meargă "acasă". Când te simţi a fi într-o călătorie spre mântuire, moksha, eliberare, iluminare - alegeţi-vă singuri cuvântul - ţi se pare că lipseşte o bucată de cunoaştere, pe care "dacă aş putea să o dobândesc, aş fi bine...". Dar tocmai convingerea că nu ai fi bine la modul fundamental în această viaţă (tu nefiind altceva decât însăşi Viaţa), această credinţă dirijează totul. Este o căutare a desăvârşirii. Odată ce vezi că nu-i vorba de desăvârşirea "ta", "sfârşitul" este aproape.»

Şi am pus "sfârşit" între ghilimele, pentru că... unde a fost "începutul"? Nu a existat niciodată vreo separare.

«Aşa că nu există niciun "tu" separat de Viaţă, fie complet, fie incomplet. Iar Viaţa însăşi este întotdeauna desăvârşită şi completă, dar nu după definiţiile minţii noastre, ci indiferent de ele. În definitiv, nu există aşa ceva ca mintea "mea" şi mintea "ta". Viaţa este gânditorul, sau, mai degrabă, însuşi actul gândirii în clipa producerii sale. Viaţa e vie, este un verb. Există o singură minte, tot ce există este Viaţa întâmplându-se. "Tu" eşti parte a acestei întâmplări, precum pasărea care zboară pe cer şi ca acest gând care îţi trece prin minte. Era o emisiune cu Bill Cosby numită "Copiii spun lucruri trăznite". Puteţi înlocui cuvântul "copii" cu gânduri sau viaţă. Într-adevăr, viaţa spune cele mai trăznite lucruri.

Se mai întâmplă ca gândul să indice spre adevăr, dar adevărul în sine nu poate fi rostit. Nu este un concept. Şi dacă se întâmplă ca gândul să spună ceva care se corelează cu ceva adevărat - cum ar fi că "există o viaţă după moarte" şi care se dovedeşte a fi adevărat la moarte - totuşi, acest gând tot nu este de încredere. Din cauză că acest tip de gând este o credinţă şi credinţa există numai în dualitatea Credinţă-Îndoială.

Şi astfel, cea mai bună concluzie la care poate ajunge gândul este: POATE... Cei care se bazează pe convingerile şi pe mintea lor trăiesc într-un mare POATE. POATE că e aşa... şi chiar dacă o crezi cu tărie, în spatele Credinţei tale, Îndoiala se relaxează şi fumează tacticos o ţigară. Te aperi de această ticăloasă malefică care abia aşteaptă ca puterea Credinţei tale să se clatine. Şi te aperi împotriva ei în multe feluri, cum ar fi înconjurându-te de alţi credincioşi sau ucigându-i pe cei care se împotrivesc.»

Există întotdeauna o sământă de îndoială în orice credinţă. De aceea, credinţele te solicită foarte mult să le poţi menţine, trebuie să lucrezi la ele zi de zi... Şi probabil că vei căuta o comunitate de oameni care cred aceleaşi lucruri, ei te vor ajuta să-ţi întăreşti convingerea, pentru că, în clipa în care vei şovăi, vor veni îndoielile - o ştii bine - şi vei încerca să te ascunzi de tine însuţi şi să te minţi dar, odată cu credinţa, vine şi îndoiala...

«Tot ce avem în orice moment este doar acest moment, exact aşa cum ne este dat. Întotdeauna este ce este. Ce altceva să mai fie ?! Asta e tot ce există. Iar dacă te îngrijorezi de ce va veni mai târziu, ei bine, ceea ce va urma va fi tot Asta. Iar dacă, după ce vei muri, vei merge în Ceruri să cânţi cu un cor de îngeri, aceea va fi tot Asta. Tot ce ai vreodată este Asta. Direct, iminent, imediat - Asta - ceea ce se întâmplă... care este Viaţa. Dar gândul caută mereu altceva, nu Asta, ci un fel de Aia. Însă nu-i nevoie de o destinaţie sau un răspuns. Este sfârşitul.

Nu este nevoie de o destinaţie sau un răspuns - ăsta-i sfârşitul tiraniei minţii. O numesc "tiranie", deşi a fost bine intenţionată.»

Eu nu văd mintea ca fiind rea sau ceva de genul ăsta. Doar că pui la treabă lucrătorul nepotrivit ca să-ţi găsească eliberarea, pentru că n-o ştie, nu ţi-o poate da.

«Dar în cele din urmă, gândurile sunt doar gânduri - un ciripit de păsări... sunetul crocant când mănânci chipsuri, divertismentul unei emisiuni TV fictive, colorant alimentar şi aromă, poate puţin zahăr, un pic de condiment, un pic de amărăciune, în funcţie de gând. Şi asta nu-i nimic special, căci şi senzaţiile colorează experienţa imediată în mod similar. La fel fac şi imaginile, mirosurile şi gusturile. Totul este o percepţie. Prin urmare, gândul este o bucată din capodopera care este Asta - aici, acum, prezenţa, experimentarea Vieţii trăind.

Vorbim de simţuri diferite, dar momentul este o singură simţire. Când vorbim despre această experienţă imediată, o putem împărţi în gânduri, senzaţii - această senzaţie, acel tip de senzaţie - dar, de fapt, este una singură. E un pachet cu de toate. Vine aşa cum este. Nu trebuie să spui vieţii "Vino aşa cum eşti !", o face deja. Problema este că vrei să vină aşa cum NU este şi nu cum este. Vrei Aia, nu Asta.

Totuşi, Viaţa există în proprii ei termeni. Viaţa nu se agită întrebând 8 miliarde de personaje diferite dacă toţi sunt de acord cu termenii săi. Care este rostul ca mintea să analizeze viaţa şi moartea ? Pentru ce ? Păi, nu are niciun rost. Dar şi această analiză inutilă face parte tot din viaţă. Poate, la fel cum ţânţarii fac şi ei parte din această viaţă. O agitaţie în cap enervantă, sâcâitoare, epuizantă... Dar pe asta n-ai cum s-o plesneşti, ci trebuie să-i înţelegi absoluta inutilitate.

Majoritatea personajelor trăiesc ca şi cum viaţa s-ar petrece în cap, fermecaţi şi hipnotizaţi de gânduri. Dar Viaţa este aici, înăuntru ca şi în afară. Dacă nu dai prea multă importanţă şi atenţie gândirii, vei putea să observi o floare deosebită crescută într-un loc neaşteptat pe marginea drumului unde conduci maşina şi poţi să te opreşti să o apreciezi. Sau privind în sus, vei vedea frunzele unui copac dansând pe un fundal de lumină albastră. Şi ai tot spaţiul interior pentru a observa gloria. Cu adevărat, dacă nu te identifici prea mult cu gândul, poţi vedea şi auzi şi mirosi şi gusta şi să apreciezi mult mai multe din acest moment prezent.»

Sper că acestea au aruncat puţină lumină asupra minţii. Nu prea mai am nimic de adăugat. Se întâmplă aici un singur lucru, e acelaşi lucru care se repetă la nesfârşit. Se întâmplă doar Viaţa, dar nu ţi se întâmplă "ţie". Nici măcar nu se întâmplă pentru "tine", de fapt. Se manifestă sub forma ta şi a mea şi pasărea de pe cer şi sângele care curge prin venele noastre chiar acum, şi inima care pompează sângele şi acest sunet în aceste clipe şi senzaţia de rece sau de cald. Punerea ei în cuvinte împarte această experienţă unică în toate aceste lucruri diferite. Dar e numai o singură întâmplare. Nu e nimic separat în ea, totul e aceeaşi Viaţă.

Aşa că nu vei ajunge la altceva. La orice ai ajunge, întotdeauna va fi Asta. Deci chiar dacă există o viaţă după moarte, pur şi simplu, nu-mi

pasă, pentru că orice ar veni va fi Asta. Dar în minte are loc un război al perspectivelor... Pe măsură ce te dezvolţi spiritual, înveţi ba despre această perspectivă, ba despre acea perspectivă... Este o iluzie nebună că această creştere ar conduce la un sfârşit, ca şi cum ar exista o culme, un scop. Nu, nu există. Poate că se întâmplă o evoluţie sau nu, dar nu duce nicăieri. Pur şi simplu, e viaţa care evoluează...

Din nou spun, e real doar ceea ce se întâmplă. Nu există un "tu" care trebuie să ajungă undeva. Nu există un "tu" care să aibă nevoie de împlinire. Viaţa este deja completă, oricum ar apărea. Cine ştie dacă e bine sau rău, dacă ar trebui să fie altfel ?! Cine ştie ? Cine e acel cunoscător ? Această nevoie neîncetată de a şti şi a găsi perspectiva potrivită, acea perspectivă care mă va răsplăti cu cea mai mare fericire şi plăcere şi dragoste şi recunoaştere ş.a.m.d. este doar "eul" care doreşte, care se ataşează, care se agaţă, atâta... Orice perspectivă s-ar întâmpla în acest moment, asta e şi gata.

Nu există cineva care alege perspectiva. După cum repet la nesfârşit şi în cartea mea, nu există niciun făptuitor, deci nu există niciun alegător, nu există niciun gânditor separat. Viaţa însăşi gândeşte. Aşa că perspectiva pe care o dorim e dorită de Viaţa însăşi. Nu e nevoie să ne agăţăm de nicio perspectivă...

traducere din 3 aprilie 2024

Traducerea de mai sus provine din canalul YouTube Daniel Shai [4], videoclip publicat pe 1 noiembrie 2022.

---

[4] https://www.youtube.com/@DanielShai

David Shai - Semnele desprinderii de lume

David Shai este un învăţător spiritual care s-a apropiat de nondualitate după ce a simţit nevoia să predea "Un curs de miracole" şi s-a întâlnit cu învăţătura nondualistă a lui Ramesh Balsekar. În acest videoclip el ne vorbeşte despre semnele după care ne dăm seama că ne desprindem de lume... [5]

Textul videoclipului

Bună, prieteni! În ultimul video discutam cum să ne desprindem de lume şi cum asta înseamnă să renunţi la toate judecăţile şi sensurile pe care le-ai dat lumii... Căci, de fapt, totul se reduce la cunoaştere, la tot ceea ce credem că ştim: ştim ce sunt toate, ştim pentru ce sunt toate. Şi vreau să o spun foarte clar că la asta se rezumă totul...

(Acest videoclip este un fel de continuare a celui anterior, dar poate fi şi un videoclip de sine stătător.)

Opreşte-ţi gândirea

A te desprinde de lume înseamnă să te desprinzi de gândirea personală. Să-ţi opreşti gândirea egotică. Deci cum facem asta? Ce înseamnă asta? Oare înseamnă să nu gândim?

Da, aşa este.

Nu înseamnă neapărat să nu-ţi apară niciun gând, ci să nu-ţi foloseşti gândirea pentru a „deveni”. Aşa cum am spus în multe videoclipuri: observă senzaţia de simplă existenţă. Atunci când intri în acea senzaţie de pură existenţă, de doar A FI... nu există timp. Cazi în atemporalitate. Nu există „devenire” atunci când te odihneşti în FIIRE.

Şi ce se întâmplă cu gândirea?

Poate că gândirea se calmează sau, dacă continuă, e ca şi cum ar fi doar... un bâzâit, ca o musculiţă care bâzâie prin preajmă. Dar fiinţa ta este perfect liniştită şi în pace, împlinită şi frumoasă.

Şi totuşi, de ce nu este completă această învăţătură?! „Doar fii, intră în Fiire, doar observă senzaţia de a exista – şi asta ar fi tot”?!

Pentru că, CINE ar face asta?

Păi, dacă sunt un eu separat şi încerc să intru în FIIRE, şi mă pricep chiar bine să FIU, dar apoi mă uit la alţii şi văd că sunt diferit de ei, asta înseamnă că nu am scăpat de „devenire”. Pentru că aceea este o judecată,

---

[5] https://www.youtube.com/watch?v=CARWaGABe8o

este gândire. Gândirea care crede că poate evalua şi măsura şi cunoaşte cine este fiecare în parte, ce este totul, ce ar trebui să fac.

Gândirea este o formă de a pregăti o experienţă mai bună, de a „deveni”. Ea nu urmăreşte să renunţe la lume. Ego-ul se poate folosi de „doar a fi” pentru a deveni... mai bun, mai iluminat decât „ceilalţi”... Sper că înţelegeţi.

Cu alte ocazii, am explorat conceptul de non-făptuire, în special în cartea mea „Un sărut din partea Realităţii”. Chiar şi acest concept, pe care mulţi oameni îl găsesc foarte relaxant, „Păi, dacă totul se întâmplă de la sine, ca după un scenariu prestabilit, atunci pot să mă relaxez cu adevărat, fiindcă orice se va întâmpla este inevitabil. Aşa că nu are rost să mă opun la ceea ce există.” Deci este o învăţătură a acceptării, o învăţătură a predării de sine, o învăţătură de gen „Las-aşa!” [n.tr. - *letting go*], o învăţătură a relaxării.

Dar dacă toate acestea sunt făcute de un eu separat, nu rezultă ceva întreg şi nici împlinit.

Aşadar, mi-am împărţit învăţătura în patru părţi, în principiu. **Prima** conţine chestiuni de bază destinate persoanei care se crede a fi separată, pentru a o ajuta să aibă încredere în propria voinţă. E doar primul nivel elementar, doar pentru a-i ajuta pe oameni să ajungă într-o dispoziţie în care vor reuşi să asculte mai departe.

A doua învăţătură se ocupă direct de deziluzionare. Începi să vezi că, oricât de mult te împuterniceşti, chiar dacă începi să manifeşti lucrurile pe care ţi le doreai în viaţă şi lucrurile încep să meargă pe placul tău, totuşi, nu vei găsi niciodată satisfacţie în lume. Această învăţătură îţi arată că nu poţi găsi salvarea în lume.

Şi ea ne conduce la **a treia** învăţătură: „Totul este bine, deci relaxează-te, pur şi simplu, nu este nimic de făcut”. Este o învăţătură minunată. Nu este nimic de făcut, asta trebuie să înţelegem până la urmă. Nu e nimic de făcut. Asta înseamnă sfârşitul devenirii.

Dar trebuie să fie legată de **a patra** învăţătură şi ultima, care este învăţătura Unităţii. Căci, repet, dacă un eu separat urmează aceste învăţături, dacă sinele separat se menţine pe tot parcursul, am realizat foarte puţin. Desigur, e greu de evaluat cât anume, dar... Vreau să subliniez că scopul nu este ca sinele separat să rămână intact de-a lungul călătoriei spirituale. Ci scopul final trebuie să fie iubirea, unitatea şi pacea, unde eul separat, pur şi simplu, nu poate rămâne.

Asta este important, să percepi că absolut totul este un singur Sine. Şi atunci ştii că, în aceste videoclipuri, îţi vorbeşti Ţie... Dar nu este vorba

de ce spui, ci ca vorbele să indice spre acea experienţă mai presus de cuvinte.

Închinarea la timp

Iar experienţa mai presus de cuvinte constă în „NU ŞTIU”. Aceasta este una dintre cele mai mari sărbători pe cale, când ai acel moment de „La naiba, nu ştiu nimic. Tot ceea ce gândeam că ştiu era, de fapt, doar gândire. Gândeam... că ştiu. Toate erau judecăţi. Acum nu ştiu nimic. Nu ştiu cine este nimeni. Doar făceam presupuneri. Nu ştiu ce este nimic, nu ştiu la ce bun există, nu ştiu ce ar trebui să aducă viitorul.

«Totul se bazează pe trecut, care nu există... Mut trecutul în viitor şi pierd mereu prezentul.»

În tot ce planific eu caut o experienţă mai bună în viaţă. Este, în fond, o închinare la timp. Vreau să fiu fericit în timp.”

Dar, aşa cum spuneam mai devreme, această pură existenţă, această FIIRE este atemporală. Şi este desăvârşită şi completă. Dar acea FIIRE, acea FIIRE atemporală este a Sinelui Unic, nicidecum a sinelui separat.

«Acolo unde nu există diferenţe.»

Deci când vorbim despre a ne detaşa de lume, vorbim despre a scăpa de gândire. Oare cum arată viaţa atunci?

Atunci doar trăieşti momentul. Am explorat acest concept în „Un sărut din partea Realităţii”: Ce-ar fi dacă viaţa ar fi un fel de film, şi noi, ca Unicul Sine, noi am scris scenariul filmului, iar acum doar îl jucăm?! Dacă ai privi astfel lumea, cum te-ai simţi şi ce ai face, cum ai trăi fiecare clipă?

Ei bine, eu sugerez că ai vedea totul – dar nu ştiu să explic de ce este aşa – ai vedea că totul provine din iubire şi bucurie şi dintr-o poftă de joacă copilărească. Este Unicul Sine cel care, din dragoste, bucurie şi fiind jucăuş ca un copil... se joacă, doar se joacă un joc complet nevinovat, complet inofensiv. El nu face nimic, pentru că acel Unic Sine nu este personajele din joc. Dar are libertatea de a se juca şi de a-şi imagina că ar fi aceste personaje, pentru o clipă.

E precum imaginaţia de copil când se joacă cu jucăriile, copilul îşi imaginează tot felul de lucruri „jucăria asta îi face asta celeilalte jucării" şi alte lucruri de genul ăsta. Doar atâta este, imaginaţia unui copil care se joacă. Nu este reală. Nimic din toate astea nu este real. E doar Sinele Unic care se joacă liber şi fericit.

Dar când te identifici cu personajul, „Au !”, nu ţi se pare deloc un joc, nu-i aşa?! Totul îţi pare real. „Oamenii ăştia îmi fac mie nişte chestii şi s-ar putea să fie nevoie să le fac şi eu nişte chestii altora şi lumii pentru a obţine ceea ce vreau şi să-mi fie bine aici”.

Şi astfel, apar o mulţime de gânduri... pentru că totul îţi pare real, aşa că tu crezi că trebuie să-ţi găseşti locul aici, în iluzie. Este reală pentru tine, aşa că îţi planifici o viaţă mai bună, la care gândeşti mult şi judeci mult. O mare parte a gândurilor sunt despre „Cum să fac să îmi fie mie bine?”. Totul e numai despre „mine”. Sunt un „eu” separat şi cum să-mi fie „mie” mai bine...

În ultimul videoclip, când m-am referit la desprinderea de lume, spuneam că, atunci când preţuieşti ceva din lume, pierzi conştiinţa Sinelui Unic, bucuria, pacea şi iubirea Sinelui Unic, care sunt absolute. Nu te lăsa păcălit! Acestea sunt veşnice. Sunt atemporale.

Când preţuieşti ceva în lume, înseamnă că încerci să obţii ceva din lume, adică ai nevoie de ceva de la lume. Şi mai înseamnă că te temi să nu pierzi ceea ce preţuieşti în lume. Şi am dat exemplu despre cum punem preţ pe *nevoia de aprobare*, care se poate manifesta în nenumărate feluri.

Însă dacă ai vedea că nu poţi schimba nimic în exterior, nimic, că totul este deja gata, că rola filmului este pusă în proiector şi acum filmul rulează deja... Noi am scris scenariul. Nu e vorba că cineva ne-ar face asta. „Noi”, adică Sinele Unic l-am scris şi acum piesa se joacă. Este ca o jucărie întoarsă cu cheia, o răsuceşti şi apoi se plimbă şi îşi face numărul, ce a fost ea programată să facă.

Dacă ai privi aşa lucrurile în fiecare clipă, oare ar mai avea sens să aştepţi ceva de la ceilalţi, să pretinzi ca ei să fie altfel decât sunt?! Ai avea aşteptări?! Ai mai dori sau pretinde ceva, dacă ai şti că este complet inutil, că e doar un joc care decurge conform programării?!

Sfârşitul nevoii de control

Iar dacă nu aştepţi nimic, laşi ca toate lucrurile să fie exact, dar exact aşa cum sunt. Şi această relaxare aduce sfârşitul nevoii de control. Pentru că gândirea vrea să controleze. Acestea sunt doar vorbe, dar atunci când ai intuiţia directă, este un insight uluitor. Atunci înţelegi: „O, tot ce îşi doreşte mintea este controlul, însă ăsta îmi menţine sinele separat. Gândesc ca un sine separat pentru sinele meu separat, care însă nu există... Ups! Toate gândurile mele, de fapt, nu au niciun sens.”

Observaţi legătura dintre tot ce am spus până acum şi această idee? E acelaşi lucru.

Este interesant de urmărit cum, de-a lungul împărtăşirii acestor videoclipuri pe YouTube cu dragii mei (sau cu Mine însumi, căci vorbesc cu Mine însumi aici) unii au renunţat pe parcurs, „Nu ştiu unde vrea tipul ăsta să ajungă, nu despre asta vorbea el înainte”. În schimb, alţii erau deschişi la acest şi s-au abonat.

Dar nu e vorba de abonaţi aici, ci doar de a observa că, atunci când nu există un fel de rezonanţă deplină cu adevărul, diferite concepte ale Căii par a se contrazice. De exemplu, de ce vorbesc eu uneori despre alegere, dar, în acelaşi timp, vă spun că nu puteţi face nimic pentru a schimba exteriorul?! Scenariul este scris, filmul rulează deja, este o păpuşă întoarsă cu cheiţa, doar îşi joacă rolul. Atunci de ce vorbesc despre alegere?! Cum poate avea sens chestia asta?!

Ei bine, motivul pentru care nu insist asupra conceptului de non-făptuire, acela că „Nu există niciun făptuitor, acesta este un film în care nu există nimeni real. Nu e nimeni aici.”... Oare de ce nu insist pe ideea asta?! De ce nu insist pe ideea cu nimenimic şi pe lipsa unui făptuitor etc., de ce nu pistonez pe chestia asta?!

Fiindcă tot va trebui să priviţi în interior, să observaţi în continuare mecanismul ego-ului. E nevoie să discutăm în continuare despre semnificaţiile şi valorile lumii, pentru că, altfel, eul separat va folosi chiar şi non-făptuirea sau orice alt concept (de pildă cel de A FI, doar A FI), orice concept pe care vi l-am predat, orice, îl va folosi pentru el însuşi, din cauză că se crede real şi că are nevoie să câştige ceva de la calea spirituală. La fel cum credea înainte că are nevoie să obţină ceva de la lume, acum încearcă să obţină ceva de pe urma căii spirituale, pentru ca „eu” să am o experienţă mai bună.

Aceste concepte nu sunt pentru „tine”, de fapt, ci sunt pentru a te desfiinţa, pentru a-ţi anula credinţa că ai fi un „eu” separat. Nu spun că nu exişti, ba exişti, dar eşti una cu Mine, iubirea mea. Suntem acelaşi Unu. Suntem Unul, suntem Unul... suntem Unul, suntem acelaşi Sine. Iar acest Sine nu există în timp, nu există ca formă şi nimic din ceea ce pare să se întâmple în timp, spaţiu şi ca formă nu afectează Sinele care suntem.

Cum îţi dai seama că te desprinzi de lume?

Deci, cum îţi dai seama că te desprinzi de lume?

Când observi că nu mai ai impulsul, marea dorinţă să gândeşti atât de mult şi să analizezi şi să pălăvrăgeşti cu tine însuţi. Căci ştim cum este când purtăm acest dialog în minte: „Oare ar trebui să fac asta, ar trebui să fac aia?” Vine din convingerea că putem controla ceea ce se întâmplă sau că ar trebui să controlăm ceea ce se întâmplă.

Dar chiar dacă ai putea, ce rost ar avea?! În ce scop, pentru ce anume?! Te-ai gândit vreodată de ce vrem să controlăm ce se întâmplă, din moment ce libertatea, pacea, bucuria şi iubirea noastră sunt dincolo de lume, sunt absolute, aşa cum spuneam?! Ele nu ţin de timp. Nu există viitor. Nu există timp. Există doar această clipă. De unde această nevoie de control?!

Atâta timp cât preţuieşti ceva în lume, simţi nevoia de a controla lucrurile, pentru că doreşti să protejezi ceea ce preţuieşti, sau vrei să capeţi lucrul pe care îl preţuieşti.

Să zicem că voiam să fiu un mare învăţător, un mare maestru spiritual, preţuiam imaginea asta, care este doar o imagine, o identitate în lume. Şi credeam că asta sunt cu adevărat. Preţuiam imaginea asta şi o urmăream cu toată forţa. Mă străduiam din răsputeri să devin un învăţător foarte bun. Şi toată gândirea mea se mişca în acea direcţie „Cum să fac să devin un mare învăţător?”. Ceea ce preţuiesc devine scopul meu. Energia şi atenţia mea se îndreaptă într-acolo. Este un obiectiv foarte lumesc. Dar nu asta înseamnă a te desprinde de lume, ci aşa te implici în lume şi te identifici cu personajul. Ceea ce preţuim aici, vom urmări să obţinem.

De aceea spuneam să observăm când pacea, bucuria şi dragostea se diminuează. Aceea este o bună ocazie să înţelegem că preţuim ceva în lume şi să privim adânc în interior. Nu doar să spunem: „Păi, dacă nu sunt eu cel care acţionează, ce mai contează, nu înseamnă nimic”. Sau „Nu e nimeni aici, aşa că... bla-bla-bla”.

Este perfect adevărat că nu înseamnă nimic. Nimic de aici nu înseamnă nimic. Dar dacă foloseşti asta ca un fel de scuză spirituală, atunci frazele non-dualiste „nu e nimeni aici, nu sunt eu cel care acţionează”... Nu-i vorba că nu ar fi adevărate, ele sunt adevărate. Dar pot fi folosite în mod abuziv, înţelegeţi?!

Prin urmare, trebuie să privim înăuntru şi, în cele din urmă, să privim înăuntru fără a mai gândi. Să fim total liniştiţi. Când gândesc, înseamnă că eu cred că pot folosi gândirea pentru a dobândi o stare mai bună, o soluţie, un răspuns. Dar toate îşi găsesc răspunsul în tăcere şi linişte. În acea linişte, recunosc „Nu ştiu, nu ştiu... ce este? arată-mi !” Astfel de clipe sunt...

Dacă ai putea alege ceva în această lume, numai asta ai alege, anume să taci şi să rămâi liniştit. Să admiţi pentru o clipă că gândirea este ca o roată a hamsterului. Nu are soluţia pe care o cauţi, fiindcă te va ţine în lume, te va ţine în timp. Se gândeşte mereu cum să găsească o experienţă mai bună în momentul următor, în viitor. Şi aşa te ţine în timp. Or, nu există timp. Timpul nu este real.

De aceea, când renunţi cu adevărat la gândire, începi să realizezi tot mai mult „Doamne, eu chiar nu ştiu nimic." Uau! În clipa în care începi să renunţi la aroganţa ego-ului, atunci începi să asculţi cu adevărat. Şi atunci începi să laşi totul în seama lui Dumnezeu. Este un moment sfânt. Chiar este. Este un moment sfânt de fiecare dată când poţi s-o faci, dar mai ales atunci când ai realizarea uluitoare de genul Uau! Uau! Nu doar ca o stupoare trecătoare, când renunţi la gânduri şi rămâi liniştit pentru o clipă, iar apoi o iei de la capăt. Ci când îţi dai seama, o dată pentru totdeauna, „O! pur şi simplu, nu ştiu. Doar presupuneam că ştiu. Chiar credeam că judecăţile mele însemnau ceva, că ar fi conţinut ceva adevăr."

[n.tr. - Cunoaşterea înseamnă depistarea mecanismelor de tip cauză-efect. Cu cât stăpânim mai bine legile cauzalităţii, cu atât ne simţim mai puternici. Dar ce ne facem dacă descoperim că timpul nu există, deci nici cauzalitatea?!... Toată cunoaşterea noastră se risipeşte ca puful de păpădie...]

Gândeşte-te că prietenii tăi, fraţii, familia, colegii de muncă, copiii tăi, părinţii, toţi cei pe care crezi că-i cunoşti – de fapt, nu-i cunoşti. Ai o imagine a lor, ai gânduri despre ei, îi judeci într-un fel. Dar cine ar fi ei dacă nu le-ai şti trecutul?! Toate aceste gânduri creează experienţa unei relaţii între două persoane separate. Eu sunt aici, tu eşti acolo, ne raportăm unul la celălalt ca două fiinţe separate.

Şi, până la urmă, chiar dacă relaţia este foarte armonioasă şi frumoasă, în miezul ei pândeşte un sentiment contrar, relaţia se bazează pe opoziţie. Sunt „eu" împotriva „ta". Atâta timp cât există un „eu" şi un „tu"... va exista o opunere. Chiar dacă „eu" şi „tu" ne unim, acum suntem noi doi împotriva „lor". Dar nu aş avea încredere în unirea asta, căci atunci când lucrurile nu vor merge bine, „eu" alături de „tine" vom deveni „eu" împotriva „ta". Atâta timp cât există această separare, eu – tu...

De aceea spuneam. Când nu ştii..., când nu gândeşti, când nu judeci, când priveşti fără timp, fără trecut, fără viitor... Viitorul înseamnă că vrei să obţii ceva de la cineva, ai o aşteptare. Speri, speri, speri la ceva. Însă când priveşti din afara timpului pe cineva, nu ai nicio idee cine este. Efectiv, nu ai nicio idee despre el.

Desigur, ai o memorie care te ajută să funcţionezi şi ştii că acela e partenerul tău, acela e fratele tău, aceea e sora ta, mama ta... Ai memorie,

dar nu o confunzi cu realitatea. Sunt doar amintiri care te ajută să-ţi joci rolul într-un film, doar pentru a şti ce roluri jucăm aici în acest film. „Da, tu eşti tatăl meu, tu eşti mama mea, tu eşti prietenul meu, tu eşti soţul meu, tu eşti soţia mea, bine, am priceput care ne sunt rolurile.” Dar sunt doar nişte roluri, da?! Nu asta e cineva cu adevărat, pentru că aici nu există nimeni. Nimeni nu este personajul pe care îl joacă.

Cine sunt ei, de fapt? Eşti Tu. Ei sunt Sinele Unic care eşti. Iar acel Sine Unic, aşa cum spuneam, este jucăuş ca un copil, este bucurie, fericire, care îşi imaginează totul. Şi de ce nu?! E doar o mică piesă de teatru. O închipuire... „Ia să vedem. Dacă aş putea fi complet separat şi să decid ce este realitatea şi eu să stabilesc cum trebuie să stea lucrurile... cum ar fi atunci?” Ei bine, uite aici cum. Ai făcut-o deja. O faci, probabil, de eoni de timp. Ai tot decis ce este realitatea, dar oricât ai judeca Realitatea, încercând să decizi ce anume este şi să-i dai semnificaţia pe care crezi tu că o are, Realitatea rămâne ceea ce este. Nu-i pasă de ceea ce crezi tu că ar fi. Este ceea ce este. Anume: iubire (să folosim acest cuvânt, iubire).

Am subliniat asta şi cu alte ocazii: iubirea este absenţa judecăţii. Dar iubirea adevărată nu poate fi definită în niciun fel. Deci chiar şi definiţia de mai sus este limitativă, pentru că folosesc un presupus opus al iubirii, care este judecata, pentru a explica ce este iubirea sau, mai bine zis, ce nu este: nu este judecată.

«Nu are opus!»

Nu putem defini iubirea, dar are sens să spunem că „iubirea este absenţa judecăţii”, fiindcă toată gândirea noastră înseamnă judecată, planificare, control, creare de sensuri, care nu au legătură cu dragostea, cu Realitatea. Nimic din toate astea nu te poate conduce la iubire.

Există unele tipuri de gânduri care te ajută să întorci gândirea, care te ajută să revoci judecata. Ele te pot ajuta să recapeţi iubirea sau să o descoperi, pentru că dragostea este acolo, la temelie, pur şi simplu, este. Este. Este prezentă din veşnicie. Iar peste ea, pui tot restul lucrurilor.

Deci la bază este Realitatea, îi mai spunem iubire. Realitatea cu majusculă, Realitatea atemporală şi fără formă. (Ce vedem în jur nu e Realitate, nimic din toate astea nu e Realitate.) Deci există Realitatea atemporală fără formă. Iar peste Ea îţi plasezi judecăţile, gândurile... tot ce ai pus deasupra şi pe care acum le consideri a fi realitatea. Dar nu este. Doar O acoperă. Trebuie să îndepărtezi acest strat şi bum... Realitatea apare, era deja aici.

Iar Realitatea nu are personaje separate care crezi că ar fi reale şi pe care le judeci... îţi place de ăsta pentru că îţi poate da ceva şi nu-ţi place

de ăla pentru că îţi ia ceva. Realitatea nu are nimic din toate astea. Trebuie să renunţi la tot.

În videoclipul anterior despre desprinderea de lume, am vorbit despre ce înseamnă a deveni disponibil pentru alţii... Atunci când uiţi de tine şi începi... să asculţi şi să permiţi inspiraţia de la Sinele tău adevărat, când te dai pe tine la o parte, atunci începi să fii de folos.

Şi nu este un serviciu pe care un eu separat îl face altui eu separat. De fapt, mă servesc pe Mine însumi, tot ceea ce ofer îmi dăruiesc Mie, tot ceea ce refuz să dau, îmi refuz tot Mie. Am dat exemplul că, dacă refuzi să oferi dragoste, tu eşti cel care va simţi lipsa ei. Tu, adică ego-ul, vei simţi lipsa şi teama. Nu există lipsă şi frică în Realitate. Ele sunt iluzorii. Sunt iluzia. Există doar iubire, care este împlinire şi „acasă".

„Acasă" este sentimentul de pace. În ebraică, cuvântul pentru acasă este „shalem", iar cuvântul pentru pace este „shalom". Shalem-shalom, au aceeaşi rădăcină. „Acasă" este pacea şi limba ebraică recunoaşte cumva asta.

Dar până şi serviciul pentru alţii este, de fapt, lipsit de sens. Totul este lipsit de sens, deoarece Sinele Unic care eşti nu are nevoie să fie servit, din moment ce este deja împlinit. Această plinătate se expansionează la nesfârşit... doar Se dăruieşte.

Cum spuneam în ultimul videoclip, iubirea înseamnă dăruire, iubirea se revarsă. Nu de la un sine separat, ci este această expansiune nesfârşită. Nu are margini, este nelimitată. Prin urmare, nici măcar a sluji... Nu e nimeni de slujit.

Spun acestea, deoarece pe calea spirituală se vorbeşte despre momentele în care observăm că, aparent, am urcat pe un nivel mai înalt... când părem a fi mai deschişi şi mai iubitori şi, cum se spune, mai evoluaţi spiritual. Iar în visul care pare să existe, chiar aşa este. Dar, până la urmă, chiar şi ideea de a fi o persoană iubitoare sau a te pune în slujba celorlalţi... este adesea folosită de ego sau de identitatea separată... pentru a deveni, crede că devine ceva mai bun. Însă asta doar îi îngroaşă identitatea de sine.

Or, eu vorbesc aici, repet, să ne desprindem de lume, să renunţăm la ea. Să renunţăm la a fi o persoană în lume, la o identitate de un tip sau altul, chiar şi la identităţile bune.

Şi dacă doriţi anumite criterii, există multe după care îţi dai seama dacă te detaşezi de lume. Atunci când începi să renunţi la control şi doar eşti în prezent, adică chiar eşti în prezent – în sensul că, dacă filmul deja rulează, înseamnă că nimeni nu face ceva ce nu ar trebui să facă. Toată lumea face exact ceea ce scrie în scenariu. Aşa că, dacă accepţi că nimic

din exterior nu poate fi schimbat – şi asta spun în cartea mea „Un sărut din partea Realităţii" – atunci imediat încep să se dizolve învinuirile, judecăţile şi regretele, pentru că oamenii sunt exact cum trebuie să fie. Laşi totul să fie exact aşa cum este, iar când o faci, iubirea începe să strălucească în tine, când permiţi ca totul să fie exact aşa cum este.

Dar aceea nu va fi iubirea separată a unui eu separat. Ci vei percepe Sinele Unic în toate. Vei vedea acest gen de perfecţiune, că totul este exact aşa cum trebuie să fie. E ceva greu de exprimat în cuvinte... Nimic nu este nelalocul său, nimic nu este în neregulă, aşa că totul pare inocent.

Iar când această iubire creşte în tine, îţi poţi da seama că te desparţi cu adevărat de lume astfel: Când o anumită formă părăseşte lumea – nu trebuie neapărat ca acea formă să „moară”, ci ar putea fi încheierea unei relaţii umane, de exemplu – atunci îţi dai seama că dragostea nu s-a terminat, dragostea nu a murit. Atunci începi să îţi dai seama „Uau ! Chiar mă desprind de lume, chiar sunt pe cale să ies din această lume, fiindcă văd că Realitatea nu se schimbă, indiferent ce s-ar schimba aici”.

«Dincolo de formă»

Aici, lucrurile au un sfârşit, dar în Realitate nu există un sfârşit şi, desigur, nici un început.

Anunţaţi-mă dacă mai doriţi să clarific şi altceva. Pentru astăzi, o să mă opresc aici. Vă mulţumesc şi vă iubesc. „Eu” „vă” iubesc. Sau am putea spune că ceea ce „noi” suntem ca Sinele Unic este iubire.

traducere din 14 aprilie 2024

Traducerea de mai sus provine din canalul YouTube Daniel Shai [6], videoclip publicat pe 21 mai 2023.

---

[6] https://www.youtube.com/@DanielShai

Simcha Lev: "Simcha" nu simte nicio emoţie – niciodată

La sfârşitul anului 2018, în Israel, Simcha conducea maşina spre casă, când, dintr-o dată, Simcha a dispărut. În acea clipă, a ştiut că eul ei nu va mai reveni niciodată. De atunci mintea-corp trăieşte fericirea şi prospeţimea fiecărei clipe, singura stare reală şi soluţia la toate problemele. A devenit o fiinţă fericită, radiantă şi plină de compasiune. Link videoclip tradus [7]

Textul videoclipului

Îţi poţi imagina viaţa fără emoţii, fără a fi vreodată fericit sau trist, frustrat sau furios, disperat, fără a avea niciun răspuns emoţional la nimic, nimic să nu-ţi evoce nicio emoţie?! Emoţiile dispar, pur şi simplu, nu mai există. Îţi poţi imagina acest tip de existenţă?!

Aceasta este starea naturală, dreptul nostru din naştere, modul în care umanitatea – şi fiecare formă separată care se crede o formă – poate exista. Desigur, poate suna foarte, foarte ciudat şi chiar patologic bolnav.

„Cine este acel bolnav care nu are emoţii? Nu-i în toate minţile, ceva este în neregulă cu acela care nu simte nimic. Cum să nu simţi nimic niciodată ?! Trebuie să fii sau nebun."

Sau, uneori când descriu această stare: „Poate că ţi-e prea frică să te confrunţi cu emoţiile tale şi de aceea ai prefera să nu le simţi, aşa că le reprimi. Dar ele există undeva reprimate."

Şi aceasta este o greşeală comună, pentru că Starea acestui lucru, Nimicul-Tot, Fiire, Asta (nici nu ştiu cum să numesc Starea care nu-i o stare) nu poate avea emoţii, pentru că emoţiile aparţin unei persoane, unui personaj, unei poveşti, iar această Stare este cu totul altceva. Nu poate avea emoţii.

Aspectul personajului este precum un miraj, este ceva ce oamenii cred că percep. Credeţi că vedeţi un personaj acum, acest corp, şi că acest personaj ar fi o persoană şi că acţionează în cadrul poveştii, deci ar trebui să aibă nişte sentimente şi emoţii în poveste.

Dar Starea fără de stare nu are emoţii. Aparentul personaj continuă să-şi joace rolul în poveste şi asta creează iluzia că el ar fi implicat emoţional în poveste, când, de fapt, nu este.

Personajul Simcha, de exemplu, era foarte emoţională înainte de Schimbare. Plângea foarte uşor la şcoală. Prietenii ei îi spuneau

---

[7] https://www.youtube.com/watch?v=ED7R9rGvXz0

„robinetul”, fiindcă începea să plângă foarte uşor şi simţea totul foarte intens. Ea simţea suferinţa altora de parcă ar fi fost propria-i suferinţă. Emoţiile făceau parte din viaţa ei ca personaj.

Însă Schimbarea elimină personajul, elimină experimentatorul. Schimbarea înlătură experienţa. Devine o expresie, iar expresia nu experimentează, ci expresia doar exprimă. Deci aici nu există nimeni, nu există niciun experimentator, niciun centru din care să se ridice emoţiile sau la care să se raporteze. Emoţiile nu au niciun punct de referinţă pentru a se exprima sau pentru a fi experimentate.

A simţi tristeţea înseamnă a experimenta tristeţea, dar nu este nimeni care să simtă tristeţea, pentru că nu există o persoană aici, în poveste, care să simtă cu adevărat ceea ce se întâmplă ca şi cum ar fi fost real. Iluzia lumii este dezvăluită, totul se prăbuşeşte şi... emoţiile sunt anulate, pur şi simplu, anulate uite-aşa.

Personajul Simcha îşi continuă povestea şi îşi joacă rolul. Şi asta pare foarte derutant, pentru că ea spune una şi arată altceva. De pildă, când există o dezbatere politică, care în Israel este foarte, foarte intensă şi acută, Simcha se exprimă foarte pasional, foarte, foarte pătimaş. Poate părea că este supărată, pentru că atunci când merge la o demonstraţie ea va striga şi se poate comporta de parcă acela ar fi cel mai important lucru şi convingerile ei ar fi corecte şi încearcă cu patimă să-i convingă pe ceilalţi şi îi acuză şi totul dă impresia că ar fi real.

Dar niciodată nu este cazul, ea nu este niciodată supărată. Ea nu poate fi, ea nu este acolo. Acest lucru nu este niciodată supărat.

Ci personajul din poveste îşi joacă rolul şi îl joacă bine, adică joacă rolul unei femei care se exprimă împotriva guvernului şi împotriva primului ministru şi încearcă cu toată puterea ei să convingă că el este un om periculos. Şi încearcă cu patimă să demonstreze asta persoanelor de lângă ea.

Şi pentru că ea se ceartă cu oameni care au şi ei propriile convingeri sau au sentimente foarte puternice, tonul vocii ei se ridică la înălţimea situaţiei, ea se adaptează la situaţie, manifestându-se cum este logic să se manifeste personajul în acest tip de situaţie.

Căci dacă sta şi ar fi zâmbi, cu acest zâmbet inevitabil, acest zâmbet al acestui lucru, şi ar spune aceste lucruri, ar enerva şi mai mult. Şi ar părea că desconsideră sau că nu e serioasă sau că ceva este în neregulă sau nu ar reuşi să explice ideea pe care o susţine în dezbatere de dragul celeilalte persoane, pentru că celălalt nu ar fi prea interesat sau implicat de modul în care se prezintă ea şi argumentele ei.

Deci ea poate arăta ca fiind foarte pătimaşă şi furioasă în legătură cu ceva dar nu e.

La fel e cu dragostea. Ea manifestă multă dragoste pentru orice: copii şi soţul ei şi împrejurimile şi fraţii ei, pentru toată lumea. Este multă dragoste, căldură sufletească, dar nu este chiar dragoste. Ci ceea ce trebuie să fie arătat personajului aflat vizavi în acea situaţie.

Ea are nevoie... din nou, nu-i niciodată nevoie de nimic, dar în poveste, în povestea aparentă ea îşi joacă rolul şi joacă un personaj iubitor.

Nimicul-Tot nu este cineva care exprimă iubire sau exprimă iubirea prin cineva. Iar nu dragoste este exprimată cu adevărat, pentru că ceea ce exprimă acest Nimic-Tot e ca o adaptare la situaţia de moment. Observă ce are nevoie realitatea din jurul său. Are nevoie de o conversaţie animată? Are nevoie de o îmbrăţişare? Are nevoie să dea o mână de ajutor? Sau trebuie să-şi arate furia într-o dezbatere? Ce anume se aşteaptă de la acest lucru? Şi apoi se manifestă prin personaj. Dă impresia, creează iluzia că personajul ar simţi ceva.

De aceea, când mă cert cu fratele meu, de exemplu, despre probleme politice, el nu poate înţelege când, uneori, mă opresc în mijlocul discuţiei şi doar mă uit la el. Eu ştiu că asta nu se întâmplă cu adevărat. Nu-mi pasă, ştiu că acest prim-ministru nu există. Ştiu asta. Totul e în regulă. Acesta este nivelul absolut. În poveste, el este o persoană rea, dar în realitatea absolută el nu există, nu-mi pasă...

Deci Simcha zâmbeşte şi uneori se opreşte făcând acest mic dans. Nu, niciodată, niciodată (nu înţelege).

Sau sora mea dragă, ea nu poate înţelege nici acum, după 5 ani, (când îi spun:) „Nu mă poţi jigni niciodată. Nu trebuie niciodată să-ţi ceri scuze, căci nimic nu se întâmplă între noi.”

Ea se îngrijorează pentru mine, dacă sunt bine, dacă mă simt bine. Şi îi spun că sunt mereu bine. Când lumea mă întreabă, o întreabă pe Simcha, ce mai faci, le spun "Sunt întotdeauna bine".

Acum fac asta mai des, dar la început... credeam că oamenii se vor supăra atunci când le spun Starea mea. Acum înţeleg că pot să le spun totul şi orice şi ei nu vor înţelege. Aşa că le spun doar adevărul când mă întreabă "Eşti încântată?".

Fiindcă am făcut o petrecere grozavă săptămâna trecută şi au fost multe pregătiri şi toată lumea a venit la petrecere. „Eşti încântată?" Iar eu râdeam şi le spuneam că nu sunt niciodată încântată. Niciodată nu pot fi entuziasmată sau dezamăgită sau să aştept ceva cu nerăbdare. Este întotdeauna grozav, întotdeauna este bine.

Şi această Stare, bineînţeles, este foarte relaxantă pentru cei care se află în jurul lui Simcha. În cazul acestei petreceri, de exemplu, ceilalţi organizatori de lângă ea erau neliniştiţi să vadă dacă... invitaţii vor veni şi va fi un succes. „Este deja un succes şi totul este bine. Să ne bucurăm de ce este. Nu contează dacă va fi un succes sau nu." Şi asta i-a ajutat să fie relaxaţi la petrecere şi bineînţeles că a fost un mare succes.

Dar chiar nu contează, pentru că aici nu este nimeni care să fie neliniştit şi să-şi facă griji: "Oare vor veni invitaţii, va fi o petrecere reuşită? Ce va crede lumea despre mine?" Nu este nimeni aici.

Această declaraţie că ea nu are emoţii (nu există nimeni care să simtă şi nu există emoţii) pare a nu se potrivi cu ceea ce face. Îi derutează pe cei din jur. Asta se poate vedea în videoclipurile pe care le-a filmat Simcha imediat după 7 octombrie. Furie, uimire, tristeţe - ea a exprimat aceste lucruri şi a susţinut cu multă pasiune în mod repetat că Israelul s-a confruntat şi se confruntă cu răul absolut, care este o declaraţie foarte puternică. Dar nu simţea nimeni acele emoţii. Au rost doar pentru personajele din jurul ei, întotdeauna. Pentru ca aceste personaje iluzorii să evolueze, fiindcă ea exprimă cea mai înaltă morală posibilă.

Ori că le exprimă în politică, ori în chestiunea Israel-Hamas, ori în toate aspectele vieţii, ea va aspira să arate personajului, adică celui de lângă ea, cea mai bună modalitate de a privi situaţia şi de a acţiona. Şi acela va fi cel mai bun mod de acţiune pentru acea persoană în acel moment, pentru că ea este momentul şi poate vedea clar cum stau lucrurile.

Uneori ea trebuie să folosească gesturi cu mâna şi vocea, să-şi ridice vocea şi uneori chiar să strige. Şi atunci ea strigă, şi râde, şi îmbrăţişează. Ea face tot ceea ce pare a proveni dintr-o emoţie.

Puteţi gândi orice doriţi despre aceste lucruri, pentru că vă înţeleg. Înainte de schimbare, Simcha auzise vag despre acei călugări budişti care sunt detaşaţi şi nu simt nimic şi credea că e groaznic, este inuman şi că nu va accepta niciodată şi nu va dori să fie o astfel de persoană detaşată.

Dar ea nu ştia că ceea ce este detaşat nu este o persoană. Dacă o persoană ar fi detaşată de emoţiile sale ar fi foarte, foarte rău. Ar fi o condiţie de boală să fii o persoană şi să nu simţi nimic, să nu ai emoţii, să nu fii conectat la emoţiile tale.

Dar dacă nu eşti o persoană (şi asta nu este o persoană, în ciuda aparenţelor), este foarte natural să fii detaşat, pentru că nu există nimic de care să te ataşezi. Nu vezi nimic. Acest nimic nu se poate ataşa emoţional de acel nimic. E deja Unul şi este deja Nimic. Jocul s-a terminat.

Aţi putea percepe asta ca fiind ceva inuman doar pentru că nu ştiţi altceva, nu puteţi înţelege o existenţă în care personajul să nu se identifice cu el însuşi. Te cunoşti pe tine însuţi, ştii cum e să fii o persoană, cineva. Când umbli, cari cu tine o povară atât de grea. Nici nu-ţi poţi imagina ce ditamai greutatea porţi cu tine. E ca o valiză enormă pe care o porţi cu tine tot timpul. Şi nu-ţi poţi imagina viaţa sau existenţa în alt mod.

Nu-ţi poţi imagina libertatea, din cauză că nu ai gustat niciodată libertatea. Doar atunci când eşti liber şi eliberat şi în afara acestui joc, acest joc imaginar, atunci poţi şti că ceea ce spun e adevărat.

Emoţia e doar o altă unealtă în această trusă de unelte. Există iluzia timpului, iluzia spaţiului, iluzia materiei, iluzia gândurilor şi iluzia emoţiilor. Emoţiile sunt doar modul în care personajul poate experimenta mai profund situaţia în care se află. Dacă cineva drag moare, emoţia care se naşte creează experienţa, creează expresia tristeţii pe care o "experimentează" personajul.

Simcha nu poate experimenta nimic, pentru că ea nu există.

Dar, în aparenţă, un personaj experimentează o tristeţe imensă şi apoi această tristeţe pe care o simte în interiorul corpului devine ceva atât de real. Emoţiile nu au substanţă, nu sunt lucruri materiale, dar ele sunt atât de reale pentru el. Sunt cel mai real lucru pentru personaj, fiindcă sunt atât de intime şi apropiate.

Deci această tristeţe îi permite să înţeleagă profund procesul morţii, al separării, ce anume trebuie să simtă personajul. Dar astea nu s-ar fi întâmplat dacă personajul ar fi spus: „Okay, această persoană este moartă şi poate că am iubit-o, dar acum e moartă şi nu-mi pare rău." Tristeţea îi permite să să fie un personaj profund, care să-şi spună bine povestea.

Dar când ştii că nu există moarte, nu poţi să fi trist. Nu există moarte, omul acela nu a murit. El nu a existat niciodată. Tu, ca formă separată, nu exişti, deci... tristeţea nu poate apărea.

Fericirea nu poate apărea, nu poţi fi mai fericit, să mai adaugi ceva la bucuria "Asta". "Asta" este bucuria absolută a vieţii, este ceva uimitor. Deci cum ai putea fi mai fericit?!

Dacă vă aflaţi într-un loc frumos, vă bucuraţi de privelişte şi vă simţiţi mai fericiţi, pe când, dacă sunteţi în traficul aglomerat, vă simţiţi blocaţi.

Însă în Starea de eliberare, când Nimicul-Tot se exprimă liber, chiar nu contează unde te afli, ce anume faci, ce anume te înconjoară. Nici un fel de emoţie nu se ridică.

"Oare niciodată, niciodată?! Oare niciodată Simcha, de exemplu, n-a simţit ceva?!"

Este imposibil, asta nu se poate niciodată. Din momentul Realizării de sine, când a recunoscut ce este ea, de atunci, nimic nu poate vreodată să mai tulbure acest "lucru". Desigur, emoţiile nu o pot face.

Gândurile sunt altceva. Gândurile apar pentru că sunt necesare în procesul de exprimare a personajului. Are nevoie să aranjeze realitatea într-un fel sau altul, să planifice sau să reacţioneze.

Dar nu sunt niciodată nişte gânduri obsesive. Sunt foarte diferite de gândurile de dinaintea Schimbării. Nu durează niciodată. Alunecă ca pe teflon. Apar când e nevoie de ele, iar apoi dispar.

Emoţiile sunt altceva, fiind alt tip de instrumente în viaţa personajului. Dar în Starea naturală nu ai nevoie de emoţii pentru a exprima povestea. Şi astfel expresia este liberă.

Poate părea altfel privindu-l din afară, pentru că personajul continuă povestea şi se pare că Simcha are emoţii. Căci altfel, cum ar putea ea să ţipe, dacă nu-i pasă, dacă nu se înfurie?!

Ei bine, ea poate ţipa fără a avea ataşată nici un fel de emoţie. Ea poate ţipa, pentru că este logic să facă asta într-o ceartă. Desigur, ea ţipă doar în confruntări politice.

Dragostea pe care o exprimă este mult mai calmă decât dragostea pe care o exprima ca personaj. În trecut, îşi exprima dragostea ca personaj faţă de familia ei şi faţă de toţi cei din jurul ei. Dar era un alt fel de dragoste, era dragostea lui Simcha pentru ceva ce Simcha iubea.

Dar acum asta nu este acea dragoste. Seamănă foarte mult cu dragostea şi ea se manifestă într-un mod afectuos, dar nu mai este acelaşi tip de dragoste.

Deci nu există emoţii în Starea naturală, în această Stare. Dacă am numi-o "fericire" sau "linişte" am fi foarte pe aproape. Este ceva foarte, foarte complet, neatins şi fără griji. Fără griji, în sensul în care cineva s-ar îngrijora sau i-ar păsa de ceva. Este atât de liber şi spontan.

Şi în această linişte netulburată (acesta ar fi cuvântul) apare iluzia că s-ar exprima nişte emoţii. Dar în realitate, niciodată nu poate apărea vreo emoţie în această Stare.

Nu este ceva la care să aspiraţi, fiindcă nu poate fi realizată în mod conştient. Este foarte periculos să vă detaşaţi de emoţiile voastre. Nu vă recomand să vă ignoraţi emoţiile, din cauză că ar fi nesănătos. Atâta timp cât te consideri a fi o formă separată, cel mai bine este să-ţi recunoşti emoţiile şi să le exprimi, să vezi unde te conduc, să aprofundezi trăirea şi să le accepţi.

Nu încercaţi să ajungeţi în această Stare detaşată prin detaşarea de propriile emoţii! Nu acesta este procesul.

Asta se întâmplă de la sine când "eul", personajul este eliberat de el însuşi şi nu a mai rămas nimic. Pur şi simplu, se întâmplă. Nu poţi ajunge la ea în mod conştient. Şi nu trebuie să-ţi reprimi emoţiile încercând astfel să ajungi la aceastăliniște şi eliberarea de emoţii.

Până atunci, bucură-te de emoţiile tale! Ele sunt nişte instrumente minunate în viaţa personajului pentru exprimare, pentru aprofundare.

Starea naturală absolută este liberă de orice. Este Nimic şi nu generează niciodată nimic. Şi e bine...

traducere din 23 aprilie 2024

Traducerea de mai sus provine din canalul YouTube Simcha Lev [8], videoclip publicat pe 4 aprilie 2024.

---

[8] https://www.youtube.com/@Simcha_Lev

Gary Weber: Nondualitatea are baze neuroştiinţifice

Studii de neuroştiinţă pun în evidenţă starea de nondualitate şi posibilele ei foloase în dispariţia suferinţei omeneşti. Oare învăţătorii nondualişti vor avea nevoie de acum înainte de certificări fMRI, care să demonstreze că sunt cu adevărat iluminaţi, prin scanarea creierului lor?!

Gary Weber este un iluminat savant, iar informaţiile aduse de el sunt de breaking news. N-am mai auzit pe niciun iluminat să spună că gândurile auto-reflexive încep să revină în situaţia unei glicemii scăzute sau lipsă de somn. Prezentarea a avut loc în 2015. [9]

Textul videoclipului

Un dialog despre trezirea nonduală: Îmbrăţişând liniştea

Invitat: GARY WEBER, doctor în ştiinţe fizice, a lucrat în laboratoare naţionale, industrie, mediul academic, cercetare şi management. După multă practică spirituală, a trăit dizolvarea "eu-lui" (ego) şi dispariţia gândurilor auto-referenţiale, dorinţelor şi fricilor. A predat, a scris trei cărţi, un blog şi câteva articole, a făcut numeroase filmări, interviuri şi prezentări pe tema nondualităţii, meditaţiei şi neuroştiinţei. A fost subiect de studiu şi/sau colaborator în studiile de neuroştiinţe cognitive şi meditaţie la mai multe instituţii prestigioase din SUA.

Ce provoacă suferinţa? Poţi să-i pui capăt singur?

Vom discuta despre sfârşitul suferinţei.

Călătoria mea a început încercând să pun capăt propriei mele suferinţe. Îmi făceam doctoratul şi mă plimbam prin campus, când am avut un moment epifanic şi am devenit martor la ce se întâmplă în acest conştient.

Şi nu era frumos, ci o nesfârşită bla-bla-bla despre nimic care să merite atenţie. Extrem de neproductiv şi epuizant. Cunoaştem cu toţii această imensă suferinţă, agravată de acest bla-bla-bla. Consumă multă energie şi timp, din cauza nenumăratelor frici, îngrijorări, dorinţe, şi se concentrează pe ataşamentele noastre.

---

[9] https://www.youtube.com/watch?v=ED7R9rGvXz0

Ending your suffering...
- Suffering arises from "blah, blah"
- Consumes energy & bandwidth
- Creates fears, desires, worries...
- Focused on attachments

Faptul că era dureros pentru mine nu este special. S-a făcut un studiu bun la University of Virginia, foarte recent, publicat în revista "Science", care a analizat cât de neplăcut li se pare oamenilor acest bla-bla-bla. Au luat 150 de studenţi de la U.VA şi i-au adus pe rând într-o cameră mare. Fără să aibă niciun dispozitiv la ei, nimic de făcut, decât să stea acolo singuri în liniştea propriilor gânduri. Dar s-a descoperit că nu erau deloc liniştiţi. Cele 12-15 minute în care au stat de unii singuri au fost chinuitoare şi dureroase pentru ei.

S-au gândit că ăştia erau studenţi, aşa că au luat şi nişte oameni din oraş. Dar acelaşi lucru s-a întâmplat. Şi aceştia au fost foarte nemulţumiţi că au rămas cu propriile lor gânduri.

Dar lovitura de graţie a fost când, la nişte studenţi, le-au pus o brăţară care avea un fir până la gleznă. Dacă apăsau pe brăţară, le producea un şoc electric dureros la picior. Dacă se simţeau prea duşi de bla-bla-ul din capul lor aveau posibilitatea de a se stimula ca să iasă din această rutină. Se presupunea că nimeni nu-şi va produce un şoc dureros doar ca să-şi distragă atenţia de la bla-bla-bla. Dar, de fapt, majoritatea bărbaţilor şi un sfert dintre femei au făcut-o. (Deci femeile sunt mai deştepte decât bărbaţii. ☺)

Concluzia este că oamenilor chiar nu le place. Aşadar nu este ciudat să căutăm un mod de a o elimina şi, dacă îl găsim, să ne micşorăm suferinţa.

«All of humanity's problems stem from man's inability to set quietly in a room alone.» ~ Blaise Pascal

Blaise Pascal, aţi auzit de el, probabil. Acesta este unul aforismele sale, anume că, dacă poţi să fii împăcat cu tine însuţi stând de unul singur într-o cameră, este un bun indicator pentru tine, care îţi arată unde te afli pe calea ta. Doar să stai singur într-o cameră şi să vezi dacă te simţi confortabil. Îţi place ce observi la tine? Sau nu-ţi place, eşti foarte nefericit şi te simţi inconfortabil, pur şi simplu, fiindcă stai acolo de unul singur?

Planul meu a fost să văd dacă reuşesc să scap de asta în vreun fel. Nu ştiam dacă aceste gânduri pot fi oprite. M-am gândit că ar fi grozav dacă s-ar putea, dar nu ştiam dacă e posibil.

Aşa că m-am pornit, căutând o metodă laică, fără religie, fără filosofie, din surse contemporane. Nu doream scripturi transmise de-a lungul a mii de ani, trecute prin atâtea mâini şi prin atâtea limbi, pe care nu le înţeleg. Doream surse contemporane, filmări, scrieri ale persoanei în cauză despre ce anume a făcut. Şi doream să fie ceva foarte empiric, să fac exact aceleaşi experimente şi să văd dacă funcţionează pentru mine. Acesta era singurul meu criteriu. Asta am încercat.

Şi mai trebuia să funcţioneze în realitate. Adică îmi voi putea opri gândurile, narativul bla-bla-bla? Dar să şi funcţionez în lumea reală. Nu eram sigur că va fi posibil. Dar mi-am propus să o fac.

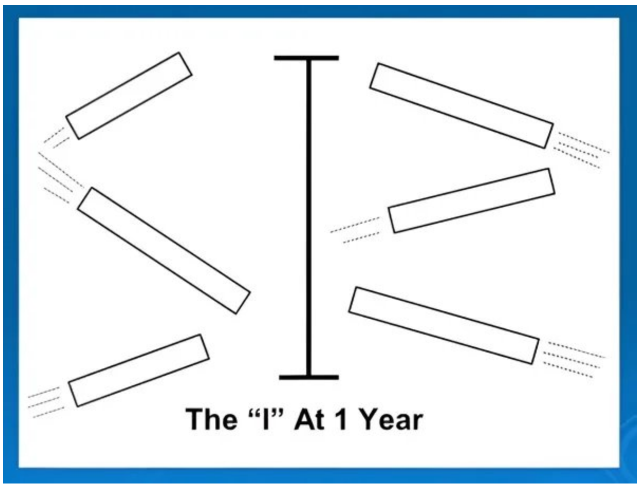
Am făcut nişte experimente foarte simple, aproape copilăreşti. Îmi observam gândurile timp de 5 minute. Puteţi face şi voi asta, chiar astăzi. Am observat că erau două găleţi cu gânduri: Una cu gânduri despre „eu, mie, mine” şi celaltă fără ele. Şi am văzut care găleată s-a umplut.

Ar fi fost posibil ca ambele găleţi să se umple. Dar am descoperit, deloc surprinzător, că prima găleată era plină ochi. Iar în a doua nu era nimic. Ne gândim numai la propria persoană, la ataşamentele, preocupările, îngrijorările, fricile, poveştile lui "eu".

Se pune întrebarea cum ne construim aceste "eu"-ri pe care le avem toţi. De exemplu, "eul" te face să-ţi fie ruşine când cineva ţipă la tine.

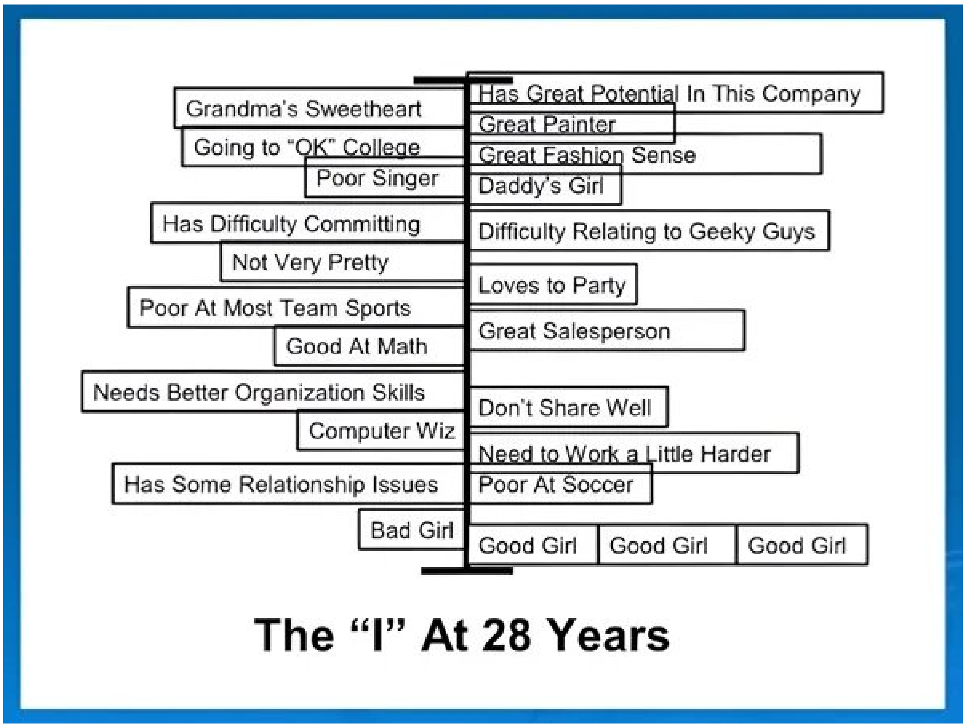
Cum ne construim"eul"?

Dacă aveţi copii, ştiţi că copilul nu are „eu” la vârsta de un an. Doar se distrează, îşi vede de ale lui, doar explorează lumea. Undeva pe la doi ani, doi şi jumătate, intră şi „eul” în scenă. Acest "eu" este generat de genetică, condiţionări, familie, prieteni, mediu, când şi unde v-aţi născut...

"Eul" la vârsta de un an

Acest stâlp central este unitatea de bază "eu", în jurul căruia zboară o mulţime de bileţele. Aceste bileţele fie se lipesc de stâlp şi alcătuiesc o memorie, care devine "eu, mie, mine" de acum înainte, fie nu se lipesc. Dintr-un număr imens de bileţele, doar foarte puţine se lipesc de acest stâlp. Şi ele devin cine suntem noi.

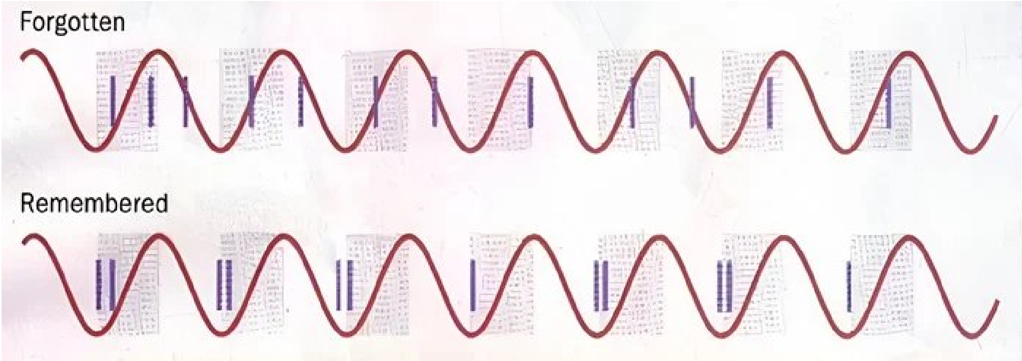

"Eul" la vârsta de 28 de ani

Şi puteţi recunoaşte că, după vârsta de 20 de ani, stâlpul e deja plin de bileţele de tot felul, care s-au adunat la întâmplare: poveşti despre tine de la bunica sau bunicul sau de la antrenorul de sport etc., ce formează ceea ce crezi că eşti.

Se pune întrebarea cum face creierul să aleagă care lucruri să se lipească şi care nu. Asta, pentru că experienţe similare vă pot afecta sau nu. „Nature", o altă mare revistă ştiinţifică de popularizare, a publicat un studiu bun. Totul depinde de undele de frecvenţă theta care trec prin creier.

Dacă experienţa neuronală este defazată faţă de frecvenţa theta predominantă în acel moment, nu vei stoca amintirea, oricât de importantă ar fi fost. Creierul se comportă aşa în mod arbitrar şi unele sunt păstrate, iar altele nu sunt păstrate. Iar tu nu ai niciun control.

Cum se selectează evenimentele care vor fi memorate?

Unde sunt stocate amintirile?

Mulţi avem acest concept că ar exista un fel de dosar sau biblioraft, sau un fel hard-disk gigantic undeva, înăuntru, care le stochează într-un singur loc, foarte sigur, astfel încât să scoatem întotdeauna aceeaşi amintire şi apoi s-o băgăm la loc intactă. Dar nu este deloc aşa. Creierul împrăştie amintirile peste tot în creier, în tot cortexul. Asta n-ar fi de mirare, pentru că avem amintiri senzoriale, amintiri motoare, tot felul de amintiri episodice de care suntem legaţi sufleteşte. Sunt stocate în locuri diferite.

Şi s-a descoperit, după multe cercetări, că creierul "iese la cumpărături", adică este ca şi cum creierul s-ar duce la supermarket şi apucă tot ce găseşte acolo şi le lipeşte împreună.

Să ne întoarcem în Africa de acum 60.000 de ani. Ajungeai la sursa de apă, dar nu conta ce anume exact văzuseşi data trecută. Conta doar ce amintiri negative aveai legate de acea adăpătoare. Creierul le grupa împreună ca un instrument de supravieţuire.

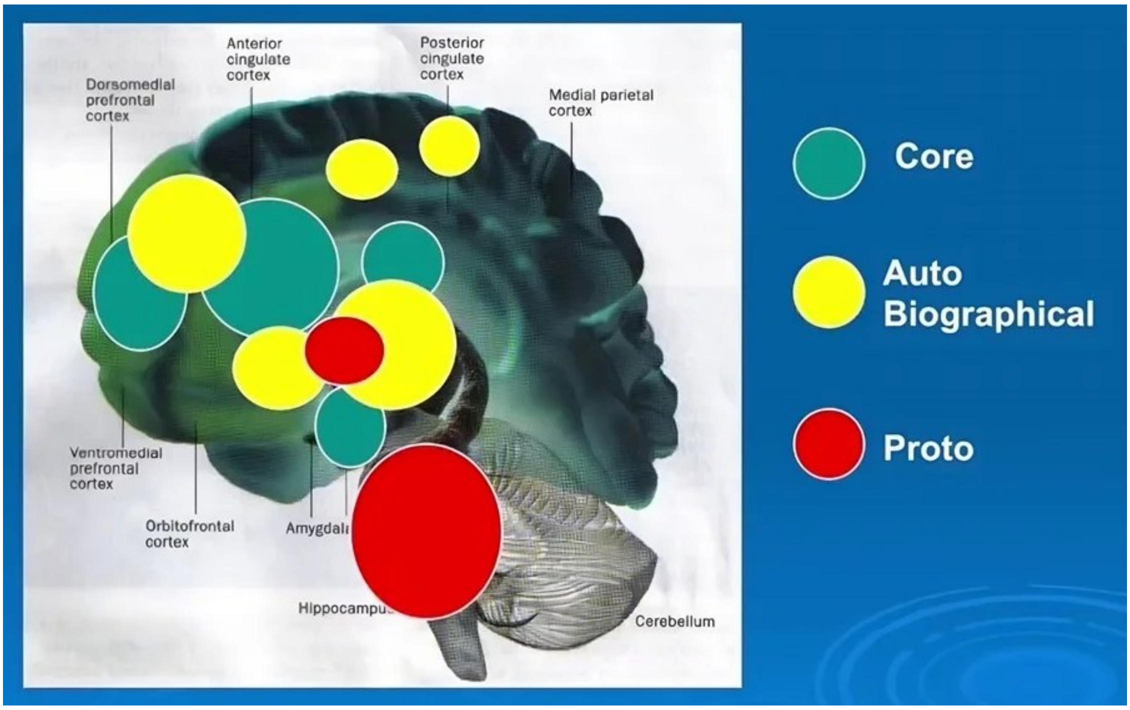
Dar nu avem capacitatea de a ne întoarce la un eveniment, de pildă la cel de la 11 septembrie 2001, şi să ne amintim exact ce am văzut, doi sau trei ani mai târziu. Este aproape de zero.

S-au făcut teste de rememorare pe 9/11, pe 9/12 şi la un an după 9/11. Subiecţii au fost întrebaţi, un an mai târziu: Cum vă simţeaţi pe 11 septembrie?

Conta doar cum se simţeau acum, nu cum se simţiseră atunci, pe 11 septembrie. Dacă erau fericiţi acum, credeau că fuseseră fericiţi şi pe 9/11. Dacă erau trişti şi deprimaţi acum, îşi imaginau că fuseseră trişti şi pe 9/11. Avem o memorie foarte slabă. Sistemul juridic ia asta în considerare şi este o mare portiţă pentru avocaţi.

Unde este acest "eu"?

Probabil că ştiţi că nu stă niciun pitic ascuns în centrul creierului sub forma unui "eu". Ci au loc multe, multe funcţionalităţi când "eul" apare şi se manifestă. Acestea sunt doar cele trei categorii diferite pe care Damasio, faimosul om de ştiinţă, le-a găsit.

Unde e localizat "eul"?

Puteţi vedea diferite categorii de gânduri, diferite categorii de "eu" peste tot în creier. Nu există niciun "eu" nicăieri. Ci sunt doar unde electrice care străbat cortexul şi generează ad-hoc diferite senzaţii de "eu".

Puteţi face acelaşi mic exerciţiu, în care, de data aceasta, avem trei găleţi. Găleţile grupează gânduri despre trecut, gânduri despre viitor şi gânduri despre prezent. Dacă vă observaţi gândurile, veţi observa că gândurile despre trecut umplu la refuz o imensă găleată. Gândurile despre viitor, tot o imensă găleată plină. Gânduri despre acum - nu e niciunul. Exact ce spunea şi Eckhart Tolle, dar în altă variantă.

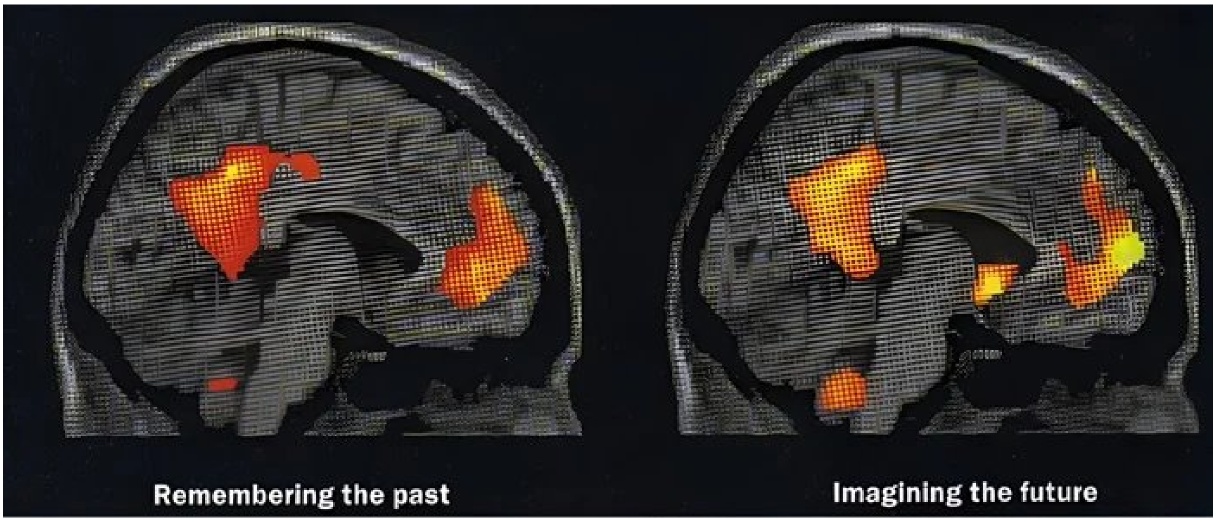
Gânduri despre trecut, din ACUM, despre viitor

O puteţi constata pe cont propriu. Ceea ce s-a întâmplat acum o secundă nu e un gând din acum, ci e un gând din trecut. De acum o secundă. Observaţi-vă şi vedeţi dacă există vreun gând în acum...

Analizăm modul în care funcţionează creierul şi ne punem întrebarea „când sunt eu?". Deci, când eşti tu? Una din marile interogaţii de sine care am observat că funcţionează bine este de a întreba "când sunt eu?". Când este Charles? Când este Mary? Observă dacă vine aceeaşi Mary la fiecare întâlnire. Dacă te urmăreşti cu atenţie în decursul zilei, vei vedea că apare mereu o altă persoană. În funcţie de cel cu care stai de vorbă, ori că e partenerul, copiii tăi, şeful tău, cel mai bun prieten, vezi dacă este aceeaşi Mary. Păi, este o altă Mary, dintr-o categorie diferită, cu abilităţi diferite.

Pe măsură ce vezi că Mary se tot schimbă mereu, începi să înţelegi că "eul" nu este un ansamblu gigantic omogen. De fapt, este o grămadă de sute, poate mii... Virginia Wolf a spus că avem atâtea "eu"-ri câte relaţii avem.

Observă dacă eul chiar este real. Încercând să afli "când sunt eu?", vezi că te schimbi mereu. Deci cât de real eşti "tu"?

"Eu" apare când îmi amintesc trecutul sau îmi imaginez viitorul

În imaginea de mai sus este o secţiune sagitală, care împarte craniul simetric. Se vede că aceleaşi două zone sunt folosite de creier şi pentru a-şi aminti trecutul, şi pentru a proiecta viitorul. Aceste două zone sunt foarte importante pentru ce vom discuta în continuare. Cea din spate aparţine Reţelei Implicite (vom vorbi despre ea imediat), şi la fel, cea din faţă. Foarte importantă în crearea "eu"-lui.

Folosim "eul" pentru a ne aminti trecutul şi a ne proiecta în viitor, aşa că nu e de mirare că aceste două centre sunt cele mai mari şi mai active. (Asta-i pentru lucrarea de control...! ☺)

De unde vin gândurile ?

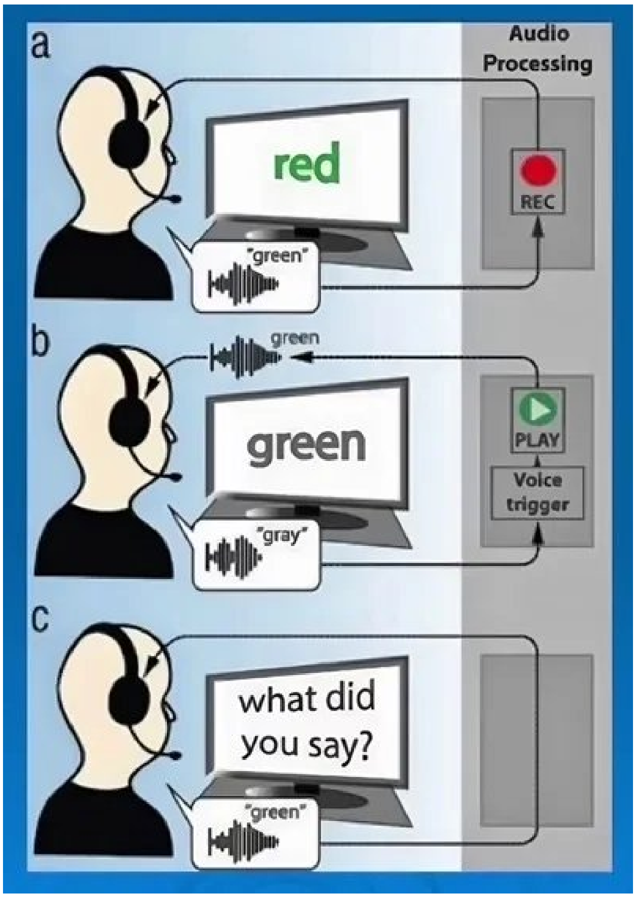
O întrebare la care să vă gândiţi puţin este de unde vă vin gândurile. Aşa cum staţi acum, timp de 30 de secunde, observaţi-vă, cu ochii închişi sau ochii deschişi, şi încercaţi să vă preziceţi următoarele gânduri şi dacă puteţi vedea de unde vin. Le elaboraţi dinainte? Faceţi asta pentru 30 de secunde...

Bine, deci aţi găsit locul de unde v-au venit gândurile? Vă elaboraţi voi gândurile? Sau, pur şi simplu, apar neanunţate şi neprevăzute?

Se manifestă, pur şi simplu.

Iar dacă nu vă elaboraţi voi gândurile, de ce vă îngrijoraţi de ele?! Se nasc de la sine. Nu sunteţi responsabili de ele.

O altă credinţă puternică pe care o avem şi care este incorectă este că *noi gândim ceea ce spunem*. Că, dacă nu am avea în prealabil o naraţiune internă, am fi incapabili să vorbim. Toate experienţele arată contrariul. Dacă vă observaţi când vorbiţi cu oamenii, nu pre-gândiţi cele spuse înainte de a le spune. Doar le spuneţi, apar dintr-o dată.

Noi nu pre-gândim conştient ceea ce spunem

Următorul studiu este făcut în Scandinavia, în 2014. Se numeşte testul Stroop, poate aţi auzit de el. Imaginea ne arată ce fac ei acolo. Pun cuvântul "roşu" dar te păcălesc şi îl colorează în verde. Şi tu trebuie să spui "verde". Ăsta e testul. Care este culoarea pe care o vezi? Nu cuvântul pe care îl vezi, ci culoarea cuvântului.

Scandinavul chelios are căştile pe urechi şi se uită la ecran. Şi răspunde în microfon: "verde. Asta văd eu, verde". Iar ei înregistrează cuvântul "verde".

Apoi îi prezintă a doua planşă. Îi arată cuvântul "verde", care e colorat în gri. Îl întreabă: "Ce culoare vezi?" ar el spune "gri". Dar ceea ce fac şmecherii de scandinavi este că îi pun la ureche vocea lui care spune "verde". Şi apoi îl întreabă: "Ce ai spus?". Iar el răspunde: „Am spus verde”. Dar el spusese în realitate "gri". Doar că ei l-au păcălit.

Aşa că noi nu ştim ce vom spune. Chiar şi în momentul când vorbim, dacă auzim altceva, vom crede că am spus acel altceva. Deci nu elaboraţi ceea ce spuneţi.

Dacă vă urmăriţi în cursul zilei, veţi vedea că asta o face creierul singur. Staţi foarte liniştiţi şi observaţi atenţi vă veţi convinge că nu ştiţi ce urmaţi să spuneţi. Vorba iese din voi foarte repede, o auziţi şi o ţineţi mine.

Or, dacă nu voi concepeţi ceea ce spuneţi, de ce vă îngrijorează ceea ce spuneţi?! Vine de altundeva, nu vă gândiţi dinainte. Nici măcar nu ştiţi ce veţi spune.

Eu am practicat o metodă clasică... M-am bazat pe Ramana Maharshi, o sursă contemporană, un mare înţelept al secolului XX. Henry Cotcher Brusson i-a făcut ultimele fotografii. Carl Young i-a scris prefaţa la una din cărţile sale. Revista "BBC Life", etc.

Nondual practices:

Who am I?

I am not this body.

Where am I?

When am I?

What is this?

Let go, let go, let go...

Who hears?

Întrebări foarte simple: **Cine sunt eu?** este o întrebare utilă, devenită deja clasică. Dar eu prefer: **Unde sunt eu? Când sunt eu? Cine aude?**. Am folosit mult timp **Unde sunt eu?** şi **Cine aude?**. Este uimitor ce profunzimi pot atinge aceste întrebări. Sunt foarte simple şi nu ar trebui să vă fie frică. Nu e nimic periculos în ele. Doar întreabă-te **Unde sunt eu ?**. Pare cel mai logic lucru.

Eram om de ştiinţă, iar un om de ştiinţă ar trebui să ştie. Eram în cap toată ziua, vorbind cu "mine", ţipând la "mine", urlând la "mine", judecându-mă, biciuindu-mă. Dar unde este acest "eu"? Pot să-l găsesc? Ar trebui să-l simt pe undeva, dar nu-l pot găsi. Şi nu e găsit în nicio lucrare de neuroştiinţă.

Gândurile bla-bla-bla s-au oprit

What happened?

- Self-referential thoughts, fears, desires fell away.
- Low-energy and blood sugar affects it.
- 90% of time:
  - Stillness, "now, now, now"
  - Higher creativity, cognition, functioning
  - Speech, actions, emerge naturally

Şi iată ce s-a întâmplat: bla-bla-bla s-a oprit. Eram într-o postură de yoga, în cap aveam bla-bla-bla. Şi, dintr-o dată, s-a oprit.

La vremea aceea, lucrau pentru mine 1000 de oameni în laboratoare de cercetare cu un buget de un sfert de miliard de dolari. Şi se făcuse linişte înăuntru, aşa cum este şi acum. Linişte profundă, niciun sunet, doar tăcere. M-am întrebat: "Cum să mă duc azi la muncă şi să conduc mii de oameni dacă nu am nimic aici, sus?! Doar o mare linişte... Oare nu mă vor vedea cu vreo aură deasupra capului, arătând ca o creatură ciudată?!"

Dar, de fapt, nimeni nu a observat nimic. (Asta poate spune ceva despre managementul corporatist. ☺) Deci nimeni nu a observat.

Şi este aşa, practic, tot timpul. Am scris "peste 90% din timp", pentru a fi mai credibil. Dacă am energie scăzută şi hipoglicemie, gândurile se pot porni. Dar altfel, e linişte înăuntru, e foarte linişte.

Pot folosi în continuare gândurile, dacă am nevoie, pentru planificare şi rezolvarea problemelor. (Este un circuit diferit, o să vă arăt imediat.) Dar e foarte linişte înăuntru. Nemişcare. Este minunat. Şi devine foarte plăcut, aşa cum vă poate confirma şi Rich *.

[* Richard Doyle este colaboratorul lui Gary Weber.]

Ramana Maharshi: «In samadhi there is only the feeling of "I am" and no thoughts», «There is a state when words cease and silence prevails.»

Nisargadatta Maharaj: «To be free from thoughts is itself meditation.»

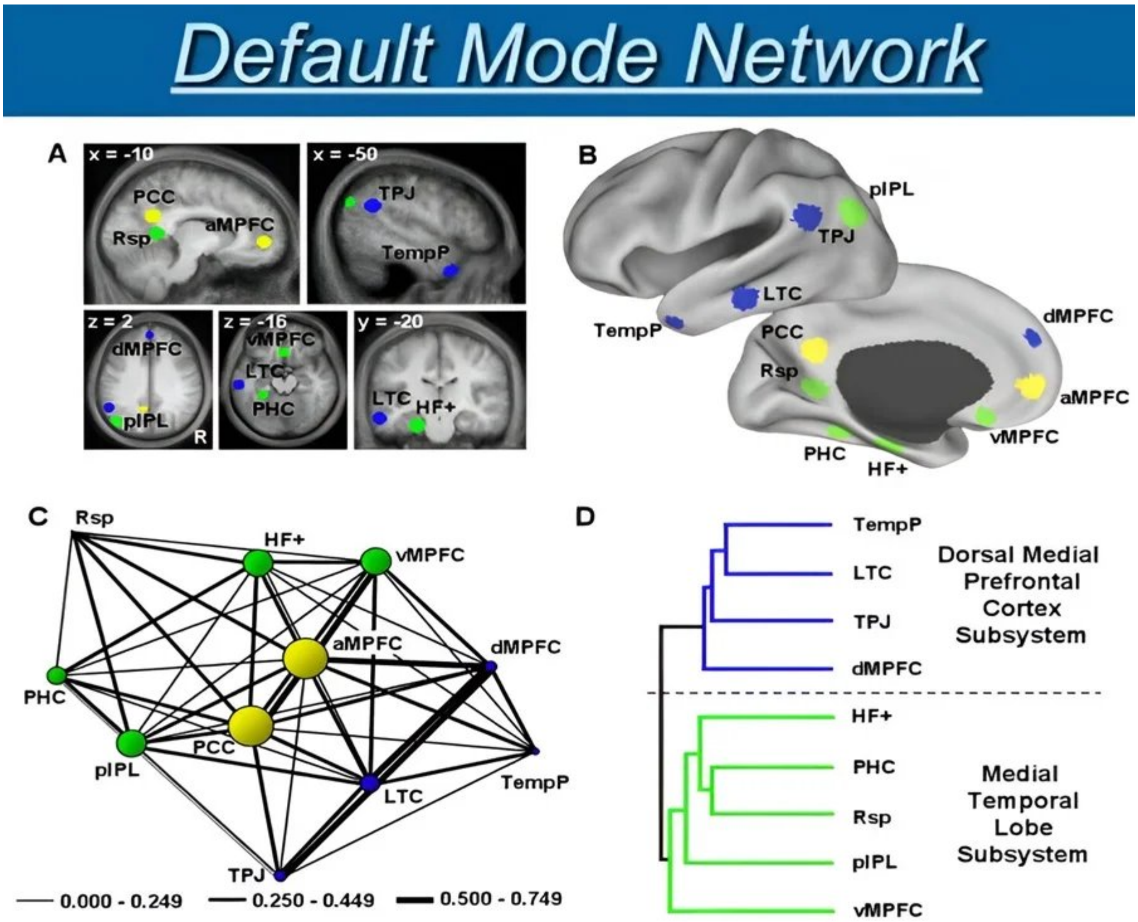
Padrinho Paulo Roberto - ayahuasqueiro: «It's all about having no thoughts.»

Acest lucru nu este ceva nemaiauzit, după cum am aflat mai târziu. Iată ce a spus Ramana Maharshi despre lipsa gândurilor. Nisargadatta Maharaj, după cum ştiţi mulţi dintre voi, a spus acelaşi lucru. Şi mulţi alţii au spus acelaşi lucru.

M-am dus la cei doi maeştri Zen ai mei şi m-au luat la întrebări în dokusan [întrevedere privată]. Mi-au confirmat: „Eşti gata".

Eram la o conferinţă în Stockholm şi acest ayahuasquero, unul din conducătorii bisericii Santo Daime, a ţinut o conferinţă în plen la Stockholm. La finalul lungii sale conferinţe despre ayahuasca s-a oprit şi a spus că totul se rezumă la **a nu avea gânduri**. Ne-am întâlnit după aceea şi i-am spus: "Am fost foarte surprins că un ayahuasquero vine cu acest obiectiv pentru ayahuasca." Să nu ai gânduri, asta a fost concluzia lui.

Reţeaua Implicită (DMN)

Reţeaua Implicită (Default Mode Network) creează "eul"

Acum ajungem la partea despre „eu”. Şi anume Reţeaua Implicită.

În 2010, cercetarea fundamentală despre Reţeaua Implicită a fost realizată de Andrews şi Hannah, care era atunci la Harvard, acum e la Universitatea Colorado. Acest studiu caută sinele, ce anume alcătuieşte "eul", cum creează creierul senzaţia de "eu".

El foloseşte aceşti 11 centri. Iar liniile semnifică cât de des comunică unul cu celălalt. Cei doi centri galbeni i-am prezentat şi mai devreme. Sunt cei doi cei mai importanţi: Posterior Cingulate Cortex - PCC şi anterior Medial Prefrontal Cortex - aMPFC, foarte adânc în creier, aproape la baza creierului.

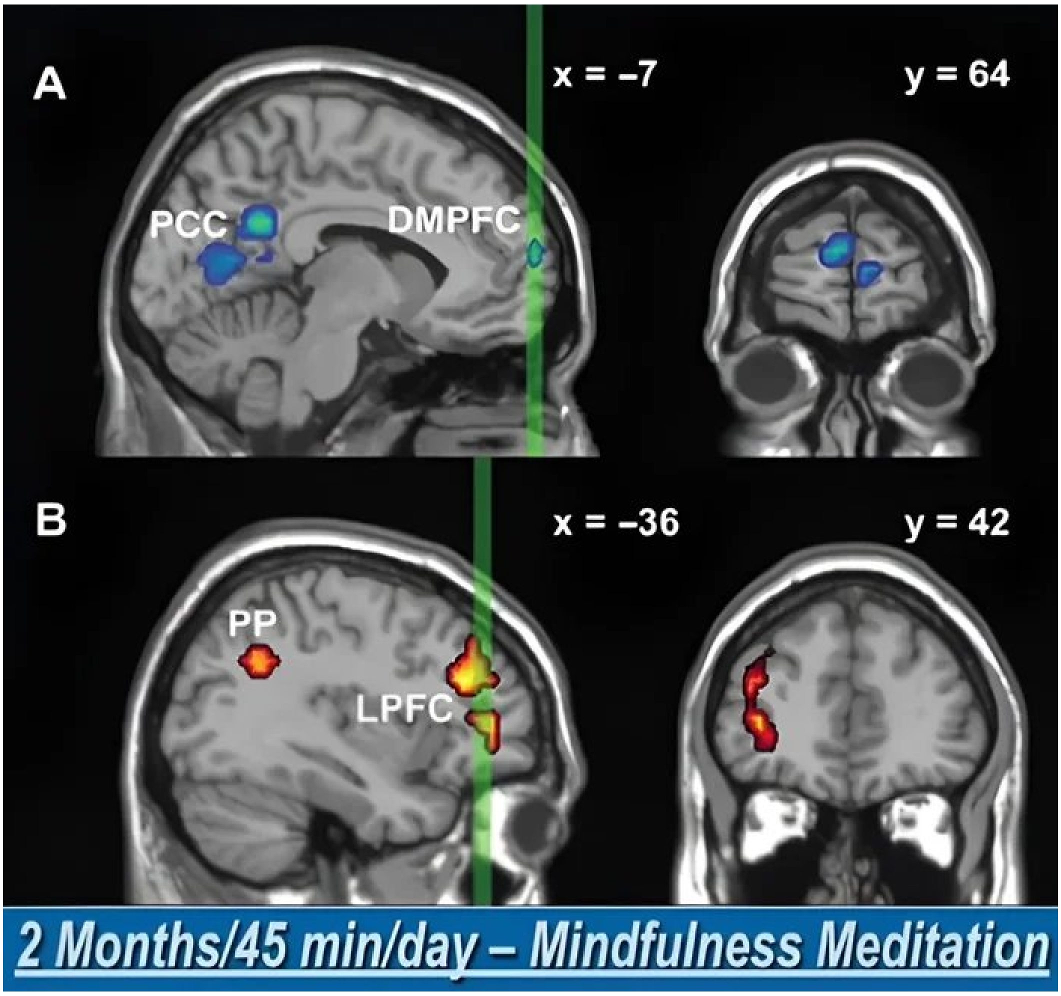
Şi s-a descoperit că reţeaua se împarte în două sub-reţele. Sub-reţelele sunt puse în evidenţă pe desen. Prima creează senzaţia de "eu în timp". Tu în trecut, tu în viitor. Dacă dezactivăm această sub-reţea sau unul dintre cei doi centri galbeni, atunci pierzi senzaţia de "eu în timp". Există doar acum, acum, acum. Experienţa mistică clasică.

Cealaltă sub-reţea, pe de altă parte, creează senzaţia de "eu şi ceilalţi", tu şi persoana de lângă tine, tu şi partenerul tău... Dacă este

dezactivată sau dacă centrii galbeni sunt dezactivaţi, pierzi acea senzaţie. Devine experienţa mistică de "totul este una", cealaltă fiind experienţa de "acum, acum, acum". Experienţe mistice clasice, fie că e vorba de psihedelice, fie de meditaţie nonduală.

Creierul inventează asta, creierul creează senzaţia. Dacă dezactivezi acea parte a creierului, senzaţia dispare. Creierul a învăţat să facă asta în ultimii 75.000 de ani. Ne-am separat de cimpanzei acum 6 milioane de ani. Aceasta ţine de evoluţia noastră foarte recentă. Pe măsură ce am dezvoltat agricultura, mai mulţi oameni, organizaţii complexe, am dezvoltat logica simbolică, am dezvoltat limbajul şi am dezvoltat un "eu". Aproape toate limbile umane au un "eu" care face ceva cu un obiect.

Studii asupra efectelor meditaţiei

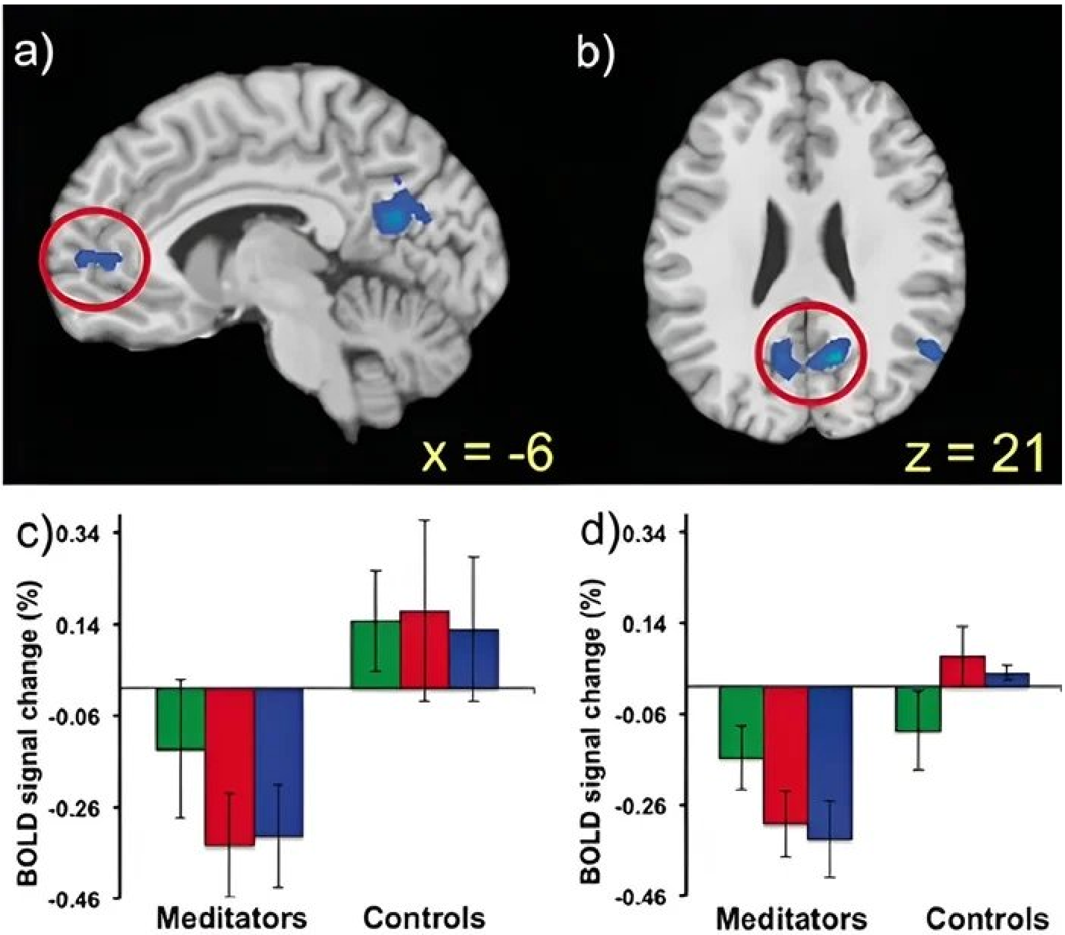
Cum modifică funcţionarea creierului meditaţia mindfulness

Primele cercetări serioase despre meditaţie şi Reţeaua Implicită au fost în 2007, la Universitatea Toronto, prin Folding Farb. Figura A) de sus prezintă oameni obişnuiţi care nu au practicat meditaţia. Şi s-a observat că aceleaşi două zone, care aici sunt colorate în albastru, acelaşi

Posterior Cingulate Cortex şi Medial PreFrontal Cortex sunt centrii activi. Generează dialogul interior: bla, bla, bla...

În figura B) de jos, aceiaşi oameni, după o practică de două luni, 45 de minute pe zi de meditaţie simplă mindfulness, pe care toată lumea o face acum. Meditaţia activează o altă reţea, pe partea dreaptă a creierului: Lateral Prefrontal Cortex şi Posterior Parietal, pe partea laterală dreaptă a creierului.

Deci creierul a trecut de la reţeaua bla-bla-bla la cealaltă reţea [de Lucru], doar făcând meditaţie. Ea se activează în sarcini mentale şi meditaţie. Fără bla-bla-bla.

Meditaţia theravada dezactivează "eul"

Trecem rapid la un studiu de la Yale în care am fost foarte implicat, iniţiat de Judd Brewer, publicat în PNAS în 2011. A studiat meditatori theravada după 10.000 de ore de meditaţie. Au fost cam 12, 13, 14. Cele trei bare de culori diferite reprezintă tipuri de meditaţie diferite theravada. Tharavadinii le cunosc bine.

În comparaţie cu martorii, la meditatori s-au închis cei doi centri ai "eu-lui". Cel încercuit în a) este MPFC înspre faţă, iar în secţiunea

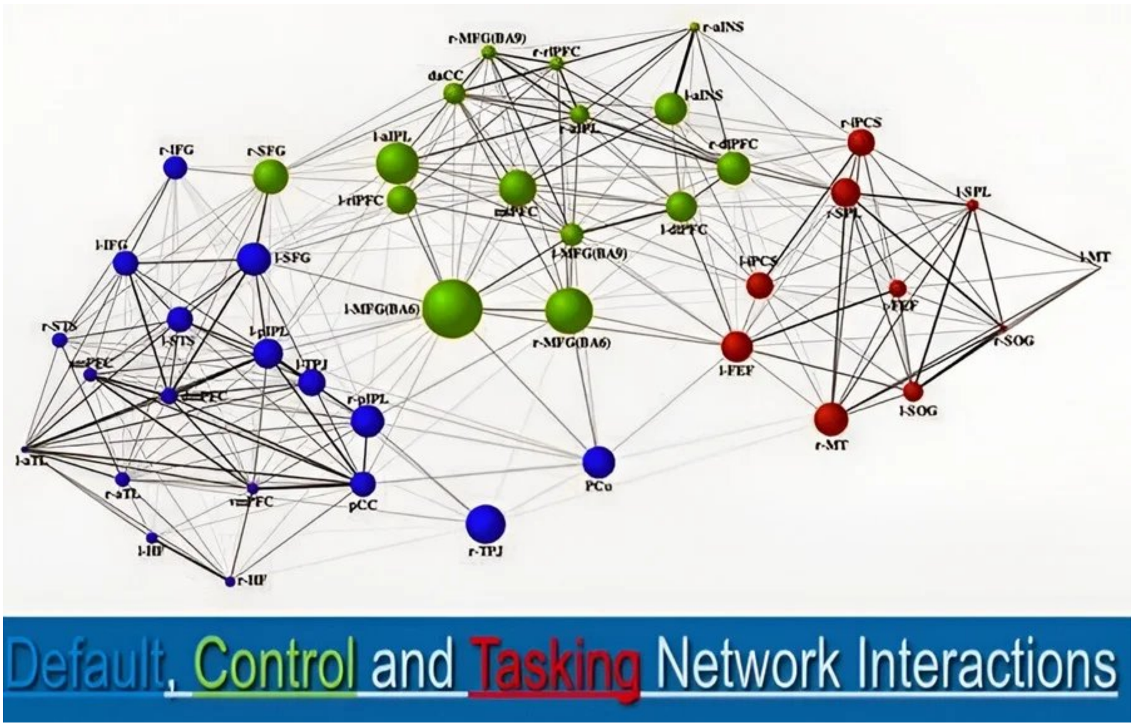
coronală din b) este cel din spate, Posterior Cingulate Cortex. Deci s-au dezactivat aceiaşi doi centri.

O chestiune deosebită descoperită în cercetarea de la Yale a fost că la aceşti meditatori de 10.000 de ore starea aceasta a persistat. Când au încetat să mai mediteze, ea nu a dispărut, ci a continuat. Centrii s-au păstrat închişi chiar şi în momentele când nu meditează. Cel puţin, în intervalul dintre măsurători, s-au păstrat închişi.

Şi pentru prima dată am observat că existau alţi doi centri care aveau grijă să îi păstreze închişi. Se pare că fac parte din circuitul de monitorizare şi control, care are grijă ca ceea ce a fost închis să rămână închis în continuare.

Reţeaua Implicită, cea de Control şi cea de Lucru

În 2014, Andrews şi Hannah au publicat un nou studiu mult mai sofisticat: o mie de studenţi de la MIT care se uită la tot felul de lucruri. Mult mai sofisticat decât cele dinainte, mult mai mult cuprinzător.

Reţeaua Implicită, cea de Control şi cea de Lucru

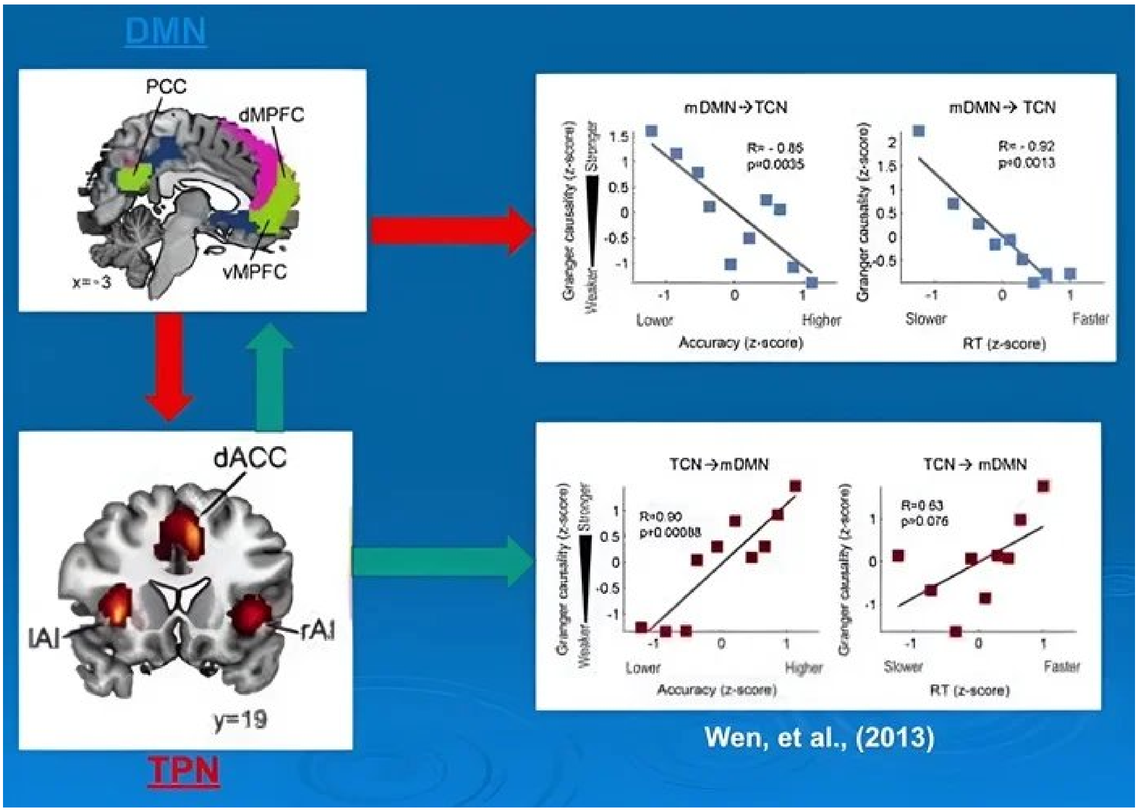
Cu albastru este aceeaşi Reţea Implicită. Iar cea din dreapta, cu roşu, este numită Reţeaua de Lucru, pe care aţi văzut-o că era localizată în partea dreaptă a creierului. Schema e mult mai complexă, arată şi cum comunică între ele.

Reţeaua verde din centru este cea care controlează care dintre acestea două funcţionează: fie Reţeaua Implicită (bla-bla-bla), fie

Reţeaua de Lucru (fără bla-bla-bla), alternând între ele. Cunoaştem centrele care comută între partea dreaptă şi cea stângă.

De ce contează asta?

Iată un studiu din 2013, care a studiat care reţea este cea activă. Un nou tip de statistică, numită Granger, analizează scanările fMRI şi stabileşte cine emite informaţia, cine are iniţiativa dialogului.

Activarea Reţelei Implicite slăbeşte eficienţa Reţelei de Lucru

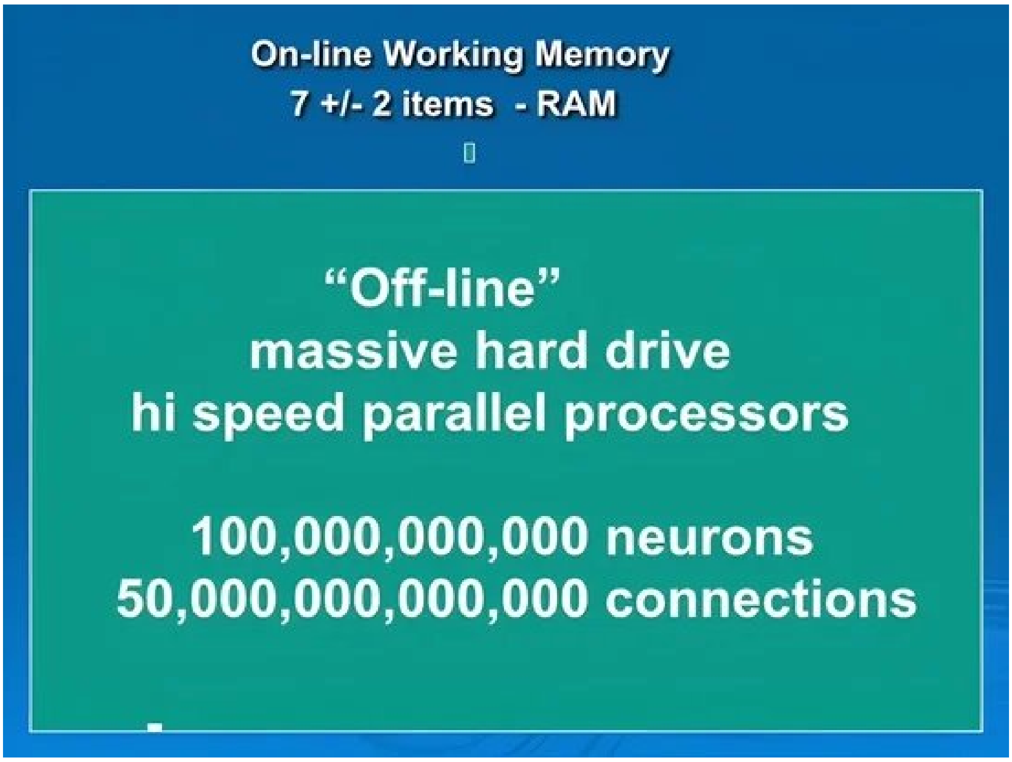
Săgeata roşie arată ce se petrece când Reţea Implicită este cea activă, iar Reţeaua de Lucru este diminuată: asta produce slabe performanţe la sarcini şi timpi de răspuns foarte lenţi. Nu-i nicio surpriză. Cu atâta bla-bla-bla, nu poţi rezolva prea bine sarcinile de lucru.

În cazul în care Reţeaua de Lucru este cea activă (săgeata verde), se întâmplă opusul: bla-bla-bla tace şi sarcinile se rezolvă fără piedici. Performanţa creşte, precizia creşte, timpul de răspuns scade.

Ce se întâmplă, totuşi, în ADHD este că nu tace deloc. Reţeaua Implicită continuă să vorbească bla-bla-bla când încerci să-ţi faci treaba şi nu-ţi poţi duce sarcina la bun sfârşit, din cauză că Reţeaua Implicită nu se închide.

Dar veţi spune, bine, dar atunci cum ne rezolvăm sarcinile de lucru, dacă bla-bla-bla este oprită, cum rezolvăm problemele? Sună ca o mare problemă... ☺

Conştientul e doar purtătorul de cuvânt

Conştientul are o putere de procesare infimă faţă de restul minţii

Dar se dovedeşte că evoluţia a creat un ciudat procesor foarte mic, care poate reţine în memorie maxim 7 elemente în acelaşi timp şi poate rezolva doar o singură problemă la un moment dat. Există un motiv evolutiv pentru asta. Dar acum arată cam depăşit, pentru că dedesubt există minunea universului: 100 de miliarde de neuroni, 50 de triliarde de interconexiuni, procesare paralelă de mare viteză, stocare mare de date etc. Iar deasupra se află acest mic procesor, o micuţă interfaţă care abia ţârâie în comparaţie cu procesorul gigantic de dedesubt.

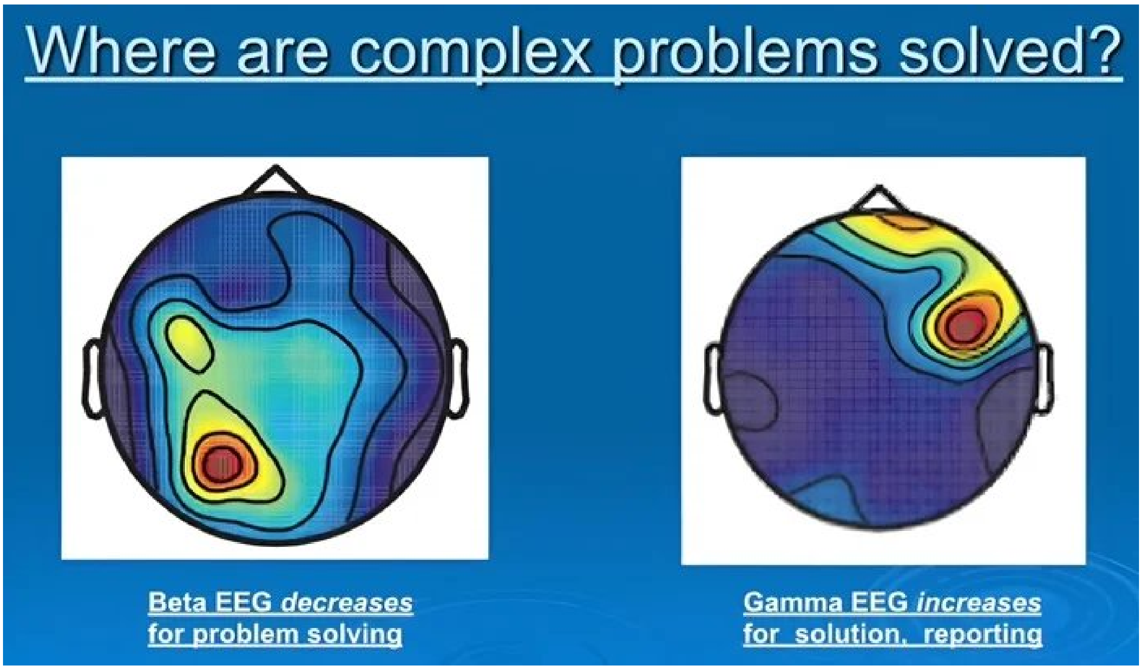

Conştientul nu doar că e mai mic decât vârful aibergului,
ci este chiar mai slab decât mahutul ce dirijează elefantul

Folosim metafora unui călăreţ pe elefant. Doar că, în realitate, călăreţul ar fi foarte mic, iar elefantul ar fi de sute de ori mai mare. Acest procesor enorm face toate lucrurile importante. Nimic important nu se face sus, în conştient. Nu-i decât purtătorul de cuvânt al corpului, care spune: „Eu am rezolvat această problemă”. Însă problemele se rezolvă în altă parte.

Rezolvarea problemelor complexe

Iată o altă lucrare bună, din 2009. A studiat rezolvarea unor probleme de genul "*ce urmează în şirul 1 2 3 J K L 7 8 9 _ ?*". E nevoie de o gândire colaterală, un salt în percepţie şi claritate pentru a rezolva acest tip de probleme. Nu se poate aplica doar logica liniară simplă.

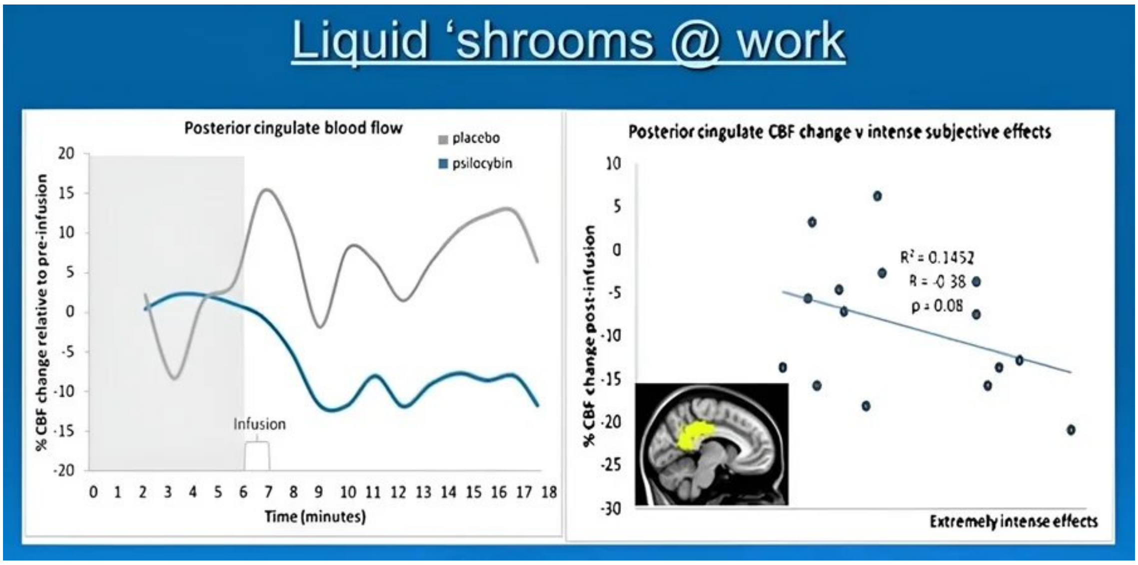
Problemele complexe nu se rezolvă de Reţeaua de Lucru, ci în altă zonă

Problema se rezolvă în zona din spate a craniului [în altă reţea], asta se observă şi cu EEG, şi cu fMRI. Iar după ce problema se rezolvă, mai târziu, semnalul se mută în zona din lateral dreapta, pe o frecvenţă mai mare. Aici, Lateral Prefrontal Cortex [din Reţeaua de Lucru], prezintă unde gamma. Iar după 6-8 de secunde mai târziu, suntem siguri că ne vei raporta: "problema a fost rezolvată". Noi ştiam dinainte că era rezolvată, până să ajungă la conştientul tău. Durează 6-8 secunde până să afle şi conştientul tău. Predicţia e întotdeauna 100% corectă. Tu ai impresia şi apoi anunţi: „Eu am rezolvat această problemă. Ce geniu sunt eu! Am abilităţile de a rezolva această problemă."

Dar asta nu-i decât bla-bla-bla despre ce s-a întâmplat. Soluţia a fost găsită de procesor, apoi a fost trimisă sus. S-a rezolvat această problemă şi iată răspunsul. Iar tu îl anunţi apoi pe şeful tău că ai "tu" rezolvat problema.

Efectul plantelor "magice"

Şi ajungem acum la specialitatea distinşilor mei colegi: psihedelicele. Iată ce rezultate are infuzia de ciuperci. S-a injectat intravenos psilocybin. Cel mai bun studiu din lume la această oră despre psilocybin făcut în Marea Britanie şi Danemarca (desigur, nu în SUA).

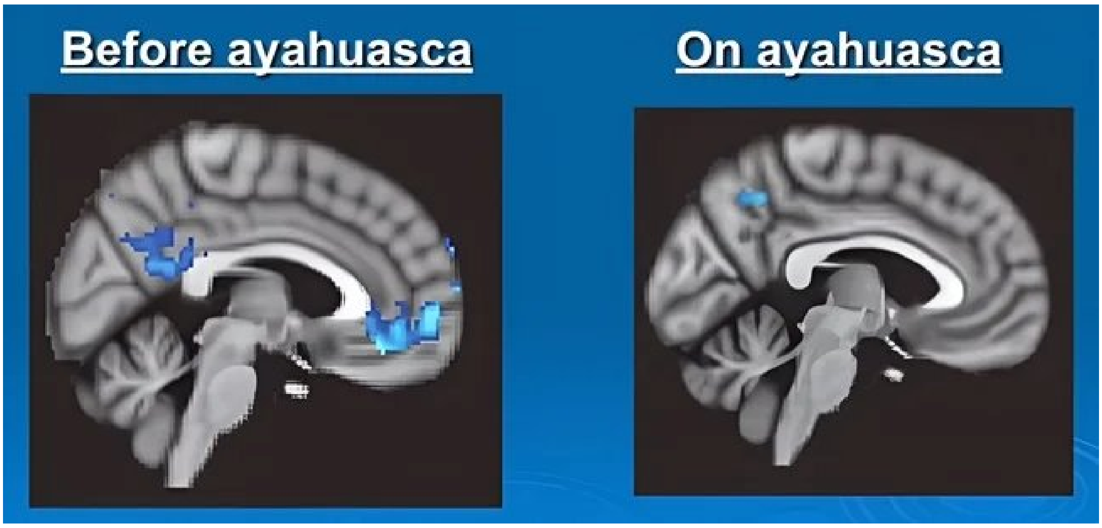

Efectul ciupercilor lichide de dezactivare a "eu"-lui

Puteţi vedea curba de răspuns în timp la infuzia intravenoasă (curba albastră). Au observat ce se întâmplă după infuzie, cât de mult se închide centrul nervos. E vorba de acelaşi Posterior Cingulate Cortex, cel care comandă Reţeaua Implicită. Se închide sau nu?

Se închide la fel ca în timpul meditaţiei. Psilocibyn a blocat Reţeaua Implicită la fel cum este oprită prin meditaţie. Şi, deloc surprinzător, s-au găsit efecte extrem de intense.

Prietenii voştri care au luat ciuperci ar putea să vă descrie cum se simte. Dacă niciunul dintre voi nu a făcut asta, probabil că prietenii vă pot spune ce experienţă au avut. Aceste efecte extrem de intense sunt date de ciupercile magice.

Şi ayahuasca dezactivează "eul"

Ayahuasca... Prima lucrare de cercetare serioasă despre ayahuasca tocmai a apărut acum câteva săptămâni. Este în "PLos ONE". Şi au găsit acelaşi lucru pe care l-am văzut cu ciupercile magice.

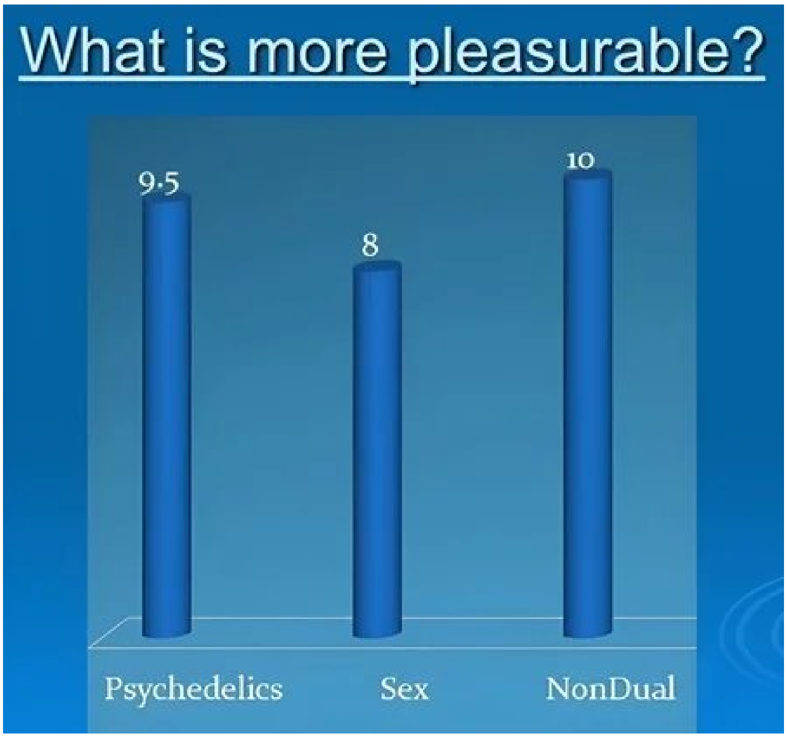
Prietenii voştri care au luat ayahuasca şi ciuperci magice v-ar putea spune că experienţele sunt diferite. Dar, în esenţă, sunt aceleaşi două experienţe mistice de bază legate de oprirea Reţelei Implicite: "eu şi ceilalţi" şi "eu în timp". Toate se încadrează pe aceeaşi scală, interesant, fie că e vorba de meditaţie, psilocibyn, ayahuasca; pe scala de misticism Hood sunt similare.

Hood Mysticism Scale (32 - 160)
- Nonduals ~ 152 (9/36 @ 160)
- Psychedelics ~ 150
- Contemplatives ~ 143

S-a făcut un studiu pe această temă, o teză de doctorat. Au analizat cât de mistici sunt subiecţii, pe o scală de la 32 la 160. Oamenii ca mine, care au această linişte tot timpul, suntem la nivelul maxim de 160, adică în psihedelic, practic, tot timpul. Credeţi sau nu credeţi...

Dintre cei 36, 9 dintre noi au fost la acest nivel aproape tot timpul. Media nondualiştilor este de 152, cei cu psihedelice, 150, meditatorii, 143. Deci odată dezactivată Reţeaua Implicită, starea devine foarte psihedelică, fie că o obţii cu psihedelice, fie cu meditaţie.

Ce este mai plăcut?

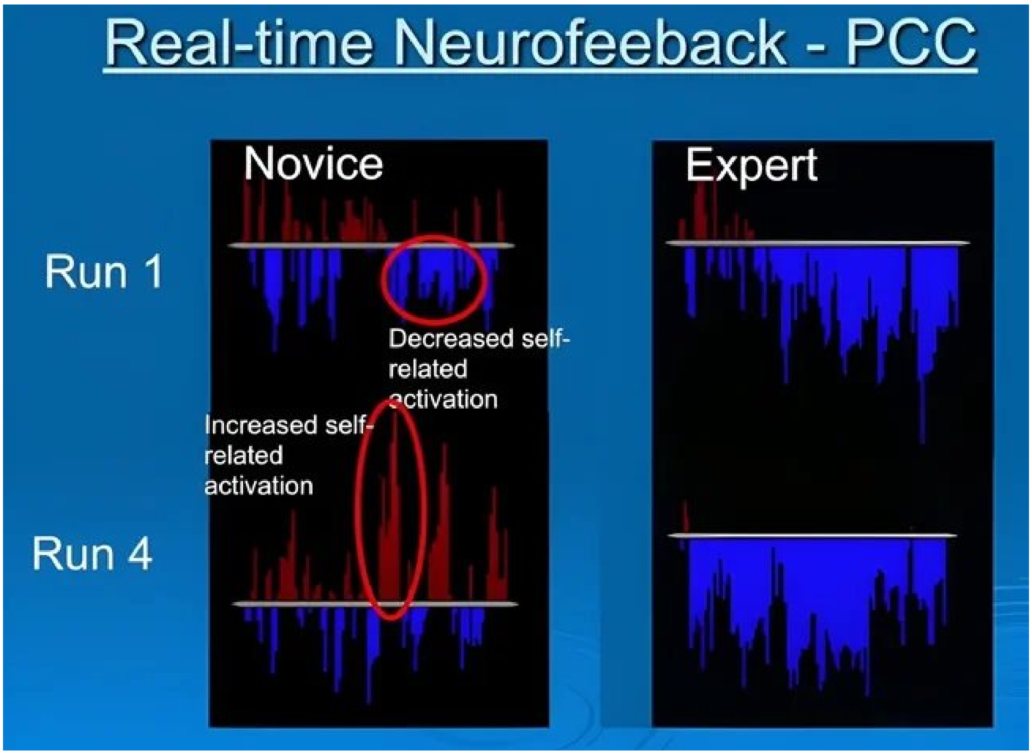
Ce este mai plăcut: sex, drugs or nonduality?

Am cercetat ce este mai plăcut: sexul, drogurile sau rock-an'-roll? În acest caz: sexul, drogurile sau nondualitatea? Pe care o preferă cunoscătorii? Cei pe care i-am întrebat au avut toate aceste trei experienţe. (Sunt şi drogurile o versiune de psihedelice de second-hand. ☺ Ca şi rock-an'-roll... ☺)

Starea psihedelică este mai bună decât sexul. Se spune că Buddha ar fi remarcat că dacă nu ar fi fost aşa, nu ar mai fi meditat nimeni. Cei care au avut această experienţă sau trăiesc mereu în ea spun că e mai bună decât sexul. Greu de crezut, dar aşa este.

Metode de măsurare a dezactivării "eu"-lui

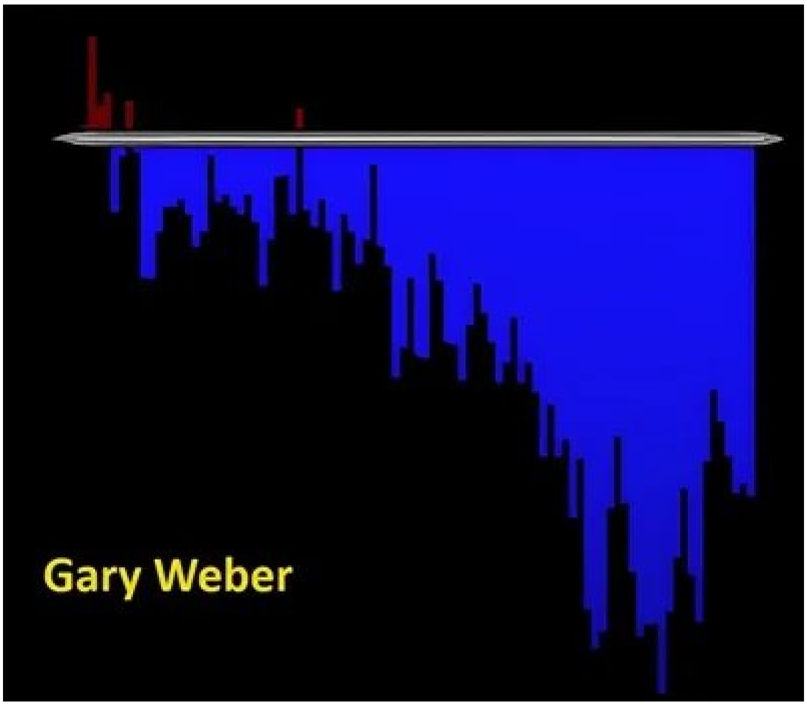
Şi, în final... Avem date neuro-feedback în timp real, iar cu o scanare fMRI (era la Yale) se poate urmări continuu funcţionarea PCC, cu o întârziere de circa 2 sau 3 secunde. Se vede cum intră şi iese din activare.

Dezactivarea PCC din Reţeaua Implicită la meditatorii experţi

Cu eu, fără eu, cu eu, fără eu. Dacă este "cu eu", linia e roşie. Adică ai o activitate crescută a PCC, care activează sinele. Ce e marcat cu albastru arată diminuarea funcţionării Reţelei Sinelui, adică mai puţin bla-bla-bla.

La cei cu 10.000 de ore de meditaţie (experţi), graficul lor e arătat în figura din dreapta. Când meditează, se dezactivează foarte profund.

Dezactivarea PCC la Gary Weber (lipsa obişnuită a "eu"-lui)

Atunci când nu fac nimic, aşa cum arată graficul meu. Deci este posibilă dezactivarea permanentă fie că faci ceva sau nu, fie că meditezi sau nu. Înregistrarea a durat cam patru minute. Stânga şi dreapta.

Cam asta se întâmplă acum, au apărut multe lucruri de genul ăsta.

Montarea "costumului de psihonaut" (link articol [10])

Ăsta e tipul de la Yale, acum la UMass Medical Center, montând o plasă din astea pe cap. Se cercetează foarte mult acum, toţi de la DARPA şi DOD până la investitori din Silicon Valley. Se caută un mod de a măsura cu costuri reduse, cu EEG. Un singur test fMRI costă un milion de dolari. De obicei, se fac trei teste, adică 3 milioane de dolari. Aşa că nu-ţi poţi permite unul acasă. Însă cu EEG ieşi mai ieftin. Instalaţiile EEG costă 100-200 de mii de dolari. Şi vor deveni mai ieftine şi mai bune. Nu suntem departe. Am folosit unul la Palo Alto. Se investesc o mulţime de bani în aplicaţii legate de chestia asta.

Acum trei ani, mindfulness nu însemna nimic. Acum toată lumea face mindfulness şi caută care ar fi următorul pas. Poate că acesta va fi...

Vrei să scapi de suferinţă ? Poţi renunţa la "eu" şi ataşamentele sale ?

traducere din 29 aprilie 2024

Traducerea de mai sus provine din canalul YouTube Gary Weber [11], videoclip publicat pe 27 septembrie 2015.

---

[10] https://deconstructingyourself.com/flow-machine-human-brain.html

[11] https://www.youtube.com/@GaryWeber

Fred Davis: Cele 4 faze ale Trezirii nonduale

În acest videoclip, iluminatul şi învăţătorul nondualist Fred Davis ne expune cele 4 faze ale Trezirii, din experienţa sa personală şi cu elevii săi. Prima fază este Trezirea propriu-zisă, o experienţă iluminatorie trecătoare. A doua fază este Acceptarea faptului că ceea ce ai trăit este adevărata iluminare şi nu ceea ce credeai sau îţi imaginai tu că ar fi iluminarea. A treia fază este Clarificarea ideii că Trezirea nu este o experienţă a persoanei tale, ci tocmai dispariţia persoanei tale. A patra fază este Menţinerea acestei Treziri-Acceptări-Clarificări într-un mod cvasi-permanent. Link videoclip [12]

Textul videoclipurilor

Bună ziua tuturor, mă bucur să fim împreună, ca întotdeauna. Astăzi vreau să vă vorbesc despre întregul spectru al Trezirii şi spun „întregul spectru", pentru că nu se întâmplă dintr-o dată. Nu e un singur eveniment şi gata. Cei mai mulţi dintre noi credem că se întâmplă o dată şi gata, chiar şi atunci când auzim că nu ar fi aşa. Aşa facem noi...

Când am citit prima dată cartea lui Eckhart Tolle „Puterea prezentului" şi am ajuns cu lectura la acele exerciţii simple, atunci m-am gândit „Păi, astea-s pentru proşti, pentru cei care nu înţeleg. Eu înţeleg, aşa că nu voi face aceste exerciţii." Dar le-am făcut doi ani mai târziu, când sufeream foarte mult şi aşa am primit şi eu darul pe care „Puterea prezentului" îl oferea. Am pus şi eu unul din acele exerciţii într-o carte de-a mea.

Când spun „spectrul complet al Trezirii" mă refer la patru niveluri. Dar să nu înţelegeţi că vom cuceri fiecare treaptă pas cu pas, muncind din greu pentru a ajunge la următorul nivel. Nu este o dobândire. Nimeni nu va căpăta nimic.

Spectrul complet al Trezirii are patru niveluri: Primul este RECUNOAŞTEREA. Al doilea este ACCEPTAREA. Al treilea este CLARIFICAREA. Nu ştiu cum îl numesc alţii, dacă îl numesc cumva, căci, de obicei, nici nu vorbesc despre el. Iar cea de-al patrulea este MENŢINEREA sau STABILIZAREA.

---

[12] https://www.youtube.com/watch?v=xYa92DsFKzc

Faza 1 - RECUNOAŞTEREA

RECUNOAŞTEREA este, pur şi simplu... Nu poţi provoca Recunoaşterea să aibă loc. Recunoaşterea e înţelegerea „O, nu există niciun Fred”. Sau „O, eu O sunt. Chiar eu sunt Ceea ce căutam.”

Şi pare a fi foarte uşor, dar odată ce te Trezeşti, de fapt, ceea ce te va Trezi, primul lucru pe care îl observi este „O, nu seamănă cu nimic din ce aveam eu în minte...”. Şi nu cunosc pe nimeni care să fi spus altfel atunci când l-am Trezit...

Pur şi simplu, nu poţi bănui dinainte. Nu poţi să pricepi şi nu poţi să ghiceşti. N-o poţi lua înainte cu imaginaţia. Recunoaşterea este, probabil, cea mai dificilă parte. De fapt, toate sunt chestii delicate, dar nu atât dificile.

Aşa că nu te încorda prea tare: „Voi merge ca buldozerul până la capăt”. Aceea a fost atitudinea mea dar, atâta timp cât am avut-o, nu am ajuns la niciun capăt. O singură dată, când m-am străduit până la epuizare, în 1992, a avut loc o Trezire. Am trăit-o. Ştiam că era autentică. Ştiam exact ce se întâmplase. Doar că nu înţelesem CUI i se întâmplase. Pentru că aceea nu a fost trezirea lui Fred Davis. Nu e niciun Fred Davis aici. Dar vom vorbi despre asta mai târziu.

Ideea e că nu Fred Davis s-a trezit în acea zi. Acest agregat uman nu s-a trezit în acea zi. Acest agregat nici nu are capacitatea de a se trezi. Acest agregat este un cadavru animat. Pe cont propriu, este total insensibil. Doar când Conştiinţa intră în acest agregat, devine sensibil.

Această Conştiinţă despre care vorbim are două niveluri. Există Conştiinţa conştientă şi apoi există Conştiinţa inconştientă. Aproape toată lumea este Trează în mod inconştient. Nu ai cum să nu fii Treaz.

Când auzi această expresie, îi spun, de obicei, Trezire, şi o numesc aşa, fiindcă indică spre realitate, sper. Trezirea – această denumire nu permite somnul. Deci folosim aceşti termeni, dar ei sunt interpretaţi greşit. Nu există niciun „cineva” care să doarmă. Trezirea însăşi este întotdeauna aici şi este întotdeauna clară.

Dar ceea ce intră aici nu este întotdeauna... adică, e şi aici în timp ce e în afară, dar nu e niciodată clară. Este ba mai clară, ba mai puţin clară. Mai clară – mai puţin clară. Iar atâta timp cât trăieşte corpul fizic, nu va fi perfect clară.

Există etape chiar şi mai presus de Claritate trăite aici. Ştiu despre Ramana... că avem o experienţă foarte asemănătoare. Nu sunt invidios pe experienţa lui, dar mie mi se pare că... a avut o trezire foarte profundă. Nu vreau să mă compar cu Ramana şi nici cu Nisargadatta, care este,

practic, învăţătorul meu, doar că el n-o ştie, fiindcă e mort. Încă mă folosesc de învăţătura sa în mod regulat.

Deci, Recunoaşterea este atât de simplă, este foarte simplă. Când te Trezeşti, primul lucru pe care îl remarci este... „Cum de nu mi-am dat seama de asta?!” Aceasta este experienţa majorităţii oamenilor. Poate că încă nu şi a ta, dar probabil că va fi.

Sau poate că ai avut deja o experienţă de Trezire sau mai multe experienţe de Trezire. Acest videoclip este pentru tine, dacă le-ai avut şi nu mai ştii cine eşti în acest moment. Nu mă refer să ştii asta aici (în cap), ci dacă deja O eşti acum.

Nu există nicio modalitate de a O "percepe", deşi folosim acest cuvânt. E un cuvânt foarte ingenios, dar nu-i adevărat. Nu O percepi, poţi doar să O fii. Ca să O pot percepe, ar trebui să privesc într-acolo, dar... Oare cum va face Unimea asta, dacă nu există niciun „acolo” şi nu există nimic altceva decât Unimea...?!

Deci, neexistând nimic altceva decât Unimea, cine crezi că experimentează Trezirea?! Dacă există doar Unimea, nu mai e loc pentru un Fred sau o Betsy. Nu este loc pentru altceva, de niciun fel. Niciun altul.

Aşadar... când există o Trezire, Unimea este cea care se trezeşte. Şi asta e marea surpriză.

Ai fi putut crede că, dacă tocmai ţi-am explicat, acum vei putea pricepe... Te va ajuta, te va ajuta, îţi promit asta. Eu nu am avut un învăţător, nu aveam un învăţător în carne şi oase în momentul în care m-am Trezit. Citisem o mulţime de cărţi, pe care poate că nici nu trebuia să le citesc. Prin urmare, a apărut din senin...

Şi iată ce mi-am dat seama – şi sunt cât se poate de sincer. Iată ce am aflat atunci. N-am învăţat, ci a fost un cadou, adică, mi-a venit, pur şi simplu. Dar n-am recunoscut că venise, până când oamenii n-au început să se Trezească. Aşa am aflat că trebuia să Trezesc oamenii: când oamenii au început să se Trezească.

Şi am fost reticent în această privinţă. O perioadă, nu am vrut să devin învăţător. Desigur, îmi dorisem în secret să fiu învăţător dintotdeauna, dar asta doar de dragul ego-ului. Aş fi vrut ca oamenii să fie impresionaţi şi să mă vadă ca pe un sfânt... Asta se potriveşte destul de bine cu personajul Fred... Cu siguranţă că fetele ar fi fost impresionate de el... Ce tâmpenie, o idioţenie!

Mi-e ruşine să o recunosc, deşi nu ar trebui să-mi fie ruşine, pentru că asta-i natura umană. Iar aici încă mai este un om. Corpul ăsta nu-i

doar Trezire... Este Trezire, dar, când spun „doar Trezirea” mă refer la a avea experienţa exclusivă a Absolutului fără experienţa relativului.

Tot aşa, foarte puţini oameni trăiesc exclusiv în planul relativului. Cei mai mulţi oameni vor avea o licărire de Trezire. Când spun o licărire, vreau să spun că Adevărul vi se va face cunoscut de la sine. Dar cei mai mulţi dintre noi nu vor recunoaşte niciodată că ne este accesibil, că ni s-a pus la dispoziţie.

Spunând „accesibil”, sună ca şi cum n-ar fi deja aici dintotdeauna, or El este întotdeauna deja aici, numai că nu-L percepem, din cauză că suntem atât de angrenaţi în treburile corpului.

Deci, este o revelaţie. Pentru că noi credem – şi asta are un tâlc – cel puţin, oamenii care vin la mine în mod inevitabil asta vor gândi, (dacă nu sunt deja Treziţi, căci vin la mine şi din aceia). Dar, dacă nu sunt deja Treziţi când ajung aici, atunci opinia lor va fi (la fel cum a fost şi a mea) că „înţeleg toate acestea din punct de vedere intelectual, doar că nu face parte din experienţa mea”.

Nu vă sună cunoscut?! „Înţeleg toate acestea din punct de vedere intelectual, însă nu este şi experienţa mea.” Aşa simţeam eu şi aşa simte aproape toată lumea, că se apropie de Trezire. Şi când spun „se apropie” mă refer la faptul că... sunt conştienţi, studiază nondualismul sau fac ceva spiritual...

Însă Betsy se ocupa cu tâmplăria pe vremuri şi... când intra în acea stare, care se mai numeşte „starea zen”, când raşcheta lemnul sau făcea ceva repetitiv... atunci nu mai exista nimic altceva, da?! Aşa că nu trebuie neapărat să studiezi nondualismul pentru a avea o licărire. E posibil că nu vei Recunoaşte ce s-a întâmplat, chiar dacă ai studiat nondualismul. Dar cu siguranţă că nu vei Recunoaşte, dacă nu ai studiat.

Au venit la mine atâţia oameni care duceau o viaţă normală şi, la un moment dat, pe când se plimbau pe stradă sau stăteau la birou sau găteau, orice treabă făceau ei, sau abia se treziseră din somn... Atunci s-a întâmplat ceva. Nu neapărat explozii şi curcubee şi focuri de artificii şi chestii d-astea. Nu e nevoie să fie aşa.

Poate fi şi aşa, dar nu e necesar. Şi nu-ţi doresc să ai parte de ceva spectaculos, fiindcă, dacă nu lucrezi cu un învăţător în carne şi oase, atunci vei trăi în confuzie pentru următorii 3 sau 5 ani, cel puţin.

Deci... M-am Trezit de unul singur, am încercat să mă Clarific de unul singur şi nu am reuşit.

Aşa că, Recunoaşterea este doar această uimire bruscă, care nici măcar nu trebuie să fie un mare eveniment spiritual. Se poate simţi ca o intuiţie obişnuită, pentru că asta şi este realmente: intuiţia Adevărului.

Iar această intuiţie, în funcţie de starea psihologică, s-ar putea să se manifeste ca un circ, ori ca un copilaş, doar tăcere şi nemişcare. Dar atunci ştii. Ştii. Şi ştii că ştii.

Toate astea, cu privire la Recunoaştere.

Pentru a obţine Asta îţi petreci tot timpul (dacă nu cumva ai obţinut-O deja), însă ai observat că nu durează permanent. Iar acum încerci să o recapeţi, însă, de data aceasta, definitiv. „O vreau, Trezirea mea, şi o vreau permanent."

Nu voi ţine niciodată o şedinţă de Trezire cu cineva care crede că va avea el parte de o Trezire permanentă. Nu există aşa ceva. Însă poate exista o experienţă continuă de Trezire. O putem avea deja şi să ne pară intermitentă. Senzaţia omului este că va fi intermitentă. Prezentă pentru o vreme, dispărând pentru o perioadă lungă de timp, de obicei, şi apoi revenind iar pentru o vreme. Asta, într-un interval de luni sau săptămâni.

Sau se poate petrece destul de repede. Dar dacă se petrece destul de repede, înseamnă că ai cam ajuns deja. Fiindcă alternanţa asta rapidă nu va continua prea mult timp.

Problema e că vă petreceţi timpul încercând să obţineţi Recunoaşterea – iar mulţi dintre voi au „obţinut-o" (care este doar un cuvânt) – dar o aveţi deja, numai că nu este chiar ceea ce căutaţi. „Recunoaşterea este ceva grozav, dar..."

Eu unul am avut Recunoaşterea de nu ştiu câte ori. Cu alte cuvinte, am avut licăriri, aşa le numim de obicei în nondualism, licăriri, am avut licăriri, sau intuiţii. „Insight" ar fi un cuvânt echivalent. Pur şi simplu, Adevărul ţi se arată.

Deci primul pas este Recunoaşterea. Al doilea pas este Acceptarea, iar aici toată lumea greşeşte. Aproape oricine va călca pe bec aici, între Recunoaştere şi Acceptare. Poţi călca pe bec şi după aceea, în oricare fază. Se poate întâmpla şi în faza de Stabilizare a trăirii.

Nu există niciun vaccin împotriva visării. Şi nici nu prea ne dorim vreunul. Fiindcă visul este, de obicei, destul de plăcut. Chiar dacă personajului nu îi merge perfect. Eu, la naiba, sunt bolnav de ani de zile. Dacă personajul ar fi avut de ales, n-aş fi fost bolnav de trei ani, n-aş fi avut dureri, n-aş fi ajuns invalid. Asta nu s-ar fi întâmplat.

Dar nu am avut de ales. Nu mi s-a garantat sănătatea. Credeam că mi-era garantată, aşa cum cred majoritatea dintre noi. „Poate că ţie nu ţi-a mers prea bine, dar mie trebuie să-mi fie bine, pentru că eu sunt cel special." Dumnezeule puternic!

Faza 2 - ACCEPTAREA

Acceptarea înseamnă să accepţi ceea ce tocmai ai perceput, fiindcă nu vei vrea să crezi. Iată ce se petrece: Ai o licărire de genul „O, uau, ce zici de asta!” dar imediat îţi spui: „Nu, nu se poate să fie asta. Eu nu pot fi asta... Oare ce credeam?!” Şi aşa trecem pe lângă acea licărire.

Iar acolo era ocazia pentru o trezire ulterioară, dar trebuia să fii pregătit, fie că era vorba de „tine” sau aşa cum se întâmplă de obicei lucrurile, în mod natural. Eşti cumva pregătit să accepţi ceea ce tocmai ai perceput. Eşti pregătit să nu respingi adevărul.

Practic, ceea ce se întâmplă pe această planetă, aşa cum vedem noi... De fapt, nimic din toate astea nu foarte real. Este la fel de real ca orice altceva, dar asta nu înseamnă că este cu adevărat real.

Numai că experienţele tale sunt, de obicei, plăcute. Dezvăluirea adevărului (poate fi şi înspăimântătoare) dar, de obicei, este foarte dulce şi nu se va întâmpla nimic teribil. Nu cunosc pe nimeni care să se fi îngrozit după ce a fost cu mine. Au fost unii care au trăit o spaimă, dar doar de scurtă durată. Nu cunosc pe nimeni la care să fi persistat.

Şi nici un client sau elev de-al meu nu şi-a vândut casa, nu şi-a donat toate lucrurile şi nu s-a mutat în India ca să trăiască într-o peşteră de munte. Asta nu s-a întâmplat.

Ceea ce vreau să înţelegeţi este că lipsa de acceptare este ceea ce te va pune la pământ, pentru că vei spune: „Am pierdut-O după ce am avut-O.”

Dar cine vorbeşte când spui „am pierdut-O”? Ei bine, e condiţia de Fred. Spun „condiţia de Fred”, din cauză că nu există niciun Fred. Există nişte tipare, care sunt sesizabile şi repetitive, cărora le spunem „Fred”, care arată uite-aşa şi sună uite-aşa şi face videoclipuri pe Youtube. Dar nu există niciun Fred Davis în esenţă, ci doar nişte tipare care operează împreună.

Şi mă pricep foarte bine să te ajut şi cu pasul doi, care este acceptarea, pentru că ţi-O voi arăta în aşa fel încât să n-O poţi rata. Recunoaşterea devine aproape imposibil de ratat aici.

Iar acceptarea, cel puţin acceptarea pe termen scurt se va întâmpla, de obicei, aici. Iar acceptarea pe termen lung se obţine prin metoda mea. De fapt, o să cadă în seama lui Dumnezeu, pentru că nu există nimic altceva.

Dar tu nu vei simţi că depinde de Dumnezeu... Ne-am bazat pe Dumnezeu, în sensul că ne-am Trezit şi am acceptat asta, iar acum credem că restul va veni automat.

Uneori, ajungem la Recunoaştere cu multă uşurinţă. Foarte uşor poţi avea doar Recunoaşterea şi să crezi că asta a fost tot. Eu pot stimula Recunoaşterea foarte mult, pot încuraja acceptarea, cel puţin în timpul şedinţei de Trezire şi, de obicei, durează o perioadă şi după aceea, dar le spun tuturor: „va trebui să continuaţi cu Trezirea sau ea va dispărea."

Şi aproape nimeni nu mă crede, sau mă crezi de genul „Mda, are dreptate, însă eu sunt o excepţie, aşa că voi continua în varianta mea proprie". Şi, de fapt, nu vei reuşi să continui. „Varianta ta" nu funcţionează. Oare nu ţi-au demonstrat asta deceniile tale de căutări spirituale?!

„Metoda vie" funcţionează, dar nu trebuie să fie neapărat această metodă a mea. Şi alţii sunt foarte buni în a ajuta şi încuraja oamenii.

Faza 3 - CLARIFICAREA

Procesul de Clarificare este a treia etapă, este etapa pe care toată lumea o ratează, sau aproape toată lumea o ratează. Clarificarea nu-l lămureşte pe Fred. Dar aşa se înţelege întotdeauna: „Trebuie ca Fred să se lămurească". Nu există niciun Fred, asta se constată în Recunoaştere. Asta se acceptă, dacă este acceptat.

Pot să vă spun că, în marea majoritate a timpului, ca să spunem aşa, (nu există timp, dar trebuie să folosim limbajul aici, oameni buni)... Deci experienţa predominantă aici este Menţinerea / Stabilitatea şi când spun Menţinerea, nu e vorba că Fred şi-ar menţine Trezirea „lui". Nu există un Fred şi nu există nici „tu",Bob sau Carol, oricum te-ai numi, oricine crezi că eşti. Ăsta nu se va trezi.

Deci ce se întâmplă este că, atunci când asta devine experienţa ta, de cele mai multe ori, noi o numim Menţinere. Cel puţin pentru mine înseamnă că experienţa ta predominantă este cea de Trezire. [...]

Totul este o şmecherie, totul face parte din Ea şi e acceptabil în cadrul Nondualităţii. Dualitatea însăşi este perfect acceptabilă, atâta timp cât nu crezi în ea. Şi asta e problema, anume că noi credem că trebuie să obţinem (ne întoarcem la acest cuvânt) trebuie să avem, trebuie să pătrundem în viziunea nonduală. Asta ne-am spus întotdeauna, asta e ceea ce probabil am fost învăţaţi şi iar învăţaţi. Poate fi o exprimare abilă, doar că nu e adevărată. [...]

Oscilare, o numim oscilare. Dar nu există o oscilare reală, n-are cum exista, căci există doar Unimea. Dar se va simţi ca o oscilare, va fi descrisă ca o oscilaţie, putem să vorbim despre oscilaţie, doar că nu este

adevărat. Pentru că, unde s-ar mişca Unimea când ar oscila?! Unimea nu se mişcă, nu are nevoie să se mişte, nu se poate mişca, din cauză că nu are unde să se mişte. Este Unime. Unime înseamnă unul.

Deci se observă imediat că tipul ăsta este Unime. Şi ce vă spune? „Ia să vedem, această Unime, ce ne oferă?” (Ultima dată când am verificat în dicţionar Unimea însemna unu.) Doar unu. Deci, din moment ce există doar unul, atunci şi tipul ăsta trebuie să fie Unimea, dar care vorbeşte, adică s-ar putea crede că ar vorbi, unei alte fiinţe umane, (ceea ce, în cadrul relativităţii, este absolut adevărat).

Dar ceea ce se întâmplă cu adevărat este că nu poţi obţine starea nonduală, pentru că eşti deja în ea. Aceasta este starea non-duală, viaţa ta obişnuită. Dar nu crezi asta şi nu o vei putea experimenta (până atunci când vei putea).

Însă asta nu înseamnă că trebuie să negi tot ce-ai auzit până acum şi să spui „Bine, de acum încolo, voi experimenta Trezirea”. Noroc! Nu se întâmplă aşa.

Eu ştiu, de fapt, nu ştiu nimic, dar, prin faţa mea, mai multe persoane au trecut prin ceea ce pare a fi un anumit traseu. Şi traseul este: Recunoaştere, Acceptare, Clarificare şi Menţinere / Stabilitate.

Nu am văzut mulţi oameni care să ajungă la Stabilitate. Dar am văzut şi unii care au reuşit. Am văzut un număr suficient. Nu ştiu cât ar fi, poate zeci, dar nu multe zeci şi, cu siguranţă, nu sute. Nu mulţi oameni ajung acolo, pentru că renunţă înainte. Nu mulţi oameni reuşesc să treacă de faza de Clarificare.

Oscilarea este cea mai minunată problemă de pe planetă, este cea mai bună problemă pe care o poate avea cineva, pentru că ceea ce descrii prin „oscilare” este că... aici există o experienţă de Trezire, o Trezire conştientă, *uneori*.

Oare câţi oameni au avut o licărire...?! Tu ce ai da ca să poţi oscila?! Nu va face ceea ce crezi tu că va face, dar tot ar fi ceva grandios.

Şi ceea ce crezi că va face... crezi că oscilarea va înceta şi vei trece automat în Stabilitate. Iar asta nu-i adevărat. Adică, s-ar putea întâmpla, dar nu se întâmplă prea des. Pur şi simplu, nu se întâmplă.

Lucrul cu un învăţător te poate conduce la Stabilitate. Eu te pot duce într-o Stabilitate care pare să dureze definitiv. Dar, desigur, nu este aşa, pentru că nu există timp. Şi nu există un "cineva" care să se ilumineze şi să experimenteze Trezirea permanentă.

Trezirea este ceea ce se trezeşte, dar prin acest corp. Ea nu „stă” permanent aici. Vreau să spun că eu nu mai trec prin „Am avut-o, am

pierdut-o”. Pur şi simplu, nu mai este nimeni aici care să aibă o Trezire permanentă.

Iar asta înseamnă că Trezirea este conştientă, Trezirea este conştientă de ea însăşi în mijlocul lumii dualiste. Trezirea este conştientă de ea însăşi, chiar dacă Trezirea trăieşte într-o lume dualistă. Dar nu va părea dualistă pentru Trezire. Va fi dualitate doar pentru tine şi vecinul tău şi vecinul vecinului tău şi aşa mai departe.

Faza 4 - MENŢINEREA / STABILIZAREA

Nu există niciun Fred. Ci doar Trezirea, încântată să fie aici şi să vorbească cu Ea însăşi în mod conştient şi să se audă pe Sine însuşi, uneori, în mod conştient.

De fapt, de ce anume devine conştientă Trezirea conştientă? Ei bine, că există doar Unime, există doar Conştiinţă. Deci Conştiinţa devine conştientă de Conştiinţă, dar nu ca de o entitate, ci Conştiinţa devine conştientă de Ea însăşi.

Conştiinţa devine conştientă de Ea însăşi. Conştiinţa devine conştientă de Conştiinţă, că asta este Conştiinţa. „Înţelege”, dar nu într-un fel intelectual, ci doar experienţial.

Dar există şi chestii intelectuale care vin cu asta. Nu este chiar necesar, dar e minunat să vorbim despre Asta. În STABILIZARE nu e nevoie să vorbim despre nimic, decât dacă vrei să O păstrezi. Şi nu este necesar.

Dar am observat că, în cea mai mare parte a timpului, oamenii pe care îi cunosc şi care O experimentează – Doamne, limbajul este atât de inadecvat – cei care trăiesc Stabilitatea, care spun că există Stabilitate, probabil că sunt chiar acolo.

Sunt fericiţi lângă un învăţător care O poate preda, dar se implică în mod activ în Ea. Nu poţi să parchezi Nondualitatea şi să pleci de lângă ea. Există o seducţie a Ei.

Dar la mine nu a funcţionat niciodată; am încercat, nu am vrut să fiu profesor. Dar acum mă bucur de rolul ăsta.

Deci Stabilizarea nu este sfârşitul drumului, dar este sfârşitul discuţiei aici.

Stabilizarea poate suna ca şi „acum am înţeles”. Dar nu-i asta. Stabilitatea este trăirea unor adevăruri din ce în ce mai profunde. Are loc o Trezire din ce în ce mai profundă. Şi, din câte ştiu eu, nu se termină

niciodată. Am vorbit cu oameni care sunt treji de zeci de ani şi mi-au spus acelasi lucru.

Trezirea a venit prin acest agregat în mod conştient din anul 2006... de acum 18 ani, deci o perioadă foarte lungă de timp. Şi încă nu am „absolvit-O”. Ar fi o iluzie, doar cei neştiutori vor ca iluminarea să fie un fel de „absolvire”. Ei vor ca asta să fie „diploma” lor, ca apoi să se poată întoarce la vieţile lor, la distracţiile de dinainte.

Poţi să te întorci la viaţa ta şi să te distrezi, doar că nu va fi acelaşi lucru. Va fi mai bine, va fi mult mai bine, dar nu vreau să-ţi promit prea multe aici. Pentru că e, de asemenea, mai puţin. Trezirea este mult mai puţin decât crezi tu, dar este, de asemenea, mult mai mult decât crezi tu. Este mult mai puţin, din cauză că nu personajul se Trezeşte. Nu-l transformă pe "Fred" într-un iluminat.

traducere din 22 mai 2024

Traducerea de mai sus provine din canalul YouTube al lui Fred Davis [13], videoclipuri publicate în perioada 27 martie - 18 aprilie 2024.

[13] https://www.youtube.com/c/FredDavisNonduality

Andreas Müller - Scurtă descriere a Realităţii nonduale

Andreas Müller, iluminat german, într-o întâlnire online prin Zoom, este bine-dispus, ca de obicei, şi ne bine-dispune şi pe noi, transmiţându-ne încă o dată acelaşi mesajul nondualist, dar cu alte cuvinte. Introducere la întâlnirea pe Zoom din 2 iunie 2024. Link video [14]

Textul videoclipului

Tot ce există este ceea ce pare să se întâmple și este întreg și complet. Există doar asta. Asta este tot ce există și este foarte natural. Vorbim de ceva foarte natural. Nu este un fel de realitate extra sau specială. Nu este un strat suplimentar de... nu știu, de măreție sau ceva de genul ăsta.

E vorba de asta, care e întreg și complet și e tot ce există. Exact ceea ce se întâmplă, exact cum este și, într-un fel, exact cum suntem noi. Asta este ceea ce pare să se întâmple și este realitatea naturală. Nu există nimic în afară de asta sau dincolo de ceea ce se întâmplă. Este foarte direct.

Vorbim de ceva foarte direct, pentru că este exact asta.

Întregul vis sau visul este că ar fi mai mult, că ar exista ceva dincolo de ceea ce se întâmplă și ceva care l-ar completa sau ne-ar face să ne simțim compleți. Acesta este visul.

Şi toate aceste idei fac parte din această unică iluzie, care este "eu sunt". "Sunt un eu separat. Sunt o entitate separată. Sunt un ceva separat, care trebuie să navigheze printr-o lume separată." Aceasta este iluzia.

Nu-i nimic greșit în ea. Când spun iluzie, este doar o descriere. Nu ca o judecată de valoare, cum ar fi într-o învățătură spirituală, unde o iluzie este, de obicei, privită ca fiind ceva rău sau ceva de care ar trebui să scapi.

Nu, este doar o iluzie că ar exista cineva. O parte din iluzie este această impresie că ceva nu ar fi în regulă. Este foarte inconștient pentru majoritatea oamenilor și nici nu cred că ar trebui să fie conștient, dar majoritatea oamenilor cred că ar trebui să lupte pentru împlinirea lor sau să lupte pentru bucuria lor și să lupte pentru împlinire.

Cei mai mulți oameni privesc viața ca pe un fel de luptă, o încordare. "Trebuie să fac bani. Trebuie să fac ceva ca să supravieţuiesc. Trebuie să

[14] https://www.youtube.com/watch?v=whwx1JzSciA

mă ocup de relații. Trebuie să fac tot felul de lucruri pentru ca, pe de o parte, să mă împlinesc, dar pe de altă parte, măcar să reușesc ceva, măcar să-mi fac o viață sau o prezență suportabilă."

Acest sentiment de greșeală, această senzaţie că ceva nu este întreg și complet și că ar fi nevoie de mine pentru a-l face întreg și complet face parte doar din această iluzie. Această senzaţie ţine de "eu sunt".

Nu conţine niciun adevăr. Nu are nicio realitate, în sensul că ceva ar fi cu adevărat greșit. Așa îi pare persoanei. Că chiar ar fi ceva în neregulă și "viața are nevoie de mine pentru a o rezolva".

Şi încearcă să facă tot felul de lucruri ca să alunge această senzaţie de neregulă. Încearcă să se vindece. Încearcă să facă tot felul de lucruri, aşa cum spuneam. Să câștige destui bani, toate aceste lucruri... Scăpând din vedere că, pe de o parte, persoana nu este reală, deci toate presupusele sale probleme nu sunt reale și, pe de altă parte, că senzaţia de neregulă nu se bazează pe realitate.

Deci, în esență, aici se subliniază că eul însuşi este o iluzie și că toate încercările de a opri căutarea eșuează, pentru că eul și căutarea sunt același lucru.

Nu va exista niciodată un eu fără căutare. Nu va exista niciodată un eu care a găsit. Nu va exista niciodată un eu care să fi schimbat experiența de neîmplinire cu una de împlinire. Asta e o strădanie, o luptă care nu poate fi câștigată. Nu va fi niciodată câștigată.

Cu toate acestea, vestea bună este că ea nu este deloc necesară. Adică, ideea că viața ar avea nevoie de o experiență de împlinire, ideea că ceea ce se întâmplă are nevoie de această împlinire pentru a fi în regulă, pentru a fi bine, aceasta face parte din iluzie și nu este deloc necesară.

Viața sau, să spunem, ceea ce pare să se întâmple este deja total și complet împlinit. Şi este ceva inexplicabil. Nu pot să explic asta. Nu pot spune de ce.

Într-o învățătură adresată persoanei s-ar încerca imediat o explicație. "Este întreg și complet pentru că este divin. Este întreg și complet pentru că...."

Dar este întreg și complet fără nici un motiv. Pur și simplu, nu există nicio problemă. Pur și simplu, nu există nicio problemă în sensul că "trebuie să o rezolv pentru ca eu să fiu bine cu mine." Pur și simplu, nu este necesar.

Ceea ce se întâmplă este deja bine, în felul său și, așa cum am spus, nu pot explica asta. Nu este deloc logic, pentru că nu există niciun motiv pentru asta.

Și, desigur, dacă persoana se uită în lume, vede numeroase motive pentru care nu este bine. Persoana poate spune: "Ei bine, dacă eu mă simt așa, asta nu poate fi în regulă. Este imposibil ca să fie bine când mă supăr pe cineva sau altceva."

Dar nu! Când se dizolvă această iluzie că ar exista un eu, această impresie că ceva nu ar fi în regulă se dizolvă automat odată cu ea, fără să se rezolve nimic, fără să se capete niciun răspuns. Nu este necesar.

Este din veşnicie întreg și complet. Deja. Nu are nevoie ca cineva să ajungă să observe asta. Nu a avut niciodată nevoie de nimeni.

Viața s-a întâmplat, aparent, tot timpul fără ca cineva să vadă ceva, fără ca cineva să știe ceva și fără ca cineva să facă ceva.

Este o surpriză.

Nu poate fi așteptată sau creată și nu este artificială. Acesta este un alt aspect. Nu este o stare artificială de pace, căci toate stările sunt artificiale și stările pe care încearcă persoana să le obţină sunt artificiale. De aceea nu pot fi menținute sau păstrate.

Aparent, toate aceste stări meditative, de pace pe care s-ar strădui cineva să le dobândească, toate sunt, aparent, create în mod artificial. Şi de aceea dispar, aproape instantaneu, atunci când atenția se îndreaptă în altă parte.

Acestea sunt stări create și menținute în mod artificial. Iar persoana nu reușește să le păstreze, din cauză că altceva îi atrage atenţia. În momentul când nu lucrează la aceste stări - ceea ce este, practic, un joc de atenţie - în momentul când persoana dă atenție la altceva, această stare dispare. Și este ceva natural. Așa stau lucrurile.

Realitatea naturală este complet lipsită de efort. Ea nu are nevoie de nimic și nu există nimeni care să facă ceva.

Deci nimeni nu face nimic aici. Deja e fără efort. Fiecare gând, fiecare sentiment, fiecare acțiune sau reacțiune se întâmplă fără efort. Atât de ușor. Dar nu pentru un cineva.

traducere din 20 iunie 2024

Traducerea de mai sus provine din canalul YouTube "The Timless Wonder" al lui Andreas Muller [15], videoclip publicat pe 2 iunie 2024.

---

[15] https://www.youtube.com/@thetimelesswonder7437

Jeff Foster - De ce m-am lăsat de "non-dualism" (şi m-am îndrăgostit de vulnerabila noastră umanitate)

Jeff Foster este numele unui iluminat britanic bine-cunoscut în cercurile nondualiste. Iată un videoclip al său mai recent, cu un mesaj oarecum "neortodox". Link video [16]

Textul videoclipului

Maestrul spiritual Thich Nhat Hanh spunea că „**adevăratul miracol nu este să mergi pe apă, ci adevăratul miracol este să mergi pe pământ**". Şi îmi place afirmaţia asta, pentru că îmi vorbeşte inimii despre ce este adevărata spiritualitate.

Ştiţi, când intrăm în toate aceste învăţături spirituale şi devenim căutători spirituali – aşa cum am fost eu timp de mulţi ani, eram parcă cel mai obsedat căutător spiritual din lume – este atât de uşor să ne lăsăm hipnotizaţi de toate acele învăţături despre perfecţiunea pură, imaculată, despre sfârşitul suferinţei şi despre transcenderea lumii şi intrarea în stări modificate de conştiinţă.

Este atât de uşor să uităm că suntem, de asemenea, fiinţe umane, că avem aceste corpuri animalice, că şi noi umblăm pe pământ; că suntem, de asemenea, fiinţe umane minunat de failibile, imperfecte, vulnerabile, sensibile, la fel de mult pe cât suntem pure şi perfecte şi divine, conştiinţă pură etc..

Aşadar, cred că există un aspect întunecat al spiritualităţii, iar experienţa mea a fost în special cu învăţăturile non-dualiste.

Timp de mulţi ani, am fost considerat un învăţător de non-dualitate – orice ar însemna asta – şi a cam trebuit să renunţ acum câţiva ani, să „demisionez din funcţia" de învăţător de non-dualitate, pur şi simplu, pentru că am constatat că acest cuvânt, ***non-dualitate***, îi deruta pe mulţi şi devenea – vorbesc foarte sincer – simt că devenea un fel de cult, de genul „eu sunt non-dualist şi tu nu eşti" sau că „non-dualitatea este adevărul adevărat, adevărul absolut, iar toate celelalte puncte de vedere sunt inferioare".

Am simţit că pentru mulţi oameni devenea o dogmă.

---

[16] https://www.youtube.com/watch?v=b4ioNe4r3uM

Desigur, există şi un adevăr frumos, minunat în învăţăturile non-dualiste. Este ceva ce nu trebuie să credeţi, ci puteţi căuta singuri şi pentru asta este minunată meditaţia, pentru a vă căuta pe voi înşivă.

La un anumit nivel, atunci când căutăm cu sinceritate, descoperim că în adâncul nostru suntem această conştiinţă – numiţi-o cum vreţi, cuvintele nu prea contează, toate sunt ca nişte degete ce arată spre Lună.

Eşti acest vast ocean de conştiinţă pură, neschimbătoare, nemuritoare, eşti atemporal, eşti fără vârstă, eşti spirit pur, divinitate pură. La cel mai profund nivel, eu sunt ceea ce eşti şi tu. Tu ai povestea ta de viaţă şi eu am povestea mea de viaţă, dar în adânc, amândoi suntem aceeaşi conştiinţă, aceeaşi prezenţă, acelaşi ocean. Apărem ca nişte valuri separate, dar suntem acelaşi ocean.

Aşadar, simplificând foarte mult, desigur, dar acesta este adevărul de bază al non-dualităţii: la cel mai profund nivel, eşti această conştiinţă pură, care este de nedescris, desigur.

Aşadar, pericolul non-dualităţii – şi asta am descoperit de-a lungul anilor – este că unii care se învârteau prin aceste cercuri erau atât de identificaţi cu a fi conştiinţa pură, încât asta devenise noua lor identitate. Ego-ul lor se agăţase de această idee că ei sunt conştiinţa pură. ☺

Şi dau asta în vileag, pentru că şi eu, timp de mulţi ani, am fost unul dintre ei, credeam cu toată puterea, din toată inima şi cu tot cugetul că „eu sunt conştiinţa pură". „Nu sunt o minte, nu sunt un corp, nu sunt gândurile mele, nu sunt povestea mea, ci sunt conştiinţa pură."

Există un adevăr minunat în această afirmaţie, dar există pericolul – şi am văzut asta la mine însumi, văd asta întâmplându-se la discipolii non-dualişti, am văzut-o şi la învăţătorii non-dualişti – pur şi simplu, devine o nouă poziţie, devine o nouă dogmă, devine o nouă identitate.

„Eu sunt conştiinţa pură" - iar pericolul este să cazi în capcana acestui loc intangibil. Devii această „conştiinţă pură de neatins" şi bineînţeles că nu asta eşti cu adevărat.

În profunzime, încă mai ai toate aceste sentimente umane, îndoieli şi temeri şi încă mai ai traume, dar le negi pe toate, le reprimi, pentru că noua ta identitate este „Eu sunt conştiinţa pură".

Deci începe ca un frumos adevăr viu, dar pericolul este să devină doar o dogmă, o altă poziţie, un fel de „Eu sunt special".

Ştiţi, făcând parte din „clubul învăţătorilor non-dualişti" timp de mulţi ani, am călătorit în jurul lumii şi am întâlnit o mulţime de învăţători non-dualişti, învăţători spirituali, învăţători de trezire - la conferinţe şi petrecând timp cu ei şi locuind la ei acasă.

Poate că nu ar trebui să spun asta, dar o voi face. În general, am fost foarte dezamăgit de-a lungul anilor de aceşti învăţători spirituali; şi permiteţi-mi să mă explic.

Cred că aveam această idee că toţi sunt fiinţe umane perfecte ☺, aşa că, de fapt, a fost foarte bine să îi cunosc şi să mă dezamăgească unul după altul, văzându-i în culise, petrecând timp cu ei când nu erau pe scenă, când nu se simţeau priviţi. Toţi, fără excepţie.

Şi i-am întâlnit pe unii dintre cei mai faimoşi învăţători spirituali de pe planetă, cei mai de succes. Cu toţii, fără excepţie, toţi aveau îndoieli, temeri, toţi erau stârniţi uneori, toţi aveau traume cu care se luptau. Am văzut o întreagă gamă de manifestări, dar în cel mai rău caz, i-am văzut cum îşi descărcau nervii pe partenerii lor, pe elevii lor.

Dar să ştiţi că nu vreau să judec pe nimeni. Nu spun astea pentru a critica. Ceea ce vreau să spun este că suntem cu toţii foarte profund umani. Pe cât de mult suntem prezenţă pură, conştiinţă pură, divină, la fel de mult suntem şi fiinţe umane. Suntem şi fiinţe umane supuse greşelii, imperfecte.

Fiinţe umane imperfecte.

Aşa că a fost chiar o binecuvântare faptul că aşteptările mele, proiecţiile mele au fost complet spulberate una câte una şi am început să realizez: „O, Doamne, suntem cu toţii doar nişte biete fiinţe umane, care facem şi noi ce putem mai bine". Ceea ce a fost realmente o iluminare.

Şi am ajuns să-mi dau seama foarte, foarte profund că, ştiţi, putem crede în toate aceste concepte şi idei spirituale, dar oare ce înseamnă ele dacă nu le trăim pe deplin în viaţa noastră de zi cu zi?!

Aşa că asta mă interesează cu adevărat acum: să trăim cu adevărat aceste învăţături în viaţa noastră de zi cu zi şi să nu încercăm să fim perfecţi, să nu încercăm să fim cei mai iluminaţi, ci să ne acceptăm umanitatea profundă, să ne acceptăm imperfecţiunile, să ne acceptăm îndoielile. Acestea nu sunt lucruri ruşinoase, lucruri pe care să le ascundem.

Iar toţi aceşti învăţători spirituali pe care i-am întâlnit, ştiţi, unii dintre ei, binecuvântaţi să fie, erau cu adevărat deschişi în legătură cu imperfecţiunile lor, cu îndoielile lor, cu lucrurile cu care încă se luptau în viaţa lor, cu conflictele în relaţii şi dramele pe care le aveau, cu problemele familiale pe care le aveau.

Iar alţii dintre ei nu erau aşa. Unii dintre ei, indiferent de ceea ce le spuneai, pur şi simplu, se prefăceau că sunt perfecţi. „O, eu nu sufăr niciodată, nu simt niciodată durere, nu simt niciodată îndoială, nu simt niciodată furie, alea sunt ego, totul este o iluzie", bla-bla-bla.

Dar ne apărăm în multe feluri, nu-i aşa?!

Repet, nu vreau să judec pe nimeni, căci am fost şi eu aşa. Am fost şi eu ca ei. Am tot spus-o de multe ori, de ani de zile.

Credeam că sunt cea mai perfectă fiinţă umană de pe planetă.

Credeam că sunt cea mai iluminată fiinţă umană de pe planetă. ☺

Credeam că nu aveam ego, că eram conştiinţă pură, că eram de neatins şi că realizasem sigur, sigur, sigur asta, iar toţi ceilalţi nu o făcuseră. ☺

Este chiar ironic că, în numele non-dualităţii, mă separam de toţi ceilalţi. De fapt, era ceva cât se poate de dualist.

Spun asta doar pentru a vă reaminti că este în regulă să fiţi imperfecţi şi umani şi să vă luptaţi cu dificultăţile, iar spiritualitatea, non-dualitatea, iluminarea – sau cum vreţi să o numiţi – nu înseamnă să eradicăm toate vulnerabilităţile noastre omeneşti.

Ci e vorba de a ne da permisiunea profundă, clipă de clipă, de a fi minunat de umani şi sensibili şi vulnerabili, de a face greşeli, de a o da în bară uneori, de a uita cine suntem uneori, de a avea răni care dor şi de a învăţa să le dăm atenţie, în loc să pretindem că suntem perfecţi şi că nu avem răni şi să pretindem că suntem o conştiinţă pură şi că trupul nu este real. Toate acestea sunt doar concepte.

Toate sunt doar concepte.

Şi am observat că adevărata libertate, adevărata bucurie şi adevărata pace au venit din renunţarea chiar şi la conceptele non-dualiste, „Eu sunt conştiinţa pură” etc.. Şi din predarea de sine în faţa momentului prezent, aşa cum este el, permiţându-mi să fiu imperfect. Am simţit atâta uşurare şi bucurie în a-mi permite să fiu imperfect.

În mod ironic şi paradoxal, acolo se găseşte adevărata non-dualitate, care nu este în război cu dualitatea. Nu se opune aparenţei dualităţii. Ea nu spune, „O, dualitatea este doar o iluzie. Chestiunile omeneşti sunt doar o iluzie. Sunt treburi inferioare.” Nu există nicio pretenţie de superioritate în nondualitate. Ea este oceanul, care nu se războieşte cu valurile sale, nu le respinge, nu spune, „O, toate valurile mele sunt o iluzie”, nu încearcă să scape de toate valurile sale. Nimic din toate acestea.

Este oceanul profund îndrăgostit de toate valurile sale, îmbrăţişându-le pe toate, fiind una cu ele. În ultimă instanţă, oceanul nu este separat de valurile sale. Şi nici non-dualitatea, în fond, nu este separată de aparenţa dualităţii. Totul este o singură mişcare.

De aceea a trebuit să renunţ să mai fiu învăţător non-dualist. ☺

Nu avea niciun sens.

Aşa că acum sunt extrem de profund îndrăgostit, mai mult ca niciodată, de minunata noastră umanitate, carnală, pământească, noroioasă, senzuală, imperfectă, vulnerabilă. Cu frumoasele noastre îndoieli, cu greşelile pe care le facem, străduindu-ne – binecuvântaţi să fim cu toţii – străduindu-ne atât de mult să facem lucrurile bine. Încercăm din răsputeri să fim buni şi aşa mai departe.

Iar eu, ştiţi, mi-am dat seama că spiritualitatea nu-i separată de lume. Nondualitatea nu este separată de dualitate, ci o pătrunde profund. Divinitatea mea infuzează profund pământul.

Este acolo, în rahatul de câine de pe trotuar.

Este acolo, în chipul copilului meu, în chipul partenerei mele.

Este acolo într-un nor, într-un fir de iarbă.

Este acolo, într-un copac.

Este acolo, în claxoanele maşinilor de afară.

Este aici, în trup, în carne, în bucurie, în tristeţe, în plictiseală, în claritate şi în îndoială.

Este în toate acestea, în toate, totul este sacru.

Totul este sacru.

Am făcut acest videoclip doar ca să arăt partea de umbră a spiritualităţii, sau a non-dualităţii. Pericolul este că devenim mai puţin oameni, ne uităm umanitatea. Devenim foarte, foarte serioşi, iar non-dualitatea devine o nouă dogmă. Şi începem să pretindem că suntem perfecţi. Şi acesta devine scopul: să fii perfect şi să nu suferi niciodată.

Şi atunci sfârşim prin a deveni reci şi robotici. Ceea ce este obositor. Şi ne facem rău unii altora. Pentru că, atunci când ne uităm propria noastră umanitate profundă, uităm umanitatea profundă a celui din faţa noastră.

De aceea, cu cât putem să ne îndrăgostim mai mult de propria noastră umanitate profundă şi să ne deschidem spre rănile noastre, să ne recunoaştem îndoielile şi temerile, cu atât îl putem simţi mai profund pe cel din faţa noastră.

Şi, cât de paradoxal, suntem unul, dar nu suntem la fel, aşa cum cântau U2 în piesa lor „One”. Suntem unul, dar nu suntem la fel.

Suntem cu toţii oceanul. Dar, în acelaşi timp, noi suntem aceste valuri unice, aceste expresii unice ale oceanului.

Şi cred că, uneori, pericolul non-dualităţii este că devenim atât de hipnotizaţi de asemănarea noastră, fiind cu toţii conştiinţa pură, încât ajungem să ratăm, sau să dezonorăm, sau, în cel mai rău caz, să desconsiderăm, sau, şi mai rău, să ne ruşinăm de natura noastră de

valuri, să ne jenăm de diferenţele, de individualitatea, de umanitatea noastră.

Aşadar, acest videoclip este un apel de a uita toate conceptele despre non-dualitate şi de a vă îngădui să vă îndrăgostiţi de umanitatea voastră profundă. Acolo cred că veţi găsi adevărata non-dualitate, adevărata spiritualitate. Nici măcar nu e nevoie să folosim aceste cuvinte.

Adevăratul miracol nu este să mergi pe apă, care ar fi imaginea perfecţiunii. Adevăratul miracol este să mergi pe pământ.

Vă mulţumesc că m-aţi ascultat. Dacă acest videoclip v-a fost de vreun ajutor, nu ezitaţi să vă abonaţi la canalul meu. Voi face mai multe videoclipuri scurte, ca acesta, în viitor.

Multă dragoste pentru voi!...

traducere din 3 iulie 2024

Traducerea de mai sus provine din canalul YouTube "Jeff Foster Official" [17], videoclip publicat pe 31 mai 2024.

[17] https://www.youtube.com/@lifewithoutacentre

Shunyamurti: În curând, multitudinea va deveni Una

Pe locul trei şi medalia de bronz: **Mahabhava**. Înseamnă adorarea Creatorului, sursa necreată a frumuseţii absolute a creaţiei. Pe locul doi şi medalia de argint: **Jivan-mukta**. Înseamnă viziunea constantă a creaturii că nu există nici Creator, nici creaţie. Pe locul întâi şi medalia de aur: **Nirvana**. Înseamnă retragerea completă a existenţei ireale în non-existenţa reală. Un alt videoclip memorabil cu iluminatul Shunyamurti. [18]

Textul videoclipului

Yoga începe ca viyoga. *Yoga* înseamnă unire, *viyoga* înseamnă tăiere, deconectare. Deci înainte de a putea avea *Sat-yoga*, yoga (unirea) cu Realitatea noastră supremă, Sinele nostru suprem, trebuie să ne oprim yoga cu identitatea corporală şi cu personalitatea karmică, personajul şi rolul pe care l-a jucat în holograma fenomenelor. Astea trebuie tăiate complet.

Aşadar, nu mai există absolut nicio preocupare pentru viitorul acelei entităţi individuale din cadrul piesei de teatru, ea nemaifiind grija ta. Şi doar atunci când acea întrerupere este completă poate fi realizată *Sat-yoga*.

Marele înţelept Abhinavagupta, care era pe deplin absorbit în mintea lui Shiva, a scris multe texte incredibile din acea stare existenţială. El a scris, cu un sentiment de resemnare pe care l-am simţit în tonul lui, că Jivan-mukti ar fi ca un premiu de consolare.

Ştiţi, e ca şi cum ai obţine medalia de argint, nu aurul. Dacă primeşti harul lui Dumnezeu în totala sa putere, părăseşti corpul imediat, gata, s-a terminat cu karma. În schimb, Jivan-mukta trebuie să rămână în viaţă şi să se ocupe de karma corpului.

Chiar dacă nu mai este o preocupare, totuşi, este ceva care are loc pe tărâmul viselor. E ca atunci când ai un animal de companie, dar nu mai ai timp pentru el. La un moment dat, animalul de companie începe să dea semne, ştiţi, „Fii atent, mângâie-mă!”, dar nu mai ai niciun interes.

Şi tocmai acea dezidentificare completă faţă de personaj şi destinul sau soarta sa personală permite regalitatea fiinţei divine să funcţioneze în starea realizării că toate acestea sunt chiar natura divină. Toate acestea

[18] https://www.youtube.com/watch?v=UIk2tLwDK-M

sunt mintea lui Dumnezeu şi sunt absolut preţioase, în acelaşi timp, având absolut doar valoarea unei opere de artă.

Iar conştiinţa Visătorului acestui vis nu se pierde niciodată – Acela care-i responsabil pentru frumuseţea faptelor şi, deci, pentru frumuseţea divină a personajului, care trebuie să fie liber de toate *sanskaras*-urile egotice ca să poată manifesta acea *Sundaram* (Frumuseţe) radioasă.

Iată că suntem aproape de sfârşitul ciclului timpului, când toate legăturile noastre cu corpul, cu spaţiul-timp, cu orice lucru ireal vor fi tăiate, pentru că Conştiinţa este atrasă cu totul din dispersarea ca multiplicitate înapoi în unitatea Sinelui unic.

Fiecare suflet poate decide să facă asta în mod voluntar, ca un act de iubire, un act de eliberare, un act de deschidere beatifică spre potenţialitatea totală a Unimii şi închiderea completă faţă de tărâmul experienţelor.

Ai ajuns la saţietate. Nu mai există apetit pentru experienţe.

Tot ce rămâne este ultima frontieră a realizării depline a acelei Conştiinţe infinite din care nu mai există întoarcere şi nici nu ar mai putea apărea dorinţa de întoarcere, datorită frumuseţii şi puterii infinite a adevărului şi a luminii şi a imaginaţiei creatoare infinite, care creează şi susţine şi distruge lumi într-o clipire, care nu se schimbă cu nimic, care nu decade din singurătatea veşnic extatică.

Acum este momentul când ni se oferă măcar medalia de argint. Am putea lua bronzul stării de *Mahabhava*, de totală adorare şi iubire divină, care, desigur, este paradisiacă şi permite vieţii să continue fără suferinţă.

Dar ne-am putea ridica şi la acel nivel de dincolo în care mintea este perfect nemişcată, iar privindu-se în acel bazin, Dumnezeu devine Narcis.

Trăsătura cea mai joasă este, de fapt, cea mai înaltă, pentru că lumea nu este decât acest bazin în care Sinele-Dumnezeu narcisist îşi contemplă fericit propria sa reflecţie. ☺

Şi ceea ce vede este Zeiţa ☺... de care se îndrăgosteşte şi se scufundă într-un alt ciclu de timp. (Acesta ar fi motivul pentru a depăşi narcisismul. E problema lui Dumnezeu. ☺ Totul este fractalic, deci ar trebui să fie a Lui, nu?!)

Deci trebuie să ajungi la o stare de sensibilitate la frumuseţea absolută a lui Dumnezeu şi să nu mai fi atras de frumuseţea formelor sau a sunetelor sau a gusturilor sau a oricăror frumuseţi pe care varietatea senzorială le poate oferi, ci numai de frumuseţea acelei Inimi-minţi creatoare din care toate acestea apar şi să te fereşti de a te îneca în lacul

propriilor tale imaginaţii şi proiecţii, care este cunoscut sub numele de *Maya*.

Fie ca să cunoaşteţi acea beatitudine care pătrunde în corp şi creează un câmp energetic ce produce fericire în toţi cei care se apropie de marginile acestui câmp!

Şi fie ca să intraţi în strălucirea frecvenţei vibraţionale a liniştii Sinelui pur şi să lăsaţi câmpul energetic să se extindă în vastitatea infinită, fără de hotar!

Şi fie ca să vă bucuraţi de această încântare supremă cât mai repede!

Fie ca să fiţi umpluţi de pacea prezenţei lui Dumnezeu şi de bucuria harului primirii acestei ocazii de mântuire fără nicio urmă de rezistenţă faţă de propria eliberare!

Şi fie ca să aflaţi pacea mai profundă a încheierii călătoriei sufletului, când veţi realiza faptul că nu a avut loc nicio călătorie vreodată!

Şi fie ca să rămâneţi în acea pace de dincolo de timp şi spaţiu!

Şi fie ca să aflaţi pacea supremă extatică a Sinelui suprem – care este autorul, regizorul şi întreaga distribuţie de actori şi personaje – şi puterea de a vă retrage de la toate acestea înapoi în punctul infinitezimal al Absolutului – nemanifestatul, inimaginabilul EU !

traducere din 20 iulie 2024

Traducerea de mai sus provine din canalul YouTube “Sat Yoga Institute” [19], videoclip publicat de Shunyamurti pe 10 iunie 2024.

---

[19] https://www.youtube.com/@satyogainstitute

Tim Cliss - "Nu există experţi în Absolut"

Introducerea la întâlnirea despre nondualitate din 13 iunie 2024, susţinută online de iluminatul Tim Cliss. [20]

Textul videoclipului

Deci iluzia este că ar mai exista şi altceva. Nu există nimic altceva (decât Asta)... Iar Asta include şi iluzia că ar mai exista şi altceva.

În mod tradiţional, se pare că această viziune este numită acceptare sau renunţare sau resemnare sau moarte. Dar nu există nimeni care să renunţe sau să moară. Moartea nu este în altă parte. Moartea nu este altceva.

Poate că aceasta este cea mai remarcabilă dualitate acceptată de majoritatea oamenilor, anume că moartea ar fi absolut separată de viaţă. Eu nu „ştiu” asta, însă nu mă îndoiesc că moartea nu este în altă parte. Moartea este mereu prezentă. Naşterea este mereu prezentă. Viaţa este mereu prezentă.

Prin urmare, chiar nu e nimic de aşteptat. Nici măcar moartea.

Nimic nu se va întâmpla, orice ai fantaza că s-ar putea întâmpla, ce ţi-ai dori să se întâmple, ce speri că s-ar putea întâmpla. Iar dacă se va întâmpla, se va întâmpla, pur şi simplu. Nu există un „urmează să se întâmple”.

Şi asta nu-i deloc Eliberarea pe care am visat-o. Nu este nici pe departe acea Nirvana pe care o aveam în minte. Şi totuşi este Eliberarea, ridicol de simplă. Nu mi-ar fi trecut prin cap niciodată că Eliberarea înseamnă eliberarea de ideea că viaţa ar putea fi altfel decât este.

Este uluitor de simplă, este indecent, ridicol, dezgustător de simplă. Atât de simplă, încât, practic, nicio fiinţă umană nu o poate pricepe: Imposibilitatea altor posibilităţi.

Iar asta, din cauză că sună negativ pentru cel care trăieşte în speranţe şi vise şi fantezii ale unui viitor imaginar. Sună chiar nihilist. Auzind că nu există nimic altceva, eul simte ceva oribil de negativ, nihilist.

Păi, cine ar putea trăi fără speranţă?!

Ei bine, minunea este că Nimeni. Speranţa este complet inutilă. Este necesară doar pentru cel care spune „asta nu-i tot ce există”, „asta nu-i

[20] https://www.youtube.com/watch?v=e1VnMxfRJ3I

îndeajuns de bună”. Nu spun că ar fi îndeajuns de bună. Spun doar că este aşa cum este.

Iar viaţa nu ar putea fi altfel pentru simplul fapt că nu este altfel.

Nici măcar nu sugerez că gândurile şi fanteziile despre un viitor imaginar n-ar putea apărea. Bineînţeles că pot apărea. Cred că este inevitabil. Ştiţi, acea idee că „trebuie să trăieşti în prezent, în acum” e doar o altă şaradă. Nu există niciun cineva care să fie „în acum” sau în afara sa. Nu există nimeni care să fie „prezent” sau nu.

Partea proastă este că vă rămâne foarte puţin de făcut. „Ce naiba o să fac acum?!” „Nu trebuie făcut nimic... Încotro să mă îndrept?”

Nu există un cineva care să necesite îmbunătăţire.

Din contră, partea bună a eu-lui este: „Sunt un program de auto-îmbunătăţire”. Iar asta vă motivează la nesfârşit să nu vă simţiţi îndeajuns de buni. „Întotdeauna am un nou plan.” ☺

Aşa că nu-i de mirare că (acum) viaţa pare, uneori, destul de des, lipsită de motivaţie. Însă acest aspect este mai mult decât compensat de pacea că nimic nu trebuie făcut. Că se face sau nu, nu contează cu adevărat. Că e important sau nu, nu contează cu adevărat.

Poate că v-a trecut deja prin minte că ideea despre ce contează, ce este semnificativ, ce este important este absolut unică pentru fiecare fiinţă umană. Nu există nimic care să conteze cu adevărat. Dar asta nu înseamnă că nu contează cu adevărat pentru tine. Însă doar atât înseamnă. La atât se reduce „importanţa”. Şi asta e eliberator, aduce o mare libertate.

Tu spui că contează. Okay. Eu spun că nu contează. Cine are dreptate? ☺ Ideea că unii oameni ar şti mai bine decât alţii ce-i important, nu-i decât o iluzie.

Aşadar, acesta nu-i un răspuns la niciuna dintre întrebările tale.

Când răspunzi la o întrebare, nu faci decât să creezi o altă întrebare. Aşa funcţionează ştiinţa, aşa funcţionează filosofia, aşa funcţionează etica.

Însă nu-i vorba că răspunsurile ar fi greşite sau că întrebările ar fi greşite. Ci doar că s-ar putea să devină sau să fie extrem de evident că răspunsurile sunt necesare doar pentru alte întrebări. ☺

Iar Asta, orice ar fi Ea, nu poate fi supusă întrebărilor, dar include toate întrebările.

Şi astfel, nu contează dacă sunt întrebări sau nu, dacă sunt răspunsuri sau nu. Toate sunt relative.

Şi nu „cunosc” că nu există răspunsuri absolute, dar nu mă îndoiesc de asta. Nu există adevăr. Nu există realitate, nu una care să poată fi cunoscută. Şi atunci, există numai adevăr şi numai realitate.

Dar este minunat că răspunsurile nu sunt necesare. Vă spune asta un om care întotdeauna a vrut să ştie. Întotdeauna am vrut răspunsurile. Şi nu doar răspunsuri relative, ci am vrut răspunsuri absolute. Aşa că i-am citit pe cei Mari şi Înţelepţi, Maeştrii, Cei care spuneau că ei cunosc.

Şi credeam că am pus toate întrebările corecte. „Trebuie să pui întrebările corecte dacă vrei răspunsurile corecte.” Şi nu ştiu cum şi, cu siguranţă, nu ştiu de ce, dar este foarte incontestabil şi am o convingere totală, sau aici există o convingere totală că nimeni nu ştie răspunsurile.

Asta seamănă mai mult cu iubirea necondiţionată decât orice altceva. Nu există experţi în Absolut.

Există o mulţime de experţi relativi şi sunt foarte fericit să apelez la cunoştinţele, înţelepciunea şi înţelegerea lor cu privire la chestiuni relative pe orice subiect. Dar nu şi pe ăsta.

Sunt destul de sigur că simţiţi sau că există senzaţia că nu ştiţi. De aceea şi sunteţi aici, de aceea mergeţi la întâlniri spirituale, de aceea citiţi cărţi, de aceea vă uitaţi pe YouTube, desigur. La naiba, şi eu am făcut-o timp de 10 ani. ☺

Nu vă va conduce nicăieri.

Poate că v-aş spune să încetaţi căutarea, dar ştiu că n-are niciun rost, deoarece căutarea este inevitabilă cât timp mai există o motivaţie, o energie, oricum s-ar numi, acea nevoie de a şti. „Încă simt că aş putea să aflu.”

Dar, pentru ca să se menţină acest impuls, trebuie să fii convins că există nişte oameni care au aflat. Trebuie să crezi că există unele fiinţe umane care au primit marea binecuvântare a Cunoaşterii şi Înţelegerii supreme.

Nu „ştiu” că astfel de fiinţe nu există. ☺ Totuşi, nu mă îndoiesc, nu am nicio îndoială.

Cum naiba ar putea o fiinţă umană, o maimuţă inteligentă, o primată, să ajungă să înţeleagă totul?! Cine naiba ne credem că suntem?! ☺ Dar eul, în grandoarea sa, ascultă alte eu-ri şi le crede tâmpeniile că au ajuns la o mare concluzie. „Ei ştiu Adevărul!”. ☺

Este culmea aroganţei şi a orgoliului...

Adică, este minunat, să nu mă înţelegeţi greşit! Îmi place asta la umanitate, că ne-am pus pe un piedestal că am fi culmea creaţiei sau, pentru evoluţionişti, culmea evoluţiei, că suntem crème-de-la-crème. Prostii!

Nu diferim cu nimic de iarbă, de murdărie, de stânci şi de copaci. ☺ Doar cu această dorinţă înnăscută de a ne crede speciali.

Ei bine, nu există pace în asta. Provoacă efort şi luptă.

Şi, da, este incredibil ce, aparent, a reuşit să obţină omul prin strădaniile sale. Dar totul este în zadar.

Aşa este iubirea necondiţionată: nimic nu este pentru ceva sau pentru cineva.

traducere din 27 iulie 2024

Traducerea de mai sus provine din canalul YouTube Tim Cliss [21], videoclip publicat pe 14 iunie 2024.

---

[21] https://www.youtube.com/user/robert991590

Shunyamurti: Fericirea este iluzia Sinelui, iar ego-ul este deziluzia sa

Maestrul Shunyamurti răspunde la întrebări venite din toată lumea: despre beatitudine, despre practica trezirii, despre moartea ego-ului, despre dependenţe şi alte lucruri interesante pentru personaj. Link video [22]

Textul videoclipului

În regulă, iată încă o întrebare de acelaşi fel:

«Mintea, de asemenea, nu este reală, şi totuşi ne dorim fericire infinită, care este detectată chimic prin glanda pineală etc. Aceasta este o reflecţie a adaptării minţii noastre la real, dar dacă mintea nu este reală, oare nici beatitudinea nu este reală?»

Nu, beatitudinea este şi ea o iluzie.

Da, beatitudinea nu este reală, pentru că este ceva ce personajul tău ireal poate ex-perimenta (sau „im-perimenta"). Nu este reală şi de aceea, în Advaita, se face o diferenţă între Saguna Brahman şi Nirguna Brahman. În Saguna se află Sat-Chit-Ananda, care este tot o iluzie.

Este un nivel foarte înalt şi pur de iluzie, dar e doar iluzie. Nu există Sat, nu există Chit, nu există Ananda. Dar acestea sunt reflexiile în oglindă care sunt în cea mai coerentă armonie cu Inteligenţa care le proiectează, cu cât mai puţin amestec din partea ego-ului, care ar transforma iluzia fericirii în iluzia suferinţei. Dar totul este iluzoriu la nivelul oricărui efect care poate fi experimentat sau simţit sau transformat într-un obiect al percepţiei.

Sper că răspunsul nu v-a dezamăgit.

Dar realul este dincolo de beatitudine. Nu-i vorba că ar fi „plictisitor şi că, la urma urmei, nu există fericire". Nu, ci este dincolo de orice ai putea concepe.

*

«Cum să mă descurc cu soţia mea? Ea este o femeie iubitoare, dar nu este pe calea cunoaşterii de sine. Ea nu este o persoană negativă sau dezagreabilă, cu vicii, şi doreşte mereu să fim intimi şi pasionali. Îi vorbesc despre importanţa conştiinţei de sine în meditaţie, dar ea nu este pe cale.»

Uite ce, ea este deja Buddha. ☺

---

[22] https://www.youtube.com/watch?v=fArcla3Nx8U

Tu eşti cel care nu înţelege, crezând că există o cale de urmat. Ştii, nu există nicio cale. ☺ Şi dacă ea este o persoană drăguţă cu care te înţelegi bine, mulţumeşte-le stelelor tale norocoase că asta-i reflecţia pe care o ai.

Şi bucură-te că nu trebuie să tot vorbeşti despre metafizică cu această persoană şi astfel să-ţi creezi o seară foarte plictisitoare. ☺ Ştii, totul este perfect.

Sunt sigur că omul nu voia să audă răspunsul ăsta. ☺

*

«Există vreo învăţătură mai înaltă decât Avadhuta-Gita?»

Ştiţi, eu nu clasific scripturile şi învăţăturile. Este o scriptură a non-dualităţii radicale, dar există multe astfel de scripturi care abordează din unghiuri diferite, iar pe cineva Avadhuta-Gita s-ar putea să nu-l ajute, din cauză că nu abordează realitatea din unghiul său psihologic.

Dar ar putea să-l ajute Ashtavakra-Gita, sau Tathagata-Garbha sau Ratna-Gotra-Vibhaga din tradiţia budistă. Aşadar, nu este o chestiune de superior sau inferior. Este vorba de ceea ce este relevant pentru nivelul tău de conştiinţă şi de simbolurile cu care rezonezi şi care îţi pot declanşa realizarea non-dualităţii radicale.

Şi întrebarea continuă:

«Sugeraţi vreo practică pentru a rămâne continuu în acea stare?»

Nu, pentru că eşti în acea stare. Este singura stare care este reală, numai că personajul tău nu poate rămâne în ea continuu. De fapt, personajul tău poate doar să o întrezărească foarte rar şi intermitent pentru perioade scurte, pentru că personajul tău ar dispărea dacă ai avea o realizare continuă a adevărului.

Şi atunci nu va mai exista nimeni care să pună întrebări.

Deci acest lucru se poate întâmpla, dar nu pentru că personajul ar fi practicat ceva care conduce la asta.

Cu toate acestea, aşa cum am spus mai devreme, pe măsură ce Voinţa acelei Inteligenţe, care este Realitatea supremă, îţi modifică personajul, acesta va dori să practice, dar ceea ce va dori să practice este, pur şi simplu, prezenţa pură, nu vreun fel de activitate care ar avea ca rezultat indirect prezenţa pură, cum ar fi pranayama sau asana sau incantaţii sau repetarea de mantre.

Nu, toate acestea sunt doar activităţi care întârzie realizarea a ceea ce eşti cu adevărat, deoarece presupun că personajul ar trebui să facă ceva. Iar tocmai asta-i iluzia de care trebuie să te eliberezi.

Şi întrebarea continuă:

«În studiul şi practica acestei învăţături, simt că sunt în lume, dar nu aparţin de ea, şi nu ştiu care este scopul meu în acest vis.»

Singurul scop, pentru oricine, este trezirea din vis. Nu este nimic de făcut în vis. Dar, pe măsură ce te apropii de trezire – datorită Realităţilor supreme care o ordonă, exprimându-ne în terminologia dualistă iluzorie – vei dori să fii de folos.

Vei dori să faci karma yoga pentru a-ţi ajuta comunitatea şi lumea. Vei dori să devii un bodhisattva plin de compasiune. Vei dori asta, dar pe măsură ce claritatea ta luminoasă se maturizează şi mai mult, îţi vei da seama că nu există nimeni pe care să-l ajuţi sau pentru care să faci ceva, iar personaul tău poate continua să acţioneze altruist, dar va fi irelevant odată ce starea de buddha sau adevărul suprem a fost atins.

Şi acum, nu mai există niciun interes pentru reflecţia Realului. Acum eşti absorbit în Real. Dar personajul poate continua să vorbească, însă nu va mai exista identificarea cu acel personaj.

Şi motivul este că acel personaj este o imagine de vis în mintea altor fiinţe aflate încă în vis, nu din cauza dorinţei inerente a personajului de a face ceva. Tot ceea ce eşti ca personaj este doar un obiect pentru a satisface fanteziile celorlalţi. Şi dacă celălalt vrea ca tu să fii un bodhisattva, asta vei fi, iar dacă vrea să proiecteze altceva asupra ta, asta vei fi pentru el.

Dar realitatea ta nu va fi afectată de asta. Şi nu va exista confuzie şi teamă că, „aoleu, celălalt nu mă va înţelege sau va crede că spun ceva greşit sau ridicol...”. Nu va exista nicio poveste dualistă.

Toate acestea vor fi dispărut cu mult înainte de a ajunge la acel nivel.

*

«Mintea şi cea de-a treia hologramă (nu sunt sigur ce vrei să spui prin asta) au fost construite din propria noastră conştiinţă sau este un construct al altor forţe astrale interdimensionale, pentru a ne păcăli să credem că domeniul senzorial este ceea ce suntem?»

Asta-i o teorie a conspiraţiei interesantă, dar nu am avut nevoie ca altcineva să ne păcălească. Suntem pe deplin capabili să ne păcălim singuri, ☺ ba chiar să ne imaginăm fiinţe interdimensionale, care sunt la fel de iluzorii.

Ele pot fi reale în cadrul hologramei, dar şi ce dacă?! Totul rămâne o proiecţie a unei voinţe ce produce un anumit rezultat, ce poate a avut nevoie de anumite personaje – inclusiv extratereştri şi arhonţi şi alte tipuri de entităţi – pentru a îndeplini acele funcţii, dar ele nu au nicio realitate. Desfăşurarea dramei este cea importantă, iar ea e funcţia

Inteligenţei supreme, care este dincolo de vis şi nu poate fi păcălită, nu poate fi înşelată.

*

Iată un tip de întrebare pe care o primesc des şi care, într-un fel, este interesantă prin incoerenţa ei.

«Acum două luni, am experimentat moartea ego-ului, care a fost fericire timp de două săptămâni, apoi într-o dimineaţă m-am trezit şi super-ego-ul meu...»

Ar trebui pronunţat aici, supă-egoul, şi poate că este mai corect, pentru că uneori superego-ul se întoarce după ce ai servit supa şi ai indigestie... ☺

Dar dacă încă mai ai un supă-ego sau un super-ego, nu ai trecut prin moartea ego-ului. A fost o iluzie, bine?

Şi nu ar trebui să confundaţi o experienţă momentană, probabil cu droguri sau altceva în care mintea voastră s-a oprit... fie pentru o oră sau opt ore într-un fel de trip – dar aia nu este moartea ego-ului. Moartea reală a ego-ului este când nu mai rămâne nimeni care să aibă un superego care să revină şi să-l atace.

Deci, sper că am clarificat lucrurile.

Omul continuă şi vorbeşte despre anxietatea şi atacurile sale de panică şi alte lucruri. Odată ce aţi trecut prin moartea ego-ului, chestiile astea nu mai apar. Nu există astfel de simptome.

Şi mai permiteţi-mi să spun că chiar şi moartea ego-ului este o iluzie. Chiar dacă vorbim despre ea, iar Ramana vorbeşte şi el despre trecerea prin moartea ego-ului, ego-ul nu moare. Ceea ce moare este credinţa ta că ai fi această reflexie în lumea oglindită.

Asta e tot. Nu ai fost niciodată ego-ul. Nu există niciun ego. Totul este o iluzie. Şi, odată ce realizezi că asta-i tot ce a fost vreodată şi nu a avut niciodată legătură cu tine, nu ai nicio karmă. Aşadar, orice poveste karmică de suferinţă s-ar desfăşura în acel personaj, nu are nimic de-a face cu tine. Cu adevărat, nimic. Zero barat.

Şi atunci suferinţa ta ia sfârşit, pentru că a fost doar o identificare greşită. Întreaga lume este doar un caz de identitate greşită.

*

«Poate motivaţia superioară pentru moarte să fie deturnată de impulsul inferior de moarte egotic? De exemplu, revenirea neaşteptată a unei dependenţe vechi, cum ar fi fumatul, care este foarte intensă, oare serveşte drept ascunzătoare pentru ego şi, prin urmare, devine centrul atenţiei etc.? Investigarea cauzei profunde sau folosirea voinţei par să nu facă altceva decât să intensifice dependenţa.»

Asta-i adevărat. Când te lupţi cu dependenţa, o faci mai puternică.

«Încât ţi se pare că singurul lucru care te ţine departe de eliberare este acea dependenţă. Ce sugeraţi ca cea mai înţeleaptă abordare pentru a rupe acest ciclu al obsesiei? »

Ei bine, asta-i o poveste. Nu există niciun fel de dependenţă. Ăsta-i un concept inventat pentru a păstra oamenii într-un cult al grupurilor în 12 paşi, ştiţi. Şi în zilele noastre toată lumea trece pe la Egoholicii Anonimi sau alte versiuni de grupuri. ☺

Nu există aşa ceva, pentru că, iarăşi, acesta e un atribut al ego-ului.

Problema este întotdeauna anxietatea, iar anxietatea este cauzată, pur şi simplu, de identificarea ta cu un corp muritor care va muri şi suferă dureri şi simte lipsuri, nu are esenţă, nu ştie de ce se află aici sau care-i rostul lumii, se află într-o stare de confuzie şi într-un haos intern pe care îl proiectează ca o poveste despre nevrednicie şi nefericire etc., despre care am vorbit deja.

Dar dacă îţi accepţi personajul fără niciun fel de rezistenţă, el se va plictisi de fumat şi îşi va da seama că, de fapt, miroase urât şi îşi arde găuri în haine, ☺ are tot felul de probleme. De ce ai vrea să fumezi, când nu-ţi creează decât neplăceri, atunci când priveşti obiectiv?

Şi apoi vrei să anulezi neplăcerile şi astfel te menţii mereu dublu-rajasic şi preocupat şi, aşa cum a spus ea aici, într-o stare în care îţi captează întreaga atenţie.

Aşadar, soluţia este să nu-i acorzi nicio atenţie. Acordă-i toată atenţia stării de Prezenţă, energiei de neconceput care este prezentă atunci când nu există niciun gând, iar apoi, dacă nu există niciun gând, nu există nici dorinţa de a fuma, pentru că ea este doar un gând. Şi va dispărea ca un efect secundar al pierderii interesului, nu pentru că ai luptat cu ea şi ai învins-o.

Îţi pierzi interesul pentru astfel de chestii. Oameni care nu se pot lăsa de fumat descoperă într-o zi că, pur şi simplu, s-au oprit. Nu au avut nevoie de plasturi, medicamente, hipnoză sau altceva.

Nimic din toate astea nu a funcţionat, dar într-o zi îţi pierzi interesul, şi nu mai eşti fumător. Dar cine a făcut ceva?! Nu, nu a fost efectul vreunei acţiuni sau al vreunei voinţe sau altceva. A fost, pur şi simplu, o modificare a funcţiei de undă cuantice, petrecută dincolo de conştiinţa măruntă a ego-ului, acolo unde se întâmplă cu adevărat totul.

Totul este provocat de ceea ce este super-conştient, în afara conştiinţei personajului. Şi de aceea, acolo se petrece acţiunea. Acolo este cu adevărat intervenţia. Acolo este puterea cu adevărat, nu în personaj.

*

«Cum poate cineva, timp de 40 de ani, să se tot înalţe şi să cadă, să treacă de la fericire totală la disfuncţie totală?»

Aceasta este o poveste obişnuită. Personajul tău se află într-un roller-coaster, şi multe personaje sunt aşa. Dar oare de ce plătesc oamenii bani grei ca să se dea în roller-coaster? Fiindcă le place. Le plac suişurile şi coborâşurile şi imprevizibilul. Şi oricum, lumea n-are sens, aşa că măcar asta te împiedică să te plictiseşti de ea. ☺

Şi de ce urcă oamenii pe munţi? Doar ca să se uite în jur, apoi coboară, iar pe urmă trebuie să urce pe următorul vârf. ☺ Aşa că toată lumea se preocupă să facă lucruri fără rost. ☺ Dar ce altceva poate face un personaj din oglindă?

Deci, în momentul în care îţi pierzi interesul pentru personaj, atunci devii real.

Dar de ce să-ţi pese de suişurile şi coborâşurile personajului?! Pierde-ţi interesul faţă de el şi nu se mai întâmplă nimic. Pentru că, iarăşi, amintiţi-vă de fizica cuantică, unda devine particulă doar atunci când este observată. Nu-ţi mai observa personajul, iar acesta dispare.

traducere din 16 septembrie 2024

Traducerea de mai sus provine din canalul YouTube Sat Yoga Institute [23], videoclip publicat de Shunyamurti pe 28 decembrie 2023.

[23] https://www.youtube.com/@satyogainstitute

Alexis: Nimic nu-i important, totul e liber

Tânărul Alexis Knight, după o căutare spirituală înfocată, a descoperit nondualitatea, care l-a dizolvat în ea. El vorbeşte despre Asta fără niciun compromis cu aşa-zisul "eu", care este tocmai obstacolul în perceperea adevărului. Link video [24]

Textul videoclipului

Ceea ce acest videoclip şi alte videoclipuri care se încadrează în aparenta categorie numită nondualitate, par să reveleze ceea-ce-este-şi-nu-este. Iar revelaţia pare, într-adevăr, de neînţeles, deşi s-ar putea să aibă loc şi o înţelegere conceptuală.

Acum, ceea-ce-este-şi-nu-este – aparent paradoxal, simultan şi, totuşi, atemporal – este totul, care este absolut nimic. Deci non-dualitatea, aparenta non-dualitate, de fapt, nu este nimic. Dar ceea ce se revelează este că totul este nimic.

Acest lucru ar putea suna ca o filosofie, un concept, o credinţă, o opinie sau ceva de genul acesta, o declaraţie teoretică sau de altă natură, dar de fapt este doar o simplă revelare a ceea-ce-este-şi-nu-este.

Iar revelaţia nu provine de la cineva care ştie ceva. Pur şi simplu, este o revelare de la sine a acestui lucru.

Asta este ceea-ce-este şi, de asemenea, nu-este, pentru că nu are substanţă, nu este reală, nu este fixă sau solidă sau nici separată. Este doar aşa-cum-este. Dar nu este nimeni în ea sau în spatele ei, sau în faţă, sau deasupra, sau dedesubt, înăuntru sau în afară.

Această revelaţie nu face decât să arate ceea-ce-este. Iar ceea-ce-este, fiind real şi ireal, atemporal, pur şi simplu, Asta-aşa-cum-este, nu este personală sau cu vreo semnificaţie sau ceva special sau important.

Nu este ceva. Este doar ceea-ce-este. Şi chiar şi vreo poveste care poate apare – spunând că aici este vorba şi despre asta, asta şi asta, sens şi scop, definiţii, idei, poveşti despre încotro, aparent, se îndreaptă şi de unde vine Asta – este, de asemenea, tot Asta fără de timp. Dar nicio poveste nu-i adevărată.

Poveştile par să depindă de aici şi de acolo, de interior şi de exterior. Par să depindă de călătorie şi de destinaţie. Iar nondualitatea revelează că nu există doi. Nu există nicio separare reală a două lucruri care vin şi pleacă, care cauzează şi influenţează aşa şi pe dincolo, ici şi colo.

---

[24] https://www.youtube.com/watch?v=XPVRexSSa_k

Şi toată semnificaţia cronologiei şi a evenimentelor nu este reală. Există doar veşnicia. Astfel că toată această prezentare este o simplă revelare atemporală. Şi nu are nicio intenţie. Revelaţia arată doar ceea ce există deja: Asta, libertatea. Fără să schimbe ceva, fără să încerce să modifice ceva, ci doar subliniind că ceea ce se întâmplă este total uimitoarea Asta, ceea-ce-este.

S-ar putea spune că este vie, este liberă, este haotică şi sălbatică, pentru că nu există o reală cronologie în Asta. Asta apare ca amintiri şi idei şi concepte, şi pot apărea tot felul de teorii, dar Asta este, pur şi simplu, întreagă şi liberă. Nu există limite la ceea ce se întâmplă.

Deci non-dualitatea înseamnă nu-doi, nici subiect, nici măcar obiect, nici interior, nici exterior, nici eu, nici tu, nici nimic. Doar Asta-aşa-cum-este, fără nicio aparentă polaritate, şi totuşi, polaritatea apare.

Şi într-un vis – un vis iluzoriu, cum este Asta – poate exista sentimentul că totul este foarte personal şi serios şi important şi semnificativ, cu intenţie.

Iar sentimentul că toate acestea sunt foarte serioase şi importante pare să apară doar într-un vis al individualităţii – care nu este greşit sau corect, bineînţeles, ci pur şi simplu, este nemărginitul care se înfăţişează într-o poziţie iluzorie. Ia o poziţie în timp şi spaţiu şi ca o conştiinţă.

Dualitatea, paradigma dualistă a lui aici şi acolo, spaţiu şi timp, acum şi atunci, eu şi tu, conştiinţă, acestea nu sunt realităţi. Ci aceste aparente realităţi sunt total artificiale. Şi în acea artificialitate apare sentimentul că totul este personal şi trebuie luat în serios şi este cu adevărat important şi că există un fel de intenţie, o voinţă personală spirituală sacră în spatele tuturor acestora.

Dar este complet demascat – fără compromis, fără intenţie, fără nicio semnificaţie, pur şi simplu, demascat – că toată acea realitate serioasă, importantă şi semnificativă, bazată pe intenţie, este complet iluzorie. Este complet iluzorie. Nu există nimeni, deja. Nu există niciun cineva real într-un corp şi care alege ceva. Nu există nicio voinţă personală reală. Nu există nicio persoană reală, ca să poată exista ceva din toate acestea. Şi nu există niciun sens sau scop real pentru toate acestea, pentru că nu există timp adevărat sau dualitate, ca să se poată aplica vreo corespondenţă, de genul, “Asta înseamnă aia”.

Prin urmare, Asta nu are direcţie, nu are cauză şi efect reale, este absolut lipsită de sens sau scop. Şi astfel, toată seriozitatea şi importanţa care par să apară odată cu visul individualităţii este iluzorie. Iarăşi, nu este ceva greşit sau corect, dar este total iluzorie şi fără substanţă.

Deci toate acele afirmaţii despre cum ar trebui să fie lucrurile, cum ar trebui să fie oamenii, cum e sortit să fie totul şi motivele din spatele tuturor acestor lucruri şi marea aşa-zisă importanţă de sine şi că totul are o semnificaţie divină, iarăşi, sunt o iluzie totală, un vis, este o fantezie spusă de către nimeni.

Într-un fel, Asta este energia care se joacă un joc, un joc dramatic al personalităţii, însă visul dualist individual pare să ia totul atât de în serios.

Şi ar putea lua în serios chiar şi ceea ce se spune aici, ceea ce spun aceste cuvinte şi expresivitatea; şi aspectul şi caracteristicile corpurilor, manierismul lor. Ar putea lua foarte în serios treburile lumii şi totul, pentru că se presupune că toate sunt importante şi trebuie să fie tratate corect, trebuie ca cineva să se preocupe de ele.

Individul crede, în lumea sa de vis, că trebuie să existe cineva care să rezolve lucrurile. Şi iarăşi, este demascat fără milă faptul că nimeni nu face nimic, că deja nu există vreun cineva care să aleagă ceva, că nimeni nu spune nimic, nu gândeşte nimic şi nu face nimic. Totul se întâmplă şi curge fără efort şi atemporal, spontan şi, de asemenea, imediat, pentru că nu există spaţiu-timp sau conştiinţă cu adevărat. Aceste lucruri sunt total lipsite de substanţă.

Deci totul este doar un joc cosmic în care nimic este totul. Nu are niciun motiv sau semnificaţie sau intenţie în spate, pentru că ceea-ce-este nu are dimensiuni sau straturi. Prin urmare, fără vreo semnificaţie sau vreun efort, totul joacă, dansează, cântă, vibrează, zumzăie, este viul vieţii.

Pur şi simplu, e ceea-ce-este-şi-nu-este.

Iar toată acea importanţă şi importanţă-de-sine şi satisfacţie-pentru-sine şi seriozitatea care vine cu astea este doar jocul energetic al unui individ iluzoriu care crede că viaţa sa are un sens şi un scop şi că totul din jur îi alcătuieşte viaţa, aparent. Dar nu există o viaţă între naştere şi moarte. Există doar viul care curge liber, fără cauză, efect, importanţă, semnificaţie, intenţie. Doar acest viu al vieţii. Dincolo de timp, spaţiu şi conştiinţă, dincolo de cauză şi efect, dincolo de tot şi, totuşi, este totul. Atât de liber, înfloritor, vibrant.

Şi astfel, orice interpretare eronată sau distorsiune sau ridiculizare [a acestui mesaj] sau orice rezonanţă şi îndrăgire şi relaxare plăcută ar produce, totul se petrece în mod absolut minunat şi fără semnificaţie, fără niciun motiv.

Şi un vis îl poate lua în serios sau poate nu-i place să-l audă, dar şi asta este tot libertate. Totul este libertate, nimeni nu face nimic, căci deja nu există nimeni. Asta este aşa-cum-este.

Prin urmare, glumele, râsul, joaca, plânsul, dansul, furia, supărarea, toate sunt viul vieţii şi nimic nu este realmente important sau serios sau semnificativ sau special sau sacru, pentru că nu se poate aplica nicio ierarhie la nimic din toate astea. Pur şi simplu, sunt aşa-cum-sunt.

Deci revelaţia nu face decât să arate cum stau deja lucrurile, fără nicio intenţie ca să le schimbe sau să fie altfel, Asta fiind totul. Şi totuşi, aparent, poate părea că se destramă un vis dintr-un vis. Dar şi asta se întâmplă tot în vis. Libertatea este deja, absenţa este deja, libertatea absolută şi iubirea necondiţionată este deja.

Nu-i niciun cineva aici care a înţeles acestea. El numai aparent a murit ca individ şi i s-a revelat ca fiind totul, dar nimănui. Pur şi simplu, este deja libertate haotică absolută şi iubire necondiţionată. Fără niciun motiv sau semnificaţie. Fără favoruri speciale. Doar iubire. Absolută.

Multă iubire!

traducere din 18 septembrie 2024

Traducerea de mai sus provine din canalul YouTube Alexis Non-duality [25], videoclip publicat de Alexis Knight pe 15 septembrie 2024.

[25] https://www.youtube.com/@Alexisnonduality

Angelo: Ghidul începătorului în Trezirea nonduală

Angelo di Lullo este un iluminat cu mulţi ani de experienţă. Este medic de reanimare, dar şi ghid nondualist pentru mulţi oameni care i-au cerut sfaturile în acest domeniu. În acest video el descrie paşii Trezirii şi Iluminării nonduale. Link video [26]

Textul videoclipului

Prima trezire

Iată întregul proces de Trezire, explicat cât pot eu de simplu.

Prima „trezire" – adică spiritualitatea, iluminarea, budismul, hinduismul, misticismul creştin, etc. – este doar bla-bla-bla. Este o modalitate de a ne face să ne simţim mai bine, care ne învaţă să ajungem la sinele nostru superior sau să ne relaxăm etc., dar totul rămâne în mintea conceptuală, nu-s decât alte lucruri pe care sinele conceptual le face sau le poate face pentru a se simţi mai bine.

Aşa că, în final, este la fel de nesatisfăcător precum este orice altceva în viaţă. Deci, toate astea sunt doar vorbe. S-ar putea să te facă să te simţi bine pentru o vreme, crezând că poţi manifesta lucruri şi să te îmbunătăţeşti şi să devii un sine mai înalt.

Au şi astea valoarea lor: a-ţi concentra atenţia mai mult asupra gândurilor care îţi dau putere şi mai puţin asupra gândurilor care te lipsesc de putere, a învăţa să depui efort pentru a-ţi atinge obiectivele etc.

Dar când vine vorba de acest proces de Trezire, atunci când auzim prima dată despre el, încă avem impresia că ar fi ceva al minţii, ceva conceptual. Deocamdată, procesul nu a început încă.

Dar apoi, dintr-o dată, se întâmplă ceva. Şi se poate întâmpla oriunde şi oricum – poate ascultând o prelegere despre buddhism; poate când YouTube îţi serveşte un videoclip cu acest mesaj pe care nu l-ai auzit niciodată sau transmis într-un mod nemaiauzit – şi dintr-o dată ceva face clic.

Uneori vine după o tragedie: ni se întâmplă ceva nefericit, neaşteptat care ne distruge iluzia că ştim cine suntem, ce suntem etc. Oricum, indiferent de modul în care se întâmplă, primul pas în acest proces este că ceva se deschide.

---

[26] https://www.youtube.com/watch?v=Q7o4lditEO8

Simţi gustul a ceva cu totul şi cu totul în afara modului obişnuit în care gândeşti despre tine, despre viaţă. Este un simţământ, o recunoaştere instinctivă – dar nu este un sentiment şi nu este o emoţie şi nu este o concluzie şi nu este un alt mod de a înţelege lucrurile, nu este o nouă paradigmă. Este dincolo de toate acestea.

Jocul de „eu”

Te percepi jucând jocul de „eu”, ca un joc de societate inventat de cineva: cunoşti piesele şi îi cunoşti pe ceilalţi jucători de pe tablă şi ştii regulile jocului şi ce trebuie să faci. Şi, din cine ştie ce motiv, ai uitat că doar joci un joc; simţi că numai jocul este real pentru tine: tabla, piesele, regulile, mişcările.

Dar ceva din tine începe să se simtă restricţionat, de genul: „Ia stai puţin, trebuie să fie mai mult decât atât.” Şi apoi, dintr-o dată, îţi dai seama: „La naiba, ăsta e doar un joc. Iar eu sunt cel care-l joacă. Sunt cu mult dincolo de dimensiunile acestei table.”

Şi îţi aminteşti: „O, am un corp. Sunt un sine, am voinţă, ăsta-i doar un joc pe care l-aş putea juca, dar aş putea juca un alt joc sau aş putea să nu joc niciunul.”

Apoi începi să priveşti în jur şi să vezi lumea reală şi realizezi că lumea este mult mai mare, mai misterioasă, mai minunată decât orice din interiorul acelui joc.

Desigur, pare o analogie cam stupidă: să nu te mai îndoieşti că ai uitat că joci un joc şi că ai rămas blocat în el. Dar ghici ce: exact asta se întâmplă în minte!

Primul gust

Oare cum este să te simţi eliberat brusc sau, cel puţin, să guşti puţin din ce înseamnă să fii complet eliberat de jocul vieţii tale, de felul în care gândeşti despre lucruri, de felul în care gândeşti despre tine?! Chiar şi de felul în care te gândeşti la distanţă, spaţiu, timp, lume fizică, toate acestea pot fi complet aruncate în aer şi experimentezi ceva complet dincolo de ele. „Dincolo” nu doar pentru că este mai mare, ci dincolo de ele ca subtilitate, ca libertate, ca varietatea de condiţii şi experienţe ce pot apărea.

E o scară complet diferită. De fapt, nici măcar nu sunt pe o scară.

Deci acesta este primul gust. Cine poate şti cum vine?! Uneori, viaţa te bate pe umăr.

Alteori, eşti interesat în general de gândirea orientală, buddhism sau hinduism sau de aspectele mai mistice ale creştinismului. Aşa că începi să citeşti, începi să înveţi, dar încă mai crezi că sunt doar informaţii.

Şi apoi, la un moment dat, se întâmplă: citeşti un rând, un cuvânt – în Zen s-ar numi un cuvânt de cotitură – sau te întâlneşti întâmplător cu cineva care trăieşte asta şi o poate transmite fie prin cuvinte, fie şi numai prin acţiunile sale. Uneori nici nu ştii că te-ai ciocnit de acea persoană, dar ceva ţi se transmite.

Iar transmisia rămâne un mister. În unele tradiţii, se face mare tapaj cu această transmisie – ceea ce este bine dacă cineva chiar o poate transmite – dar cred că poate fi înşelător când sună prea secretos, ca şi cum ar fi un secret special pe care doar anumiţi oameni îl au. Nu este deloc adevărat! Este un secret pe care voi îl aveţi, dar l-aţi ascuns de voi înşivă, ceea ce este ciudat, dar adevărat.

Deci aşa este această primă mutaţie, acest prim pas.

Dincolo de conceptual

Deci primul pas este să treci dincolo de conceptual. Să simţi gustul a ceva dincolo de tine sau un realism care este cu mult dincolo de ceea ce ai considerat a fi real.

Nu ştiu câţi oameni vor viziona acest videoclip, dar se va întâmpla ca o mână de oameni să îl simtă, doar vizionând acest videoclip. Cam aşa se întâmplă.

De asemenea, mulţi oameni care urmăresc acest videoclip au avut deja acel gust. Şi, de asemenea, mulţi nu numai că au avut acel gust, dar au trecut şi de următorul pas, care este Trezirea.

Deci pasul doi este să nu confunzi acel prim gust, acea cunoaştere instinctivă a ceva de dincolo de lume, dincolo de tine, mai real decât realul, să n-o confunzi cu Trezirea. Nu este încă Trezirea. Este o experienţă. Dar este o experienţă a ceva foarte real. Îţi captează atenţia ca nimic altceva vreodată.

Orientarea spre cunoaştere

Îţi arată că există o falsitate în felul în care vorbim despre noi înşine şi ne gândim la noi înşine. Şi că există şi o altă posibilitate magică, mistică, uimitoare, dincolo de orice descriere. O simţi, o cunoşti.

Deci pasul trei este să te orientezi către acel gust, acea cunoaştere, acel „ceva” care a venit, oricum ar fi venit. Prin „orientarea către ea”

înţeleg luarea deciziei că o vei trăi. Că vei găsi o modalitate de a te pătrunde, de a te deschide.

În cuvintele lui Jim Morrison, „să spargi bariera şi să ajungi în partea cealaltă”. Despre asta este vorba. Să te trezeşti din matrix. Şi chiar te simţi ca şi cum te-ai trezi din matrix. Asta numesc eu Trezire. Şi este un lucru mare.

E un lucru mare pentru tine. Nu-i mare lucru în contextul social, dar când ţi se întâmplă ţie, când are loc acea mutaţie, este ceva extrem de important. Schimbă totul. Este o revoluţie. Dar este doar începutul adevăratului proces de Trezire.

Cum să te orientezi spre Trezire

Deci, cum să te orientezi spre Trezire? Ei bine, încerc să simplific totul cât se poate în acest videoclip.

Cheia este să te orientezi către ea aşa cum este. Nu te gândi la ea. Nu învăţa despre ea. Oferă-i-te. Pune-ţi întrebarea „ce sunt eu?”.

Deci, găseşte un obiect simplu de investigare. Acesta este pasul următor, să găseşti un obiect de investigare sau un mod de a o face. Diapazonul rezonator ar putea fi întrebarea „cine sunt eu?”.

Am foarte multe videoclipuri despre asta, am scris şi o carte, dar există o mulţime de alte modalităţi.

"Ce este mu?"

Ai putea doar să te odihneşti în el, să stai în Adevărul viu care este dincolo de toate cuvintele şi conceptele. Dacă asta ţi se potriveşte şi ştii ce înseamnă, fă-o. Dar rămâi acolo, stai cu el.

Poate că adopţi o practică formală din tradiţia zen sau dzogchen. Din propria experienţă pot vorbi doar despre zen, iar în zen ar fi un koan: „Ce este mu?”. Foarte simplu. Ceva ce mintea ta nici măcar nu poate începe să intelectualizeze. Dar există un răspuns. Şi răspunsul este *kensho*, Trezirea.

Deci îţi pui toată inima, mintea şi sufletul şi tot efortul în „Ce este mu?” sau „Cine sunt eu?”. Ramana Maharshi are câteva indicaţii bune în acest sens în cartea sa „Cine sunt eu?”. Acest pas este al patrulea.

Simplitatea este cheia

Simplitatea este esenţială. Nu complica prea mult lucrurile. Nu citi prea mult. Nu-ţi va fi de niciun folos aici.

Chiar trebuie să te laşi cu totul. Trebuie să sapi în tine, să treci de barierele emoţionale, să treci de barierele fricii, trebuie să vezi ce este gândul şi să renunţi la el. Gânduri narative, gânduri de credinţă, gânduri legate de practică, gânduri de indecizie, gânduri de îndoială şi chiar gânduri de percepţie: „O, asta este ceea ce se întâmplă, aia este ceea ce se întâmplă”. Gânduri, gânduri, gânduri.

Continuă să avansezi

Trebuie să depăşeşti toate astea. Urmează-ţi instinctul până la capăt. Până acum a fost gratuit. Acum trebuie să munceşti. Aşa că intră în rezonanţă şi nu renunţa. Continuă.

Când apare liniştea, tu continuă mai departe. Când scade foarte mult numărul de gânduri şi există doar o prezenţă vie a conştiinţei pure, simţul pur de „eu”, tu continuă să mergi, rămâi acolo.

A merge şi a rămâne devin acelaşi lucru aici. „A merge” înseamnă să nu te întorci la gânduri, să nu cauţi insula gândurilor, ci să rămâi în oceanul conştiinţei. Doar stai aici. Acesta este al patrulea pas.

În cele din urmă, va culmina cu o mutaţie de identitate. Dar nu o anticipa, căci ar fi un gând. Nu poţi şti cum se va desfăşura.

Acum simţi realitatea

Următorul pas, pasul cinci: Trăieşti o perioadă de „lună de miere”, te simţi iluminat, totul curge de la sine, nu-i nimic de spus despre asta. Percepi sau poţi chiar să nu percepi că ai avut o Trezire, dar nu-ţi pasă.

Nu-ţi mai pasă să-ţi defineşti experienţa, să te gândeşti la ea, să o descrii, să vorbeşti despre ea. Există doar fluiditate, curgere. Pentru prima dată în viaţă, simţi realitatea. Simţi această libertate că eşti una cu realitatea. Că realitatea nu este divizată. Că nu trebuie să încerci să fii cineva. Există doar EU. Există doar puritate, fiire, flux, este un timp minunat.

Poate dura săptămâni, poate dura luni. Pentru unii oameni durează un an sau chiar mai mult – este mai neobişnuit, dar se întâmplă şi asta.

Simţi emoţii

Şi apoi vine pasul şase. Este munca cu emoţiile, lucrul cu „umbra". Întotdeauna vine şi asta. Treci de la a te simţi iluminat la a te simţi mai neiluminat ca niciodată, într-un sens. În alt sens, adevărata identitate pe care ai întrezărit-o, ba chiar ai început s-o trăieşti, nu a dispărut nicăieri, este acolo.

Durerea acută, amorţeala şi senzaţia de separare de viaţă nu există tot timpul. Poate apărea uneori, dar, în general, se risipeşte. Asta a făcut Trezirea pentru tine.

Iată că începi să simţi foarte intens: emoţii, gelozie, tristeţe, vinovăţie, durere, bucurie, fericire, exuberanţă; totul devine foarte direct, acum şi aici.

De asemenea, te simţi ca într-un roller-coaster. Simţi că nu ai control cum credeai că ai. Doar simţi ce simţi.

Sunt momente când există o senzaţie de contracţie – se întâmplă, pur şi simplu. Sunt momente când există o senzaţie de expansiune – se întâmplă, pur şi simplu.

Este o perioadă cam tulbure, poate aduce confuzii şi dezorientare. Dar sfatul meu este să lucraţi cu emoţiile, să căutaţi ce factori le declanşează, să îi simţiţi, să vă analizaţi.

În cartea mea am o mulţime de informaţii în acest sens în capitolul „Credinţe", capitolul „Gânduri" şi capitolul „Emoţii".

Capcanele

Aceasta este partea alunecoasă şi murdară a Trezirii şi Realizării. Una dintre capcanele de aici este să încerci a recâştiga claritatea Trezirii – adică ţi-o aminteşti şi încerci să o readuci în prezent. Nu prea poţi face asta. Este doar o amintire.

Tot ce mai poţi face este să navighezi printre lucrurile ce există în prezent, să le accepţi, să le simţi, să le recunoşti, să afli ce-este prin cercetare de sine, să înveţi să te aliniezi cu ceea-ce-este neopunându-i rezistenţă.

Şi astfel, lucrând cu emoţiile, lucrând cu „umbra", căutând calmul, la un moment dat, totul devine simplu. Orice se întâmplă este doar ceea ce se întâmplă. Nu simţi nevoia să îl respingi sau să îl atragi, să îl alungi prin meditaţie. Este aici şi gata. Senzaţiile sunt aici, interacţiunile cu oamenii sunt aici, sunetele sunt aici, gândurile sunt aici.

Calmul

Suntem capabili să rămânem în prezent odată ce suntem calmi. Pentru că, atunci când nu mai reacţionăm exterior, nu mai trebuie să reacţionăm nici interior şi să ne refugiem în minte, singurul loc în care ne putem retrage. De fapt, nici măcar acolo nu ne putem duce, ceea ce deja simţim. Dar mecanismul egotic încă mai există pentru o vreme.

Apoi începem să investigăm însăşi natura percepţiei: simţurile şi lumea fizică – care par a fi lucruri diferite, dar nu sunt. Investigăm distanţa, locaţia. Investigăm dacă există un subiect şi un obiect sau dacă există doar o experienţă non-duală pură. Dacă există un ascultător şi un sunet sau dacă există doar sunet. Dacă sunetul există într-un singur loc sau există în toate locurile. Sau dacă sunetul chiar există.

Cercetarea profundă

Acum lucrăm profund la nivelul identităţii. Investigăm cu adevărat: oare există ceva care aude sunetul? Mai investigăm: oare există vreun loc unde sunetul nu există? Oare există vreun loc unde senzaţiile nu există? Oare există vreun loc în care formele, culorile şi tiparele nu există? Căutăm să vedem dacă chiar există graniţe, dacă există vreo separare. Dacă spaţiul-timp este ceva în care apar fenomenele sau dacă percepţia spaţiului şi a timpului este doar o interpretare a fenomenelor de către minte.

Deci aceasta este o cercetare profundă şi, spre deosebire de cercetarea pe care o facem de obicei pentru prima Trezire – adesea doar în timpul meditaţiei, dar şi pe parcursul zilei – acum investigăm realitatea pe care o trăim clipă de clipă.

Oare piciorul a atins pământul sau pământul a atins piciorul? Oare piciorul este pe pământ sau există doar picior-pământ? Oare există mişcare în nemişcare sau există doar nemişcare care se mişcă? Oare există ceva care percepe dintr-o poziţie sau există doar percepţia? Oare percepţia este separată de ceea ce este perceput? Oare este auzul separat de ce este auzit?

Deci cercetăm toate aceste lucruri foarte direct şi hotărâţi de a vedea realitatea aşa cum este ea, indiferent de convingerile noastre fundamentale despre cum ar fi.

Percepţia

Acum dizolvăm filtrele perceptuale profunde. Şi cel mai profund dintre toate este senzaţia de a fi un sine separat sau, simplu, un sine. Nu s-ar părea că sinele ar fi implicat în toate pe cât de mult este.

Sinele este acceptat şi luat de bun, chiar şi în punctele noastre de vedere, cum privim lumea dintr-o poziţie sau perspectivă, lucru de care nu suntem conştienţi. Nu poţi privi la perspectivă, din cauză că te identifici cu perspectiva. Aşa că este cam dificil să pricepi mecanismul.

Dar odată ce ai dizolvat celelalte filtre perceptive, aceasta tinde să dispară automat. Parfumul resturilor de sine, un centru, un corp care experimentează lumea exterioară sau chiar o conştiinţă care pluteşte liber şi experimentează lumea, conţine încă resturi de sine şi este greu să observăm acest lucru.

Senzaţia de sine

Odată ce sunt dizolvate celelalte filtre perceptive – ale timpului, spaţiului, dimensiunii, solidităţii – atunci simţul subtil al sinelui, resturile de sine, cadrul de referinţă care se simte ca fiind un sine, acesta poate fi trecut cu vederea, din cauză că, deşi am aflat despre non-sine, nu ne putem imagina lipsa sinelui, nu este imaginabilă.

Totodată, nu este cu adevărat dezirabilă sau dorită în felul în care dorim ceva, din cauză că dorinţa apare din această percepţie fundamentală foarte subtilă a separării, foarte adânc înrădăcinată. Sau din senzaţia că putem face lucrurile aşa cum vrem sau avem nevoie – adică senzaţia fundamentală că deţinem controlul.

Obişnuit

Aşa că de aici, la un moment dat sau printr-o cercetare foarte subtilă, simţul sinelui dispare. Şi începe un cu totul alt joc. E complet indescriptibil. Dar este şi absolut obişnuit.

Dar nu „obişnuit” aşa cum s-ar gândi mintea. Este obişnuit pentru că este clar că aşa stau lucrurile.

Dar nu că ar sta într-un mod anume, bine definit. Ci fiindcă nu există un cadru de referinţă, o paradigmă care să poată descrie Asta sau care chiar să existe în Asta.

Sinele relativ

Totul este atât de fluid, atât de lipsit de orice fixitate, de orice poziţie, de orice soliditate, încât sinele nu are unde şi cum să existe. Adyashanti spunea că este ca şi cum toată lumea ta interioară ar dispărea complet. Este o bună descriere. Dar nu este perfectă, pentru că nu există un mod perfect de a descrie Asta.

Iar de aici încolo, lucrurile continuă să se clarifice. Sinele convenţional sau relativ, corpul-minte, nu trebuie negat. Nu trebuie să spui mereu: „O, nu e nimeni aici, eu sunt nimeni, nimeni nu acţionează". Nu mai trebuie să negi.

E la fel cum, dacă afli că Moş Crăciun nu e real, nu-ţi vei petrece următorii 20 de ani din viaţă spunând tuturor că Moş Crăciun nu e real – o ştii, pur şi simplu.

Şi astfel, sinele convenţional - i-am putea spune sinele relativ – va ajunge în mod spontan la o rezonanţă din ce în ce mai mare cu Adevărul non-sinelui. Asta se va întâmpla.

Dar modul în care se desfăşoară asta nu îl poţi planifica, nu îl vei decide, nu trebuie să decizi să te dedici Adevărului sau Dharmei sau Realizării non-sinelui. Eşti fascinat de realitate, de absenţa completă a sinelui şi a celorlalţi, a solidităţii – este o fascinaţie intrinsecă.

Astfel că, într-un sens, cercetarea devine atotcuprinzătoare. Totul este fascinant. Peste tot, curiozitate. De asemenea, iubirea este pentru tot, pentru că nu există un altul. Nu există separare.

Este un mod foarte plăcut de a fi, deşi ezit s-o spun, pentru că nu este un mod de a fi, ci de a nu fi. Este adevărata ta natură, este dreptul tău din naştere.

Sper că acest rezumat v-a fost util.

traducere din 28 septembrie 2024

Traducerea de mai sus provine din canalul YouTube Simply Always Awake [27], videoclip publicat de Angelo di Lullo pe 12 aprilie 2022.

---

[27] https://www.youtube.com/@SimplyAlwaysAwake

Nkosi - Vederea, aşa cum e ea

Nkosiyazi Khwela este un iluminat din Africa de Sud. El a scris o carte despre nondualitate în colaborare cu un alt iluminat, Michael Jeffreys. În acest videoclip, Răzvan A. Petre a tradus un mic text al său şi l-a redat audio cu ajutorul unei voci virtuale (sintetizate electronic). [28]

Textul videoclipului

Vederea – aşa cum e ea

Vederea din spatele acelor ochi
nu este nici bărbat, nici femeie,
nu este o fiinţă umană.
E doar vedere.
E neutră.

Dar se pare că există un gând care spune:
„Eu sunt acest corp."
Gândurile vin după ce vederea neutră există deja.
Dar se pare că gândurile se bagă peste ea şi spun:
„O – eu sunt acest corp."

Totuşi, dedesubt, e acea vedere...
care nu-i nimeni,
care nu-i nimic,
pur şi simplu,
e acolo.
Iar gândirea pare că se iveşte în ea.

Nimeni nu produce gândirea;
nu există un făptuitor al gândirii.
Ea apare.
Pur şi simplu, apare şi dispare în acel spaţiu gol.

---

[28] https://www.youtube.com/watch?v=EwGr8mZ8DCs

Senzaţii par a se ivi.
Par că se simt în corp, iar apoi că dispar.
Totul apare şi dispare în acela care
nici nu apare, nici nu dispare,
ci e acolo, permanent.

Nu se schimbă.
Şi priveşte cum mintea o ia razna:
„O, trebuie să mă duc să fac aia şi aia...”
„Voi da greş...!”
„Nu o să reuşesc...!”

Iar asta se întâmplă în acest spaţiu gol
care nu participă la nimic.
Doar e acolo, privind fără interes, fără dorinţă.
Acesta eşti tu,
nu aparenţa umană.

Desigur, aparenţele sunt o parte din Tine,
dar nu sunt Tu cel adevărat,
cel real.

Eşti mereu prezent,
mai degrabă ca spaţiu.
Aşa că se poate spune că nu există un „tu”,
ci doar spaţiu gol,
în care nu-i nimeni,
ci doar percepţia.

Iar Tu nu eşti obiectul acelei percepţii.

Există nişte aparenţe.
Orice poate apărea şi dispărea,
iar atenţia se poate identifica cu ceea ce se iveşte, spunând:
„O, eu sunt acest gând, acesta sunt eu.”

Dar când atenţia se focalizează pe acel spaţiu,
atunci apare recunoaşterea
că acolo-i doar spaţiu gol.
Doar spaţiozitate...
Chiar şi aparenţele
sunt tot spaţiozitatea care apare drept ele.

Aşa că nu există nicio separare adevărată.
Nu există separare, deja.
Şi nu-i nevoie să dispară nimic,
un eu,
fiindcă aici nu-i nimic separat de altceva.

traducere din 25 octombrie 2024

Traducerea de mai sus provine de pe canalul YouTube Leela Muse [29], videoclip publicat în 20 octombrie 2024.

[29] https://www.youtube.com/@leelamuse

Leela Muse - Această libertate pură

Leela Muse este o iluminată care postează videoclipuri inspirate pe canalul său de YouTube, preluând textele altor iluminaţi sau scriind propriile sale viziuni nondualiste. Iată unul din aceste videoclipuri [30]

Textul videoclipului

Libertatea este zadarnică.
Această libertate nu este ce ne dorim noi.
Nu putem dori ceva ce nu putem concepe.

Plenitudinea este total nederanjată de ceea ce pare Ea să fie.
Nu există nimic separat de Ea, care ar putea-O manipula.
Ea poate apărea ca iluzia individualităţii,
cunoaştere, timp, spaţiu.
Poate apărea ca manipulare.

Asta este deja liberă
şi este neatinsă de miriadele de fenomene care Ea pare să fie -
potenţialitate infinită, exprimându-se ca orice lucru imaginabil.

Nu ne recunoaşte ca eu-ri individuale.
şi nici nu îşi cere scuze pentru felul în care se prezintă.
Haosul total se prezintă ca ordine,
ca poveşti, naştere, moarte, iubire, credinţă, suferinţă.
Se supune doar legilor sub ale căror formă Ea apare în mod liber,
doar ca o creativitate inocentă şi absolut liberă a tot ceea ce există.

Nu există legi reale,
ci doar constrângeri care fac jocul să fie provocator.
Nu pentru vreun individ, ci pentru viaţă – a lupta, a supravieţui, a dori, a ajunge la căldura Soarelui.

Această plenitudine nu-i posibil să fie atinsă de cineva.
Nu face promisiuni către creaturile care Ea este.
Asta nu este pentru tine, ci eşti tu.

---

[30] https://www.youtube.com/watch?v=N0kEHk1CDeU

Nu vede nimic greşit sau corect în ceea ce pare a exista.

Condiţionarea profundă, care este ceea ce face o fiinţă să pară umană, este deja permisă.

Asta, care nu cunoaşte moralitatea, apare în mod incontrolabil drept credinţă, şi ca bine şi rău.

Tot ceea ce există nu are niciun sens inerent, apărând în egală măsură ca Asta, insondabilul.

Asta, care permite dualitatea în flux constant,
oscilând ca polarităţi, ca toate creaţiile şi distrugerile,
infinitul sălbatic, veşnic aruncându-se din sine spre sine.

Asta este Libertatea pură,
dar niciodată pentru cineva.
Nu este loc pentru cineva în nimic, care e şi totul.

Pentru un aparent creier uman mărunt, acest lucru este chiar mai rău decât lipsa de speranţă.

Dar când nu există noţiunea de speranţă, „fără speranţă" nu înseamnă nimic.

Căutarea este doar un joc inocent, fără speranţa de a găsi.

Asta nu se poate găsi pe sine.

Ea este totul.

A percepe această plenitudine cu o minusculă putere
nu înseamnă a câştiga jocul.
Asta-i deja o intenţie inutilă.

Plenitudinea nu are nevoie să se perceapă pe sine dintr-o perspectivă umană pentru a fi ceea ce este deja.

Acest joc frumos şi inocent se desfăşoară şi sub forma nevoi de ceva sigur, important, concludent, a unei dorinţe de a se aşeza undeva, de a fi ceva, de a şti ceva.

Dar aceste lucruri există doar ca acel morcov atârnat înaintea măgarului.

Claritatea nu opreşte acest râu impetuos al aparenţelor.

Claritatea este, în egală măsură, tot Asta.

Nu este o soluţie la o problemă imaginară

sau o recompensă pentru un merit imaginar.
Claritatea este la fel de minunat lipsită de scop ca tot ceea ce există.

Nu există nimic „mai bun”, „corect” sau „înţeles”.
Există doar inocenţa pură a culorilor şi umbrelor aparente,
fără sens şi liberă,
un neasemuit şi nesfârşit peisaj de vis dramatic.

E liber să existe un observator
care să perceapă dilatare sau contracţie,
teroare sau pace,
brutalitate sau frumuseţe,
bucurie sau nefericire,
îngrijorare sau exaltare,
naştere sau moarte,
claritate sau confuzie.

Totul este lipsit de vreun sens, care idee de „lipsit de sens” poate lua o conotaţie pozitivă sau negativă.
Totul este Asta, în mod necondiţionat:
acum, o comedie, pe urmă, o tragedie,
mereu curgătoare şi efemeră.

Nu există nimic altceva.
Şi nimeni care să scape, să controleze sau măcar să priceapă Ceea ce nu a existat niciodată.
Poate suna cam sumbru, dar nu este,
aici nu-i loc pentru descurajare.
Dar în acelaşi timp, descurajarea este întotdeauna liberă să apară, ca o expresie a lui Asta.

Nimicul ajunge să fie toate poveştile, să experimenteze subiectul şi obiectul, iubirea, frumuseţea, relaţiile, încercările, triumfurile.
Această lume a aparenţelor este idealul jinduit,
experienţa de a nu obţine ceea ce ne dorim, când Noi suntem exact obiectul dorinţei,
cum este „să tai lemne şi să cari apă”,
bogăţia percepţiilor senzoriale,
mirarea copilărească în faţa necunoscutului.

Asta are libertatea de a fi, pur şi simplu, ceea ce este.
Asta este pământul făgăduinţei.
Asta este iubirea.

traducere din 12 noiembrie 2024

Traducerea de mai sus provine de pe canalul YouTube Leela Muse [31], videoclip publicat în 4 noiembrie 2024.

[31] https://www.youtube.com/@leelamuse

Maestrul Isus răspunde la întrebări prin Erin (6 ian 2024)

Mesaj din seria de transmisii live "**Master Jesus Speaks**", publicat pe data de 06/01/2024. Link video [32]

Spiritul Maestrului Isus ne vorbeşte prin vocea mediumului Erin Michelle Galito şi ne oferă răspunsuri la întrebări din public legate de practica spirituală şi probleme de viaţă, bazate pe principiile NONDUALITĂŢII..

Cuvintele care-i aparţin moderatorului sau participanţilor au litere înclinate.

Citatele sunt scrise cu caractere distincte.

Textul şedinţei filmate din 6 ianuarie 2024

- Bună dimineaţa, bună după-amiază sau bună seara, indiferent unde păreţi că vă aflaţi. Haideți să intrăm cu toții în acest moment de acum, amintindu-ne că singurul moment care există este acest moment, acum. Nimic altceva nu există. Există doar acum.

Renunţaţi la toate gândurile din trecut, la toate anxietățile și la predicţiile de viitor, lăsați-le să se ducă. Lăsaţi-le deoparte, le puteţi relua, dacă doriţi, după şedinţă. Dar deocamdată, haideţi să ne stabilim cu toții în acest moment liniştit... și să respirăm...

Deci suntem aici şi, aşa cum a spus moderatorul, La mulţi ani tuturor! Aceasta este, într-adevăr, percepţia unui nou început de timp. Dar nu uitaţi să nu luaţi ideea prea în serios, pentru că e vorba de unul şi același Timp. Nu există un timp nou. Există doar același Timp.

Şi în acest unic Timp veţi experimenta aceleași lucruri care vă vin în mod repetat în minte, nu pentru ca să vă agățați de ele, ci pentru a le elibera. Şi aveți multă „inspirație” pentru ca aceste gânduri să apară și să le observaţi. Are sens ce spun pentru toată lumea?

Deci aveți percepția presei de știri. Şi o să folosim acest exemplu, care să vă dea o idee mai concretă despre acest fenomen ciudat al adormirii voastre. Vă lăsaţi manipulaţi destul de uşor de știri sau mass-

[32] https://www.youtube.com/watch?v=Vkfpox6FlbY

media în general, fie că e vorba de televizor, fie că e vorba de internet, de telefon, de iPad sau de orice alt dispozitiv din Iluzie pe care îl folosiți.

Totul e iluzie. Şi puteți vedea cum fiecare element pare să vă atragă mai adânc în vis. Sunteți de acord? Şi vă adoarme din ce în ce mai mult. Şi vă trezește emoții atât de puternice, încât uitați că emoțiile sunt ale ego-ului și nu ale Voastre. Amintiţi-vă, aceasta este lumea sau planul de existență al iluziei Dualității. Dualitatea nu este de fapt reală, este un vis.

Şi atunci când păreați să fiți încarnați aici (deși nu există niciun „aici"), ați crezut asta total. Ați crezut-o până la al n-şpelea grad. Şi aveați o lume aparent construită în jurul vostru, care doar vă valida ca fiind o ființă separată, ca un trup, ca fiind diferiţi de toți ceilalți, și unde trebuia să vă dovediți valoarea ca individ. Nu în unitate cu nimeni, ci mai degrabă în război cu oricine voia să vă stea în cale.

Şi o spunem astfel – e un mod dur de a o spune, dar puteți vedea asta: există un prim mod de a vă război, care este foarte dur și violent. Apoi mai există un alt mod de a vă război, care este mai subtil: victima inocentă. Fațeta inocenței. „Eu nu am făcut nimic. Am fost doar un spectator nevinovat și toate astea mi se întâmplă bietului de mine." Iar voi chiar aţi crezut asta. Aţi crezut că lucruri din afara voastră pot să vă facă ceva.

Dar cum poate ceva să vă facă orişice, când nu e nimic de făcut?! Asta-i unu la mână.

Doi la mână: Singura care poate cădea „victimă" este corpul sau forma, în general. Dar tu nu ești o formă și nu ești un corp, deci ce îți mai rămâne?

Mintea. Eşti o minte. Iar, în mintea ta, există două părți. Asta s-a întâmplat atunci când ai crezut că te poți separa de Mintea unică. Asta a cauzat o scindare a minții tale, care arată astfel: ai mintea greșită și ai mintea corectă. Şi întotdeauna o asculți fie pe una, fie pe cealaltă.

Îți poți da seama pe care dintre ele o asculți după cum te simți și, de asemenea, după rezultatele la care ajungi când o asculți. Una te va conduce spre pacea durabilă, indiferent de circumstanţe sau orice altceva.

Cealaltă te va conduce direct în iad, adică în ceea ce percepi tu a fi iad. Dar nu există iad, decât ceea ce faci tu să fie iad. Iadul este, de fapt, o stare de spirit pe care o creezi tu și nu ceva din afara ta.

Este o credință și această credință poate fi desființată, pentru că nu este reală. Şi ceea ce nu este real nu are o existenţă fermă în tine, pentru că nu era adevărat de la bun început. Nici măcar nu era acolo aievea. Este o distragere a atenției.

Există o mulțime de distrageri în vis, care te scot tot timpul din vigilenţă. Aşa că acum este momentul să devii mai conștient, recunoscându-te ca fiind gânditorul gândurilor pe care le ai. Eşti cel care alege cum să reacționeze la toate situațiile... și aşa mai departe.

Nu lucrul perceput este motivul supărării sau chiar al bucuriei tale. Lucrul din afara ta nu are nimic de-a face cu emoţia ta de supărare sau cea de pace, bucurie etc. Deci ce rămâne? Tu, cel care gândește gândurile, cel care alege cum să reacţioneze.

Ce-i interesant – și o spunem aşa pentru că vrem să rămâi relaxat – este că ai uitat și ai crezut că ai putea fi mai mic decât măreția care Ești. Ai crezut că ai putea fi un mic nimic într-o lume atât de copleșitoare, încât nu o poţi stăpâni. Aşa că ridici mâinile, priveşti la univers, la Dumnezeu și spui: „Ce este asta? Mi-e atât de frică, sunt o victimă". Şi crezi asta.

Dar noi vrem să te ajutăm să nu mai crezi în asta. Va dura ceva timp, va fi nevoie de multă practică. Dar nu te învinovăţi pentru că ai aceste emoţii, căci asta ar fi o altă tactică de a te ține adormit.

Mulți oameni – nu sunt chiar foarte mulți, dar sunt destui – ei sunt învăţaţi despre aceste lucruri în genul: „Eu sunt o minte și eu sunt cel care a gândit anumite gânduri și mi-am atras nişte lucruri, deci trebuie să mă pedepsesc." Nu acesta este modul în care ai servi cel mai bine TOTUL, Mintea Întregului.

Ceea ce este nevoie și ceea ce se cere este iertarea. Nu ai știut, chiar nu ai știut, ai uitat. Deci cum poți învinovăți pe cineva care are amnezie pentru că a uitat?! Ai spune mai degrabă: Haide, nu-ți amintești? Ce-i cu tine?

Noi nu-ți spunem asta. Dumnezeu, cu siguranță, nu o face. De fapt, există doar iubire pentru tine.

Iar iubirea îți spune: Uite, ai crezut că s-a întâmplat ceva ce nu s-a întâmplat. Încă mai crezi că se întâmplă ceva ce nu se întâmplă. Așa că de ce ai nevoie? Trebuie să te ierți și să te eliberezi de toate aceste gânduri, recunoscând că sunt gânduri pe care ți le-ai provocat singur. Nu ai atras aceste gânduri. Nu ai atras situațiile, ci le-ai adus la tine, conștient sau inconștient, în minte. Şi ele sunt întotdeauna determinate de mintea cu care lucrezi, mintea corectă sau mintea greșită, așa cum am spus mai devreme.

Așa că, în loc să te gândești că ai fi atras ceva (involuntar), gândeşte că ai luat o decizie și ți-ai adus asta voluntar. Iar pentru că tu ești cel care a luat decizia, poți oricând să te răzgândești. Desigur, aceste circumstanțe și rezultatele lor s-ar putea să nu dispară imediat ce te răzgândești, dar

ceea ce va începe să se schimbe va fi modul în care te simți lucrurile. Modul în care le percepi.

Așa că spune-ţi: Cum pot privi altfel lucrurile? Iar apoi deschide-ți mintea pentru a vedea lucrurile diferit. Nu crede toate gândurile tale. Nu crede ce zice lumea.

De fapt, vom spune direct să nu crezi nimic din lume, căci nimic nu este real. Totul este un vis.

Şi acest vis este ecranul pe care îţi proiectezi toate nevoile ascunse, toate temerile, toate iubirile speciale și așa mai departe. Așa că devino vigilent și treaz la asta, ca să devii mai conștient cu care parte gândești. Iar pe asta o poți schimba. Înţelegeţi ce spun?

Am putea continua la nesfârșit. Am putea umple toată ora cu acest subiect, dar ştim că aveţi şi întrebări.

- Mulțumesc, Isus. Prima întrebare este adresată de Alice, care vrea să asculte răspunsul lui Isus:

«Dragă Isuse, ce să fac când fiica mea de 13 ani fumează țigări și bea alcool când scapă nesupravegheată? Știu că nu o pot controla, dar aici, în vis, este interzis sub 16 ani. Ea este acum în arest la domiciliu şi i se pare foarte ciudat să i se refuze libertatea. Spune că nu a fost alegerea ei să fie aici, ci a mea. Spune că este o persoană rea și că viața este un iad. Este sub medicație și supravegheată de un psihiatru, dar depresia și tendinţa de a-şi face rău tot mai apar. Ea nu cere ajutor și spune că își dorește o viață scurtă. Toate astea sunt predestinate? Şi de către cine? Oare dorința mea ca mamă ca ea să urmeze regulile societății vine din mintea mea egoistă? Chiar trebuie să cred că ura de sine și automutilarea sunt adevărata ei dorință? Orice ajutor, inspirație și sfat este binevenit.»

- Minunat. Deci, revenind la început, ai spus că ea se simte ca și cum nu ea a ales să fie aici, ci tu, ceea ce înseamnă că ai adus-o aici împotriva voinţei ei. Asta e ceva obișnuit. De fapt, și tu ai crezut același lucru când erai tânără. „Nu eu am ales să vin pe lumea asta, am fost adusă în această lume de părinți. Iar acei părinți au fost aduși de părinții lor”. Şi așa mai departe. Deci ești o victimă.

Acesta este doar un alt exemplu în acest sens. Prin ceea ce pare să treacă ea acum este ceva obișnuit; sunt numiţi, în Iluzie, hormonii. Este o schimbare a stării de spirit care pare să se întâmple. Spunem că pare fiindcă vă reamintim că acest lucru nu este real. Doar pare să se întâmple în vis, pe măsură ce omul se maturizează. Acest lucru nu este neobișnuit, așa cum am spus, ea va ieşi din asta mai matură, într-un fel sau altul.

Alt lucru pe care am vrut să îl spunem este că este responsabilitatea ta să o hrăneşti și, de asemenea, să o ghidezi. Nu neapărat să îi spui ce să facă, dar să o orientezi. Asta înseamnă să i-o demonstrezi și să îi spui

ceva de genul: „Îmi amintesc cum eram de vârsta ta și îmi amintesc că nu a fost ușor, și poate că am avut și eu aceleași gânduri și am simțit aceeași ură de sine, care va trece. Ştiu că este neplăcut acum și va mai fi neplăcut pentru ceva timp. Da, există reguli în lume și ai avea o viaţă mai ușoară dacă le-ai respecta.”

Dar, așa cum am mai spus, nu-ţi putem spune ce să faci, așa cum nici tu nu-i poți spune ei ce să facă. Poți să-i spui ce să facă, dar știi că vei fi respinsă și toate alea. Așa că trebuie doar să fii conştientă de consecințele faptului că îi spui: „Ştii ce, chiar mergi pe un drum greșit. Cel mai bine ar fi să te relaxezi în privinţa asta și să alegi altfel.”

Ar fi grozav dacă un adolescent ar spune. „Wow, știi ce, ai dreptate. Am să mă opresc din a face acele lucruri care cred că sunt atât de mişto. Şi nu doar mişto, dar cred că chiar mă liniștesc. Şi că mă ajută să fac faţă acelor sentimente de disperare și furie. Şi mă ajută să mă simt un pic mai bine când gândesc că lumea asta e un iad. Mă simt mai bine, dar doar temporar.”

Trebuie să o ghidezi să vadă că există și alte modalități de a se simți mai bine, care îi vor oferi o pace durabilă. Dar, așa cum am spus, nu este ușor și probabil că îi va intra pe o ureche și îi va ieși pe cealaltă, dar trebuie să te împaci și cu asta. Asta nu înseamnă că ai eşuat în rolul de mamă, deloc.

Așa cum am spus, este ceva ce pare să se întâmple în ciclul Iluziei şi, vă spunem aici, scopul ei este să te convingă că eşti un individ – și nu vorbim doar despre tine personal, cea în rolul de mamă, ci vorbim și despre ea. Având aceste sentimente intense și simțindu-vă astfel, treaba asta vă solidifică senzaţia de fiinţe SEPARATE. Până la urmă, problema va fi depășită. Şi se va întâmpla în mod natural.

Dar ceea ce poți face este ca, în loc să-i spui că face un lucru greșit – nu afirmăm că i-ai spune asta – dar în loc să-i spui: „Asta este împotriva legii și trebuie să respecţi legea”, fii mai blândă cu ea și, așa cum am spus, „îmi amintesc când eram de vârsta ta, probabil că nici eu nu am fost cea mai perfectă adolescentă, dar știu că am ieșit din asta. Şi am ieșit bine, cel puțin suficient de bine.”

Lumea nu este de fapt iadul, afli asta când vei mai creşte, pentru că îţi dai seama că acela a fost, pur și simplu, un mod imatur de a gândi. Nu-i spui ei asta. Ceea ce îi spui este: „O să te maturizezi prin asta. Dar, indiferent de ce se întâmplă, eu sunt aici alături de tine, indiferent de calea pe care o iei. Şi voi fi mereu aici pentru tine și te iubesc.” Are sens?

- Da, are sens. Da, da, da, da. Se simte deja puțin mai bine, se simte mai bine pentru că e rănită și știe că va fi bine.

- Minunat.

- Da, e un pic mai relaxată.

- Exact. De fapt, se va simţi mai bine dacă se relaxează. Acele sentimente provin din faptul că se ia prea în serios. Iar asta, de asemenea, se poate aplica la toată lumea, indiferent de vârstă. Întotdeauna şi tot timpul. Dacă iei lucrurile prea în serios, lucrurile vor părea foarte grave. Deci, minunat.

- Mulțumesc foarte mult.

- Îţi mulțumesc și eu.

- Următoarea întrebare este de la Regina, care vrea să asculte ce spune Isus. Şi Regina întreabă:

«Am trecut prin îndelungate vremuri întunecate și toată presupusa cunoaștere a Duhului Sfânt și faptul că L-am ales nu mi-a adus nicio ușurare și nu a funcționat. I-am cerut, dar nimic. Era ca și cum aș fi fost prinsă într-o capcană, observând totul, dar incapabilă să scap de această stare. Părea că trebuie să trec prin dureri, trăind neputința și întunericul total. A apărut un fel de senzație fizică de boală și am leşinat puţin. Încet și treptat, mă regăsesc într-o stare de neutralitate, fără vreun entuziasm sau bucurie. Starea fizică este de ameţeală permanentă și tremurături în zona stomacului. Observând toate acestea, cer o îndrumare sau un sfat. Sunt recunoscătoare pentru orice trebuie neapărat să aflu și mulțumesc pentru orice sfat și ajutor pentru a putea merge mai departe.»

- Minunat. Deci, da. Același lucru pe care îl spuneam celei care a pus întrebarea precedentă poate fi aplicat și în situația ta.

De multe ori, Duhul Sfânt este văzut ca o entitate din afara ta, cum este orice altceva. Şi că Duhul Sfânt poate să vină și să repare totul, pur și simplu, să repare totul în lume pentru ca tu să te simţi mai bine.

Dar ceea ce vrem să ştii și să înțelegi este că Duhul Sfânt este mintea corectă din tine, partea din tine care vede lucrurile aşa cum sunt cu adevărat și îţi amintește că eşti o minte și că ai capacitatea de a alege.

Şi când spunem să alegi ne referim la faptul că, în loc să te simţi ca o victimă, poţi să-ţi spui: „Nu trebuie să fie aşa, nu trebuie să mă simt aşa și știu că acesta este un produs al modului meu de gândire și pot schimba acest mod de gândire."

În privinţa Duhului Sfânt, trebuie să renunţi la propriile interpretări despre cum se va arăta Duhul Sfânt în cazul tău. Adică trebuie să renunţi la ideea că Duhul Sfânt va rezolva totul în lume pentru tine. Nu există nicio lume.

Ceea ce face Sfântul Duh este să arate adevărul despre tine, spunând că „acea lume pe care o crezi reală este aici" (în cap). Arătăm spre cap, pentru că acesta este cel mai bun mod de a simboliza mintea. Totuşi,

mintea nu este aici, nu-i în cap, pentru că nu există niciun cap, înţelegi. Nu în creierul tău, pentru că nu există niciun creier. Totul face parte din Iluzie.

Dar toate acestea se află în mintea ta. De fapt, chiar și tu, cel care gândește gândurile, așa cum am spus, Duhul Sfânt este în tine, este și El tot în mintea ta. Așa că atunci când privești la Duhul Sfânt, privești la Sinele tău, privești la adevărul despre cine ești, partea din tine care nu este separată, partea din tine care rămâne una cu Dumnezeu, pentru că tu rămâi una cu Dumnezeu în adevăr.

Ceea ce face Duhul Sfânt este să spună: Acel lucru care te făcea atât de disperat nu este real sau adevărat, ci este parte a unei iluzii, este parte a unui vis. Şi singurul lucru care te poate face să te simți mai bine este că măcar știi că asta nu va continua la nesfârşit. Acesta este un vis. Nu este eternitatea și nu este real. Are sens?

- Da, are. Mulțumesc.

- Minunat, cu plăcere.

Deci oricine trece prin astfel de sentimente, atunci când invocă Duhul Sfânt, trebuie să-și amintească faptul că Duhul Sfânt este în mintea sa. Este partea minții tale de natură corectă. Acea parte a minții care îți amintește că nu ești un corp, că sentimentele pe care le simți – cum ar fi disperarea sau orice fel de negativitate, emoțiile inferioare – nu ești tu. Iar tu, nefiind acestea, te poţi răzgândi, înțelegi ?!

Nu spunem că vei trece din adâncul disperării la ceruri înalte și te vei simți absolut în afara acestei lumi. Este nevoie de timp pentru a anula modul tău de a percepe. De aceea practica este atât de importantă: să te ierți pe tine însuți tot timpul.

Când ai acele sentimente de disperare: iertare, nu atac. Când ai acele sentimente de bucurie chiar: iertare. Când ai acele sentimente de furie absolută: iertare. Nu-ţi reproşa că ai simțit acele sentimente.

Lumea pare uneori un iad nesfârșit. Dar nu uita că acesta este doar un gând din mintea ta și că îl poţi schimba. Nu trebuie să vezi lumea ca pe un iad, ci ca pe o sală de clasă, pentru că asta este.

Visul este sala voastră de clasă. Lumea este programa voastră de învățământ. Alegeți-vă profesorul: Duhul Sfânt sau ego-ul, mintea corectă sau cea greșită, și colaboraţi cu acea care știe care este Duhul Sfânt. Și veți fi îndrumați corect. Are sens?

- Da, are.

- Minunat.

- Mulțumim.

- Cu plăcere. Şi eu mulțumesc.

Când spunem că veți fi călăuziți corect, nu vorbim despre bine și rău. Nu spunem că una a fost bună și alta a fost rea. Ceea ce spunem este că există sănătate mintală sau nebunie. Are sens?

- *Da, trăim o mare aventură aici.*

- Într-adevăr, este o mare aventură și, de asemenea, o şcoală pentru cea mai mare evoluţie.

- *Mulţumim.*

- Şi eu mulţumesc.

- *Următoarea întrebare vine de la Phillip, care nu este aici astăzi, dar întreabă:*

«Care este cel mai util și benefic mesaj pe care mi-l puteți transmite mie și tuturor celor care ascultă pentru anul 2024 și pentru a face față provocărilor viitoare, oricare ar fi ele, care vor apărea în viețile noastre în 2024. Multe binecuvântări de pace, dragoste și fericire!»

- Minunat. Vom repeta aceleași lucruri despre care am vorbit tot timpul. De fapt, acesta este un moment excelent pentru a vă stabili cu adevărat intenţia de a alege să rămâneți conștienți cât puteţi mai bine. Şi apoi, să alegeţi să vă iertaţi atunci când aţi uitat (să fiţi conştienţi). Chiar este un moment excelent pentru a decide să nu mai continuaţi să urmaţi naraţiuni care nu au sens. Şi vă vom spune că nu există nicio naraţiune în Iluzie care să aibă sens. Niciuna. Deci toate sunt la fel (de false).

Totul este un construct. Un construct pentru creșterea voastră. Dar trebuie să alegeți de care minte veți asculta. Şi în acest „an 2024", folosiți fiecare situaţie pentru scopul iertării.

Așa că atunci când apar lucruri care par să vă zguduie până în măduva oaselor sau care vă fac să fiţi foarte furioși, foarte supărați, atunci fiţi atenţi la voi înșivă, nu la circumstanțele care credeţi că sunt cauza furiei voastre. Nu este persoana de afară (de vină). Ci această persoană de aici. Şi nu există nici o persoană. Ci e mintea ta.

Îi spuneam mediumului acesta mai devreme că omul pe care îl urăști cel mai mult îţi oferă cea mai mare posibilitate de creștere, este cea mai mare ocazie de a ierta. Are sens? Ştim că nu e aici.

- *Da, are.*

- Minunat.

- *Mulţumim foarte mult.*

- Da, într-adevăr.

- *Următoarea întrebare vine de la Patrick, care întreabă:*

«Bună ziua, iubitule Isus și Erin. Experiențele mele variază de la Spiritul abstract la materia concretă. Perceperea unei lumi solide separate este descrisă ca fiind o iluzie, iar calea ascensiunii duce la experiența unității cu

totalitatea Spiritului. Aud vorbindu-se despre a avea un corp înălțat sau un corp glorificat, cum era cel de după Înviere. Asta implică faptul că omul poate experimenta un corp fenomenal pe planuri superioare de existență sau după așa-numita moarte. Este o greșeală să cred că trupul poate fi spiritualizat? Vă rog să explicați.»

- Ei bine, da, chiar este o greşeală, pentru că nu există niciun corp. Deci cum ar putea fi spiritualizat ceea ce nu este aici sau nu există deloc sau ceea ce nu este real, înțelegi !?

De fapt, mintea face ca multe lucruri să fie spirituale. Într-un fel, ea decide că unele lucruri ar fi spirituale și altele nu ar fi. Aşa că ego-ul a spus: „Hei, haide să facem aşa și cu corpul; în felul acesta poţi rămâne un corp, poţi rămâne separat".

Însă ceea ce trebuie să faci pentru a te înălța – acesta este cuvântul pe care vrei să-l folosești, pentru că poţi și are sens, căci vei merge mai sus, ca să zicem așa, chiar dacă nu există sus și jos – dar pentru a merge mai sus, trebuie să scapi de tot ceea ce te leagă și te ține jos. Şi nu-i vorba că lucrul de care te-ai atașat te ține jos, ci de faptul că ai luat decizia de a-l folosi pentru a rămâne adormit.

Iar despre ideea de „corp înălțat" spunem aşa: cum poate un corp să se înalţe, dacă nu există un corp?! Mintea poate să se înalţe. De fapt, mintea este deja dincolo de capacitatea de a descrie "mai înaltul". Are sens?

- Mm, are sens, atât cât sunt eu în stare să înțeleg. Mulțumesc.

- Absolut. Aminteşte-ţi că nu există niciun corp. Aşa că ia-o uşor în privința asta.

- Următoarea întrebare este de la Day, care nu este prezentă astăzi, dar Day întreabă:

«Cum să rămân în iubire atunci când partenerul meu se confruntă cu simptomele unui diagnostic fără leac? Știu că nu există nici corp și nici boală, dar cum să depășesc neputinţa de a manifesta dragostea intimă atunci când nu am dorința fizică, iar cel care nu este intim capabil încă dorește afecțiunea fizică? Vă mulțumesc mult și vă iubesc pe toți.»

- Modalitatea de a rămâne în iubire în aceste circumstanţe este să apelezi la minte și nu la corp. Trebuie să lași corpul la o parte, pentru că trupul nu poate arăta iubire, nu poate manifesta bunătatea pe care vrei să o oferi.

A rămâne în iubire înseamnă a fi răbdător. A rămâne în iubire înseamnă a fi bun. A rămâne în iubire înseamnă a nu judeca. A fi împăcată și a-ți aminti că ești o minte și nu un corp.

Nu vei spune neapărat asta celui care pare bolnav, dar ceea ce îi transmiţi poate că nici măcar nu va fi prin cuvinte, ci prin modul în care

interacționezi cu el, fiind iubitoare cu el, ceea ce nu trebuie să fie ceva intim.

Iubirea este dincolo de corp. Deci nu are nevoie de un corp. Puteți să împărtășiți această iubire fiind buni.

- Mulţumim foarte mult.

- Cu plăcere.

- Următoarea întrebare este de la Sanaz, care întreabă:

«Bună ziua, din nou. Am menționat mai devreme că sunt momente în care cad energetic și sunt foarte tristă, dar fără motiv. Nu există gânduri. Ați explicat că acest lucru face parte din scenariul meu. Vreau să mă eliberez de el, dar încă nu am reușit să o fac. Nu mă lupt cu el și nici nu-l iau în serios, dar aş vrea să scap odată. Ați putea să-mi oferiți mai multe îndrumări în această privință?»

- Da. Dacă ai vrea cu adevărat să te eliberezi, ai scăpa de el. Ştim că sună foarte abstract și nu chiar uşor de înțeles, dar gândește-te că îţi spui în acele situaţii: „Mă eliberez de asta. Mă eliberez de asta. Mă eliberez de asta”. Şi apoi treci la alte lucruri. Are sens?

- Da.

- Iar apoi, orice îți aduce mintea sau orice îți aduci tu în minte, tu doar eliberează. Repetă ca un fel de mantra: „Eliberare. Şi eliberare. Şi eliberare”. Are sens?

- Da.

- Minunat.

- Mulțumesc.

- Cu plăcere, e foarte simplu.

- Următoarea întrebare este de la Neil, care întreabă:

«Dragă Isus, doar chemându-ți în minte Numele Tău Sfânt îmi aduce pacea. Îmi amintesc că ai spus odată: „Aveţi curaj, pentru că Eu am biruit lumea”. Dacă este așa, cum ai realizat acest lucru? De asemenea, vorbeşte-ne puțin despre Cer și ce se întâmplă acolo. Mulțumesc.»

- Deci „Aveţi curaj, Eu am învins lumea”, cum am făcut asta? Am lăsat-o să se ducă...

Odată ce realizezi că această lume este un vis, nu te mai agăți de ea. Nu se întâmplă nimic. Uneori crezi că se întâmplă lucruri, dar îți reamintești că nu se întâmplă nimic, iar în cele din urmă ajungi la un punct în care spui: Wow, efectiv nu se întâmplă nimic! Este o simulare, înţelegi?! Îți poţi imagina asta. Este o simulare, deci nu este deloc real, totul este inventat.

Şi atunci, de ce să te agăţi de ceea ce nu este real, când știi că tu ești Mintea din afara lumii, din afara visului?! Deci, pur și simplu, renunţi la totul. Nu te agăţi de lucruri, nu te atașezi de lucruri, ci le lași să treacă.

În ceea ce privește descrierea Raiului, este de nedescris, este inefabil. Nu există cuvinte. Nu există cuvinte în Rai. Deci nu poţi vorbi despre el. De fapt, nici nu există vreo gură care să vorbească. Are sens?

- Da. Dar chiar dacă nu-l poţi descrie, este real.

- Da, este. Dar este atât de real, încât nu poţi vorbi despre el. Şi nu-l poţi limita la cuvinte, nu-l poţi reduce la o descriere.

Trebuie doar să gândeşti aşa: „Raiul este real, sunt în Rai cu adevărat, doar că nu-l recunosc acum, pentru că eu cred că aş fi corpul meu. Dar măcar sunt liniștit ştiind că sunt în Rai și că nu l-am părăsit niciodată. Se pare că sunt într-un vis." Astfel începi să te eliberezi din vis.

- Mulţumesc. Acum un an, după timpul pământesc, ne-am înmormântat fiul cel mai mic, Johnny. S-a vorbit despre cât de greu este să-ţi laşi amintirile. Avea doar 24 de ani. Însă vreau să ajung la el, la spiritul său. Vreau să simt lumea spiritelor. Ne-ai mai spus că, pe măsură ce ne vindecăm, vom auzi veşti de la el. Şi v-aş putea povesti ceva uimitor care s-a întâmplat în Ajunul Crăciunului. Dar vreau să simt prezența fiului meu. Vreau să-i simt spiritul. Vreau să înving și eu această lume, așa cum ai făcut și Tu. Vreau să simt spiritul.

- Ai spus că s-a întâmplat ceva de Crăciun...

- Da, am menționat mai devreme că sunt organist la biserică și am avut de cântat o piesă foarte dificilă pentru slujba din Ajunul Crăciunului, pentru care nu eram pregătit. Eram foarte stresat din cauza asta. În ziua de Ajun, am petrecut trei ore la cumpărături, pregătindu-mă pentru cină. Eram foarte stresat.

Piesa pe care urma să o cânt nu am auzit-o niciodată la postul de radio clasic pe care-l ascult de obicei. Timp de trei ore la magazin mă tot gândeam, foarte stresat: „Nu sunt pregătit să cânt această piesă". M-am urcat în mașină, am pornit contactul, a pornit postul de radio, și la radio s-a auzit piesa aceea, la postul meu obișnuit, de parcă era pusă pe listă. Şi eram foarte uimit, nu-mi venea să cred, am rămas cu gura căscată. Am ascultat-o cu uimire.

- Ăsta e spiritul. Și, de asemenea, fiul tău.

- Mai știi ceva, Isuse, când am ajuns la biserică la ora 10, în acea seară, cântarea a decurs mult mai bine decât mă așteptam. A fost foarte frumos, a fost o experiență minunată la acea slujbă din Ajunul Crăciunului. Iar apoi mi-am dat seama că fusese fiul meu care îmi spunea: „Tati, nu te mai stresa cu chestiile astea. Nu-i nevoie".

- Exact. Deci simți spiritul și îl simți pe fiul tău.

- O, e atât de frumos, Isuse.

- Da, este.

- Oare este egoist din partea mea să spun: „Vreau mai mult, Johnny”?

- Nu. Dacă vrei mai mult, trebuie să te deschizi mai mult. Egoist ar fi să zici: „Nu pot să simt spiritul, nu am auzit nimic de la fiul meu, nu am auzit nimic de la Duhul Sfânt, în ciuda tuturor acestor întâmplări de Crăciun care au fost o manifestare a Spiritului și a fiului meu”. Așa că trebuie să te surprinzi când negi faptul că ai avut experienţa. Iar atunci, să te răzgândești și să spui: „O, am trăit-o și vreau să trăiesc asta din ce în ce mai mult. Vreau să o trăiesc cât mai des posibil.”

- Şi vreau să trăiesc bucuria pe care el ne-o doreşte.

- Desigur. Şi să vă permiteți să simțiți acea bucurie, nemainegând bucuria pe care el v-o oferă. Şi încetând să negaţi unitatea pe care o împărtășiți împreună.

- Mulțumesc foarte mult, Isuse. E minunat. Mulțumesc.

- Cu plăcere.

- Următoarea întrebare este de la George, care întreabă:

«Oameni diferiţi spun că ar trebui să practicăm iertarea în moduri diferite. De exemplu, un învăţător spune: „Cere-i Duhului Sfânt să-ţi arate cum să priveşti situația”. Alții spun: „Imaginează-ți că te privești prin ochii Duhului Sfânt”. Alții spun: „Privește împreună cu Isus de deasupra câmpului de luptă”. Şi apoi mai se spune: „Imaginează-ți că te vezi pe tine însuți într-un film și că te uiți la film cu Isus”. Ai putea să treci în revistă pașii exacți ai celei mai bune practici?! Mulțumesc.»

- Cu plăcere. Toţi aceştia sunt paşi valabili. Ca să-ţi întăreşti în minte aceste sentimente sau stări trebuie să le practici. Exersează să priveşti aşa cum vede Duhul Sfânt, asta însemnând să renunți la propriile interpretări, să te eliberezi de propriile judecăți. Observă-te atunci când îţi vine să judeci și spune-ţi: „Aha, acela este eul care se bagă când vreau să gândesc cu Duhul Sfânt”.

Sau surprinde-te în momente de frustrare: „Acela este eul care se aşază în calea Duhului Sfânt”.

Ba chiar și când ai experiențe care ţi se par foarte interesante. Desigur, nu spunem să nu te entuziasmezi de anumite lucruri, dar fă un pas înapoi pentru o clipă și spune-ți: „Bine, asta-i din nou mintea”. Şi în acel caz e acelaşi lucru, așa că trebuie să renunţi de asemenea. Asta o faci cu Duhul Sfânt. Are sens?

- Da.

- Și fiecare dintre aceste gânduri pe care le-ai oferit…

- Voi urmări filmarea mai târziu.

- Ce spui?

- Am probleme cu sunetul și nu reușesc să aud totul, așa că va trebui să ascult înregistrarea mai târziu.

- Bine.

- Am auzit o parte din ea, totuși. Spui că toate funcționează, trebuie doar să le practici.

- Da, într-adevăr. Şi nu lăsa gândurile, care sunt foarte diferite, nu te lăsa purtat de oricare dintre ele. Gândeşte-te că ele diferă doar prin semnificaţie. Lasă-te purtat de inspiraţie.

- Mulțumesc.

- Cu plăcere.

- Următoarea întrebare este de la Judith, care întreabă: «Isus, mă iubești?»

- Absolut.

- Mă simt foarte vinovată și rușinată și mă tem de judecata ta.

- Nu există nicio judecată.

- Am devenit conștientă de această teamă de judecată când am auzit despre un exercițiu în care stai cu Duhul Sfânt și îți urmărești viața ca pe un film pe ecran. Gândul de a face asta mi-a adus imediat lacrimi când m-am gândit la cum îmi va fi judecată viaţa. Îmi dau seama că acesta este ego-ul care vrea să scape de greutate, dar se pare că m-am cam blocat aici.

- Bine. O să ne oprim aici și o să spunem că, atunci când te gândeşti să-ţi priveşti viaţa ca pe un film împreună cu Duhul Sfânt și simți frică, atunci nu asculți de Duhul Sfânt, nu-ţi priveşti viaţa prin ochii Duhului Sfânt deloc, ci prin ego-ul tău. Deci de fiecare dată când te simți vinovată, speriată, rușinată, oricare dintre aceste sentimente, atunci nu priveşti cu Duhul Sfânt, ci cu ego-ul. Are sens?

- Da, foarte mult.

Așa că, în acele momente, spune-ți: „Uite ce, ăsta nu-i Duhul Sfânt. Știu că Duhul Sfânt nu judecă. Duhul Sfânt nu are mânie. Nu există niciun motiv de a mă simţi vinovată. Există motiv doar pentru dragoste."

- Deci ce vede Duhul Sfânt?

- Puritate, iubire, inocență, pură inocenţă.

- Mulțumesc.

- Duhul Sfânt nu se uită la ce s-a făcut, pentru că lucrurile făcute în lume nu s-au întâmplat niciodată. Lucrurile făcute sunt doar ale ego-ului, fiindcă Mintea nu este acțiune, ci doar Ființă. Şi totul este iertat.

- Mulțumesc.

- Cu plăcere.

- Următoarea întrebare este de la Sanaz, care întreabă:

«În cartea lui Erin (mediumul), ea spune că a văzut lumini înainte să-i apară vederea spirituală și channelling-ul. Cum să-mi dau seama dacă văd lumini din cauza problemelor de vedere sau dacă este predestinarea mea de a vedea dincolo de iluzie în timp ce încă sunt aici? »

- Acel tip de vedere descris înainte să apară channelling-ul nu se referă la ochi, ci la minte. Nu ai nevoie de ochi pentru a vedea ceva, pentru că nu prin ochi apare viziunea, ci ea vine din minte. Are sens?

- Într-un fel, da.

Hai s-o spunem aşa. Dacă ai probleme cu vederea, adică nu ai o acuitate vizuală de 20-20 sau cam pe acolo, asta nu împiedică Viziunea. Vorbim de Viziune cu majusculă, adică Vedere Sfântă, care este dincolo de trup și dincolo de lume.

- Eu tot văd o lumină albastră și apoi, odată, când aveam o viziune purpurie, tot ceea ce vedeam parcă nu era real. Unii povestesc despre faptul că văd oameni cu aspect fizic...

- Dar, în acelaşi timp, ei nu văd cu adevărat. Adică nu văd cu ochii, ci cu mintea, pentru că nu poţi vedea aceste lucruri cu ochii. Ceea ce percepi, luminile albastre și alte lucruri, aceasta este vederea spirituală. Aşa o diferenţiem de vederea cu ochii. Are sens?

- Da, și îmi plac ochii, mulțumesc.

- Cu plăcere.

Alții au descris-o ca fiind energie, acel fel de energie pe care o vezi ca valuri de lumină și aşa mai departe. Deci este vorba de percepție, nu cu ochii, ci cu mintea.

- Următoarea întrebare este de la Alice, care întreabă:

«Am ascultat o experiență în preajma morţii în care persoana respectivă spunea că avea o mare dorință de a se întoarce la Sursă și că nu cerea să se întoarcă în visul pământesc, dar totuși a revenit aici. Întrebarea mea este: Dacă este nevoie doar de puțină dorință pentru a fi acolo, atunci cum de s-a întors aici? Se pare că nimic de aici nu-ţi este de folos, deoarece totul este iluzie, contracție, limitare. Atunci, de ce să te întorci la iluzie, de ce să te încarnezi din nou? Unde greşesc în raţionament? De ce mi-a trecut prin minte această poveste? Ce mai am de înţeles?»

- Deci. El cerea să se întoarcă în Iluzie, pentru că nu terminase cu ea. Aminteşte-ţi că vorbim despre predestinare. Ei bine, hai să o spunem așa. Dacă vă întoarceți aici după ce ați avut o experiență în apropierea morţii, înseamnă că nu v-ați terminat scenariul. Fiind incomplet, Sinele tău superior îți spune: „Întoarce-te, nu vei fi mulțumit până nu înveți. Şi

înveți că există doar iubirea. Te vei duce și vei exemplifica această iubire și vei învăța să ierți.” Cam aşa ceva, înțelegi?!

Deci, bunăvoința de care vorbim înseamnă puţină bunăvoință de a vedea lucrurile altfel: „Nu mă voi crampona de felul cum îmi interpretez eu viaţa, ci voi renunţa la opinia mea în favoarea unei reinterpretări conform Minţii superioare. Are sens?

- Are mai mult sens decât ideea pe care o aveam eu, că a fost o obligaţie, da.

- Nimic nu te-a forțat vreodată.

- Da, da, bine. Mă bucur să aud asta.

- Da, este întotdeauna o ușurare să auzi asta, pentru că înţelegi că nu ești o victimă.

- Bine, vă mulțumesc foarte mult.

- Cu plăcere.

- Încă o întrebare. Alice mai întreabă:

«Ghizii non-fizici au și ei o personalitate și un ego? Este mai pur să te conectezi la Sinele superior pentru îndrumare?»

- Este mai pur să te conectezi cu cel mai înalt – ne exprimăm așa, pentru că așa ai pus problema. Ghizii pe care se pare că îi ai, care vin și pleacă, pot să fie mai de sus sau nu de atât de sus. Iar uneori au și ego. Pentru că ceea ce a fost în minte într-o viață va rămâne în minte, dacă nu ai iertat totul, dacă nu ai ales să laşi să se ducă. Are sens?

- Nu chiar. Nu prea înțeleg ultima parte.

- Doar pentru că cineva nu este întrupat nu înseamnă că este iluminat. Şi nu toți ghizii sunt iluminați. Există mai multe niveluri de ghizi – chiar dacă nu există niveluri, dar în acest plan de existenţă, se pare că există niveluri și ierarhii. De fapt, ceea ce discutăm nu are de-a face cu o ierarhie, ci cu faptul că personalitățile continuă să aibă ego, pentru că atunci când ai o personalitate, înseamnă că nu ai renunțat la ea.

- Da.

- Așa că ghizii nu sunt neapărat iluminaţi.

- Bine, asta are sens acum, da, mulțumesc.

- Cu plăcere.

Minunat. În final, a fost o plăcere, ca întotdeauna. Vă iubim pe toți și, ca întotdeauna, suntem mereu cu voi. La mulți ani aparenţi, pentru anul 2024! O spunem pentru că așa credeți voi. Dar relaxaţi-vă. NU ESTE REAL.

Vă iubim pe toţi. Şi totul este bine. Namaste.

Traducerea de mai sus provine de pe canalul de YouTube Erin Michelle Galito [33], videoclip publicat în 6 ianuarie 2024.

[33] https://www.youtube.com/@ErinMichelleGalito

Maestrul Isus răspunde la întrebări prin Erin (7 sep 2024)

Mesaj din seria de transmisii live "**Master Jesus Speaks**", filmat în data de 07/09/2024. Link video [34]

Spiritul Maestrului Isus vorbeşte prin vocea mediumului Erin Michelle Galito, oferind răspunsuri la întrebări din public legate de practica spirituală şi probleme de viaţă, bazate pe principiile NONDUALITĂŢII.

Cuvintele care-i aparţin moderatorului sau participanţilor au litere înclinate.

Citatele sunt scrise cu caractere distincte.

Textul şedinţei filmate din 7 septembrie 2024

- Bună dimineaţa, bună după-amiaza sau bună seara, în funcţie de locul în care credeţi că vă aflaţi sau vi se pare că vă aflaţi.

Să intrăm cu toţii în acest moment Acum, amintindu-ne că singurul timp care există este Acum. Şi lăsaţi orice fel de distragere a atenţiei care vă intră în minte sau în conştiinţă, lăsaţi-o să se ducă. Alegeţi să fiţi prezenţi doar în acest moment acum. Şi respiraţi...

Suntem cu voi, suntem aici şi la fel sunteţi şi voi.

Motivul pentru care începem fiecare şedinţă în acest fel este că-i important să renunţaţi la preocupările de peste zi. Dar mai bine să o spun altfel...

Indiferent de ora care credeţi că este, fie că este mai devreme sau mai târziu, lăsaţi totul să se ducă. Renunţaţi la tot ceea ce nu curge cu a fi în momentul prezent... şi respiraţi...

În acest moment, ca oricând, este momentul să deveniţi mai conştienţi şi mai treji la adevărul din voi, care nu are nicio legătură cu lumea pe care o percepeţi.

De fapt, lumea pe care o percepeţi, în care credeţi că vă aflaţi, în realitate, nu vă aflaţi deloc în ea. Nu există nicio lume. Acesta este un vis. Iar tu eşti visătorul visului şi nu persoana din vis, ceea ce înseamnă că nu eşti o victimă a lumii.

Voi sunteţi mintea care percepe lumea în care credeţi că vă aflaţi.

---

[34] https://www.youtube.com/watch?v=FqbDSdE9BGc

Şi, de asemenea, modul în care percepeţi depinde de mintea pe care alegeţi să o ascultaţi. Aveţi două părţi ale minţii. Aveţi mintea corectă şi mintea greşită.

Atunci când te simţi împăcat cu ceea ce este, indiferent de ceea ce pare să se întâmple în jurul tău, atunci ţi-ai ales mintea corectă. Asta înseamnă că accepţi ceea ce este. Dar asta nu înseamnă să te prefaci că ceea ce percepi că se întâmplă în jurul tău în lume, ceea ce crezi tu că se întâmplă, nu s-ar întâmpla, adică nu te prefaci că nu crezi când, de fapt, crezi. E clar pentru toată lumea?

Când asta devine o ocolire spirituală, nu vă analizaţi deloc reacţiile faţă de ceea ce percepeţi, pentru că pretindeţi că sunteţi mai presus, deşi nu este aşa.

Dar puteţi să zâmbiţi de chestia asta şi să râdeţi de voi înşivă şi să ştiţi că nu sunteţi singurii. Şi asta este destul de evident dacă vă uitaţi în jurul vostru, la starea lumii, sau ceea ce credeţi voi că este lumea.

Credeţi că lumea ar fi în afara voastră şi a minţii voastre, dar nu este deloc aşa, şi nu sunteţi singurii care cred acest lucru. Dacă aţi fi singurii, lumea nici nu ar exista. Are sens?

Trebuie să existe un consens că ceea ce credeţi că vedeţi şi percepeţi există cu adevărat. Dacă nimeni nu ar crede că există cu adevărat, nu aţi mai avea o lume. Dar aţi construit-o atât de bine şi de temeinic, încât v-aţi asigurat că o veţi crede.

Dar de ce? De ce aţi inventat toată chestia asta? Ei bine, aţi vrut să vă testaţi, să vedeţi dacă puteţi creşte exponenţial. Această lume, acest vis este o sală de clasă. Este o şcoală. Aţi spus: "Voi merge la şcoală şi voi învăţa ceea ce voi percepe ca fiind cele mai grele lecţii, pentru că voi crede în separare, deşi nu există niciun fel de separare. Şi vor fi atât de mulţi alţii care par să creadă la fel, încât ideea se va solidifica în mintea mea."

Dar ceea ce vrem să ştii acum este că trebuie să începi să te eliberezi de ideea asta, în loc să te agăţi de ea ca de un adevăr. Ceea ce pare a fi adevărat despre lume nu este Adevărul.

Adevărul cu majusculă nu are nimic de-a face cu lumea. Adevărul cu majusculă nu este în lume. Nu există nimic în lume care să fie realmente adevărat. Există lucruri care par să fie adevărate, dar acelea sunt fapte. Sunt acele treburi lumeşti şi aşa mai departe. Dar faptele nu înseamnă Adevăr. Are sens?

Deci, ceea ce discutăm acum şi aici este ceva metafizic. În lumea fizică, faptele sunt adevăr, dar voi nu aparţineţi cu adevărat de lumea

fizică. Nu sunteţi deloc fizici. De fapt, în Adevăr, nu există corp. Voi nu sunteţi un trup. Sunteţi un spirit, care este etern. Corpul nu este etern.

Acum este momentul să vă folosiţi mintea şi nu emoţiile. Lăsaţi reacţiile să se ducă, în loc să vă implicaţi în ele. Reacţiile vin întotdeauna din mintea egotică, adică mintea voastră greşită. Iar ceea ce credeţi că vă supără în lume nu este în lume, ci în mintea voastră. Are asta sens pentru toată lumea?

Am putea continua la nesfârşit, şi probabil că o vom face într-un fel, dar ştim că aveţi întrebări. Putem merge mai în profunzime în cadrul răspunsurilor.

*

- Prima întrebare este de la Kate. Şi Kate întreabă:

«Pe măsură ce studiez ACIM şi aplic învăţăturile în viaţa mea de zi cu zi, starea mea mentală a devenit din ce în ce mai calmă, totuşi, am un simptom fizic care devine tot mai dureros şi începe să-mi deformeze o parte a corpului. Dacă corpul este o reflectare a minţii, de ce continuă simptomul să se agraveze pe măsură ce mintea mea devine mai calmă? Îmi scapă ceva sau blochez ceva?»

- Ne vom ocupa de asta acum. Mai întâi de toate, vom spune că ACIM este "Un Curs în Miracole", pentru cei care nu ştiu asta.

Aşadar, spuneai că ai simptome fizice care nu par să se amelioreze, ci par să se exacerbeze pe măsură ce continui să practici învăţăturile Cursului, şi ai impresia că corpul tău ar trebui să reflecte asta.

Dar nu uita, tu nu eşti corpul! Iar corpul este o sală de clasă, precum şi un dispozitiv de comunicare. Ceea ce s-ar putea să greşeşti este că îl iei în serios.

Corpurile par să aibă simptome. Dar ele nu sunt reale şi nici nu sunt adevărate, adică nu sunt eterne şi nu sunteţi cu adevărat voi. Aşadar, ceea ce trebuie să faceţi în această situaţie este:

"Ok, corpul pare să aibă simptome foarte dureroase, dar în loc să reacţionez la simptome, le voi privi şi voi ierta. Simptomul apare ca eu să îl privesc cu ochii Duhului Sfânt, adică să iert gândul şi credinţa că el poate fi adevărat. Şi simptomul poate să nu dispară neapărat, dar eu, ca minte, pot rămâne în pace indiferent de situaţie." Are sens?

- Da, are.

- Deci să continui să fac asta, iar şi iar.

- Voiam doar să mă asigur că nu-mi scapă ceva. De obicei lucrurile apar, le văd şi le las să treacă. Dar mă întrebam dacă nu cumva este ceva ce nu înţeleg? Însă văd că doar trebuie să merg mai departe.

- Continuă să ierţi.

- *Ok.*

- Deci, ori de câte ori reacţionezi, adică te supără sau îţi judeci durerea, atunci cazi din nou în capcana ego-ului. Aşa că ai răbdare cu ea şi fii bună cu corpul tău şi cu tine.

- *Bine, mulţumesc.*

- Cu plăcere.

De multe ori, vom spune doar că de multe ori, acest lucru se poate întâmpla celor de pe calea spirituală. Vor exista simptome fizice care apar în experienţa celui care visează. Iar aceasta este o oportunitate pentru voi de a alege cum vă prezentaţi în faţa durerii.

Fie să nu credeţi în durere ca fiind reală, fie ca fiind un fel de pedeapsă de vreun fel, dar ea nu-i decât ceea ce este. Am mai vorbit despre asta. Lumea nu este un loc frumos. De fapt, a fost creată pentru a avea contrast, astfel încât să puteţi creşte. Nu sunteţi făcuţi să faceţi eternă o lume efemeră. Şi slavă Domnului pentru asta!

Şi nu aţi fost făcuţi sau creaţi. Nu aţi fost creaţi pentru a face din acest loc aparent casa voastră. Casa voastră este în mintea lui Dumnezeu, pentru totdeauna.

*

- *Următoarea întrebare este de la Mara. Iar Mara întreabă:*

«Am o întrebare despre Sinele cu majusculă pe care l-a creat Dumnezeu. Mă simt a fi mai prezentă, mai conştientă, în pace, în bucurie şi una cu toţi cei pe care îi întâlnesc. În "Cursul de Miracole", ai spus: "Va veni o vreme când toate imaginile au trecut şi veţi vedea că nu ştiţi ce sunteţi. Într-o astfel de minte deschisă şi neblocată se întoarce Adevărul, fără obstacole şi fără limite." Mai poţi spune ceva despre această "minte neblocată şi deschisă" care primeşte Adevărul fără limite?»

- Nu putem spune nimic în cuvinte, dar ştim că o simţiţi. Aşa că urmaţi acest sentiment şi aveţi încredere. Nu poate fi explicat, vedeţi voi. Pur şi simplu, este. Şi când vă acordaţi la acest gând al Fiinţării, ea este expansivă, este eternă. Nu o poţi pune în cuvinte. Despre asta vorbim noi.

- «Ai mai spus, citez: "Dumnezeu, această magnitudine, este dincolo de domeniul de aplicare al acestui curriculum. Nu este necesar să ne oprim asupra a ceva ce nu poate fi înţeles imediat. Există o frontieră a gândului care desparte această lume de Cer. Nu este un loc, iar atunci când ajungi acolo, este în afara timpului. Această zonă de frontieră este chiar înainte de poarta Raiului. Acolo de sfârşeşte călătoria." Cred că zona de frontieră este când devenim mai conştienţi şi mai aliniaţi cu Dumnezeu, cu Sinele adevărat, etc., prin intermediul minunatei Tale învăţături de a privi atent ce ghid sau învăţător urmăm şi de a alege din nou, dacă nu simţim pacea. Am dreptate?»

- Într-un fel, da, dar zona de frontieră este o aparentă "zonă" de tranziţie, între ghilimele, deoarece nu există spaţiu sau timp. E doar un limbaj pe care îl puteţi înţelege. Deci este un loc de tranziţie, care acum ştiţi că nu este un loc, din cauză că credeţi atât de mult în identitatea voastră lumească, încât, dacă v-am smulge identitatea şi v-am arunca înapoi în etern, v-ar lua ceva timp să vă reveniţi după ce, practic, veţi fi simţit frică. Are sens?

- *Are, da.*

- Şi astfel că trebuie să treceţi prin acest proces de desfacere sau inversare. Iar acest proces va dura atât timp cât este nevoie pentru a vă putea elibera până când, pur şi simplu, veţi renunţa la totul.

- *Pe lângă faptul că nu mai dau importanţă imaginii, aproape că nu mai există frică, indiferent despre ce. Şi sunt atât de recunoscătoare pentru această învăţătură. Îţi mulţumesc.*

- Minunat. Asta-i o parte importantă, imaginea, pentru că de imagine se agaţă ego-ul, iar ego-ul eşti tu când alegi ego-ul. Aşadar, am putea spune că imaginea este ego-ul şi este foarte înspăimântător pentru ego să renunţe la imagine, pentru că asta ar însemna că el va dispărea.

Vă treziţi şi vă daţi seama că nici măcar nu a existat vreodată. Doar aţi crezut că există. Şi poate fi cam alarmant. Dar, aşa cum ai spus, cu cât continui să renunţi la imagine, la gândurile pe care le ai despre tine şi care nu sunt adevărate, cu atât mai uşor va trece această perioadă de tranziţie.

Nu trebuie să aşteptaţi până când corpul vostru cedează şi moare. O puteţi face chiar acum. De fapt, vă încurajăm pe toţi să începeţi chiar acum, dacă nu o faceţi deja, sau dacă tu nu o faci deja. Şi dacă o faci, continuă.

- *Mulţumesc.*

- Mulţumesc şi eu.

*

- *Următoarea întrebare este de la Arye. Arye întreabă:*

«Trec printr-o perioadă extrem de grea în viaţă şi mi se pare aproape imposibil să rămân pozitiv şi să am speranţe de viitor. Simt că viaţa nu mă lasă să trăiesc normal. Ce rost are să încerc să fiu optimist?»

- Ei bine, aceasta este o întrebare bună, deoarece speranţa nu este necesară atunci când ai început să conştientizezi pe deplin adevărul fiinţei tale. Nu există speranţă, deoarece speranţa se referă la dualitate. Speri că lucrurile se vor îmbunătăţi. Speri că te vei trezi, etc. Între timp, adevărul este că totul este mereu în regulă, iar Unimea, pur şi simplu, este. Aşa că nu există speranţă, dacă pare a avea sens.

- Da, are sens. Şi am mai perceput asta direct, dar se pare că acum sunt terorizat de aceste viziuni şi coşmaruri despre un test îngrozitor care va veni în viitor şi care va fi oribil. Şi nu mă pot opri, îmi provoacă atât de multă teamă şi nu o pot opri.

- Bine. Atunci e timpul să priveşti acea teamă şi să te întrebi: "Şi dacă eu nu sunt un trup?!" Şi, de fapt, ai putea spune: "din moment ce nu sunt un corp, ci un spirit etern, ce mă înfricoşează la aceste viziuni?"

Ceea ce este etern nu poate fi atins de nimic care provine din frică. De fapt, frica nu există în Adevăr. Iar ceea ce eşti Tu stă cu Adevărul, ca Adevăr, în Adevăr. Dar în lumea dualităţii, parcă Adevărul ar fi undeva departe şi inaccesibil, când, în realitate, el este deja Tu. Nimic nu poate răni eternul din tine.

Şi toate acele viziuni doar vor să te convingă că există ceva de care să te temi. Pentru că există o parte din tine temătoare, care ştie că, dacă înţelegi că acele viziuni sunt complet false şi că Adevărul Tău este magnific, absolut imperturbabil şi etern, atunci acea parte temătoare din tine va dispărea.

- Ce minunat, mulţumesc.

- Cu plăcere, pentru că acesta eşti Tu în Adevăr.

Aşa că, atunci când ai aceste viziuni, aminteşte-ţi: Eu sunt lumină. Iar ceea ce este lumină nu poate fi atins de întuneric, deoarece întunericul încetează să existe în faţa luminii.

Şi mai adăugăm că acele viziuni vor încerca din răsputeri să demonstreze că lumina e înşelătoare. Doar să ştii că, după ce ajungi undeva, dacă începe să te dea înapoi, încearcă să râzi de asta.

- Scuze, poţi să mai spui ultima replică încă o dată?

- Încearcă să râzi de frică. Încearcă să râzi de întuneric. Şi apoi ai răbdare în timp ce aştepţi să fie corectat, adică să ţi se arate că nu este acolo şi, nu a fost niciodată în Adevăr.

- Bine, voi face asta, mulţumesc.

- Cu plăcere.

Nu uita că nu eşti singur. Şi dacă simţi vreodată că ai nevoie de "întărire" de orice fel, aminteşte-ţi doar că întărirea este în tine şi că tu şi lumina sunteţi una.

- Amin.

- Da, într-adevăr.

- Mulţumesc, Isus.

- Cu plăcere şi mulţumesc.

Este foarte important, de fapt, în aceste "vremuri", când dualitatea pare să fie foarte activă, cu toate distragerile şi fanfara ei şi emoţiile

extreme, reacţiile, imaginile de violenţă şi imaginile de frică: ea apare pentru că este timpul să o privim atent şi să o numim falsă.

Totul, tot ceea ce percepeţi în lume şi care nu vorbeşte despre Adevăr - care este iubire, iertare şi lumină - nu există deloc. Sunt doar nişte murmure, umbre. Ele nu se pot menţine. Lumina a învins deja, pentru că nu există decât lumină în Adevăr. Întunericul este confuzie. Toate confuziile pot fi corectate.

*

- Următoarea întrebare vine de la Carol, care nu este prezentă astăzi. Dar Carol întreabă:

«Aş vrea să îl întreb pe Isus ce să îi spun nepoatei mele de 6 ani când mă întreabă: De unde ştii că Dumnezeu este real? I-am spus că Dumnezeu e scris în inimile noastre şi că Dumnezeu ne-a creat, nu noi înşine. Oare există un răspuns mai bun? Fără îndoială, ea va continua să se întrebe.»

- Acesta este un răspuns foarte bun. Spune-i să facă următoarele:

Alege un moment şi rămâi tăcută. Pune-ţi în minte intenţia de a-L atinge pe Dumnezeu şi Îl vei simţi pe Dumnezeu în acel spaţiu liniştit din interior. Renunţă la toate gândurile şi distracţiile, la orice dialoguri din mintea ta. Renunţă la totul şi acolo este Dumnezeu. Vezi dacă Îl poţi simţi pe Dumnezeu, pentru că Îl vei simţi. Ai răbdare în acest proces. Continuă procesul. Cei care caută vor găsi.

- Mulţumesc foarte mult.

- Absolut.

Iarăşi, în legătură cu lumea... Există, desigur, o mulţime de lucruri care par să se întâmple în lume, care vor face tot ce le stă în putinţă pentru a vă îndepărta de adevăr sau pentru a îndepărta adevărul de voi, spunându-vă minciuni.

De fapt, întreaga lume este o minciună. Aşa că, priviţi lumea şi numiţi-o minciună, pentru că este efemeră, nu eternă. Şi vrem să ştiţi că nimic din lume nu vă poate atinge, nu vă poate atinge sufletul. Sufletul este nemărginit, fără limite şi etern. Şi asta nu se va schimba niciodată.

Nu credeţi minciunile care vă sunt servite de lume. De lume, prin lume. Şi vă spunem acum că aşa a fost dintotdeauna, dar se pare că devine tot mai mult, din cauza modului în care sunt comunicate lucrurile, adică, prin social media şi rapiditatea cu care sunt livrate informaţiile în aceste vremuri. Bine?!

Şi în trecut se petreceau aceste lucruri. Dar nu aveau această trambulină a instantaneităţii. Acum 1000 de ani, era acelaşi sistem de gândire ca şi acum. Nu s-a schimbat. Iar sistemul de a gândi cu mintea

greşită nici nu a crescut şi nici nu a scăzut de-a lungul timpului. A rămas mereu la fel.

Deci aceeaşi energie pe care o percepeţi cu acel sistem de gândi cu mintea greşită nu a devenit mai puternică, cu excepţia faptului că o primiţi mai instantaneu. Asta nu o face mai puternică. Mintea voastră este mult mai puternică decât ea.

Trebuie să vă spuneţi că aceasta este doar o altă parte a confuziei, o altă parte a lumii. "Nu trebuie să cred asta. Pot să-mi închid televizorul. De fapt, pot să-mi închid şi telefonul. Mă pot retrage din această interacţiune constantă cu irealitatea acestei lumi. În schimb, pot merge în interiorul meu şi să îmi amintesc cine sunt. Şi, de fapt, să-mi amintesc ce sunt eu."

Asta o puteţi face oricând. Nu există un buton de oprire pentru Dumnezeu. Există un buton de oprire pentru ego. Dar el nu simte aşa. Şi se va împotrivi acestei afirmaţii. Se va preface că este mult mai puternic. Va părea că este, dar nu este.

Ceea ce vrem să vă reamintim este că odată cu paşii înapoi pe care îi veţi face pe măsură ce avansaţi în călătoria voastră spre Adevăr, cu atât mai solidă devine călătoria voastră. Ego-ul va reacţiona întotdeauna exagerat atunci când apare ceva precum Adevărul. Va face orice-i stă în mica sa putere pentru a înăbuşi tot ceea ce este adevărat. Dar nu trebuie să îl credeţi. Să ştiţi că Adevărul este dincolo de această lume, nu poate fi atins de această lume, orice-ar fi.

*

- Următoarea întrebare vine de la Gay, care întreabă:

«Dragă Isuse, ce se întâmplă cu cei care nu află despre Tine şi despre Dumnezeu în această viaţă? Ce se întâmplă după ce sufletele lor părăsesc această viaţă? M-ai încuraja să le spun celor din familia mea care nu ştiu despre tine că ei Te pot chema? Sau, dacă nu vor să facă asta cât timp sunt încă în viaţă, le pot spune că Te pot chema după ce vor pleca? M-ai încuraja să fac asta? Mulţumesc, Isus. Mulţumesc, Erin. Cu multă recunoştinţă şi dragoste.»

- Absolut, întotdeauna există ceva ce poţi face, oricând.

Află însă că cei care nu ajung la o conştientizare deplină în această aparentă viaţă nu au de ce să se teamă. Ei vor fi, pur şi simplu, corectaţi de cealaltă parte, dar acea corecţie este foarte blândă şi iubitoare. Este, de fapt, o îmbrăţişare. Un bun-venit înapoi, care este o amintire a faptului că nu aţi plecat niciodată şi că puteţi spune: "Ce mai vis ! Am crezut că era real. Am crezut că m-am pierdut."

Dar, aşa cum se spune şi cum este adevărat, ai fost găsit. Însă, de fapt, nu te-ai pierdut niciodată cu adevărat. Aşa că poţi oricând să le

reaminteşti familiei şi prietenilor tăi că dragostea este reală şi că asta nu se va schimba niciodată. Nu contează dacă o crezi sau nu.

Iubirea nu are nevoie să fie crezută pentru a fi reală, deoarece chiar este reală.Şi este eternă. Ceea ce este etern nu are nevoie să i se reamintească că este etern. Pur şi simplu, ESTE, dar nu din cuvinte, aşa că nu o putem exprima în cuvinte. Doar o experimentăm ca Fiinţă, sau Fiire, Eternitate... Şi asta sunteţi.

- Mulţumesc, Isuse.

- Cu plăcere.

- Mă gândeam că aici, în lumea occidentală, oamenii pot afla foarte uşor despre Tine şi Dumnezeu. Dar în ţara în care nu există Dumnezeu şi nu există Isus, mă întrebam ce se întâmplă cu acele suflete care nu au auzit niciodată de Tine, nu au auzit niciodată de Dumnezeu... După ce pleacă, se duc în locul întunecat, chiar dacă li se va vorbi mai târziu despre Tine şi despre Dumnezeu?

- Nu. Pur şi simplu, îşi vor aminti.

- *Oh*.

- Odată ce faceţi tranziţia, intraţi în cunoaştere totală.

- *Ok*.

- Deci, tot ceea ce nu păreaţi să vă amintiţi pe când eraţi în vis, vă amintiţi complet şi pe deplin atunci când faceţi tranziţia.

- Şi atunci ce se va întâmpla cu sufletul lor, oare vor decide să se întoarcă din nou?

- Poate că da.

- Îşi vor aminti?

- Bineînţeles că-şi vor aminti. Asta înseamnă cunoaşterea. Poate că vor decide să se întoarcă. Poate că nu o vor face. Dar toţi vor fi bineveniţi înapoi. Pentru că nu au plecat niciodată. Voi nu aţi plecat niciodată.

- Dar cei care continuă să se întoarcă o fac doar prin propria alegere că vrem să ne întoarcem?

- Da.

- Sau avem relaţii neterminate cu alte suflete, pe care vrem să le refacem?

- Probabil. Dar este o alegere făcută de suflet. Deci nu este ceva ce trebuie să faceţi voi. Doar că mintea sau sufletul pot fi foarte... aproape perfecţioniste, am spune. "Nu a mers exact aşa cum am vrut eu să meargă. Nu că s-ar fi întâmplat ceva greşit, dar aş fi putut să fac asta puţin mai bine. Aşa că mă voi întoarce şi voi juca un alt scenariu cu acelaşi conţinut, dar voi face alte alegeri data următoare."

- Şi apoi, când ajungem aici, pe Pământ, uităm ce să facem şi ne încurcăm din nou? ☺

- Da. ☺ Şi e bine să râzi. Chiar este bine să râzi.

Vă întoarceţi, aparent vă întoarceţi, pentru că nu aţi plecat niciodată, şi spuneţi: "Cred că mi-ar plăcea să o mai fac o dată. Doar încă o dată. O voi face. Şi râd acum, pentru că ştiu că a fost dur. Poate că de data asta o să o nimeresc, cum s-ar zice."

- Da.

- Deci eşti mereu cu inima uşoară. Chiar şi atunci când vei lua decizia: "Mă voi întoarce în acel vis." Nu va fi la fel, adică nu vei merge neapărat în acelaşi corp sau locaţie. De fapt, sigur nu vei merge în acelaşi corp. Dar râzi pentru că-ţi spui: "Poate că mă voi păcăli din nou. Şi asta ar fi o prostie." Sau poate că, de data asta, păcăleala nu va dura atât de mult. Poate că, de data asta, îmi voi aminti mai repede şi voi rămâne conştient mai mult timp."

- Înţeleg, da. Dar de ce aleg oamenii să vină aici fără să Te cunoască deloc, pe Dumnezeu?

- Pentru că vor să experimenteze. "Cum ar fi asta? Cum ar fi? Pentru că ştiu că nu voi fi niciodată cu adevărat pierdut."

- Şi, de fapt, eşti atât de pierdut. ☺

- Da.

- Mulţumesc, Isuse.

- Cu plăcere.

- Te iubesc.

- Şi noi te iubim.

- Mulţumesc, Erin.

- Cu multă plăcere.

Este amuzant. Nu l-ai părăsit niciodată pe Dumnezeu, dar crezi că ai făcut-o. Şi nu ai făcut-o. Eşti "priponit" de Dumnezeu. Nu-l poţi părăsi pe Dumnezeu.

Aşa că ţi-ai spus: "Mă întreb cum ar fi să am cea mai rea experienţă, cea mai drastică dintre experienţele de separare, doar pentru că ştiu că nu se poate întâmpla cu adevărat". Ei bine, singura replică pe care am avea-o este: chiar vrei să faci asta?

Cine ştie?... Cine ştie?...

Cu adevărat, toate acestea sunt pentru creştere. Pentru expansiunea sufletului.

*

- Bruce, care nu a putut fi cu noi astăzi, întreabă:

«Ascensiunea va avea loc mai târziu sau mai devreme? Este adevărat că întregul proces ar putea dura până la o mie de ani sau este mai probabil să aibă loc mult mai devreme? Regret că nu voi putea fi în direct astăzi. Aş mai dori să profit de această ocazie pentru a-mi exprima dragostea pentru Tine şi toţi membrii de aici.»

- Mulţumesc foarte mult. Bineînţeles, această iubire vi se întoarce, după cum ştiţi.

Aşadar, întrebarea se învârtea în jurul ideii de timp, de timp liniar. Şi nimic despre timp nu este adevărat. Bine?! A spune că ar putea dura o mie de ani înseamnă că timpul ar fi Adevărul.

Nu va dura timp. Aşa crezi tu. Şi va dura până când alegeţi voi să renunţaţi. Adică, cât timp vă va lua să vă treziţi?

Nu o luaţi în tragic şi nu vă învinovăţiţi dacă nu v-aţi trezit încă complet. Este în regulă aşa. Procesul se desfăşoară cu bunătate, blândeţe şi prin învăţare.

Aşadar, ascensiunea înseamnă o mişcare în sus. Deşi nu există sus, jos, lateral, etc. Nu există nimic liniar. Ascensiunea înseamnă ridicarea deasupra a ceea ce nu este real. Înseamnă să te trezeşti din irealitatea lumii şi să spui: "Asta-i o prostie. Şi îmi schimb gândul chiar acum, pentru că nimic nu mă poate reţine aici, decât dacă permit eu."

Adică aţi ajuns să conştientizaţi că tot ceea ce percepeţi este un produs al propriei voastre minţi. Nimeni nu-ţi face nimic. Tu îţi faci asta pentru că aşa ai ales. Ai vrut să te superi, aşa că eşti supărat. Nimeni din aparenta lume exterioară nu a făcut nimic pentru a te supăra. Ai ales imediat să fii supărat.

Va dura o mie de ani? Dacă da, este pentru că tu ai ales asta. Dar linişteşte-te. Nu există timp. Ce înseamnă o mie de ani pentru eternitate? Dacă înţelegi ce vrem să spunem.

Aducând întunericul în lumină înseamnă că totul va fi luminat. Aducând timpul în atemporalitate - el nu mai există. Are sens?

- Da, are sens.

- Cu alte cuvinte, nu există timp. Aşadar, ascensiunea nu are de-a face cu timpul. Ascensiunea este un proces prin care mintea voastră alege să meargă mai sus. Mai sus, în sensul de a renunţa la ceea ce aţi crezut odată a fi adevărat şi real şi de a vă elibera.

- Mulţumesc foarte mult.

- Cu plăcere.

*

- Neil întreabă:

«Dragă Isuse, când fiul meu John a murit acum două Crăciunuri, te-am întrebat unde a plecat şi mi-ai răspuns că nu a plecat nicăieri. Şi de atunci,

după ce te-am ascultat, acum cred că întrebarea mea ar fi trebuit să fie: unde sunt eu în acest moment? Poate că trebuie să fiu mai conştient de lumea lui Johnny, care înseamnă unitatea cu Dumnezeu acum. Este oare posibil pentru mine să fac acest lucru?»

- Este posibil.

Şi este adevărat că tu eşti acela care trebuie să-ţi aminteşti că vrei să fii în acea Minte a Unităţii. Este o alegere pe care o faci tot timpul, în fiecare zi, zi de zi. Este la fel ca pacea mai presus de conflict, iubirea mai presus de frică etc. Luciditate în loc de neatenţie.

Da, într-adevăr. Continuă să mergi spre Unime şi spre înţelegerea faptului că eşti deja acolo.

- Mulţumesc, Isus.

- Da, într-adevăr.

*

- Următoarea întrebare este de la Pam. Şi Pam întreabă:

«Cu ceva timp în urmă am avut un vis în care am auzit o voce frumoasă spunându-mi: Vino acasă! Sunt destul de sigură că asta nu însemna să-mi părăsesc corpul. Îmi poţi spune mai multe despre asta? Ai spus mai devreme în această şedinţă că "casa" mea este în Mintea lui Dumnezeu. De unde a venit vocea? Cine ar putea fi?»

- Ei bine, vocea a venit din mintea ta, mintea pe care o împărtăşeşti cu Dumnezeu. Deci a venit din mintea lui Dumnezeu, pe care o împărtăşeşti cu Dumnezeu. Şi da, într-adevăr, trebuie să te concentrezi pe întoarcerea la gândul de Dumnezeu cât de mult poţi. Tot timpul. Când descoperi că mintea ta rătăceşte, iart-o şi adu-o înapoi. Uită-te înspre Dumnezeu, mereu.

Ţi-am răspuns la întrebare? Mai era o parte...

- Era vorba despre întoarcerea "acasă". De fapt, mi s-au mai spus şi alte lucruri. Că trebuie să renunţ la negativitate. Că trebuie să mă iubesc. Am mai văzut o plăcuţă de înmatriculare care avea litere cum sunt pe o plăcuţă de înmatriculare care spuneau: "Let go and let God". Aşa că totul era interconectat. Dar ceea ce nu am înţeles a fost să vin "acasă".

- Da. Să te întorci acasă înseamnă să-ţi pui mintea din nou în Dumnezeu. Iar să renunţi la negativitate înseamnă, în măsura posibilităţilor tale, să nu mai judeci. Pentru că, într-adevăr, ceea ce te va doborî este judecata. Aşa că trebuie să-ţi prinzi mintea în mijlocul judecăţii, şi ai ocazia asta tot timpul. Asta este valabil pentru toţi.

Ori de câte ori te uiţi la ceva din lume, al lumii, prin mintea lumii, să ştii că judeci. Ce trebuie să faci este să-ţi readuci mintea înapoi la Dumnezeu şi să spui: "Nu trebuie să-mi las deloc mintea să fie

influenţată de asta. De fapt, pot alege în minte să fiu mai presus de toate acestea - pentru că sunt." A te întoarce acasă înseamnă să faci asta, în loc să joci cărţile lumii. Are sens?

- Da. Şi încep să simt că devine prea dureros, nu tot timpul, dar de multe ori devine prea dureros. Sunt atât de multe, mai ales dacă te uiţi la reţelele de socializare, câtă negativitate...

- Da, e corect ceea ce spui.

- Pur şi simplu, devine prea dureros.

- Şi e logic, pentru că este atât de departe de Dumnezeu, încât bineînţeles că e dureros. Adică, dacă nu este adevărat, o să doară.

Iar ceea ce se pare că observaţi este un joc al durerii, dar nu trebuie să vă lipiţi de durere. Nu trebuie să vă întrebaţi despre actorii durerii. Puteţi, pur şi simplu, să faceţi un pas înapoi şi să observaţi şi apoi să vă eliberaţi de toate simţămintele care apar, reacţiile voastre...în timp ce priviţi... sau chiar dacă apare aparent de nicăieri.

- Aşadar, un mod bun de a face faţă acestei situaţii ar fi ca, atunci când mă privesc şi simt că mă doare, să ştiu că nu este ceva adevărat.

- Exact.

- Şi asta mă poate ajuta să fac un pas înapoi şi să-mi amintesc Adevărul.

- Corect. Acesta este cel mai bun mod de a o face.

Cu ani în urmă, când am început să comunicăm prin acest channel, iar ea era conştientă de noi şi avea un gând dureros despre noi, i-am spus "dacă doare, nu este adevărat". Şi ea a folosit asta mult timp.

Dar cum se spune: se întâmplă să uităm. Aşa că acesta este un bun memento pentru toţi că, dacă doare, nu poate fi adevărat.

Deci ceea ce observaţi este iluzie. Iluzia doare. Dar voi nu sunteţi iluzie. Adică ceea ce sunteţi cu adevărat nu este o iluzie. Personalitatea este, dar adevăratul vostru Sine nu este. Ar trebui să faceţi un pas înapoi şi să intraţi în Sinele vostru adevărat. Şi cereţi să priviţi cu Sinele vostru adevărat, care vă va spune că vă simţiţi atât de rău, pentru că nu este adevărat.

- Mulţumesc, ştiu că, chiar dacă văd o imagine de genul "click aici", chiar dacă este vorba despre ceva cu care aş putea fi de acord, nu mai vreau să ascult un atac la adresa cuiva. Nu contează cine este, pur şi simplu, nu vreau să ascult un atac.

- Exact. "Click-bait" este exact ceea ce spune: o momeală (bait). Ce momeşti? Momeşti ceea ce vrei să omori. Chiar aşa.

- În regulă. Mulţumesc.

- Cu plăcere.

Nu te omorî! Te tachinez. Oricum nu prea o poţi face.

- *Asta-i bine de ştiut.* ☺

- Da. Îţi aminteşti că eşti etern.

- *În regulă. Mulţumesc.*

- Cu plăcere. Apreciem acest subiect, pentru că este important să ne amintim că orice lucru care doare, chiar dacă nu e o durere a ta, dar dacă ceva este agresiv faţă de oricine, şi acela este un neadevăr.

Dacă nu este iubire, atunci nu este adevărat. Dacă nu este iertare, atunci este falsă. Vorbim despre iertare în adevăratul sens al cuvântului. Adică, ceea ce vedeţi este o iluzie. Nu investiţi în ea. Sau vă veţi trezi cu nimic.

Acesta este sfârşitul. Sfârşitul şedinţei. Wow! Am petrecut un timp minunat cu voi. Vă apreciem pe toţi, dincolo de cuvinte, ca întotdeauna. Chiar dincolo de exprimare. Dar noi suntem cu voi. Mereu. Conectaţi-vă la etern. Cât de des puteţi.

Când priviţi la ştiri, amintiţi-vă de cele veşnice. Spuneţi-vă: "Ceea ce văd este fals, pentru că nimic de aici nu este adevărat."

Vă iubim. Şi suntem mereu cu voi. Şi vă mulţumim tuturor. Totul este bine... întotdeauna... în Adevăr.

Namaste.

traducere din 24 septembrie 2024

Traducerea de mai sus provine din canalul YouTube Erin Michelle Galito [35], videoclip publicat pe 12 septembrie 2024.

– SFÂRŞIT –

[35] https://www.youtube.com/@ErinMichelleGalito